

ရန်ဘင်္ဂလောင်ဘင်္ဂတိတု
မြတ်သူနှင့်တွေ့မျှေးခြက်လတ်လင့်အော်

မြန်ပြည်

(မြတ်သူနှင့်)

www.burmeseclassic.com

မောင်ဖေယ် ရွှေနာင်မောင်မောင်တူတိ

ရှားနာရုံနှင့်ဘွဲ့ဝက်တော်လင်များ

ပညာဇွဲ့တောင်စာရုပ်တိဂုဏ်
အမှတ်(၁၀၀၉၂) ပန်ဆိုင်ထန်းထင်း
ကျော်မြုတ်စွာနှင့်သုတေသန ရန်ကုန်း၊
ဖုန် ၀၁-၂၄၂၈၃၃၃ ၀၁-၂၃၀၆၉၀

အတွင်းစာသာခွင့်ပြုချက်အမှတ်
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်

အပ်ရေ
အပုံးပန်းချီ
ရေခံပန်းချီ
ဖလင်
စာအုပ်ချုပ်
ထုတ်ဝေသူ

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းစာသားပုံးနှင့်

၁၄၀၁ / ၂၀၀၃ (၁၂)
၂၇၀ / ၂၀၀၄ (၃)
ပထမအကြိမ်
၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
တင့်ဆွဲစာပေတိုက်
နတ်ယအကြိမ်
၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ
ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်
၅၀၀
ကိုဝယ့်
ကိုစိုးအောင်
ကိုလွှင်း
ပပစ္စာ
ဦးအောင်မြတ်ထွေး
ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်
(မြ- ၃၉၉၅)
၁၄၄၊ စိန်ရတိလမ်း
ရတနာကျွန်းရိပ်သားသုနာနှင့်
မြောက်ဥက္ကလာပ
ဦးဝင်းအောင်
သန်းထိုက်ရတနာအော်မြတ်ဆက်
မြ(ဝရာဂုံ)၊
အမှတ် ၈၄၊ လမ်း ၅၀၁
ပုံစံတောင်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့၊

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

စဉ်	အာကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	သည်းထိတ်ရင်ဖို့အတ်လမ်းထက မင်းသားတစ်ယောက်	၁
၂။	မောင်မောင်တုတ်ဆုံးတာ ဘယ်သူလဲ	၂၅
၃။	အနိမ့်စခန်းမှ ချွေတုန်းသီး	၃၀
၄။	သိပေါ်ဘုရင်နှင့် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်	၆၃
၅။	စွန့်စွန်စားစား အချစ်အတ်လမ်းများ (ဆင်ခိုးမလေး၊ အမရပူရဖြို့သူ ပြောဖြုံးမထွေးလေး)	၁၂၅
၆။	ပင်းခယောက်ဗျားတစ်ဦး၏ ဘဝနိဂုံး	၁၇၃

BURMESE
CLASSIC

* * *

သည်းထိတ်ရင်ဖို့အတ်လမ်းထဲက မင်းသားတစ်ယောက်

သက္ကရာဇ် ၁၂၄၁ ခ ပတ်ဝန်းကျင်။

အချိန်ကား ညီအစ်ကို မသိတသိအချိန်။

နေရာကား ရတနာပုံ မန္တလေးနှစ်းတော် အနောက်တောင်ပိုင်း မြို့နှီးတံ့ခါး
ပေါက်ဖြစ်သည့် အာဇာပိုင်းခါးခေါ် ကြေးမှုတံ့ခါးဝတွင် ဖြစ်သည်။

နှစ်းတွင်းရဲမက် အချို့သည် မြင်းကိုယ်စီးယားကြပြီး မြို့နှီးတံ့ခါးအဖွင့်ကို
င့်လင့်နေကြသည်။ မြင်းများကို မြို့နှီးတံ့ခါးပေါက်ဆိုသို့ ဦးတည်ယားကြသည်။
သူတို့ အားလုံးမှာ မားတွေ၊ လှုတွေနဲ့ အယ်ကိုယ်သွားပြီး ဘာတွေများ လုပ်ကြမှာ
ပါလိမ့်။ တိုက်ပွဲတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ရန်အတွက် ထွက်လာကြဟန်တူရဲ့။

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူကလည်း တံ့ခါးမြို့လုပ်နှင့် တံ့ခါးမျှေးတို့အား “မည်သူ
လာလာ တံ့ခါးမဖွင့်ပေးနဲ့” လို့လည်း မှာကြားနေသည်။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခု
ပါပဲ။ လျှို့ဝှက်သည့် အရေးအခင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သူတို့အားလုံး ကြောကြေား
ကြောလောင်ခတ်နေသည်။ ကျိုးကန်းတောင်းမှာက် ဖြစ်နေလေရဲ့။ မိမိတို့
လာခဲ့ရာ လမ်းဆီကိုလည်း မကြာမကြာ ကြည့်နေတတ်သည်။

သည်တော့ သည်ရဲမက်တွေက ဘယ်သူတွေလဲ။ ဘာကြောင့်များ နောက်က
လိုက်လာမယ့်လူတွေကို တံ့ခါးဖွင့်မပေးဖို့ မှာနေရတာလဲ။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု
ကြီးနေရတာလဲ။ တစ်စုံတစ်ခုသော အရေးအခင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ပေမည်။
သူတို့၏ မျက်နှာသွင်ပြင်များကလည်း ခက်ထန်ပါဘို့။ ကြမ်းတမ်းလှပါဘို့ ကြမ်း
ကြမ်းတမ်းတမ်း ရမ်းရမ်းကားကား ရှိမည့်သူများပင်။

သို့သော် ထိုတင်းမာနေသော မျက်နှာ အသွင်အပြင်များလုပ်၍ တစ်
ခုခုကို စိုးရိမ်နေသည့် အရို့အယောင်ကလေးများကိုလည်း လွှေ့အနုရသေးသည်။

သည်လောက်တော် ဖိုးရိမ်တြေး ဖြစ်နေရင်တော့ သူတို့ လုပ်ဆောင်မည့်
အနေသည် သေးငယ်သောအူမှ ဖြစ်ဟန်မတဲ့၊ အရှင်ဖြစ်သွက ခိုင်းစေလိုက်
သော သည်အနေကို မပြီးမြောက်မှာလည်း ဖိုးရိမ်နေကြသည်။

သည်ခဲ့မက်များက တဗြားသူများတော့မဟုတ်။ မြို့တော်ဝန်ရွှေလှ့ပိုလ်၏
ခဲ့မက်တော်များပင် ဖြစ်သည်။ ရွှေလှ့တပ်သားများပေါ့။

သည်ရွှေလှ့တပ်သားများ ရောက်စကာတည်းက အာဇာပိတံခါးများမှာ ထိတ်
ထိတ်ပျော်ပျော်ရှိလှုသည်။ ဒါကလည်း မဆန်းပါ။ ဓားထက်သောသူ၊ နိုင်ငံရေး
အရှိန်အဝါကြီးများသောသူ၏ ဝန်ထမ်းလက်ပါးစေများ ဖြစ်နေတာကိုး။ သည်
တော့ သူတို့နဲ့မကင်းရာ မကင်းကြောင်း ဆက်စွယ်ပတ်သက်နေရတဲ့သူတွေက
ကြောက်ရှာကြပေမပေါ့။

သူတို့က သေဆိုသော ရှင်ဆိုရှင်ကိုး။

ကြောက်ပါတယ် ဆိုနေမှ ဖြေခြောက်တယ်လိုပဲ ဆိုလေမလား။

သူတို့ကို ပျော်ပျော်သလဲ မြို့တံခါးဖွင့်ပေးနေသည် တံခါးစောင့်ကို တံခါးဖွင့်
နွေးကွေးတယ်ဆိုပြီး ရွှေလှ့တပ်သားတစ်ဦးက မြင်းနှင့်တိုက်လိုက်သည်။ သူတို့
ကတော့ ရယ်လို့မောလိုပေါ့။ ခံရတဲ့သူခဲ့များမှာတော့ မြေပြင်ပေါ်မှာ ကျမ်းထိုး
မျောက်ခဲ့လေ။ အာဇာပိတံခါးတစ်ပိုက်မှာ သူတို့၏ ရယ်သံတွေ ဟိန်းဟိန်းထနော
ကြလေခဲ့။ ပြီးတော့မှ သူတို့ရဲ့ မြှင်းတွေကို မြှုပြင်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်လိုက်
သည်။ ကောင်းလိုက်သည့်မြှင်း၊ မြန်လိုက်သည့်မြှင်း ဖောင်းဝတ်ကြီးတွေနဲ့ပဲ့
ခဲ့ပါ။ ဘယ်ကိုများ သွားကြမှာပါလိမ့်။ ဘာများ လုပ်ကြမှာပါလိမ့်။ တရိပ်ရိပ်
ပြီးနေသည့် မြှင်းတွေ၏ ဦးတည်ရာကတော့ ဒေးဝန်းအရပ်ဆီကိုပဲ့။

မင်းတုန်းမင်းကြီးလက်ထက် သဏ္ဌာရာ၏ ၁၂၂၁ ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့်ကျော်
အချိန်တွင် မန္တာလေးမြို့နိုး နန်းပန္တက်နှင့်အတူ မြို့နိုးတံခါး (၁၂)ရပ်တို့ကို တစ်ပြိုင်
နက် ပန္တက်ရှိက်ခဲ့သည်။ ဤတွင် အာဇာပိတံခါးခေါ် ကြေးပုံတံခါးလည်း ပါဝင်ခဲ့
သည်။ အဆိုပါ တံခါးကြီး (၁၂)ရပ်မှာ ပေွင်ကိန်းခန်းအရ နက္ခတ်ခါးပတ်
အချိန်နရီ ရွှေးချယ်ပြီး မြို့စား၊ နယ်စား၊ မူးမတ်၊ ဝန်ကြီးများက နှေ့သင့်နဲ့သင့်
အရပ်များတွင် ကြီးကြပ်တာဝန်ယူကာ ပန္တက်ရှိက် တည်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မြို့နိုးတံခါး (၁၂)ရပ်အနက် အရွှေ့မျောက်နှာ ယခု မြို့ထိုင်တံခါးဟဲ ခေါ်နေ
ကြသည့် တံခါးကြီးများ သူရရွှေ့ခာတ်တွင် အန္တာ ဟူသော မိတ်ဖက်နှုန်းအရ
မြို့နိုးထိုင်တွင် တည်ရှိသဖြင့် ဦးထိုင်တံခါး ဟဲ ခေါ့ခဲ့သည်။

မြို့နိုးထိုင်မှ မင်းလာတံခါးကို မကွေးမြို့စားဝန်ကြီး သတိုးသံးကြီး မဟာ

မင်းလှသီဟသူက ဤဗြိုပ်တည်ဆောက်ရသည်။ မစွဲလေးမြှုနိုင်းတောင်ဘက် မျက်နှာ အလယ်တံခါးကြီးမှာ လောင်းရှည်မြို့စား အတွင်းဝန် မင်းကြီးမဟာ စည်သူက ဤဗြိုပ်သည်။ ကောလီဓာတ်တွင် ဂုဏ်ဟူသော မိတ်ဖက်ဓာတ်ယူကာ ကျော်စိုးတံခါးဟု ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ခဲ့တော်။ ယခုအခါးမင်းလာတံခါးဟု အမည်တွင်သည်။ မြှုနိုင်းအနောက်မှ အလယ်တံခါးကြီးမှာ မြတောင်မြို့စား သေနတ်ဝန်ကြီး သတိုးမင်းကြီး မဟာဗောဓာတ်လှကျော်စွာ ဤဗြိုပ်သည်။ ပါပဓာတ်တွင် စရော်ဟူသော မိတ်ဖက်နှင့်ဂိုလ်ယူကာ စည်ရှည်တံခါး ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်သမုတ်တော်မှုခဲ့သည်။ ပခန်းကြီးမြို့စား ဝန်ကြီး သတိုးမင်းကြီး မဟာဗောဓာတ်ရည်သူကာ မြောက်မျက်နှာ အလယ်ပေါက် မြှုနိုင်းတံခါးကြီးကို ဤဗြိုပ်သည်။ အမြတ်ဓာတ်တွင် ဝံသော ဟူသော မိတ်ဖက်ဓာတ်နှင့် လေးသိန်းတံခါးဟု ခေါ်ဝေါ်စေသည်။

အရှေ့မြောက်ထောင့်၊ အရှေ့တောင်ထောင့်၊ တောင်ဘက်အရှေ့စွန်းတောင်ဘက်အနောက်စွန်းနှင့် အနောက်ဘက်တောင်စွန်းနှင့် အနောက်ဘက်မြောက်စွန်း တံခါးများအပြင် မြောက်မျက်နှာမှ မြောက်ဘက်အစွန်းနှင့် မြောက်ဘက်အနောက်တံခါးများကိုလည်း ဓာတ်သမုတ်နှင့်သင့် အမည်ပေး သမုတ်စေသည်။

အနောက်ဘက်တောင်စွန်း တံခါးမှာ ဂုဏ်ဟူသော ဓာတ်ဖက်နှင့်သင့် အကွားရာကိုယျှော် လူသေများ၊ ရာဇဝတ်ကောင်များ မြို့တွင်းမှ ထုတ်ဆောင်ရာ အမင်းလာတံခါးအဖြစ် မရကာသိတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ကြေးမှုပြင်သို့ အာခုံပြု၍ ရှုံးကြန်လော ဟူ၍ သတိပေးသည့်အပြောင်းကြေးမှုတံခါး ဟူ၍ ခေါ်စေခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ ယင်း အာဇာပိတံခါး ခြော်ကြေးမှုတံခါးကို တောင်စွန်းသစ်တော်ဝန် မင်းကျော်မင်းလှစည်သူက ဤဗြိုပ်၍ ပန္တက်ရိုက် တည်ခဲ့သည်။

ကြေးမှုတံခါးကို စောင့်ကြပ်ရသော ဗိုလ်များ၊ တံခါးများ၊ အစောင့်များ စသည်တို့သည် ရဲရင့်ခြင်း၊ ရက်စက်ခြင်း၊ ကြမ်းကြတ်ခြင်း စသည့် လွှာကြမ်းများ ကိုသာ ရွှေးချယ် ခန့်ထား၏။

အရေးကြီးသော တံခါးပေါက် ဖြစ်သည်။ မကောင်းသည့်အနိုင်းရုံများနှင့် ရှင်ဆိုင်ရလေ့ရှိသဖြင့် အမြတ်များ သတိရိုးရှိယနှင့် စောင့်ကြပ်ရရှာသည်။ အရာရာကို သတိထားနေရသဖြင့်လည်း သူတို့၏ လှပ်ရှားမှုများမှာ သွေက်သွေက်လက်လက်ရှိလှသည်။ ချက်ချက်ချာချာ ရှိလှသည်။ အရိုင်အကင်းလည်း ပါးနှပ်ကြာသည်။ ပိမိတို့တာဝန် ကျော်မှုကို အလေးပေး၏။ တွေား ဘာကိုမှ မစဉ်းစားလှုံးရာနေစေရာသွား ဟူသောထုံးကို နှလုံးမှုထားကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။

ရွှေလှုတပ်သားများ ထွက်သွားပြီး မကြာပါ။

အပြင်းစိုင်းလာသော မြင်းခွာသံများနှင့်အတူ မြင်းစီးရဲမက် ဆယ်ယောက် တို့မှာ ကြေးမှုတဲ့ခါးဝါး ထပ်ရောက်လာပြန်သည်။ အောက်ရှိ ရှိလှုသော မြင်းခွား၏ နှာမှုတ်သံများမှာ တရာ့ရှုတရာ့ရှုနှင့် မြည်နေပေသည်။ အလျင်စလိုနိုင် လှုသော သူတို့၏ အမှုအရာများကြောင့် မသက်နှဖုယ် ကောင်းလှပေသည်။

ကြေးမှုတဲ့ခါးမှုမှာ ထပ်မံ ရောက်ရှိလာသော မြင်းစီးရဲမက်တော်များနှင့် စကား အချေအတင် ပြောလျက် ရှိသည်။ အကြောက်အကန် ပြင်းကြခုံကြရ သည်။ အခြေအနေက တင်းမှုလာခဲ့သည်။

ရွှေလှုတပ်သားများ၏ မှာကြေးထားခဲ့သော အမှုစကားကြောင့် တဲ့ခါးမှု မှာ အခက်ကြံ့နေ၏။ မြှို့နီးတဲ့ခါး ဖွင့်ပေးဖို့ရန်အတွက် လက်နေးနေမိသည်။ ရွှေလှုံ့ပိုလ်၏အားကိုလည်း ကြောက်ရသေးသည်။ စကားတစ်ခွန်း မှားသည်နှင့် ခေါင်းနှင့်ခန္ဓာ တစ်ကွဲစီ ဖြစ်ကြရသော သာဝကများကလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လား။ သည်တော့ သူခဲ့များမှာလည်း ကြောက်ရှာပေမပေါ့။

‘မဖွင့်ပေးပါနဲ့လို့ မှာထားရက်ကယ်နဲ့ မြှို့တဲ့ခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါက ရွှေလှုံ့ပိုလ်၏အားက မိမိ၏ကုပ်ပေါ် ဝက္ခလာပေရှုမည်။’ အာကာ ဟူသည်မှာ မြည် သူထက်ထဲမှာ မရှိဘဲ လူတစ်စုံ၏လက်ထဲမှာသာ ရှိနေသဖြင့် သူတို့ လုပ်သမျှ ခံရပေရောမည်။ မိမိ တစ်ယောက်တည်း အသက်ဆုံးရှုံးပါက မဆန်း။ ခုတော့ မိမိနှင့်အတူ အောက်သူသာက်ထား အနီးမယားနှင့် သားဝယ်သာမြိုင်ယူပါကျော် တစ်စုံလုံး အသက်ဆုံးရှုံးမည်အဖြစ်မျိုးတော့ လုံးဝ အဖြစ်မခံနိုင်။ မြှို့နီးတဲ့ခါးကိုတော့ မဖွင့်ရေးခဲ့ မဖွင့်ပါ။ နောက်ဆုံး သူတို့နဲ့ တိုက်ရ တိုက်ရပေါ့။’

သည်သူ၏ အတွေးက မကြာပါ။

မြင်းစီးရဲမက်တစ်ဦး ပြောလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းကြောင့် သူအတွေး သူမှန်များမှာ အဝေးသို့ တိမ်စင်နှယ် လွင့်ပါသွားရတော့သည်။

“မောင်မင်းက ကျပ်တိုကို အသူမှုတ်လိုတုံး၊ မြောက်ထားဝယ်ပိုလ် ရနောင် မြှို့အား မင်းသားကြီး ရနောင်မောင်တုံတ်ရဲ့ ရဲမက်တွေဆုံးတာ မသိအဲလေ သလော့”

သူထက်သူ လူစွမ်းကောင်းတွေချည်းပဲ။

ခုနှစ်က မြှို့တော်ဝန် ရွှေလှုံ့ပိုလ်ရဲ့ ရွှေလှုတပ်သားတွေ။ ဟော ခု ကျော်နှင့် ရှင်ဘုရားနဲ့ ထိပ်စုဖုရားတို့မှုလွှဲရင် ရွှေနှစ်းတော်တစ်ခုလုံး အကြောက်အုံးဖြစ်တဲ့ ရနောင်မင်းသားကြီးရဲ့ ရဲမက်တွေတဲ့။

က ဘယ်လိုလုပ်ပါမတဲ့တဲ့။

ခုန ရွှေလှုပဲတပ်သားတွေနဲ့ဆိုရင် အခု ရောက်ရှိလာသည့် သည်လူတွေက ပို့ပြီး အရေးပါ အရောက်ရောက်တယ မဟုတ်လား။ ပို့ပြီးတော့လည်း အန္တရာယ ပေးနိုင်သည်။ သည်တော့ ဘာလုပ်မလဲ။ သူတို့ကို စကားအချေအတင် အငြင်း အခု လုပ်နေလို့တော့ မဖြစ်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စလေးမှာ အမှားကလေးတွေများ ရှိထားခဲ့ရင် တောင်းပန်ပါရဲ့။ မသိလို့ တားမိတာကို ခွင့်လွှုတ်ပါလို့လည်း တဖွံ့ဖြေတောင်းပန်နေရာတော့သည်။

မဖြစ်သေးဘူး။ သင်တို့သခင်က ရွှေလှုပဲလ်ထက် ဓားပို့ထက်တယ။ မဖြစ် ချေဘူး။ ပေါ်ပြန်မြန် ပွင့်ပေးမှုပဲလို့ တွေးမိဟန်တူပါရဲ့။ မြို့နို့တံ့ခါးက ရှုတ်ခြည်းပဲ ပွင့်သွားသည်။ မြို့နို့တံ့ခါး ပွင့်သွားသည်နှင့်အတူ ရနောင်မင်းသား၏ ရဲမက် တွေကလည်း မြင်းကိုယ်စိနှင့် လွှားခနဲ လွှားခနဲ မြို့ပြင်သို့ ထွက်သွားကြတော့ သည်။ သူတို့မြင်းတွေကို ဦးတည် အပြေးနှင်သွားတာကလည်း ဒေးဝန်းအရပ်ဆီ ကိုပါပဲ။

တံ့ခါး (၁၂) ရပ်ထဲမှာ အကြမ်းဆုံး အရပ်းဆုံး အစောင့်တွေသာ စောင့် ကြပ်ရသည့် အာဇာပိတံ့ခါးပို့လ်များ တံ့ခါးစောင့်တွေတောင် ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်ကြောက် ရသည့် မြို့တော်ဝန်ရွှေလှုပဲလ် ဦးချိတ်နှင့် ရနောင်မြို့တားကြီး မောင်မောင်တုတဲ့ တို့ဟာ ဘယ်လို့ လူစားတွေလဲဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်။

မြို့တော်ဝန်ရွှေလှုပဲလ် ဦးချိတ် ဆုံးသွာက နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်။ မန္တလေး ရတနာပုံမြို့တော်ဝန်မင်း တိုင်တားမင်းကြီးဦးဖိုးရဲ့ လက်သုံးတော်တပည့်ရင်း။ သတ္တိကလည်း မခေါ်။ သတ်ရမလား၊ ဖြတ်ရမလား ရရှိထားသည့် အာဏာ အရှိန်အဝါကလည်း မနည်းမို့ တော်ရှုတန်ရဲ့ မှုပ်မတ်များက သူကို မယှဉ်ရဲ့။ မပြုပြုရဲ့။ စကားကို တင်းတင်း မဆိုရဲ့။

တဏာရာဂကလည်း ကြီးသေးရဲ့။ အချိန်ရရင် ရသလို့ နေ့ရောညပါ ရှောင်လေသူ မဟုတ်။ အာဏာရှိသူ ဖြစ်နေတော့ သူလုပ်သမျှ အကုန်တင့်တယ နေသည်။ ထိုစဉ်က နေပြည်တော်တစ်ဝန်းတွင် သူနှင့် ရနောင်မင်းသား နှစ်ဦးသာ မယားများစွာ ယူထားကြသည်။ သူတို့၏ အရှင် သီပေါ်ဘုရင်တောင်မှ မယား တစ်ယောက်တည်းဖြင့် တင်းတိုင်နေရရာသည်။ စံမြန်းနေရရာသည်။

နေပြည်တော်မှာ ချောပေါ့၊ ယဉ်ပေါ့၊ လူပေါ့ဆုံးသည့် မိန်းကလေးကြွာကို ဘယ်တော့မှ လက်မနေ့း။ ရနောင်မင်းသားအရှင် ဦးအောင်လည်း ယူတတ် သည်။ ရနောင်မင်းသားက ဦးသွားသည်လည်း ရှိသည်။ သီပေါ်ဘုရင်၏ နောင်

တော်အရာမှာ ရောက်နေသည့် ရနောင်မြို့ဘားကိုတော့ သူ ခြင်းချက်ထားရသည်၊ ယဉ်ဗုံးမှ ဖပြီးစဲ့ ရနောင်မင်းသားနှင့် ယဉ်ဗုံးလျှင် မိမိက အလိုလို နိမ့်ကျပြီးသားဆိုတာ သိထားရသည့်မိမိလည်း ဘယ်တော့မှ ရင်မဆိုင်။ မတတ်သာလို့ တွေ့ကြရင်တောင်မှ အသာ လှည့်ပြန်ခဲ့ရတာချည်းပင်။

အာဏာရှိသူ့ချင်း အတ္ထတ္ထ မိမိက အုပ္ပါးပေးရဖန် များတော့ မခံချင်ဖိတ်က ပြစ်ခိုသည်။ နာကြော်မှုများ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ရနောင်မင်းသားနှင့် ယဉ်ဗုံးကို လျှင် အုပ္ပါးသာက်ကချည်း အမြေနေရသော မိမိကိုယ်ကို မကျေနပ်ချင်တော့။ ဒေါသ ဖြစ်ရသည်။ ရွှေဖြူးတော်ဝန် ဆိုပေမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်လူသားပဲ မဟုတ်လား။ ဘယ် ခံချင်ပါမတုံး။

သိပေါ်ဘူရာရင်ကစြိုး ရွှေနှစ်းတော် တစ်ခုလုံးက အာရေးပေးအခံရခုံးသူမှာ ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ် မဟုတ်လား။ သည်တော့ သူကို အသုက ယဉ်ဗုံးရှုမှုတဲ့တဲ့။ သူနဲ့ယဉ်ဗုံးတဲ့သူ ပြီးတဲ့သူ အားလုံးဟာ နောက်ဆုံးမှာ ရနောင် မင်းသား၏အောက်ကို ရောက်သွားရတာချည်းပဲ။

သည်တော့ မောင်မောင်တုတ်ဆိုရင် အဗ္ဗာန်တောင် မကျေန်အောင် ပွုတ်ခြေ ပစ်ချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်က ရွှေလှုပိုလ်ဖြူးဝန်မှာ အလိုလို ကိန်းအောင်းနေတာ မဆန်းဘူးပေါ့။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကလေးတွေဟာ တစ်နှစ်ထောက်တစ်နွေး တစ်ရက်ထက် တစ်ရက် ပိုမို ရင့်သန်လာသည်။ ဆုတ်မသွားဘဲ တိုးလို့သာ လာသည်။ မကြာပါဘူး၊ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ မစွဲစိုယ်စိတ်ကလေးတွေကို ရင့်သန်လာ အောင် ဖြစ်စေတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက နေပြည်တော်မှာ ပေါ့ပေါက်လာပြန် သည်။ သည်ဖြစ်ရပ်က ဘာလ ဆိုတော့ ဒေးဝန်းအရပ်မှာနေစဲ့ အသည်သား မောင်မောင်ကြီး ဆိုသူ့ပဲဖြစ်ရပ်နဲ့ ဆက်စွဲယ်နေလေရဲ့။

မောင်မောင်ကြီးဆိုတဲ့လူက တော်တော်ပွေ့လူတစ်ယောက်လို့ ဆိုသည်။ အသည်ကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုတော့ ပိုက်ဆံကလည်းရှိရဲ့ ဥစ္စာဓန ကလည်း နောက်ခံတောင့်တင်းတဲ့လူဆိုတော့ သူပွေ့ချင်သလောက် ပွေ့မှာပဲ ပေါ့။ အရပ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံလေး ခြေားပြားလေးတွေ နည်းနည်း ရှိတယ်ဆုံးရင်ပဲ ဖောက်ပြန်ကုန်တာပါပဲ။ ငွေကြေားကြီးမြှင့်ခြင်းရဲ့အက်ကို မခံနိုင်တဲ့ သဘောပေါ့။ လူတွေဟာ အများအားဖြင့် ဆင်းခဲ့အက်ကို ခံနိုင်ကြရဲ့၊ ချမ်းသာခြင်း ကျော်ကော်မြင်းအက်ကို မခံနိုင်ကြဘူး။

သည်တော့ မောင်မောင်ကြီးလည်း သည်ငွေကြေား အရှိန်အဝါရီပွားတာ၊ လည်ပတ်တာဟာ မဆန်းဘူးပေါ့။ ဖရှိက်၊ ကြက်တိုက်၊ ထန်းပည်သောက်

စသည့် မကောင်းမှု ဒုစိရိက်တွေ အားလုံးကို လုပ်သည်။ အဆိုးဆုံး အလုပ်က တော့ မိန့်းမလိုက်စားတာပေါ့။ ပျိုပျိုအိုအို မရှောင်ဘူး။ ချောင်ရင် ချောင်သလို လုပ်တတ်ကိုင်တတ်သည်။ သည်လို ဖျော်ဖို့ စားဖို့အတွက် ငွေကို သောက် သောက်လဲ သုံးသည်။ သည်ငွေကြေးဟာ သူကို ဖျော်ဆီးနေတယ်လို့ သူ မသိ သေးဘူး။ သူ စသိတဲ့အချိန်ရောက်တော့ သူအမှားတွေကို သူ ပြန်မပြင်နိုင်တော့ ဘူး။ ပြန်ပြင်လိုလည်း မရတော့ဘူး။ သူကို ဖျော်ဆီးနေတဲ့ငွေကြေးတွေကလည်း သူကို မကူးညီနိုင်တော့ဘူး။ ငွေကြေးအသပြာဆိုတာ နေရာတကာ အသုံးမဝင် တော့ဘူး။ ဆိုတာ သူ သီလာပြီ။

သည်အချိန်ကတော့ လူသတ်မှတ်ဖြစ်ပြီးခဲ့တဲ့ အချိန်ပေါ့။ သူ လူတစ်ယောက် ကို သတ်မှတ်ပြီ။ သူသတ်ခဲ့တဲ့ သူကလည်း သူရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပဲ။ ပြစ်ပုံ က သည်လိုပါ တစ်ညာမှာ ထန်းရည်မူးမူးနဲ့ သူသူငယ်ချင်းအိမ်ရှိရာ ဟောမာဇာ အရပ်ကို လာခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက်တော့ သူသူငယ်ချင်း မရှိဘူး။ အပြင်သွားနေ တယ်လို ဆိုတယ်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူရဲ့ ပိုဘလူကြီးတွေလည်း မရှိဘူး။ နှမငယ် လေး တစ်ယောက်သာ ရက်ကန်းခတ်နေလေရဲ့။

ထန်းရည်မူးနေတဲ့ မောင်မောင်ကြီးအဖို့ သူငယ်ချင်းရွှေမ ဆိုတာကို မပြင် တော့ဘူး။ သူအေးသားက တောင်းဆိုလာတဲ့ ဆန္ဒရမ္မက်ကို ဖြည့်ဆည်းဖို့ကြီး စားတော့တယ်။ သည်တွင် သူသူငယ်ချင်းက အပြေးအလွှား ရောက်လာတယ်။ အကြောက်အကန် ပြောကြဆိုကြရင်း အချင်းများကြပြီး ကိုယ်စိပ် ဓားတွေခွဲ ထုတ်ကြသည်။ သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် ခုတ်ကြထစ်ကြရင်းနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ သူသူငယ်ချင်း သေသွားသည်။

မောင်မောင်ကြီး လူသတ်ခဲ့ပြီပေါ့။

အခွင့်အရေးကို စောင့်နေသွားက ရွှေလှုပိုလ်ပေါ့။ သည်အခွင့်အရေးက လည်း ရခဲ့ဘို့မြင်း။ သည်တော့ ဒီလို ရခဲ့တဲ့ကိစ္စကို မောင်မောင်တုတ် မသိ အောင်လုပ်မှပဲ ကြံစည်မှပဲလို ရွှေလှုပိုလ်က စဉ်းစားလိုက်သည်။ ဆုံးပြတ်လိုက် သည်။ ဘာကြောင့်များလဲဆိုတော့ မောင်မောင်ကြီးမှာ အလွန်ချော၊ အလွန်လွှာ အလွန်ပဲ ကျက်သရေရှိသည့် အစိမ ခင်းမီး ဆိုတာ ရှိနေတာကိုး။

ဒါကို ရွှေလှုပိုလ်က မောင်မောင်ကြီးကိုမှိုပြီး သူ၏အစ်မဖြစ်သူ ခင်းမီးကို အရယူရန် ကြံသည်။ ခင်းမီးသည် ရုပ်ရည်ရှုပကာယမှာ အလွန် ပြုပြင်ချောမွှဲ သူ ဖြစ်၏။ မောင်ကိုလည်း အလွန်ချစ်ခင်သူ ဖြစ်သည်။

မျက်လုံးကလေးတွေကလည်း စိုင်းစက်နေသည်။ လေးချောင်းကလေး

တွေကလည်း သေးသွယ် ပျော်ပျောင်းနေသည်။ ရှင်းနေတဲ့ လည်တိုင်တစ်လျှောက်မှာ အကြောလေးတွေကလည်း စိမ်းနေတာပဲလို ဆိုသည်။ မိန်းကလေး တွေ့မှာ ရှိသင့်တဲ့ အဖွဲ့အထစ် အနှံ့က်အဝန်း ဆိုတာကတော့ ပြောနေစရာ တောင် မလိုအပ်ဘူးတဲ့။ သူ့နေရာနဲ့ သူ့နေရာမှာ အံဝင်ခွင်ကျရှိနေသည်။ အရာ နာထို င့်လိုင်းနေဟန်တဲ့သည်။

ဒီဆောက် နေပြည်တော်တစ်ဝန်းမှာ လူပြောများလှတဲ့ ခင်ဦးကို ရွှေလှု နိုင်က သိမ်းပိုက်ချင်နေတာ ကြာလျှပြောပေါ့။ အခွင့်မသာသေးလိုသာ အောင့် နေရတာ။ သွှန်ချေချင်တာကတော့ ကြာလျှပြောပေါ့။ ချုစ်ချင်တဲ့စိတ်တွေကလည်း မနှည်းဘူးပေါ့။ 'ကိုင်း ဒီတစ်ခါတော့ ငါရဲ့ ရင်ခွင်တော်မှာ နိုလှုရတော့မပေါ့ ခင်ဦးရယ်'လို ရွှေလှုပိုလ်က ကိန်းသေတွက်ထားဟန် တူပါရဲ့။

သည်တော့ မောင်မောင်ကြီးကို လူသတ်မှုက လွတ်မည်။ ရွှေလှုပိုလ်ရဲ့ အငယ်အနောင်းအဖြစ် ခင်ဦး ခံယူရမည်လို အမှာစကားကို ခင်ဦးထံ အပို့ဆက် တော့ မောင်ကိုချုစ်လှုတဲ့ ခင်ဦးက ခေါင်းမခါသာဘူးပေါ့။

သူ့ခေတ်နဲ့သူ့အခါ သူ့မှာ အာဏာလေး နည်းနည်းရှိတော့ သူ့လှုပိုတိုင်း အရာထင်နေသပေါ့။ ဟုတ်တာပဲလုပ်လုပ်၊ မဟုတ်တာကိုဘဲလုပ်လုပ် အာဏာမဲ့ တဲ့ ပြည်သူတွေကတော့ ခေါင်းငွေခံရတော့မှာပဲပေါ့။

သည်အတိုင်းပဲပေါ့။ မောင်ကိုချုစ်တဲ့ ခင်ဦးခမျာ်မှာ မိမိကိုယ်နဲ့ရင်းပြီး မိမိရဲ့ဘဝကို အဆုံးခံပြီး ချုစ်လှုတဲ့ မောင်ဖြစ်သူရဲ့ အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ် လိုက်တော့မယ်လို ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သည်လိုနဲ့ ရွှေလှုပိုလ်က မောင်မောင် တုတ် မသိအောင် အေးဝန်းအရပ်မှာရှိတဲ့ ခင်ဦးကို သွားခေါ်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီကိစ္စကို ရနောင်မောင်တုတ်ကလည်း စောဖေ နောကျပြီးသားပဲပေါ့။ ရွှေလှုပိုလ် လူပဲရှားသမျှကို အတိအကျ သိထားတဲ့ မောင်မောင်တုတ်က လည်း ကွယ်ရာမှာ ဟားတိုက်နေတယ်ပေါ့။ မြွှေမြွှေချင်း ခြေမြှင် ဆိုတာမျိုးက ဒါမျိုးပဲထင်ပါရဲ့။ နေရာတကာမှာ လူစွာလုပ်ချင်သူ၊ ရှင်ဘူရင်နဲ့ ထိပ်စုစုရားကို အတတ်နိုင်ဆုံးနည်းနဲ့ ချုပ်းကပ်နေသူ ရွှေလှုပိုလ်ကို မောင်မောင်တုတ်ကလည်း အတော် မြှင်ပြင်းကပ်ဟန် ရှိသည်။

မိမိနဲ့ ရွှေလှုပိုလ်တို့ ထိပ်ချင်းတိုက် တွေ့ခဲ့ရသောကိစ္စများတွင် မိမိကသာ အနိုင်ရအောင် ယူခဲ့သည်။ ဒါမိမိနိမ့်စံဘဝ၊ မထင်ရှားသောကာလေက မယ် တရို့ ပြောခဲ့၊ ဆုံးခဲ့ အနိုင်ကျင့်ခဲ့သော ရွှေလှုပိုလ်၏စကားသံလေးများကို ခုထိ နားထဲတွင် စွဲမြှေနေမိ၏။

“ဆွမ်းဆန်စိမ်းထဲ ကြွက်ချေးက ရောနေသေး၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင် တယ်လှပ် သကိုး” မောင်မောင်တုတဲ့ လုပ်သမ္မာကို ရွှေလှုပိုလ်က အကောင်းမမြင်သလို ရွှေလှုပိုလ် လုပ်သမ္မာလည်း မောင်မောင်တုတဲ့က ကြည့်မရပေ။

ရာထူးနှင့်ယူဉ်လျှင် မြောက်ထားဝယ်ပိုလ် ရာထူးကို ရထားသော မိမိက သာလျှင် အကြီးအကဲဖို့ အခွင့်သာလျှင် သာသလို ပညာပြတတ်၏။ ဤသို့ သူတို့နှစ်ဦး ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ယုံပြုင်နေသည့်ကြားထဲတွင် နှစ်းတော်တွင်းမှ မူးပါမတ သေနာပတီများကလည်း အုပ်စုကွဲလျက် ရှိနေကြသည်။

သူအုပ်စုနှင့် ငါ့အုပ်စု အနိုင်ကြစတမ်း စိတ်များ ကျယ်ပြန့်လာကြ၏။ သို့ကြောင့် နှစ်းတွင်းရေးများ တစ်စထက်တစ်စ ရှုပ်ထွေးမည့်အရိပ်အယောင် များ ဖြစ်ပေါ်လာနေသည်။

နှစ်းတွင်းအုပ်စုများ ထိုသို့ ကွဲစပြုလာချိန်တွင်ပင် သီပေါ်မင်းတရားသည် ကင်းဝန်မင်းကြီး မကြာခဏ အကြံပေးလျှောက်တင်ချက်များ ယောအတွင်းဝန်၏ နှစ်းစပ်လျသော အကြံပေးချက်များတို့ကို အခြေခံကာ အုပ်ချုပ်ပုံနည်းစနစ် တစ်မျိုးကို တိတွင်လိုက်လေသည်။

အဟောင်းကိုပယ်ပြီး အသစ်အသစ်ကို ထွင်ဟန် တူပါရဲ့ တစ်ချက်လွှတ် မင်းအာဏာဖြင့် စိရင်အုပ်ချုပ်ရသော သက်ရှိးဆုံးပိုင်စနစ်မျိုး မဟုတ်ဘဲ ရွှေထုံး အချို့ကိုပယ်ဖျက်ကာ ခေတ်မြှင့်ချုပ်ပုံ နည်းစနစ်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ရှေးက လုပ်ရှိးလုပ်စဉ်များ လွတ်တော်အစည်းအဝေး၊ ပြတိကိုတော် အစည်းအဝေးနှင့် ဘုရင့်ရွှေတော်မျာ်က် ညီလာခံအစည်းအဝေး ဟူ၍ အစည်းအဝေး သုံးဆင့် ထားခဲ့၏။

ပထမလွှတ်တော်တွင် အရေးကြီးသောကိစ္စများ တင်ပြလက်ခံသည်။ ဒုတိယပြတိကိုတော် အစည်းအဝေး၌ မူခင်းရေးရာများ စည်းဝေးဆုံးဖြတ်သည်။ နောက်ဆုံး ဘုရင့်ရွှေတော်မျာ်တွင် ကျင်းပသည့် ညီလာခံတွင်လျှောက်ထား တင်ပြကြသည်များကို ဘုရင်တစ်ဦးတည်း သဘောဖြင့် တစ်ချက်လွှတ် ဆုံးဖြတ် ချက်များ ချမှတ်လေ့ရှိသည်က များသည်။

ယခု သီပေါ်မင်းအလိုကျ ပြောင်းလဲလိုက်သည့် စနစ်နှင့်ကား တြေားစိပင်း ဘုရင့်ရွှေမျာ်က် ညီလာခံတွင် ခွေးနွေးချက်များကို လွတ်တော်တွင် တင်ပြသည်။ ပြီးမှ မူးပါမတ သေနာပတီ ခြောက်ဆယ့်သုံးဦး အရေအတွက် ရှိသော အများစုံ စည်းဝေးဆုံးဖြတ် အတည်ပြုသည်။

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော ကိစ္စရုပ်များကို ဆယ့်လေးငြာနှင့်အုပ်ချေး

နှုတေသနများက ဆောင်ရွက်သွားရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ဆယ့်လေးငြာန အုပ်ချုပ် မောင်တွင် တစ်ငြာနလျှင် ဝန်ကြီး သို့မဟုတ် အတွင်းဝန် တစ်ပါးပါးက ကြီးမှုပါ သည်။ ငြာနကြီးမှု လက်အောက်တွင် အရာရှိကြီး၊ အရာရှိလတ်နှင့် အရာရှိ ငယ် လေးဆယ်ကျော်တိုက သူ့ငြာနနှင့်သူ နိုင်နိုင်နှင့်နှင့် အုပ်ချုပ်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ အဆိပါ ဆယ့်လေးငြာနတွင် ဝန်ကြီး၊ အတွင်းဝန်မှ အစ စုစုပေါင်း အမှုထောင်း ငါးရာကျော် ရှိသည်။

တကယ်တော့ သည်လို ရွှေလှုပိုလ် ခြေပုန်းခုတ်ပြီး ခင်ဦးကို အရချိုင်နေ သည်တို့ မောင်မောင်တုတ် မသိ မဟုတ်၊ သို့၏။ မောင်မောင်ကြီးအကြောင်း လည်း ကြားသိပြီးမို့ ရွှေလှုပိုလ်၏ ခြေလှုမ်းများကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူတို့ အပေးအယူမျှပြီးကြုလိုလည်း ဒီနေ့သူ ခင်ဦးကို သွားခေါ်ပြီး ရွှေလှုပိုလ် က သိမ်းပိုက်တော့မည် ဆိုတာလည်း သိထား၏။ မိမိဘက်က အကွက်မှားလို့ လည်း မဖြစ်၊ တစ်ကွက်မှားလျှင် တစ်သက်မှာ ရှုက်ဖွယ်လိုလို ဖြစ်ပေမည်။ သည်တော့ နောင့်ချိန်ကို စောင့်နေတော့သည်။

ရွှေလှုပိုလ်အုပ်စုကလည်း တစ်နေ့ခုင်းလုံး ဤမြိမ်သက်နေခဲ့ပေမယ့် မူာ်စ ဖို့သည် ဆိုသည်နှင့် သူတို့လှစုစုမှာ လှပ်ရှားတော့သည်။

ဓားတကားကားနှင့် ရွှေပိုးထိုးနေသည့် ရွှေလှုတပ်သားတစ်သိုက်ကိုကြည့်ပြီး မောင်မောင်တုတ်တိုက ပြီးမို့။ သနားပါသေးရဲ့ဟူသော အကြည့်များဖြင့် ကြည့်နေသည်။ အခွင့်အရေးဖြင့် သာချေပြီး၊ သည်တစ်ခါ မယူလိုက်က သင်း အပြင် မိုက်မဲသူ အသူ ရှိပါအဲနည်းလိုလည်း တွေးနေဟန်တူရဲ့။ အချိန်အခါကို စောင့်ကြည့်နေရသော မောင်မောင်တုတ်မှာ သည်တစ်ခါဖြင့် ခင်ဦးကို ပိုင်ရချေပြီး၊ သည်အရေး အောင်မြိမ်ရင်တော့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြုတ် ဆိုသလို ခင်ဦးကိုလည်းရဲ ရွှေလှုပိုလ်ကိုလည်း ဦးနှိမ်ပြီးသဘော ဖြစ်နေပြီပေါ့။

မောင်မောင်တုတ်တို့ ကြည့်နေဆဲမှာပင် ရွှေလှုတပ်သားအချို့ မြှုပ်နှံသို့ ထွက်သွားကြချေပြီး၊ တစ်ဖက်မှ အရိပ်အကဲ အမြေအနေကို ကြည့်ပြီးမှ မောင်မောင်တုတ်က သူရဲမက်တော်အချို့ကို မြင်းကိုယ်စိနှင့်လွှတ်လိုက်သည်။ ကိစ္စပြီးပြုတ်စေရန်လည်း အသေအချာ မှာလိုက်သည်။ မယားလုပ်ကတော့ စခေါ်ပြီး၊ သူတို့ ဘာဖြစ်ကြမလဲ။ ဘယ်သူက အနိုင်ရမလဲဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်း

တင်ကြီးစိစိတေားမှုကြောင့် ခင်ဦးကို ရွှေလှုတပ်သားများက သုတေသနမှ ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်မှ ထွက်လာကြတုန်းက သူတို့အားလုံး ပြုးပြုးပါ့၏ အခက်အခဲဆိုတာ ခုထိ မြှုမှု မရှိသေး။ အရှင်မြို့တော်ဝန် မှာလိုက်ဖူည့် လျှို့ဝှက်

ကြံစည်မှုများ ဆိုသည်မှာ အဘယ်မှာနည်း။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် နေသည်။ လမ်းမကြီး တစ်လျှောက်မှာလည်း လူသူ မရှိ။ ပကတိ ပြိုမြဲနေလေ။

သူတို့အားလုံးရဲ့ အတွေးများ မဆုံးခင်မှာဘဲ ဒေးဝန်းအရပ်၏ အရှေ့တည်တည် ရဟန်းရေးရပ်ဆီမှ မြင်းခွာသံများနှင့်အတူ ရဲမက်တော်အချို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ခင်ဦးအား ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြသော ရွှေလှုတပ်သားများ မှာ မကြာဖို့ အခက်အခဲတစ်ခုဖြင့် ရင်ဆိုင်လာရတော်၏။ အကြောင်းမှု ရဟန်းရေးရပ်ကို ဖြတ်မည့်လမ်းဆုံးတွင် ရဲမက်တော်အချို့က မြင်းကိုယ်စီနှင့် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထွက်လမ်းကို ပိတ်ထားသည့်မြို့လည်း ရွှေလှုတပ်သားများမှာ ရောက်သို့ မဆုံ်တော့ဘဲ စတင် ထိုးခုတ်ရတော့သည်။

ညောင်းစိုးတဝါးအလင်းရောင်အောက်ဝယ် တဆုတ်ချင် တဒင်ဒင် မြည်သံများမှာ ပြင်းထန်စွာ ထွက်ပေါ်နေသည်။ အသက်လုပ္ပါး မိမိတို့ အရှင်သခင်၏ သွေးသားဖြေဖျောက်မှုများအတွက်မြို့လည်း အားစိုက်ခွန်ပါ ထိုးခုတ်ရောက်သည်။ သည်သို့ တရစပ်ထိုးနှုက်နေကြသော ဓားများကြားဝယ် ရွှေလှုတပ်သားများမှာ စွဲခနဲ့ စွဲခနဲ့ အသက်ပါသွားကြရှာသည်။ အုံအားသုတေသနမှု မပြောင်တမလွန်သို့ ရောက်သွားကြရတော့သည်။ လျှင်သူ့ ကွက်ကျော်မြင်တတ်သူက အနိုင်ရစမြဲပေါ့။

ငရဲတမ္မာ ဆူညံပွဲက်လောထနေသော ဒေးဝန်းအရပ်ထဲနှို့ ပြည်သူပြည်သားများမှာကား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရဲ့။ အပြင်မှာ ဘာဖြစ်ဖြစ်နေ အိမ်တော်ခါးပိတ်နေတောကမှ ရန်ကင်းသေးသည်ဟူသော သဘောဖြင့် မီးမိုတ် တံ့ခါးပိတ်ထားကြလေသည်။ သည်သို့ မိန့်မှုပွဲသော အရှင်သခင်များကြောင့် တပည့်တပန်းများ၏သွေးများ မြေသို့ ကျေဆင်းခဲ့ရသည်။ အရှင်သခင်များ သွေးသားသောင်းကျန်းဖို့အတွက် မိမိတို့၏ အသက်ကို ပေးဆပ်ခဲ့ရရှာသည်။

ဥပဒေကို လက်တစ်လုံးခြားလုပ်ပြီး နိုင်လိုမင်းထက်လုပ်နေသူများအတွက် ကား ဥပဒေ ဆိုသည်ကို နားမလည်း။ ဥပဒေဆိုတာ စက္ကာကြီးလား ဆိုရလောကအောင် ဖြစ်သည်။ ရှင်ဘူရင်နှင့် အနီးဆုံး နေကြသူများမြို့လည်း ငါ့မြင်းငါ့စိုင်းစစ်ကိုင်းရောက်ရောက်ပေါ့လေ။ သူမယားဝါလှု ငါ့မယားသူလှု ဆိုသည့် ဖြစ်ရပ်မျိုးကလည်း ပြည်သူတွေအတွက် မဆန်းတော့ပေပြီ။

သည်လို့ ရှုန်းရင်းဆန်ခတ်မှု လူသတ်ပွဲကြီး၏ ရောက်ဝယ်တွင် အေးငြဲပွဲရလိုက်သူကတော့ ရရောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်ပင် ဖြစ်သည်။ ဆူညံပြီး ရှုံးရှုလှုသော ခင်ဦးအား မိမိ၏ အိမ်တော်တွင် အသစ်ချွဲထွင်ပြုလုပ်ထားသော

အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ပို့ထားစေသည်။ ရနောင်မင်းသား၏ အီမံတော်ကလည်း မည်သည့် ပုံပန်းသဏ္ဌာန်မှန်း မခန့်မှန်း မမှန်းဆန့်ငြေလောက်အောင်ပင်။ အရိုင်း ထည့်မဟုတ်။ ဘယ်လိုအဆောက်အအုံကြီး ဖြစ်သည်ကိုပင် ရှာတရရက် မပြော နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။

သည်အဆောက်အအုံကြီးထဲဝယ် သူ၏၊ မယားတွေကို ထားရှိသည်။ အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် မယားတစ်ယောက်မို့ အခန်းပေါင်း တစ်ရာကျော်မျှ ရှိပါ ထိန့်မည်။ မယားပေါင်းကလည်း တစ်ရာကျော်ပေတာကိုး၊ သည်တုန်းက အရှင် သင် ဘုရင်မင်းတရားကြီး ဖြစ်သည့် သီပါဘူရင်တောင်မှ ရနောင်မောင် စောင်တုတ်လောက် မယား မများပေ။ သည်လို ရနောင်မင်းသားမှာ မယားများ ကြောင်း သိထားသည့် သီပါဘူရင်က “ဟဲ့ မောင်တုတ်ရဲ့၊ နှစ်မှာ မယားတွေ တယ်များတယ်ဆို ဒီမယားတွေ နှင့် ဘယ်က ရလာတာလဲ၊ နိုင်ထက်စီးနှင့် မှုများ မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်”ဟူ၍ပင် မိန့်ကြားတော်မှုခဲ့ဖူးသည်။

သည်လို သာယာသောညာ၊ လွှဲပသောညာ၊ မေ့မှုစရာအကောင်းဆုံးသူများ ကို ဖန်တီးလာသူ မောင်မောင်တုတ်အဖို့ကား မဆန်းတော့ပေ။ ဆန်းရသည်က ခင်ဗျားပင်။ ယင်ဖို့တောင်မှ မသန်းခဲ့ဘူးသော ခင်ဗျားအဖို့ကား တထိတိတိတုတ်တလန့် လန့် ရှိလှုသိသည်။ အခြားဆုံး မောင်အတွက်မို့ ဘဝနှင့်ရင်းပြီး စွဲနှင့်လိုက်ရသည်။ မစွဲနှင့်လိုက်လည်း မဖြစ်။ သည်လို မစွဲနှင့်ပါက မောင်ဖြစ်သူ အသတ်ခံရတော့မည် မလွှဲ။ အခေါ်လွှဲတ်သည်က ရွှေလှုပိုလ်။ ရောက်လာရသည့်အိမ်က ရနောင်မင်းသားအိမ်။ အိုလေ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ မောင်မောင်ကြီး အသက်တေားမှာ လွှဲတ်ရင် ပြီးတာပဲဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချဉ်ချုပ်လိုလည်း တွေ့မိဟန်တုပါရဲ့။

သည်လိုနဲ့ပဲ ခင်ဗျားဟာ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်၏ အငယ်အနောင်း များစွာထဲက တစ်ယောက် ဖြစ်သွားရတော့သည်။

ဤအရေးတွင် အနာကြည်းဆုံးနှင့် အခံပြေားဆုံး ဖြစ်နေသူကား ရွှေလှု ပိုလ်ပင် ဖြစ်၏။ ရည်းစားလူလူ အုံနက္ခာခတ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့။ သည်လို မောင်မောင်တုတ်၏ ထိပါးစောင်ကားခြင်းကို ခံလိုက်ရသဖြင့်လည်း များစွာ အခဲ မကျေ ဖြစ်နေရသည်။ တက်တခေါက်ခေါက်၊ လက်ရုံးတဆိုဆန်း။ နေသေးသပ တွေ့တ်ရယ်၊ တစ်နှေ့ ငါ့အလှည့်ကြုံမှု မင်း ငါ့အကြောင်း သိရမယ်ပေါ့။

ပုဆိုးချုပ်ထဲက လက်သီးပုန်းပြုတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုး ထင်ပါရဲ့။ ဒါနဲ့ ဒီကိုရွှေ ဒီမှာတင် ရပ်မသွားသေးဘူး။ မကြာခင်မှာပဲ မောင်မောင်တုတ်၏ ထင်း၊ စောင်ကားခြင်းကို ရွှေလှုပိုလ် ခံလိုက်ပြန်သေးသည်။ ခင်ဗျားကိစ္စ ဖြစ်ပျော်ပြီး တစ်

ပတ်အကြာမှာပဲ ဖြစ်သည်။ ရွှေလှုပိုလ် ဒေါသထွေကို သိတော်သည့် ရနောင်မောင်တုတ္ထက ထပ်ပြီး ကလိုက်သည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပဲ။ နိုင်တုန်း နှိမ်ထားသည့် သဘောလည်းပါရဲ့။ သည်တစ်ခါ ဖြစ်သည့် ဖြစ်ရပ်ကတော့ ရွှေလှုပိုလ်အဖို့ ပိုပြီး အထိနာသည်။ မိမိတင်မကဘူး မိမိ၏ တပည့်တပန်းတွေ ကိုပါ အနိုင်ကျင့်လာသည်။ ထပ်ပြီး တောကားလာသည်။

ဒါကလည်း ပိုလ်ရာကျော်နဲ့ ယုံကြန်ယူလာသည်။ အကြောင်းပြုလာသည်။ ပိုလ်ရာကျော် ဆိုတာက မြို့တော်ဝန်ရွှေလှုပိုလ်၏ ယုံကြည်အားကိုးရဆုံးသော လက်ရင်းတပည့်တစ်ပိုးပဲ။ အဲဒီ ပိုလ်ရာကျော်ရဲ့ ချစ်သူက ရတနာပဲ ရွှေမြို့ တော်၏ ပိုးတန်းရပ်ထဲက နိုးနိုးအရပ်သူ ညီညီ ဆိုတာပဲ။ ညီညီရဲ့ ဖောင်ကတော့ နှိုးနိုးအရပ်သားပါပဲ။ ညီညီမှာ ကြောကြားဆိုတဲ့ ညီမင်ယ်တစ်ဦးကို ရှိခဲ့သူးသည်။ မိခင်ဖြစ်သူကတော့ သူတို့ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးသွားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ပိုလ်ရာကျော်နဲ့ ညီညီတို့ဟာ မကြေခင် ယုံကြေတွေ့မည့်အခြေအနေမှာ ရှိသည်။ ဖောင်ဌးကလည်း ကြည်ကြည်ဖြဖိုပါပဲ။ ဒါနဲ့ တစ်နောက်မှာ နေပြည်တော် မှာ ကျင်းပနေတဲ့ တပေါင်းပွဲတော်ကို သူတို့ သားအဖတစ်တွေ လူည်းတစ်စီးနဲ့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ပိုလ်များနှစ်နဲ့ သူတပည့် ပြတ်ရေးလည်း ပါသည်။ သူတို့က တော့ စစ်ဝတ်စစ်စား အဆောင်အကောင် ပပါဘဲ အရပ်ဝတ်အရပ်စားနဲ့ပဲ လူည်းနောက်က မြင်းကိုယ်စီနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။

ချစ်သူမျက်နှာ လပြည့်ဝန်းကို ထမ္မာတော် ကြည့်ကြရင်းနဲ့ သာယာတဲ့ ကဲ့သေးကို တည်ဆောက်နေကြတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ နာမည်ကြီးလှတဲ့ ဒေးဝန်း အရပ်ကို ဖြတ်ကျော်နေတုန်းမှာပဲ မိမိတို့ရှေ့မှာ မြင်းကိုယ်စီနဲ့ ရပ်နေတဲ့ လူတစ် သိုက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အားလုံးက တွေ့ဝေနေကြတာပေါ့။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေတဲ့ သိပေါဘူးရင်မင်းမြတ် ရှိနေပေမယ့် ဘုရင်ဟာ ဘုရင့်နေရာမှာပဲနေပြီး ပြည်သူ ကြားထ ဝင်မလာ။ ပြည်သူတွေထဲမှာ မဝင်ဆန့်တဲ့ဘုရင် ဖြစ်နေတော့ ပြည်သူ တွေနဲ့ နီးစပ်တဲ့ လက်တစ်ဆုပ်စာသာသာရှိတဲ့ လူတစ်စုရဲ့ ချယ်လှယ်မှုကို ခံနေရ ကြတာပေါ့။ ပြည်သူပြည်သားတွေ အကြောင်းမဲ့သက်သက် အနှိပ်စက်ခဲ့ အညှဉ်းဆဲခံနေရတာ ဆိုတာကလည်း အုပ်ချုပ်တဲ့ ဘုရင်မင်းတရားက ညုံ့ရှုံး လိုပဲ ဆိုရတော့မှာပါပဲ။

မြင်းနဲ့ လူတွေကလည်း “ဟေ့ မလူုပ်နဲ့ သသသွားမယ် ညီညီဆိုတာ ဘယ်သူလဲကွဲ”လို့ မေးမေးပြောပြောနဲ့ပဲ ကြောကြားတို့ ညီအစ်မကို အတင်းဝင်ဆွဲ

လေတော့သည်။

သည်တင်မှာပဲ မယားထိ ဓားကြည့် ဆိုသလို ဗိုလ်ရာကျော်ကလည်း ဝါယာတဲ့အေးနဲ့ အတင်း ပြန်ခုတ်ပြီး ညီညိုကို အတင်း ပြန်လုသည်။ သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် ခုတ်ကြောရင်းက ဗိုလ်ရာကျော် ဒက်ရာနဲ့ မြေပေါ်လဲကျွေားတယ်။ ညံ့ညံ့လည်း သူတို့နောက် ပါသွားတော့သည်။

ထွက်ပြီးသွားတဲ့ ဓားသမားတွေထဲက ပစ္စည်းတစ်ခု မြေပေါ်မှာ ကျကျနှင့် ရှစ်ခုသည်။ အဲဒီပစ္စည်းကိုကြည့်ပြီး ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ လူတွေမှန်း ဗိုလ်ရာကျော် သိသွားခဲ့သည်။

သည်ကိစ္စကို ရွှေလှုံးပိုလ်ထံကို ချက်ချင်းပဲ အကြောင်းကြားသည်။ မိမိထက် ဓားထက်နေသူ ဖြစ်နေတော့ ရွှေလှုံးပိုလ်လည်း ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့။ ထုံးစံအတိုင်း တက်ခေါက် အံကြိတ် လက်သီးလက်မောင်းတန်းရဲ့ပဲ တတ်နိုင်တာ ပေါ့လေ။ မောင်မောင်တုတ်နဲ့ ရွှေလှုံးပိုလ်ဦးချိတ်တို့ရဲ့ ရန်ပြီးရန်စဟာ အာဏာရရေးထက် မိန်းမမှုတွေကြောင့် ပိုပြီး ရန်ပြီးရန်စ ပို့ရှိဟန် တူလေရဲ့။

သည်တုန်းက နေပြည်တော်တစ်လွှားမှာ ရန်လင်း၊ ရန်ကင်းဆိုတဲ့ ဓားပြည်နောင်ဟာ တော်တော် သောင်းကျိန်းနေသည်။ ရန်ကင်းတောင်ခြေ တစ်နေရာမှာ ပဟိုစခန်း လုပ်ထားတယ်လို့ ဆိုသည်။ လက်အောက် တပည့်တပန်းတွေကလည်းများတော့ ရန်လင်း၊ ရန်ကင်း ဓားပြည်နောင်ဟာ အခွင့်သာရင် သာသလို နေပြည်တော်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ ပြည်ကြီးကျက်သရေတို့ ဟေမာလေတို့ စိတ္တရမဟိုရပ် စတဲ့ ရပ်ကွက်တွေကို ဝင်ဝင်လုံတတ်လေ့ ရှိသည်။

အာဏာရှိတဲ့ လူကြီးတွေအာချင်းချင်း မသင့်မတင့် ဖြစ်နေတော့ ရန်လင်း၊ ရန်ကင်း ဓားပြည်နောင်ဟာ ပိုပြီး ဆိုးလာသည်။ လုံခြုံယက်ရုံတင်မကဘူး သားပျိုး သမီးပျို့ကလေးတွေကိုပါ အာမွှာအနိုင်းအထက် ပြုကျင့်လာလေရဲ့။ မြို့တော်ဝန်းဦးပေစိလည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ရန်လင်း၊ ရန်ကင်း ဓားပြည်နောင်ကို ဖမ်းမြတ် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးဓားပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး။ သည်တော့ အရင်းအနှစ်းဆုံး ဖြစ်တဲ့ ရွှေလှုံးပိုလ်ဦးချိတ်ကို အကူးအညီ တောင်းတော့သည်။

ရွှေလှုံးပိုလ်ကလည်း မြို့ဝန်းဦးပေစိကို ပြုးပြုးပဲ ကြည့်နေသည်။ သူ့ပြုးပဲ ကတော့ ‘မြို့ဝန်းလုပ်နေပြီး ဒီလောက်တောင် အ၊ ရ၊ န၊ ရသလား’ဆိုတဲ့ ပြုးဟန်ပါပဲ။ အာဏာရထားရက်ကနဲ့ ရထားတဲ့ သည်အာဏာကလေးကို အသုံးပါ၍ ဘတ်တဲ့ မြို့ဝန်းဦးပေစိကို သနားပြုး ပြုးဟန်လည်း တူပါရဲ့။ ရွှေလှုံးပိုလ်လည်း မြို့ဝန်းဦးပေစိကို အာမခံလိုက်သည်။ ရန်လင်း၊ ရန်ကင်း ဓားပြည်နောင်ကို

ရာမှာ်မောင်ဟန်တုတဲ့

၁၅

အရှင် လက်ရပဲ ဖမ်းပေးတော့မယ်ပေါ့။ ဒီနေရာမှာ ခွဲလှုပိုလ်က အကြံကြီးသည်။ မောင်မောင်တုတဲ့တက် ဉာဏ်ရည် ပိုကောင်းပေမည်။ နေပြည်တော်တစ်လျားမှာ လူတိုင်း ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ကြောက်စွဲနေရတဲ့ သည်၏အားပြည့်နောင်ကိုဖမ်းပေးပြီး ရာထူးကြီးမြင့်အောင် ကြံစည်တုန်လည်း တူပါရဲ့။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ ခွဲလှုပိုလ်ရဲ့ ကြံစည်မှု၊ အားထုတ်မှာ ကြီးစားမှုကြောင့် ရန်လင်းရန်ကင်း စားပြည့်နောင်ကို လက်ရဖမ်းပါသည်။

ခွဲလှုပိုလ် တွေကိုထားသလိုပဲ သူအတို့ အတော်လေး အကျိုးရှိသွားသည်။ ရာထူးမတိုးတက်ပေမယ့် အဆောင်အထောင်ပိုများလာသည်။ ခြော့သင်းပင်းပိုများလာသည်။ သည်တော့ မိန်းမလည်း ပိုများလာတယ်ပေါ့။ နေပြည်တော်သူ နေပြည်တော်သားတွေကလည်း ခုံမှုပဲ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ ရှိကြတော့ သည်။ သိပ်တော့ မကြာပါဘူး။ ရန်လင်း၊ ရန်ကင်း စားပြည့်နောင်ကို အရွှေ့မျှေးထောင်ထဲမှာ ချပ်ထားသည်။ တစ်လ အလွန်မှာပဲ ရှန်းရင်းဆန်ခတ်မှု ဖြစ်ပွားတော့သည်။ အဲဒီနောက နေဝါဒ္ဒီးဖူအချိန်။ အကျိုးသားတွေ အားလုံးထမင်းစားပြီးစ အချိန်ပေါ့။ ရန်လင်း၊ ရန်ကင်း ညီနောင်တို့ ချုပ်ထားတဲ့အခန်းထဲက သေနတ်မီးပေါက်သံများ ကြားလိုက်ရသည်။

ထောင်သားတွေ တရှုန်းရှုန်းနဲ့ ပြေးလွှားအောင်ဟစ်နေကြသည်။ တစ်ထောင်လုံးလည်း လန့်နေကြပြီ။ ထောင်သားတွေနဲ့ အမှုထမ်းတွေရဲ့ တိုက်သံ၊ ခိုက်သံ၊ ထိုးသံ၊ အော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ ဆဲဆိုသံများမှာ ဘဝ်ထိ ညုံနေလေရဲ့။ အထိတ်ထိတ်အလန်လန့် ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။

ရန်လင်း၊ ရန်ကင်း စားပြည့်နောင်က ဦးဆောင်ပြီး ထောင်ထဲခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆိုးတာက သူတို့ညီအစ်ကိုကို တစ်ခန်းထဲမှာ ထားပြီး ချုပ်ထားလိုပဲးသည်တော့ အလွယ်တကူနဲ့ ကြံစည်နိုင်တာပေါ့။ ပို့ဆိုးတာကတော့ အဲဒီရန်လင်း၊ ရန်ကင်း ညီနောင်ထောင်ထဲတဲ့အတွက် လူပေါင်း (၉၉)ဦး သေကျော့ရသည်။ ရန်လင်း၊ ရန်ကင်း ညီနောင်ကတော့ တပည့်အချို့နဲ့ လွှတ်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ထောင်တစ်ပိုက်မှာလည်း သွေးချင်းချင်း နိုနေတာပဲလို့ ဆုံးကြုသည်။

ခွဲလှုပိုလ်လည်း ရန်လင်း၊ ရန်ကင်း စားပြည့်နောင်ကို ပြန်ဖမ်းပါကြေး အတွက် အတော် ကြီးစားသေးသေးသည်။ ဒါပေမယ့် သည်တစ်ကြိမ်တော့ မရခဲာ့ဘူး။ ဘယ်လိုပင် အထောက်တော်၊ အစေတော်တွေနဲ့ ကြီးစားပေမဲ့ သူရဲ့ ကြီးစားမှုဟာ အရာမထင်တော့ဘူး။ ရန်လင်း၊ ရန်ကင်း စားပြည့်းနာ်လည်း တစ်ခါ သေဖွံ့ဖြိုးထင်ထင်ပေါ်ပေါ် မနေတော့ဘူး။ တော့နှင်းပဲ့ အရွှေတော့

သို့ အသင်္တာက်တို့ဆီမှာ ရွှေပုန်းနေမည် ထင်ပါရဲ။ ဘယ်လိုပြောရှာ နှုန်းသူး ရွှေလှုပြုဝန်ဟာ တော်တော် စိတ်တို့လာသည်။ သူကိုယ်တိုင် သည် တွင်ဆင်ရှာသည်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ရှာလေဝေးလေ ရှာလေဝေးလေ ဖြစ်နေတဲ့ အောင်နောင်ကို ရွှေလှုပိုလ် စိတ်ကုန်ခန်းလာတယ ထင်ပါရဲ။ အထောက်တော် များနဲ့သာ လွှဲပြီး အေးအေးပဲ နေတော့သည်။

သည်တွင် မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက ရွှေလှုပိုလ်ကို တုန်လှုပ်သွား စေခဲ့သည်။ သည်သတင်းကို ကြားလိုက်ရတဲ့ ရွှေလှုပိုလ်ကို အတော်ပဲ တုန်လှုပ် သွားစေသည်လို့ပဲ ဆုံးရမည်။ မိုးမိုးတန်းတန်းထက် ရနောင်မင်းသား ပါလာလို ပိုပြီး အုံအားသင့် တုန်လှုပ်သွားရတာပေါ့။ သည်သတင်းကတော့ မိုးမိုးပါပဲ။

လှတ်တော်က ပြန်လာပြီး အနားယဉ်မယ်လို့ ကြော်ခြား ရနောင်မောင် မောင်တုတ်ရဲ့ အဆောင်ကိုင်တစ်ဦး ရောက်လာသည်။

ပြီးတော့ မောင်မောင်တုတ် ပါးလိုက်တဲ့စာကို ရွှေလှုပိုလ်ထံ ဆက်လိုက် သည်။ စာမှာ ပါတာကတော့ ရွှေလှုပိုလ် ဖော်မပိုတဲ့ ရန်လင်း၊ ရန်ကင်း ဓားပြ ညီနောင်ကို မိထားပါတယ။ မြိုဝင်မင်း အိမ်သို့ကြော့ပါ တိုင်ပင်လိုပါသည်'လို မောင်မောင်တုတ်က အခေါ်ရှိသည်။

သည်တွင် ရွှေလှုပိုလ် စဉ်းစားပြီ။ မသွားရင်လည်း သင်းက ဂါကို ကြောက် လို့ ထင်ရှေ့မည်။ သွားပြန်ရင်လည်း သင်းက ဂါကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ တော့ ရန်စမှာ သေချာသည်။ သည်တော့ ယောက်ဗျားကောင်းတို့၏ သွေးကို ငါပြုမယ်လို့လည်း ရွှေလှုပိုလ်က စဉ်းစားမိဟန် တူပါရဲ။ ဒါကြောင့်လည်း မောင်မောင်တုတ်၏ စိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံလိုက်သည်။ ဘိန်းစားချင်းအတွေတွေ တစ်လုံး ပိုရှာနေသည့် မောင်မောင်တုတ်ကို ခံချင်ဟန် မတူဘူး။ သူလည်း အာကာရှိတဲ့သူး။ ငါလည်း အာကာရှိတဲ့လူပဲ့။ ဘာကြောက်ရဟာတဲ့တုံးလို့လည်း တွေးမိဟန်တူသည်။

ဒါနဲ့ပဲ ရွှေလှုပိုလ်တစ်ယောက် မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ အိမ်တော်ကို ရောက် သွားသည်။ အဲဒီနောက် ညာနေခင်းပဲ့ သည်လို့ ရွှေလှုပိုလ် လာတာကိုလည်း မြင်လိုက်ရော မောင်မောင်တုတ်က နေရာမှ ရှုတ်ခြည်းပဲ ထလိုက်သည်။ သူအမှု အရာက ပျားပျားသလဲ ဖော်ဖော်ရွှေရွှေပါပဲ။ ရွှေလှုပိုလ်ကို ခမီးဦးကြိုး မြှုလိုက် သည်။ ပြီးမှ အိမ်ရွှေအညွှေဆောင်ထဲကို ခေါ်ခဲ့သည်။

သူတို့ စကားစမြှည် ပြောကြသည်။ မောင်မောင်တုတ်က လက်ဖက်ချည့်ပဲ ချလာစေသည်။ သည်လက်ဖက်ရည်ပဲကို သူမယားတွေကိုပဲ ချုပ်းစေသည်။

သူမှာ မယား ပေါကြား၊ များကြောင်းလည်း ပြချင်တယ်ထင်ပါရဲ့။ ရှစ်တရာ်ပဲ မောင်မောင်တုတဲ့ သူတို့ထိုင်နေသည့် စားပွဲအောက်ကို လက်နှီးကိုလိုက်သည်။ သည်တွင် တစ်အိမ်လုံး ဆူညံသွားတာပဲ။ ခေါင်းလောင်းသဲ စူးစူးရှုခြင်းသိမှာ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဖြေတော့ တစိန်းဒုန်းနဲ့ ခြေသဲ များဟာ သူတို့အခန်းဆီကို ဦးတည်နေလေရဲ့။

တစ်အိမ်တွင်းမှာ အခန်းတစ်ခုလုံး မိန်းမတွေနဲ့ ပြည့်ကျပ်သွားတာပဲ။ သည်မိန်းမတွေက ဘယ်က လာတာလဲ၊ ဘယ်သူတွေလဲ။ တြေားသူတွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရနောင်မောင်မောင်တုတဲ်၏ မယား အင်ယ်အကြောင်းတွေပဲ။ သူတို့အားလုံး ရွှေလှုပိုင်နှင့် မောင်မောင်တုတဲ်ကို ပတ်ချာလည်းဝိုင်ထားကြသည်။ စည်းကမ်းကတော့ တကယ်ကျေတာပဲ။ မိန်းမတွေ ဒါလောက် များပြားတာတောင် စကားသဲ တစ်ခွန်းမှ မကြားရဘူး။ တစ်ခန်းလုံး တိတ်နေတာပဲလို့ ဆိုသည်။ မောင်မောင်တုတဲ်က သူမယားတွေကို ရွှေလှုပိုင်အား ခြေဆုံးလက်နယ်ပြုစေသည်။

သည်မှာတင် ရွှေလှုပိုင်အဖို့ နည်းနည်း ထိတ်လာပြီ။ မကြောက်ဘူးဆိုပေ ပယ့် မောင်မောင်တုတဲ်၏ အပြုအမူက မိမိကို ထိတ်လာစေသည်။ အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ ယောက်းသားဆုံးလို့ မိမိနှင့် မောင်မောင်တုတဲ်သာ ရှိသည်။ မိန်းမတွေ တင်းကျမ်း ပြည့်နှုက်နေသည့် သည်အခန်းထဲမှာ နေနေရသည့် အဖြစ်ကို မထိတ်သာမလန်သာ ဖြစ်နေလေရဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း သူလာခဲ့တဲ့အကြောင်းကို အစဖော်ပေးလိုက်သည်။

မောင်မောင်တုတဲ်ကတော့ ခပ်အေးအေးပဲ။ အပြုးမပျက်ဘူး။ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညီတ်နေလေရဲ့။ တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း စဉ်းစားနေမိဟန် တူပါရဲ့။ ပြီးမှ အဲပြုပိုင်အကြီး ရန်လင်းကို မိထားပြီလို့ ပြောလိုက်သည်။ သည်တွင် ရွှေလှုပိုင်က အရေးမယားသလို ခပ်တည်တည် လုပ်နေသည်။ ခေါင်းကိုလည်း အသာညီတ်ပြလိုက်သည်။ မထူးခြားဘူးပေါ့။ မောင်မောင်တုတဲ် ဘာဆက်ပြော မလဲလို့ နားကို စွင့်ထားသည်။

“ရွှေလှုပြု၊ ဝန်မင်း လူအုံသုပ်ကလေးများ စားဖူးသလား”

သည်လို့ မောင်မောင်တုတဲ်ဆီက မမျှော်လင့်တဲ့စကားကြောင့် ရွှေလှုပိုင်ပဲ မှာ အဲအားသင့်သွားရ၏။ သူ ဘာကို ဆိုလိပါလိုင့်လိုလည်း တွေးနေဖော်ပူးပဲ။

ဒါနဲ့ ရွှေလှုပြု၊ ဝန်မင်းက “မစားဘူးကြောင်း၊ စားလည်း မစားခဲ့ကြောင်း” များကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သည်တွင် ရနောင်မောင်မောင်လုတဲ်က -

“မြို့ဝန်မင်းဟာ အလွန် သတ္တိရှိတယ်လို့ ကြားရပါတယ်။ ဒီတော့ ကျေပ်က မြို့ဝန်မင်းကို လူအူသုပ်နဲ့ ဓည့်ခံပါမယ်။ တကယ်သတ္တိရှိရင် ကျေပ်ကျွေးတဲ့ လူအူသုပ် ဆိုသာဘာ ဘယ်အစားနဲ့မှ မတူဘူး။ အလွန်ပဲ အရသာရှိသူ့”လို့ ပြောပြန်သည်။

လူစိတ်ဆိုတာကလည်း အဆန်းသား။ သူများကိုတော့ ဒီချင်သလိုဖို့လာ ပြီး တို့ယူကျတော့ တစ်ရွေးသားမျှ အထိခံချင်သည် လူစားမျိုးက ခပ်ရှားရှားပဲ တလား။ သည်တော့ ရွှေလှုပိုလ်စိတ်ထဲမှာ ထောင်းခနဲ့ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ ရွှေလှုပိုလ်က ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“လူအူသုပ် မပြောနဲ့ ရရှိနိုင်ရင် ဘီလူးအူတောင် သုပ္ပါယ်ပေးစမ်းပါ။ ကျေပ်စား ပြမယ်”လို့ ခပ်ခွဲတွေ့တ် ပြောလိုက်သည်။

ဒါနဲ့ မကြာခင်မှာပဲ မောင်မောင်တုတ်က စားပြုပိုလ် ရန်လင်းကို ခေါ်လာ စေသည်။ စားပြုရန်လင်းကို လက်ပြန်ကြီးတပ်ရက်နဲ့ ဓည့်ခန်းဆောင်ကို ထုတ်ယူ လာသည်။ အခန်းကြီးထဲမှာ ရှိတဲ့ စားပွဲကြီးပေါ်မှာ စားပြုရန်လင်းကို ပက်လက် ထားပြီး ချုပ်ကိုင်ထားလေခဲ့။

ရန်လင်းက စားပြုသာ ဖြစ်သည်။ သတ္တိတော့အရှိသားပဲ။ ရှုန်းလည်းမရှုန်း လှုပ်လည်းမလှုပ်။ တစ်စက်ကလေးမှ မအော်ဘဲ စားပွဲပေါ်မှာ ပက်လက်အနေ အထားမှာ ရှိနေရှာသည်။ သူဟန်ပန်က ဖြစ်လာတဲ့ ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို အေးအေးဆေးဆေးပဲ ရင်ဆိုင်ဖို့ ရှိနေသည်။ မအေးဆေးလိုက်လည်း မဖြစ်တော့ ဘူးလေ။ အသတ်အဖြတ်မှာ နာမည်ကြီးလှတဲ့ မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ လက်ထဲ ရောက်နေမယ်ဟဲ့။ ပြီးတော့လည်း များပြားလှတဲ့ ရနောင်မင်းသားရဲ့ မိန်းမတွေက သူကို ပိုင်းအုံကြည့်နေကြသည်။ သည်တော့ သည်မိန်းမတွေခဲ့ရွှေမှာ ယောက်ဗျား ပိုဒ် သတ္တိရှိရှိနဲ့ အသေခံပြုမဟုတ်လို့လည်း စဉ်းစားမိထားဟန်လည်း တူပါရဲ့။

ဖြစ်ရပ်ကလေးက မကြာဘူး။

အဆောင်ကိုင်တစ်ဦးရဲ့လက်ဟာ ဖျက်ခနဲ့အပေါ်ကို မြောက်သွားသည်။ သူရဲ့လက်မှာ အသွားထက်လှတဲ့ စားမြောင်တစ်ချောင်း ပါသွားသည်။ သည်စား က စားပြုရန်လင်းရဲ့ လည်မျိုးကနေပြီး ပိုက်အောက်ကို ဆွဲယူသွားသည်။

စားဝင်သွားတဲ့ လည်မျိုးက သွေးတွေဟာ ပန်းထွေက်လာသည်။ အမြှင့်ကော်တောင်လောက် ရှိပေါ်လည်း။ ဘေးက ကြည့်နေတဲ့ ရနောင်မင်းသားရဲ့ မိန်းမတွေ ရဲ့ အထိတ်တလန်းအော်သံဟာ ဘဝ်ညံသွားလေခဲ့။ ညည်းတွေးဘဲ အော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ ငိုးသံ၊ ယိုးသံတွေဟာ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး ဆူည်နေတော့သည်။ တချို့

မိန်းမတွေဆို ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ ထပြီးကြတာ သောက်သောက်လဲပေါ့။ ဓားပြုလိုလိုလင်းဟာ လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်၊ အဲကြိတ်ပြီး သေသွားရှာသည်။

ခပ်ရွှေတ်ရွှေတ် ရွှေလျှော့လိုလ်ကတော့ မဖြူရေးချ မဖြူပေါ့။ ကြောက်စိတ်ကို ရင်မှာသိပ်ပြီး ခပ်တည်တည်ပဲ နေလိုက်သည်။ မထူးဆန်းဘူးပေါ့။ သူရှေ့လူ သတ်ပြတာကို ဂရှုမစိုက်ဘူး။ ကြောက်လည်လှိုးတာကို ထိုင်ကြည့်နေသလိုပဲ ကြည့်နေသည်။ တစ်စက်ကလေးမှ မလျှပ်ဘူး။ သူတို့ လုပ်နေသမျှ ကိုင်နေသမျှ ကို ကြည့်နေသည်။ ရနောင်မင်းသားကလည်း ခပ်ပြီးပြီးပါပဲ။

သူအပြီးက ပြိုင်ဘက်တစ်လိုးပေါ်မှာ အနိုင်ယူလိုက်တဲ့အပြီး။ နှစ်သိမ့်တဲ့ အပြီး။ အစိုးဗုံများဖြင့် ပြည့်နေတဲ့အပြီး။ သည်အပြီးတွေ့ရဲ့ နောက်ကွုယ်မှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေများ ရှိနေမလား မသိ။ ရှိတော့ ရှိနေမှာပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆို ရနောင်မင်းသားရဲ့ လုပ်ရပ်တွေက သက်သေခံနေလိုပဲ။

သေသွားတဲ့ ဓားပြုရန်လင်းရဲ့ ဗိုတ်ထဲက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အူတွေတိ ထုတ်ယူသည်။ နိနိရဲရဲ အူးခွေကြီးဟာ လင်ပန်းကြီးတစ်ခုထဲမှာ အခွေလိုက်ရှိနေသည်။ လူသာ သေတယ်၊ အူးခွေကြီးကတော့ မသေသေသားဘူး ထင်ပါရဲ့။ တလျှပ်လျှော်နဲ့ ရှိနေသည်။ လျှော်နေသေးတဲ့ အူးခွေကြီးကို ရနောင်မင်းသားက ကိုင်ကြည့်နေသည်။ သခါးရတရားကိုပဲ စဉ်းစားနေသလား မသိ။ သေသေချာချာ ပယ်ပယ်နယ်နယ် ကိုင်တွယ်နေသည်။ ပြီးမှ “ရေဆေး မနေနဲ့ ပြုတ်ပြီး ယူခဲ့”လို့ အဆောင်ကိုင်ကို လှမ်းပြောပြီး အူးခွေကြီးကို ပေးလိုက်လေသည်။

ရွှေလျှော့လိုလ်ကတော့ ပွဲကြည့်ရှုသက်သက်ပဲ ထင်ပါရဲ့။ ဘာစကားမှ ဝင်မပြောတော့ပါဘူး။ ရနောင်မင်းသားကသာ စကားကို အမျှင်မပြတ် ပြောနေသည်။ လူအာဆိုတာ အရသာထူးကဲကြောင်း၊ ယခုည် ရွှေလျှော့မြို့ဝန်ကို လူအူသုပ္ပါ အညွှေ့ချင်လို့ ရာဇဝတ်ကောင်ကို အထူး ကြီးပမ်း ရှာထားရကြောင်းများကို ပြောပြနေလေသည်။ သည်ဖြစ်ရပ်အတွက် ရနောင်မင်းသားအဖို့ သိပ်ကို ဂုဏ်ယူနေဟန် ရှိနေလေရဲ့။ ရွှေလျှော့လိုလ် ရှာမတွေ့တဲ့ ရာဇဝတ်ကောင်ကို အရရှာပြီး ခုလို လုပ်လိုက်ရတာကိုပဲ သိပ်ပေါ်နေဟန် ရှိသည်။ လူတွေဟာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို လုပ်လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ်နဲ့ပြိုင်ဘက်ကို တစ်နာရုံးနည်းနဲ့ အနိုင်ရလိုက်တဲ့အခါ ပျော်ချင်တဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ။ ရနောင်မင်းသားက ပျော်နေပုံရလေသည်။ မကြာပါဘူး။ အင့်တထောင်းထောင်းထနေတဲ့ လူ့ဘူးပြုတ်အခွေလိုက်ကြီးဟာ ဓားပွဲပေါ် ရောက်လာသည်။

ရောက်လာချင်းချင်းပဲ ရနောင်မင်းသားက အူးကို တစ်ပိုင်း နှစ်ပိုင်း ဖြတ်ပြီး

အနေဖြင့် တို့ပြီး စားပြုလိုက်သည်။ ရွှေလျှေ့မြို့ဝန်ကို ကလိုလိုက်ဟန်တူပါခဲ့။ လူအုပ်တိ စာနေရင်းကပဲ “ဘယ့်နှယ် ရွှေလျှေ့မြို့ဝန်မင်းရဲ့ စားပါမျှ။ လူအူသုပ် ကာ လောကမှာ အရသာ အရှိခုံးပါ”လို့လည်း ပြောနေသေးသည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ ရွှေလျှေ့မြို့ဝန်ဟာ အခက်တွေ့နေပုံရသည်။ အုပ်တိ တိ စားပြုနေတဲ့ ရနောင်မင်းသားကို ကြည့်ရင်းကလည်း ဝမ်းထဲမှာ ဘာလိုလိုနဲ့ စွဲလာသလို ပြစ်နေဟန် ရှိသည်။ လူအူကို ရွှေတာထက် အုပ်တိ စားပြုနေတဲ့ ရင်နောင်မင်းသားကို ပုံပြီး ရွှေဟန် ရှိနေရဲ့။ မစားလိုကလည်း မဖြစ်။ အုပ်တိကို ပစားဘဲနေပါက မိမိကို ရနောင်မင်းသားက နှစ်သည်ထက် ပိုနှစ်လာပေမည်။ နှစ်သည်ထက် ပို၍ နှစ်လာမည်။ ဒါကိုလည်း မခဲ့နိုင်။ ဘယ်ခံနှစ်ပါ့မတဲ့။ ရင်နောင်မင်းသား ဆိုပေမယ့် မင်းသေး တစ်စင်ကလေးမျှ မပါတဲ့ မင်းသားကို။ သီပေါမင်းနဲ့ ငယ်သွေးယောက်ချိန် သွေးယောက်တော်မှု စားပြေသေးတာ ငါအဖို့ ဘာအန္တရာယ်မှ စရိဘူး ထင်ခဲ့။ စားပြုမှပဲလို့ စဉ်းစားမိဟန် တူပါသည်။

ရွှေလင်ပန်းထဲမှာ တုံးထစ်ထားတဲ့ အုပ်တိတစ်တုံးကို ကောက်စားပြီး ရှုတ်ခနဲ့ ရနောင်မင်းသားရဲ့ အိပ်တော်ပေါ်ပဲ ဆင်းသွားသည်။ ပြန်ပါဦးမယ်လို့ လည်း ရနောင်မင်းသားကို နှုတ်တော်င် မဆက်ခဲ့ဘူး။

ရွှေလျှေ့မြို့ဝန်မင်းဟာ ရှုက်လည်ရှုက်၊ ဒေါသလည်း ဖြစ်ဖြစ်နဲ့ သွားလိုက် တာ ဖြေးတော်ဝန်ဦးပေစီ အိမ်တော်ပေါ် ရောက်မှပဲ မောကြီးပန်းကြီးနဲ့ ထိုင်ချ လိုက်ပိုသည်။ ဖြေးတော်ဝန် ဦးပေစီကိုလည်း ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောပြမိ သည်။ ပြောရင်း ပြောရင်းနဲ့ ဒေါသထွက်လာလွန်းလို့ စားပွဲကို လက်သီးနဲ့ အကြိုမိုကြိုမို ထိုးမိ၏။ စားပွဲတစ်ခုလုံးသည် သွဲရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် ပေါက်ပြ ကုန်သည်။ ကျိုးပဲကုန်လေခဲ့။

ဒါက သက်သက်ခေါ်ပြီး စောကားတာပဲလို့လည်း ထင်နေဟန် ရှိသည်။ ဤသို့ အိမ်ခေါ်ပြီး စောကားလိုက်ခြင်း၊ မိမိ သိမ်းပိုက်မည့်မယား ခင်ဦးကို အတင်းလုပ္ပါးခြင်း စတဲ့ ရနောင်မင်းသားရဲ့ အပြုအမှုတွေက မိမိထက် တန်ခိုး ကြေးနေသည့်သွေ့မြို့သာ ခံနေရသည်။ နေသေးသပ ဝတ္ထုတ်ရယ်။ မင်းနဲ့ငါ တစ်ငွေ တွေ့မယ်လို့လည်း အကျိုတ်အခဲကြီး ထားနေမိတော့သည်။

မိမိနဲ့ တွေ့ကြုံရမယ့် အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း စောင့်ကြည့်နေဟန် ရှိသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လူလိမ္မာအမျက် အပြင်မထွက်နှင့် ဆိုသလိုပဲ့။ နေရိပ်

မန္တမ္တဘင်္ဂဘင်္ဂတုတ္ထ

၂၃

လာမှာကို နေပါက စောင့်ကြည့်ခြင်းလိုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ စိတ်ကို အေးအေး ထားသည်။ ဖြစ်သမျှကို သုံးသပ်ကြည့်သည်။ သည်ကြားထဲ ခွဲနှစ်းတော်အတွင်း မှာလည်း အုပ်စုလုတဲ့ လွန်ပွဲကြီးက မပြီးသေးဘူး။

တိုင်တားမင်းကြီး ဦးဖိုးနှင့် ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းတို့ဂိဏ်းမှာ အာကာလုဆဲ ရှိသေးသည်။ အင်း လူတွေလူတွေ တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး အနိုင်ရမိုး အတွက် အာကာကို ရအောင် ယူကြသည်။ ရလာတော့ကော သည်အာကာ တွေကို ဘာလုပ်ပစ်သလဲ။ မိမိ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာမှာ အသုံးချသည်။ ဆွဲမျိုး သားချင်းတွေအတွက် အသုံးပြုသည်။ အားလုံးပြီးမှာသာ တိုင်းပြည်အတွက် အသုံးပြုသည်။ ဒါကလည်း မဖြစ်စလောက်ပါ။

ကုန်းဘောင်ခေတ်ရဲ့ သမိုင်းကတော့ သည်လိုပဲ ပြောပြနေသည်။ မဆန်း သော မသစ်သော သည်ဖြစ်ရပ်တွေကြောင့် တိုင်းသူပြည်သား အပေါင်းတို့မှာ ကိုပုတ်သင်ညိုတို့ မပုတ်သင်ညိုတို့ ဖြစ်နေကြသည်မှာ အဆန်း မဟုတ်တော့ပေး။

ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းမှာ နှလုံးရည်သမားဖြစ်သောကြောင့် တိုင် တားမင်းကြီးကို ကြာကြာ ဘက်မပြုင်နိုင်သဖြင့် သီပေါ်မင်းရွှေ့သို့ အခြောင်း သိမ်မဝင်တော့။ တစ်ခါတစ်ခုမှာသာ ဝင်တော့သည်။ အနေးကြီးသော ကိစ္စမှား ရှိမှာ ရွှေ့တော် မဝင်မဖြစ် ဝင်ရတော့မှာသာ ဝင်တော့သည်။

ရေနံချောင်းမင်းကြီး ဦးရွှေ့သို့ မွေးစားသား ရနောင်မင်းသား၏ အရှိန်ဖြင့် ယခင်ကလို မဟုတ်တော့ဘဲ မာန်မာန တက်ကြနေတော့သည်။ စိန်နားကပ်ကြောင့် ပါးပြောင်တာပလို ဆိုရမလားပဲ။ တိုင်တားမင်းကြီးနဲ့ အပေါင်းအသင်း ဖြစ်နေလိုလည်း ရေနံချောင်းမင်းကြီး ဦးရွှေ့သို့မှာ ဤသို့ မာန်မာန တက်ကြနေနောင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

နေရာတိုင်း နေရာတိုင်းမှာ အရှိန်အဝါကြီးသူ အာကာရှိယူကသာ အနိုင် ရဝမြဲမြို့ ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းမှာ အလိုလို ဝပ်ဆင်းသွားရခြင်းပင် ဖြစ် ပေမည်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း “တိုင်ကို ရေနံသုတ်ထားသဖြင့် ကင်းမတက်နိုင်” ဟူသော စကားပုံဖြင့် ထိုအချိန်က နှစ်းတွေ့ကို သရုပ်ဖော် ပြောဆိုလေ့ ရှိကြသည်။ မှန်ပါသည်။ တိုင်တားမင်းကြီးနှင့် ရေနံချောင်းမင်းကြီးတို့နှစ်ဦး ပူးပေါင်းမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကင်းဝန်မင်းကြီး၏ အာကာမှာ လျှော့ကျော လေသည်။ တစ်ခါကလည်း ဘုရင့်အပါးဝယ် ခစားနေစဉ် သီပေါ်မင်းဘ-

“ဘုံးဘုံး ခုတစ်လော မမြင်ပါကလား၊ အခြောင်းလစ်လပ်ယုံးနှုန်းသပ်”လို လည်း မိန်ကြားလိုက်ရော ကင်းဝန်မင်းကြီးက မရွှင်ပျသော ဖျက်နှာဖြင့် -

“မှန်ပါ ခစားတော့ ခစားပါသည် ဘုရား တိုင်ကွယ်နေလို့ မမြင်ဟန် နှိပါသည် ဘုရား”လို့ အချက်ကျကျ ဆျောက်လိုက်တော့ တိုင်တားမင်းကြီးမှာ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားရပြန်ပါသည်။

တစ်စထက်တစ်စ အာကာတက်လာတဲ့ တိုင်တားမင်းကြီးဟာ အခွန် တော်စရိတ်ငွေများ ရစေရန် နေပြည်တော်တစ်ခွင်မှာ ထိခိုးတွေ တိုးဖွင့်စေ သည်။ တိုင်းသူ့ပြည်သားလည်း ချမ်းသာ အုပ်ချုပ်တဲ့ အစိုးရလည်း အခွန် တော်တိုးပွားစေတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကုန်းဘောင်ခေတ်က ထိဆို တာကလည်း ပေါက်ခဲပါဘို့ခြင်း။ ထိထိုးလို့ တိုင်းသူ့ပြည်သားတွေ မချမ်းသာတဲ့ အပြင် ထမင်းနှင်းမှန်အောင် မနည်း ကြိုးစားပြီး ရှာဖွေနေရသည်။ အဲဒီခေတ်က ကုန်ဖျော်နှင့် ကြိုးမြင့်မှုတွေ၊ နေထိုင်စရိတ် ကြိုးမြင့်မှုတွေကြောင့် ‘ဒီည့်ဖျော်’ တဲ့ ရှင်ဘုရင်လက်ထက်မှာမှ လူဖြစ်ရတာ ခုက္ခာပါပဲ’လို့တောင် ညည်းညာတဲ့ အထိ ဖြစ်ရတယ်လို့ ဆိုပါသည်။

တိုင်တားမင်းကြီးက ကုန်းကြောင်း စစ်ဘက်ဌာနကို ချုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ လျော်းအတွင်းဝန်းဦးရွှေမောင်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး မြန်မာစစ်တပ်များကို အိတာလျှော် ပြင်သစ် နည်းပြုဆရာတျေများနှင့် ခေတ်မီစစ်သင်တန်း ပေးစေသည်။ တစ်ဖက်က မြင့်လျင် တစ်ဖက်က နိမ့်စမြှပင်။ ချိန်ခွင်လျှောလိုပေါ့။ သည်လို့ တိုင်တားမင်းကြီး တန်းဦးကြီးလာစဉ်မှာပဲ ကင်းဝန်မင်းကြိုးနဲ့ ဘက်တော်သားများဟာ နေရာ တကာမှာ အဖိန္ဒိရိ ခံနေရရှာသည်။

မြို့တော်ဝန် သုံးဦးအနက်မှ အက္ခပတ်မြင်းဝန်လည်း တိုင်တားမင်းကြိုးရဲ့ ဂိုဏ်းသား ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ရှင်နည်းရာ အဂ္ဂလူထွက် ဆိုသလိုပေါ်လော်။ ကင်းဝန်မင်းကြိုး ဦးကောင်းဘက်မှာတော့ မြို့ဝန်ဦးပေစိနဲ့ မျှော်ပတ်အနည်းငယ် ခန့်သာ ဘက်တော်သားများအဖြစ် သစ္စာရှိရှိ ကျော်ခဲ့တော့သည်။

သီပေါ်မင်းတရားမှာမှ စာပေပရိယတို့ဖြင့် မွေ့လျှော်သူ ဘုန်းကြီးလူထွက် ဘုရင်ပိုဒ် သာသနာရေးကိုသာ စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်၏။ ပုတီးတစ်ပတ်၊ စုဖုရား တစ်ပတ်ဖြင့်သာ ပုတီးနှင့် စုဖုရားကြားမှာသာ စံပေါ်နေရှာသည်။ လူဇေား ဘုရင်မို့လည်း ရှုပ်ထွေးလှသော ရွှေနှင့် တော်အတွင်းရေးကို စိတ်မဝင်စားဘဲ နေသူ ဖြစ်သည်။ အချိန်တန် ပုတီးစိပ်၊ အချိန်တန် စုဖုရားဆီသွားနှင့်သာ ငန် ရှာသည်။ ရေးအစဉ်အဆက်က ရှင်ဘုရင်များလို့ မယားများများ မယားနိုင်ဘူးပို့ စုဖုရားတစ်ဦးတည်းနှင့်သာ ကျော်နေရရှာသည်။

စုဖုရားလတ်ကမူ ဤသို့မဟုတ်။ စိတ်ထက်ရသည့်အထဲ ဖစ်ပါးတည်း

သော မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်နေသည်မို့လည်း နှန်းတွင်းရေးဆိုလည်း ပါ၏။ တိုင်းပြည်ရေးဆိုလည်း ပါ၏။ မကြာခကာ ဆိုသလို မှုပါမတ်များနှင့် တိုင်ပင်စည်းဝေးရှုံး ပါဝင်နေလေသည်။ သည်အချိန်မှာ အာပေါ်ဆုံးနဲ့ အမော်ဆုံးက ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတဲ့ပင် ဖြစ်သည်။ ရှင်ဘုရင် လက်သုံးတော်ကြီးကိုင် ငယ်ကျွန်တော် မောင်မောင်တုတဲ့မို့လည်း ဆုံးမမည့်သူ မရှိ ဖြစ်နေသည်။ မိုးမမြင်လေမမြင် ရဲ့ကားနေသူလည်း ဖြစ်၏။ မွေးစားဖောင် ရော်ခြောင်း မင်းကြီး ဦးရွှေထိုးကိုယ်တိုင်ကလည်း မာန်မာန် တက်ကြုံနေသူပိုပို သားဖြစ်သူတို့ ဘာလုပ်လုပ် မဆုံးမ၊ မတားမြစ်၊ သားကလည်း ဖအောထက် ရာထူးကြီးနေတော့ သိပ်မခန့်လှု့။

ဖအောထက် သားတစ်လကြီးဆိုတာမျိုး ထင်ပါ။ ကျော်စောခြင်း၁၈၏ အာကာရှိတဲ့အကြောက်ကို သာမန်အရပ်သားလေး မောင်မောင်တုတဲ့မှာ ခံနိုင်ရည် မရှိလှု့။ ပုံထူးလျှင်ပိုပို ဖောက်ပြန်မိတော့သည်။ ရှိနေတဲ့ ရာထူးနဲ့လော်ညီတဲ့ စည်းစိမ်ခံစားမှုမျိုး မဟုတ်ဘဲ တစ်ဆင့် တက်လာသည်။ ရှင်ဘုရင်တွေသာ အိပ်ရတဲ့ ရွှေသလွန်ကြီးနဲ့ အိပ်သည်။ အိမ်တော်မှာ သလွန်တွေ့၊ ညာောင်စောင်းတွေ့သာ ထားရှိသည်။

မင်းညီမင်းသားတွေသာ အသုံးပြုတဲ့ အဆောင်အယောင်တွေကိုသာ အသုံးပြုသည်။ အောက်ခြေလွှာတ်သွားတယ်လို့ပဲ ဆုံးရမလားပဲ။ သိပေါ်မင်းအနေ နဲ့ကလည်း ငယ်သွေငယ်ချင်း ဖြစ်နေ၏။ မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်တဲ့ စုဖုရားလတ်နဲ့ ကလည်း နှိမ့်စိုးဖက် ဖြစ်နေသော သာမန်အရပ်သားလေး မောင်မောင်တုတဲ့ခဲ့မှု အလိုလို နားထင်သွေးရောက်သွားတော့တာပေါ့။

ဒါကလည်း နမူနာယူစရာ တစ်ခုပါပဲ။ သတိထားရမယ့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလို ဆိုလည်း မမှားပါဘူး။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တဲ့ ရှင်ဘုရင်တွေဟာ မိမိ မြှောက်စားရမယ့်လူမှာ အရည်အချင်း ရှိလား၊ မရှိလား မတွေးတော့ဘူး။ မိမိ စိတ်ထင်ရင် ထင်သလို မြှောက်စားတတ်ကြတာမို့ ရာဇ်ဝင်မှာ သွေးတွေနဲ့ စွန်းပေခဲ့ရတော့တာပေါ့။

ယခုဆိုလျှင် ရနောင်မောင်မောင်တုတဲ့သည် မင်းညီမင်းသားတို့၏ အဆောင်အယောင်များကို အသုံးပြုနေသည်။ ကောက်ယူထားတဲ့ ကြိုင်ယာအော် တစ်ရာကျော်မှုနှင့်ပင် ကျေနပ်အားခြင်း မရှိသေးဘဲ နောက်ထပ် အချော်အလှ ပေါ်သမျှကို ကောက်ယူဖို့ ကြုံနေဆဲ ဖန်နေဆဲပင် ရှိနေလေရဲ့။

နေပြည်တော်တစ်ဝန်းမှာရှိတဲ့ အခြားအလှ မှန်သမျှဟာ သူနဲ့ ရွှေလှုံးလို

တို့၏ အိမ်တော်တွင်သာ ရှိနေပေသည်။ အများဆုံးကမူ ရနောင်မောင်တုတ်၏ အိမ်တော်၌ ရှိလေသည်။ သည်လို ပိန်းမူးမူး ပွဲနေပေမယ့် မောင်မောင်တုတ်ကမူ ပြည်သူတဲ့မှာ ဝင်ဆန်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ မန္တိဆောင်းခဲ့ပြည်သူများကို ပိမိ ငွေကြီးထဲက လစဉ် စွန့်ကြတတ်သည်။ အဝတ်တန်သူ အဝတ်၊ အစားတန်သူ အစား၊ အသပြာတန်သူ အသပြာကို ပေးတတ်ကမ်းတတ်သူလည်း ဖြစ်သည် ဟု ဆိုကြသေးသည်။

မည်သို့ပင် ဆိုကြပါသော ကုန်းဘောင်ခေတ် နောက်ပိုင်းတွင်မတော့ မောင်မောင်တုတ်အဖို့ တစ်မင်းတစ်ချင်း ဖြစ်ခဲ့သည်ကတော့ မမှားပါပေါ့။ အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကို ကျော်နင်းပြီး သည်မျှ မြင့်မားသော ရာထူးကို ရရှိသွားနိုင်သည့် အတွက် သူကို ချီးကျွဲ့ကြရမည်။ စံနမူနာ ယဉ်ရမည်မှာကား အမှန်ပင် ဖြစ်ချေသည်။ သည်အတွက်ကြောင့်လည်း ထိစဉ်က သူကို ရွှေနန်းတော်အတွင်းမှုလူများသည် မနာလို မရှိစိမ့် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ ရွှေလှုံ့ဖြို့ဝန် ဦးချိတ်ဆိုပါမှာကား သူကို အမှန်ကြိုတ်ပစ်ပြီး အရည်ဖော်ပစ်ချင်သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူကလည်း သူပဲပေကိုး။ သဒါရကို အစဉ်ထာဝရမှတ်ပြီး ရေလှုံ့ကိုလွှဲခဲ့တာကိုး။ မိန်းမချင်းပြုပြီး၊ ပစ္စည်းချင်း ပြုပြုရာက နောက်ဆုံးမှာ အာဏာချင်းပြုပြုတဲ့အထိ ရောက်သွားကြပြီး သတ်ဟယ်၊ ဖြတ်ဟယ်နဲ့ ဖြစ်ကြကုန်ရော့၊ သည်လို သတ်ဖြတ်ကြတာကိုပဲ သူတို့တစ်တွေက သဘောအကျကြီး ကျကြဟန်တူရဲ့။ သည်ခေတ်က လူတွေဟာ နေ့မြင် ညာပျောက်နဲ့ မန်ကိမ့်းလင်းလို တောင်မှ မိမိတို့မှာ မျက်နှာသစ်စရာ မျက်နှာ ရှိသေးခဲ့လားဆိုတာ အမြတထိတ်ထိတ်တလန့်လန့် ရှိနေကြရသည်။

လက်သံပြောင်သည့် ရနောင်မင်းသားနှင့် တိုင်တားမင်းကြီးတို့၏ ခေတ်ကာလမြို့လည်း လူတိုင်းပင် စားသတိ၊ သွားသတိ၊ အိပ်သတိနဲ့ ရှိနေကြရသည်။ က သည်တော့ သာမန်အရပ်သားကလေးဘဝမှ ရနောင်မြို့စား ဘုရင့်နောင်ကျော်ထင်နော်ရထာနဲ့ မင်းသားဘုံးကို ခံယူရလောက်အောင် တလူလူ လွှင့်လာတဲ့ မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ ဘဝအခြေအနေက ဘယ်ကစပြီး လာသလဲ ဆိုတာကို ကြည့်ကြရအောင်။

* * *

မောင်မောင်တုတ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ

သူ၏ ငယ်မည့်မှာကား မောင်ညီတုတ် ဖြစ်သည်။

အသားညီညွှန် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ခံပါတုတ်တုတ်မြို့လည်း မောင်ညီတုတ် လို့ ခေါ်ဟန်ရှိသည်။ သူ၏ ဖောင်က ပြောက်ထားဝယ်ပိုလ် ဦးမောင်ကလေးပင် ဖြစ်သည်။ မောင်ညီတုတ်၏ မိခင်ဖြစ်သူမှာ သီပေါ်မင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ်ရဲ့ နှိုတိန်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။ မွေးချင်းသုံးယောက်နှီး သည် အနက် မောင်ညီတုတ်က အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ သူအောက်တွင် ပြင်းသာ မင်းသား မောင်မောင်ပြောင်းနဲ့ ညီမအငယ်ဆုံး ယင်းမာချောင်း ခင်လေးတို့ ရှိကြသည်။

သည်တော့ မောင်ညီတုတ်နဲ့ မိဖုရားလတ်တို့ဟာ နှိမ့်ဖက် တွေပေါ့။ မောင်ညီတုတ်၏ ဖောင်သည် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏ ကော်ကျွန် တော်ရင်း ဖြစ်သည့်အားလော်စွာ နောက်တော်က အမြဲ ပါခဲ့ရသည်။ မင်းတုန်း မင်းတရားကြီး ပုဂံမင်းကို ပုန်ကန်၍ ချွော့သို့ ထွက်စဉ်တွင်လည်း မောင်ညီ တုတ်၏ဖောင်မှာ ပါခဲ့သည်။

ဤသို့ ချွော့သို့ ချိုရာ လပ်းခနီးမှာပင် ပြောက်ထားဝယ်ပိုလ် ဦးမောင် ကလေးမှာ တို့ကိုပွဲတွင် ကျေဆုံးခဲ့ရရှာသည်။ သို့နှင့် မင်းတုန်းမင်းတရား အမပူးပူ သို့ ပြန်ပြီး ချွော့နှင့်တော် သိမ်းချိန်ကျေမှ မောင်ညီတုတ်သည် လက်သုံးတော်ကိုင် ကလေး ရာထူးတွင် ခစားရသည်။ သည်ရာထူးလေးရအောင်လည်း တိုင်တဲ့ မင်းကြီး ဦးဖိုးက မ၊ စပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ဘယ်လိုပင်ဆုံးဆို သည်အခိုန်ကတည်းကပင် မောင်ညီတုတ်ကလေးမှာ ကင်းဝန်မင်းကြီး၊ ယောမင်းကြီးနဲ့ တိုင်တားဦးဖိုးတို့က သဘောကျော်ခဲ့ကြသည်။

မောင်ညီတုတ်၏ အရည်အသွေးနှင့် ဖျက်လတ်မှု ခဲ့စွမ်းသတ္တိ ရှိခြင်းတို့ကြောင့် ထည်း ဤသို့ သဘောကျနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ နေရာတကာတွင် ခဲ့စံ့ဝံရှိခြင်း၊ အသံဉာဏ်ကောင်းခြင်း၊ စကားကို တည်တည်တဲ့တဲ့ ပြောတတ် ခြင်းတို့ကြောင့် ဤသို့ လူသီများလာခြင်းပင် ဖြစ်၏။

မောင်ညီတုတ်သည် အလုံးအရပ် ကောင်းသည်။ အသားညီသည်။ ကျောက်ပေါက်မ သက်သက် ရှိသည်။ ကျင့်စွယ်လည်း ရေးရေးထားသည်။ မောင်ညီတုတ်ကို အဝေးမှ ဖြစ်စေ အနီးမှ ဖြစ်စေ မြင်ရလျှင် မောင်ညီတုတ်၏ ကျက်သရေရှိလှသော အဂါရပ်ကို လူတိုင်း နှစ်မြိုက်မည်ပင် ဖြစ်သည်။ မောင်ညီတုတ်၏ မျက်နှာပေါက်မှာ ခုံညားထည်ဝါသော သဘော ရှိသည်။ စုံရှုသော မျက်လုံး၊ အသံဉာဏ်တိနှင့် ပြည့်စုံသည်။ မဟုတ်မခံ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပြောတတ်သောသူ ဖြစ်သည်။

သူငယ်နာမည် မောင်ညီတုတ်မှ အဖျားဆွတ်ပြီး မောင်တုတ်ဟူ၍ အခေါ်များကြသည်။ သူကမှ မောင်တုတ်အစား မောင်မောင်တုတ် ဟူ၍ ခေါ်မှပင် ကျော်သည်။ ကြိုက်နှစ်သက်သည်။ သူသည် စင်စစ် လူခေါ်လူလူတစ်စီးပင် ဖြစ်သည်။ သူမေတ်နှင့်သူတော့ စန်းပွင့်သူ တစ်ယောက်ဟူ၍ ခေါ်ရမလောက်ပင်။ ခြေတစ်လျမ်း ကုဋ္ဌတစ်သန်းမေတ်ကပင် မိန့်မများကစပြီး သူကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြသည်ဟု ဆိုသည်။

ရနောင် မောင်မောင်တုတ် အကြောင်းဆိုရလျှင် တစ်နှစ်ယ်ငင် တစ်စင်ပါ ဆိုသလို သူနှင့် ယုက်နှစ်ယ်နေသူများ အကြောင်းကိုပါ တင်ပြရမည် ဖြစ်ပါသည်။ သည်အထဲတွင် သူနှင့် အရင်းနှီးဆုံးသောသူကား သီရိပုဝေရ ဒီတာလောကာ ဝိပတ် ပလ္လိတ် မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇာ ဟူသော ဘွဲ့တဲ့ဆိုပို့ နာမဲ့တော် ခံယူတော်မူသည့် သီပေါ်မင်းကလေးပင် ဖြစ်သည်။

သီပေါ်မင်းသည် ပွဲမသရှိပါယနာတင် မင်းတုန်းမင်းကြီး၏ သားတော်များ ထဲမှ သားတော်ငယ် တစ်ပါးပင် ဖြစ်သည်။ သီပေါ်မင်း၏ မယ်တော်မှာ လောင်း ရှည်မြို့စား မိဖုရားပင် ဖြစ်သည်။ သက္ကရာဇ် ၁၂၂၁ ခုနှစ် နတ်တော်လပြည့်ကော် ၁၂၂၁ ရက်၊ စနေနေ့နံနက် (၄)ခုက်တီးကော်တွင် ဖွားမြင်သည်။ ငယ်စဉ် မင်းသားဘဝက လူအေးတစ်ယောက်မျို့ မထင်မရှားပင် ရှိသည်။

၁၂၃၆ ခ ဝါဆိုလတွင် ရှင်သာမကေပြုပြီး မာလာလက်ာရ သီရိပုဒ် မဟာဓမ္မရာဇာရရ ဘွဲ့တော်ရ တောင်တော်ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံတွေ့ ပညာသင်ကြားသည်။ သည်မှာတင် ရနောင်မင်းသား ဖြစ်လာမည့် မောင်ညီတုတ်နှင့်

ရနောင်ဟောင်ဟောင်တုတဲ

သီပေါ်မင်းလေးတို့ စတင် တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သီပေါ်မင်းသားလေးသည် (၁၂၃-၃၈-၃၉) ခုနှစ်များတွင် သုံးကြိမ်သုံးဖန်ပထမပြန်ဆိုတော်မူနိုင်ခဲ့လေသည်။ မင်းသားဖြစ်ပြီး ဘာသာရေးနှင့် စာပေတွင် ထူးချွန်လှသော သီပေါ်မင်းသားလေးကား ချိုးကျူးစရာပင်။ ရေပေါ်ဆီအလွှာ ဖြစ်သည့် မင်းသားဖြစ်ပေမယ့် ပေါ့ပေါ့မနေ ပေါ့ပေါ့မစားဘဲ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားအားထုတ်သည်။ သည်ကြောင့်မို့လည်း သီပေါ်မင်းသားလေးမှာ ရွှေနှစ်းတော် တစ်ခုလုံးရှိ ထိုမင်းသားများကြားဝယ် ထင်ရှားလာသည်။

ရနောင်မင်းသားသည် မင်းသွေးမင်းနှစ် လုံးလုံး မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သီပေါ်မင်းသား ငယ်စဉ်က နေခဲ့ရတဲ့ ဘုန်းကြီးကြောင်းမှာ အတူတူ နေခဲ့ကြသည်။ လူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ သူတို့သည် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွဲ ဖြစ်သွားကြလေသည်။ သည်တုန်းက မောင်ဟောင်တုတ်အဖို့ မထင်ရှားသေးတဲ့ အသုတေ လူငယ်တစ်ဦးပေါ့။ ဘယ်မင်းသားကမှ ဆွေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်ကြဘူး။ သည်တော့ သဘောကောင်း မနောကောင်း လူအေးဖြစ်တဲ့ သီပေါ်မင်းသားကလေးက သူကို ကရှုဏာရှိတော်မူဟန်ရှိရဲ့။ သည်တော့ သူကို အရေးပေးတော်မူသည်။ ဒါကို သူက အခွင့်အရေး မယူပါဘူး။ ခ်င်တည်တည်ပါပဲ။

သူတို့ နှစ်ဦးဟာ စရိတ်ချင်း တူညီကြတာ မဟုတ်ဘူး။ သီပေါ်မင်းက အပြောဆို သူက မည်းသည်။ သည်ထဲက သူမှာ သတ္တိရှိ၏။ ဟုတ်တာ ပြောခဲ့၏။ မမှန်တာ မလုပ်ဘူးလို့ ဆိုရမည်။ ပြီးတော့ သူက သီပေါ်မင်းသားထက် အသက် (၁၀) နှစ် ပိုကြီးသည်။ ဒါကလည်း သူကို သီပေါ်မင်းသားက အားထားရစေ အောင် ဖန်တီးပေးထားတာပဲ။ သူတို့နှစ်ဦးဟာ တစ်ဦးက ရှင်ဘုရင်သား၊ တစ်ဦးက ပြောက်ထားဝယ်ပိုလ်ရဲ့သား၊ အဆင့်အတန်းက ကွာခြားသည်။ အဆင့် အတန်း ကွာခြားသလိုပဲ လူနှစ်ဦးဟာ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ကွဲပြား ခြားနားကြသည်။

ဒါပေမယ့် သူတို့နှစ်ဦးဟာ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွဲတွေ့ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ယုံကြည့်မဲ့ အပြည့်ရှိတဲ့ သူငယ်ချင်း၊ အားထားရတဲ့ သူတွေသာ ဖြစ်သည်။ သည်တုန်းက အသက်ငယ်တဲ့ သီပေါ်မင်းသားက သူကို နောင်တော် လိုတောင် ခေါ့ခဲ့ရသည်။

အဲဒီအချိန်ကာလတန်းက သီပေါ်မင်းသား ဘုရင်ဖြစ်ဖို့ အလားအလွှာ ရှိတယ်လို့ ဘယ်သူကမှ မထင်ကြဘူး။ မတွေးတော်မိုကြဘူး။ သူတစ်ဦးလည်း သာ တွေးတော့ခဲ့သည်။ ထင်မြင်ချက်ပေးခဲ့၏။ သီပေါ်မင်းသားဟာ ပုံစံနှေ့မှာ ဘုရင်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ အထင်ရှိနေလေရဲ့။

သည်တော့ သီပါမင်းသားကို သူက “ကိုယ်တော်လေး တစ်နွေကျရင် ဘုရင်ဖြစ်လိမ့်မယ်”၊ ကိုယ်တော်လေး ဘုရင်ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်”လိုလည်း ပြောနေ ဆတ်သည်။ သည်လိုနဲ့နေတုန်း တစ်နွေမှာ မမျှော်လင့်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်လာ ဆေသည်။ ထူးခြားတဲ့ ဖြစ်ရပ်ပါပဲ။ အတိတ်လော နိမိတ်လော။

အဲဒီနွေက သီပါမင်းသား၊ မောင်မောင်တုတ်နဲ့ ကျောင်းသားတစ်စုဟာ ဆွောင်းဝင်းထဲက ဥယျာဉ်ထဲမှာ ကတော်မောင်းနေဖြတ်သည်။ သည်လို ကတော်တုန်း ပြန်းဆို စွန်ရဲတစ်ကောင်ဟာ ကောင်းကင်ကနေပြီး ဥယျာဉ်ထဲကို ထိုးကျေလာ သည်။ သည့်နောက် ဘယ်သူကမှ မဟန့်ဘားနိုင်ခင် အတွင်းမှာပဲ ကျောင်းသား တွေခဲ့၊ အလယ်မှာရှိတဲ့ သီပါမင်းသားလေးရဲ့ ဘောင်းတော်ကို ထိုးသုတ်ပြီး ကောင်းကင်ကို ပုံတက်သွားလေသည်။

သည်ဖြစ်ရပ်က မောင်မောင်တုတ်ကို ပိုပြီး အထောက်အကူပေးသွား သည်။ ရှတ်ရှတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားပြီးပြီးချင်း မောင်မောင်တုတ်က သီပါမင်းသား ကို ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါ ကိုယ်တော်လေး ဘုရင်ဖြစ်မယ့် အတိတ်နိမိတ်ပဲ”

သည်လို ပြောလိုက်တာကို သီပါမင်းသားနဲ့ တခြား ကျောင်းသားငယ် တွေက စိုင်းရယ်ကြော်။ ဒါပေမယ့် မောင်မောင်တုတ်က မရယ်ပါဘူး။ ခပ် တည်တည်ပါပဲ။ သူပြောချင်တာကိုသာ ဆက်ပြီး သီပါမင်းသားကို ဆက်ပြော နေလေရဲ့။

“ကိုယ်တော်လေး ကျိန်းသေ ဘုရင်ဖြစ်မှာ၊ ဘုရင်ဖြစ်တဲ့အခါ ဘုရင်ဖြစ် မယ်လို့ ဟောခဲ့တဲ့ကျူးပို့ကို မမောပါဘူးလို့ အား ကတိပေးပါလား”

ဒါကို သီပါမင်းသားက လွယ်လွယ်ပဲ ကတိပေးလိုက်သည်။ ကိုယ် မမျှော်မှုန်းရဲတဲ့နေရာကို ရုရမယ်လို့ အတိအကျ ပြောနေတဲ့အတွက် ကြည့်နှုံးလို့ ပဲ ကတိပေးလိုက်တာလား၊ စကားပြတ်သွားအောင်လို့ပဲ ကတိပေးလိုက်တာ လား ဆိုတာတော့ မပြောတတ်၊ သီပါမင်းမှသာ သီပေမည်။ သည်ကတည်းက သီပါမင်းသားက သူကို အတော် သဘောကျေနေသည်။ ဘုရင့်သွေး ဆိုတာ မျိုးက တစ်နွေမှာ ဘုရင် မဖြစ်မှုနေရော လောလောဆယ် ဘုရင်ဖြစ်မယ်လို့ ကြိုပြောထားတာကို အတော်သဘောကျေနေတတ်ကြသည်။

ရှင်ဘုရင်ဆိုတာ အမြှောက်အပင့်နဲ့ ဘုန်းတော်ဘုံများကိုသာ ကြိုးလှုစွဲ သက်ကြသည်ပို့ မြှောက်ပင့်ပြောရသည် ဆိုကလည်း မောင်မောင်လုတ်မှာ ငယ်ရွယ်သေးသမို့ သည်လို့ မြှောက်ပင့်ပြောခြင်းလည်း ဘုတ်ချင်မှု ဘုတ်ပေမည်။

သည်လိုနှင့် တစ်နွေးမှာ မောင်မောင်တုတေရဲ၊ ဟောကိန်းဟာ မှန်လာ
သည်ဆိုတာ သီလာကြရပါပြီ။

သီပေါ်မင်းသား အသက်(၂၁)ပြည့်ဖြီး ၁၂၄၀ ပြည့်နှစ် တော်သလင်း
လပြည့်ကျော် ၉ ရက်နွေးမှာ အိမ်ရွှေမင်းသား ဖြစ်လာလေသည်။ မကြာပါဘူး
အိမ်ရွှေမင်းသားဘဝမှ သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၆ ရက်မှာပဲ ရှင်ဘူရင် ဖြစ်လာ
တော့သည်။

* * *

အနိမ့်စခန်းမှ ရွှေဘုံနှင့်သို့

ဘုရင်ဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့ သီပေါ်မင်းတရားသည် သူပေးထားခဲ့တဲ့
ကတိစကားကို မေ့မသွားပါဘူး။ ဒါတစ်ခုတော့ သီပေါ်မင်း တော်တယ်လို ဆိုရ
မည်။ မင်းသားဘဝနဲ့ ဖြစ်စေ ဘုရင်ဘဝနဲ့ပဲ ဖြစ်စေ သူသူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေ
ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ သီပေါ်မင်းသားဟာ ထိုးနှစ်း သူ့လက်ထဲမှာ မြှုပြု
သေခာပြီလို သို့ရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တောင်တော်ကျောင်းတိုက်မှာ ရဟန်းဝတ်
နေတဲ့ မောင်မောင်တုတ်ကို လူဝတ်ထွက်စေသည်။ နောက်တော့ မင်းညီမင်း
သား အဆောင်အထောင် ပေးလိုက်လေသည်။

နှိုင်ငံတော်ရဲ တစ်ဦးတည်းသော မိဖုရားခေါင်းကြီး ဖြစ်လာသည့် စုဖုရား
လတ်နဲ့ နှို့ဖို့ဖက်လည်း ဖြစ်သည့် မောင်မောင်တုတ်အဖို့ အတိုင်းထက် အလွန်
ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့။ စုဖုရားလတ်ကလည်း မြောက်စား ဘုရင်သီပေါကလည်း
အရေးပေးဆိုတော့ မောင်မောင်တုတ်ကို အပြစ်တင်လို မဖြစ်သာဘူးပေါ့။
ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်သင့်တာထက် ပို့ပြီး ရလာတော့ အောက်ခြေဆိုတာ
လွှတ်ကြစမြဲပါပဲ။

သည်လိုနှင့် ရဟန်းလူထွက် မောင်မောင်တုတ်ကို ရနောင်မြို့ကို စားစေ
သည်။ ဘုရင့်လက်သုံးတော်ကိုင်၊ မြောက်ထားဝယ်ပိုင်၊ ပလှည့်ခေါင်းအဖြစ်
ခန့်ထားတော်မှုသည်။ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး လက်ထက်က သေဆုံးသွားခဲ့တဲ့
ဖောင် မြောက်ထားဝယ်ပိုင် ဦးမောင်ကလေးရဲ ရာထူးမြှုပဲ။ ဒါပေမယ့် မောင်ခေါင်
တုတ်က အဆင့်မြင့်တယ်။ မဟာမင်းလှမင်းထင်စည်သူ ဟူသော ရွှေဗုံးချည်
တော်မှုသည်။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်သည် ရွှေနှစ်းတော်တွင်း၌ အချိန်မရွှေ့
ကျောက်စီရွှေးစားကိုလွှာယ်ပြီး ခစားရသည်။ ထိုစဉ်က ရွှေနှစ်းလော်အတွင်းမှာ

လက်သုံးတော်ကြီး၊ လက်သုံးတော်ကလေးများသာလျှင် ခွဲဓားကိုင်ပြီး ခစားရသည်။

ရန်မောင်မောင်တုတဲ့၏ လက်အောက်တွင် လက်သုံးတော်ကြီးကိုင် (၁၂) ယောက် ရှိသေးသည်။ သူတို့သည် မြောက်ဘက် ထားဝယ်ဆောင်တွင် နေထိုင်စောင့်ကြပ်ရသည်။ ထားဝယ်ဆောင် ဆိုသည်မှာ မှန်နှစ်းဆောင်နှင့် ကပ်နေသော အဆောင်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

အဲသည်နောက် မောင်မောင်တုတဲ့သည် အနီးအနား ခွဲကြယ်ပွင့်ထိုး ကတ္တိပါစိမ်း ထိုင်မသိမ်း ဦးအထိအရှည်ကို ဝတ်ထားသည်။ ဘောင်းဘီအနား ကွပ် အောက်ခံအပေါ်က လွန်းပါဆိုးကို အောက်ပိုးကျိုက်ထားသည်။ ခေါင်းမှာ ခွဲကျင့်ခတ်ပတ်ကိုလည်း ပေါင်းထားသည်။ သူအဝတ်အစားနှင့် သူရှည်ရည်မှာ မင်းသားရပ် ပေါက်နေလေသည်။

မောင်မောင်တုတဲ့လက်အောက်တွင် မြောက်ထားဝယ် အမှုထမ်း ခြောက် ရာရှုစ်ဆယ့်ငါးယောက် ရှိသည်။ အမှုထမ်းသားများ၏ ယာဘက်လက်ဖမ်းတွင် ခြော့ရပ် ဆေးနိဖြင့် ထိုးမှတ်ထားသည်။ ထိုစဉ်က သေနတ်ဝန်ရာထူးကို ရထား သော ကင်းဝန်မင်းကြီးအား ဥပဒေပြု အမတ်ကြီးအဖြစ် အမှုထမ်းစေလေသည်။ အဲဒီ သေနတ်ဝန်ရာထူးကိုတော့ မောင်မောင်တုတဲ့ကို သိပေါ်ဘူရင်က ပေးအပ်သည်။ ဒါကို ကင်းဝန်မင်းကြီးအဖို့ ကျေနှစ်ဟန် မတူဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မပြောသာဘူးပေါ့။

စုဖုရားလတ်ကလည်း ပြောသေးသည်။ “ဘိုးဘိုးလည်း အသက်ကြီးပါပြီ သေနတ်ဝန်ရာထူးနဲ့ မတော်တော့ပါဘူး၊ ဥပဒေပြု အမတ်ကြီးအဖြစ်နဲ့ပဲ အမှုတော်ထမ်းဖို့တော်တယ်”

သည်လို့ မိဖုရားခေါင်ကြီးကိုယ်တိုင်က မိန့်တော်မူလေတော့ ကင်းဝန်မင်းကြီးလည်း ဘာလူပုံးတော့မတုံး။ သည်တုန်းက မိဖုရားကြီးရဲ့ ဓမ္မာက သိပ်ထက် နေတယ်မဟုတ်လား။

ရန်မောင်မောင်တုတဲ့အဖို့ ပိုပြီးတန်ခိုးကြီးစေတဲ့ ဘွဲ့တစ်ခုကို ရလိုက် သေးသည်။ ဒါကတော့ ဘုရှင့်နောင် ကျော်ထင်နော်ရထာဘွဲ့ပဲပေါ့။ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ဘွဲ့။ မြင့်မြှုတ်လှတဲ့ ဘွဲ့ကြီးကလေား၊ ရာဇ်ဝမှာဆိုရင် ဟံသာဝတီ ဆင်ဖြေရှင်တစ်ပါးသာ သည်ဘွဲ့မျိုး ရုခွဲဖူးသည်။ သူနဲ့ဆိုရင် နှစ်ယောက်ပဲပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း မောင်မောင်တုတဲ့ သိပ်တန်ခိုးကြီးပြီး သိပ်ရမ်းကျော်ထင်ပါရဲ့။ သည်တုန်းက မောင်မောင်တုတဲ့နဲ့အတူ အချို့အမြောက်ခံရလဲသူတွေထဲမှာ

အောင်ဖော်လည်း ပါလာသည်။

မောင်မောင်တုတ်နဲ့ မောင်ဖော်တို့ဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အလွန်တရာ ချုပ်ခံငြှေ၏။ မောင်မောင်တုတ် ဆိုးသမျှကို မောင်ဖော်က နိုင်ခဲ့ ခံရသည်။ မောင်မောင်တုတ် ကြမ်းသလေက် မောင်ဖော်က နှုန်း။ နှုလုံးရည်သမား။ သီပါမင်းတရားက မောင်ဖော်ကို တောင်သမန်လယ်ကို စားစေသည်။ မောင်ဖော် ဆုတာ တဗြားလူ မဟုတ်ဘူး။ ဘုံးတော်ဘုရား၏။ သားတော်တစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ ရွှေကူမင်းသား၏မြေး ဖြစ်သည်။ မင်းသွေးမင်းသက်နဲ့ မကင်းသွေ့ ဖြစ်သည်။ မီးတော်မြှင်းဝန်၊ ရွှေတိုက်စိုး၊ တောင်သမန်လယ်ကို စားစေရသွေ့ ဖြစ်လေ သည်။ မောင်မောင်တုတ်နဲ့ ရောင်းရင်းဖက် ဖြစ်သည်။ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက် ဖြစ်သော တောင်သမန်စားသည် ကဗျာအဖွဲ့အနဲ့တွင် ကျွမ်းကျင်သဖြင့် သီပါ မင်း၏။ စာဆိုတော်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ ဘုရင်၏။ စာဆိုတော်ပင်မကဘဲ တစ်ခါတစ်ရုတွင် မိမိ၏။ ရောင်းရင်းဖြစ်သော မောင်မောင်တုတ် အတွက်ပါ အသုံးတော်ခံခဲ့ရသေးသည်။

ရနောင် မောင်မောင်တုတ် တန်ဦးကြီးလာချိန်တွင် တောင်သမန်လယ် စားသည် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ကို ပို့ခို့ရတော့သည်။ မောင်မောင်တုတ်၏။ နောက်လိုက်များနှင့် မောင်မောင်တုတ်ကို အားကိုးလိုသွေ့များ၊ မောင်မောင်တုတ် နှင့် ကျွေးဇူးမကင်းသွေ့များသည် မောင်မောင်တုတ်ကို ပို့ပြီး အထင်ကြီးအောင် မြှောက်ပေးကြသည်။

ပွဲတော်ကျိုး။

မင်းညီမင်းသားများ၏ ပွဲတော်ကျိုးများကို တော်ချုံတန်ချုံလူများ မစားရ။ တကယ့် အရေးပါ အရာရောက်သွေ့များသာ စားရသည်။ အထူးသဖြင့် အရှင် သခင် အထူးသွေ့ကောင်ပြု ပြောက်စားထားသွေ့များသာလျှင် စားရနိုင် ထုံးစုံသည်။

သီပါမင်းတရား သုံးဆောင်ပြီးတဲ့ ပွဲတော်ကျိုးများကို ရနောင်မင်းသာနှင့် မောင်ဖော်တို့သာ သုံးဆောင်ခွင့်ရှိသည်။ သီပါမင်း၏။ အထူးသွေ့ကောင်ပြု စားထားသော ကျွေးတော်မျိုး၊ ကျွန်တော်မျိုးများ ဖြစ်ရှုလည်း ပွဲတော်ကျိုး အမြဲ စားသောက်ကြလေသည်။ ဒါကြောင့်ပဲ ထင်ပါခဲ့။ ဘုရင်မင်းကလေးက မောင်မောင်တုတ်ကို အစအရာရာတွင် တိုင်ပင်လေ့ ရှိသည်။ အခါမပြတ် ခေါ်စေ၏။ အတွင်းရေးများကိုလည်း ရနောင်မင်းသားမှ ပပါလျှင် မပြီးသက်သွေ့ တိုင်ပင်လေ့ ရှိသည်။

ရနောင် ဆိုသည်ကလည်း ရနောင်ပင်။ ဘုရင်က သည်မှု ဇာခွင့်အရေး

တွေ ပေးလာတော့ သည်ရလာတဲ့ အခွင့်အရေးကို အရယူတတ်သည်။ သူနေရာနှင့်သူ အသုံးချတတ်လာသည်။ ဘုရင်က နည်းနည်းပါးခိုင်းလျှင် သူက များများလုပ်ပေးတတ်၏။ ဘုရင်လေးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ရန်မောင်မောင်မောင်တုတဲမှာ ပျော်ပျော်သလဲ ရှိလှသည်။ ကိစ္စကိုလည်း လုပ်ပေးသင့်သည်ထက် ပိုမိုလုပ်ကိုင်ပေးတတ်သည်။

သီပေါ်ဘုရင်နှင့် မောင်မောင်တုတဲတို့၏ ဆက်ခံရေးကား တောင်င့်ခေါ်က တပင်ရွှေထိုး၏ အထိန်းတော်သား ဘုရင့်နောင်နှင့် တူသည်ဟု ပြောကြသည်။ ဘုရင့်နောင်၏ အချိုးကို မောင်မောင်တုတဲက ချိုးနေသည်ဟုလည်း စွင့်ခွဲသူများက စွပ်ခွဲခဲ့ကြသည်။

တပင်ရွှေထိုး၏ အစ်မနှင့် ဘုရင့်နောင်တို့ လက်ဆက်ပြီးနောက် တပင်ရွှေထိုး၏ ထိုးနှင့်ကိုပ် ဘုရင့်နောင်က ဆက်ခံသည့်အတိုင်း ယခုလည်း ရန်မောင်မောင်တုတဲက ဘုရင့်နောင်လုပ်ချင်သည်ဟု ဆိုသူက ဆုံးကြသည်။

ဟုတ် မဟုတ်တော့ မည်သူမျှ မသိ။ ဒါပေမယ့် တိုက်ဆိုင်မှုကလေးတွေ ကလည်း ရှိနေသေးသည်။

ဘာလဲဆိုတော့၊ သီပေါ်ဘုရင်ကလေးမှာ အစ်မတော် ရှိနေတာကိုး။ ပြီးတော့လည်း ရန်မောင်မောင်တုတဲအား သီပေါ်မင်းသားဘဝက ကတိတစ်ခုထားခို့သည်။ ရတော့ရခဲတဲ့ ကတိစကားပါပဲ။ ဘယ်လိုလုံးကမှ မရဘူးတဲ့ ကတိစကားပါပဲ။ “မောင်တုတဲ ငါတစ်သက်မှာ ငါလက်နက်နဲ့ မသေစေရ”ဆိုတဲ့ ကတိပဲ။ က ဘယ်လောက်များ ပိုင်လိုက်တဲ့ ရန်မောင်မင်းသားလဲ၊ သူလုပ်ချင်တာလုပ်မည်၊ သူ ဆိုးချင်သလို ဆိုးမည်။ ဒါကို ဘုရင်မင်းမြတ်က ဘယ်လိုမှာ မပြောနိုင် မလုပ်နိုင်အောင် ချည်ပြီး တုပ်ပြီးသား လုပ်လိုက်တဲ့ သဘောပေါ့။

အရှေ့ပွဲတက် အခမ်းအနားမှုလည်း မောင်မောင်တုတဲက မင်းသားများ၏နေရာတွင် နေရသည်။ မင်း၏သား၊ ညီပင် စင်စစ် မဟုတ်ပေမယ့် သီပေါ်မင်းက နှီမြှင့် သူကောင်းပြုထားတော့ မင်းသားပဲပေါ့။

သည်နေရာမှာ အတူယူဖွယ်ကောင်းဖို့ အချက်တစ်ချက် တွေ့လာရသည်။ မင်းညီမင်းသားဆိုတာ ရာဇ်သွေးပါမှာ ရှင်ဘုရင်၏ သားတော်တွေမှ မင်းသား ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်ဘုရင်က ချိုးမြှင့်ရင်လည်း မင်းသား ဖြစ်ရတာပါပဲ။ ဒါကလည်း ဟောင်မောင်တုတဲ၏ ကြီးဗျားမှာ ဘုရင်မင်းတရားကြီးရဲ့ အားဖြုတ်ကို သိတဲ့သူမြို့လည်း ဒီရာထူးကို ရတာထင်ပါရဲ့။ အရှင်မွေးတော့ နေချင်ပြီး ဆိုတာလိုပေါ့။

သီပါဘုရင် နန်းတက်ပြီးသည့်နောက်တွင် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်
သည် များစွာ တန်ခိုးကြီးလေသည်။ နန်းတွင် နန်းပြင်တွင် မောင်မောင်တုတ်၏
ဉှေ့အောင်းသည်။ ဘယ်အထိ ဉှေ့အောက် အရှိန်အဝါ ကြီးမားသလဲဆိုရင်
မောင်မောင်တုတ်လာလျှင် လေးတောင် အကွာအဝေးဆီလောက်က လက်
ယှက်ပြီး ဒူးတုပ်ခစားရသည်လို့ ဆိုကြသည်။

မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ်နှင့် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးတို့ကပါ
မောင်မောင်တုတ် မပါလျှင် မပြီးသလောက် အမှုကိစ္စတိုင်းတွင် တိုင်ပင်လေ့
ရှိသည်။ ဒါကလည်း မောင်မောင်တုတ်၏ အရှင်မြင့်တော့ ကျွန်တင့် ဆိုသည်
ပုံပြင်လိုပါပဲ။ မင်းတုန်းမင်းကြီး နာမကျွန်း ဖြစ်နေခိုက်တုန်းက ဖြစ်သည်။ ကင်း
ဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းနှင့် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးတို့ တိုင်ပင်ပြီး ရှင်ဘုရင်
အသစ်ရွေးကြသည်။ သည်တုန်းက မြေနန်းတော်မှာ ဖြစ်သည်။

အသစ် တင်မြောက်မယ့် ရှင်ဘုရင်အတွက် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးနှင့်
ဝန်ကြီးလေးပါးတို့ တိုင်ပင်ကြသည်။ မောင်မောင်တုတ်ကတော့ သူတို့နှင့်မနီး
မဝေးမှာ ရှိနေလေရဲ့။ ဝန်ကြီးလေးပါးကတော့ ရေနံချောင်းမင်းကြီး ဦးရွှေစိုး
ခန်းပတ်မင်းကြီး ဦးရွှေမောင်၊ မကွေးမင်းကြီး ဦးလှိုင်(ယောမင်းကြီးဦးလှိုင်)
ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းတို့ပါပဲ။ ဝန်ကြီးတစ်ပါးဆီမှာ စာရေးတစ်ယောက်စီ
ပါရှိသည်။ အဝေးရောက်မင်း ဦးအောင်ကြီး ဆိုတာလည်း ရှိနေသည်။

သည်နေ့တုန်းက သူတို့ မင်းသားခြောက်ပါး ရွေးကြသည်။ သုံးဆယ်မင်း
သား၊ မကွုရာမင်းသား၊ သာဂရမင်းသား၊ ပေါ်အုပ်မင်းသား၊ ပေါ်ရမ်းမင်း
သား၊ သီပါမင်းသားတွေပါပဲ။ သည်မင်းသားတွေထဲက နောက်ဆုံး စကားတင်
တစ်ပါးတည်းပဲ မဲနဲ့ရွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ သည်တုန်းက ဆင်ဖြူမရှင်
မိဖုရားကြီးက ဝန်ကြီးလေးပါးကို စကားတစ်ခွန်း ပြောပြခဲ့သေးသည်။

“ခုအခါဟာ အပ်ဖျားပေါ်မှာ မှန်ည်းစေ တင်ထားသလို ဖြစ်နေပြီ
ဝန်မင်းတို့”

သူတို့ ဘုရင်တင်မြောက်မယ့် မင်းသားရွေးပုံကလည်း ကြည့်ပါဦး။ ဝန်ကြီး
လေးပါးနဲ့ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးတို့က သူတို့ သဘောကျသည့် မင်းသားရဲ့
အမည်ကို စက္ခာပေါ်မှာ နာမည်ရေးကြသည်။ သည်ရေးပြီးတဲ့ စက္ခာတွေကို
ဆယ့်နှစ်ရာသီ ရွှေဖလားကြီးထဲမှာ ထည့်ကြသည်။ အားလုံး စုံပြီဆိုမှ အားရဲ့
ရှေ့မှာ တစ်ခုစီ ဖတ်သည်။

ရေနံချောင်းမင်းကြီး ဦးရွှေစိုးက သုံးဆယ်မင်းသားကို သော်ဘာတူသည်။

မကျွေးမင်းကြီးဦးလိုင်က မက္ခရာမင်းသားကြီးကို သဘောတူသည်။ အနီးပတ်မင်းကြီး ဦးရွှေမောင်က ညောင်ရမ်းမင်းသားကို သဘောတူသည်။

ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးနှင့် ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းတို့ကတော့ ကြိုတင်ပြီး စည်းပါးရိုက်ထားဟန်တူပါရဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆို ကင်းဝန်မင်းကြီးနှင့် ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရားကြီးတို့ကတော့ သီပေါ်မင်းကို ဆန္ဒပေးလျှိုပါပဲ။ သည်အချိန်မှာ မောင်မောင်တုတ်ကတော့ ဝန်ကြီးတွေ ပြောသမျှကို နားထောင်နေပြီး အလုပ် များချင်ယောင် ဆောင်နေလေခဲ့။

သည်တော့ နောက်ဆုံးမှာ မဲအများဆုံး ရသွားသည့် သီပေါ်မင်းသားဟာ ရှင်ဘုရင် ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့။ ဒါကို သီလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မောင် မောင်တုတ်ဟာ သူရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်သည့် သီပေါ်မင်းသားရှိရာကို အပြီးသွား တော့တာပဲ။

သူတို့ရွေးတဲ့မင်းသားတွေထဲမှာ သီပေါ်မင်းသားက အငယ်ဆုံးပဲ။ အသက် (၁၉)နှစ် (၂၀)လောက်ပဲ ရှိခိုးမယ်။ ရှင်ကတောင် လူမထွက်ရသေးဘူး။ လွှတ် တော်အနားမှာ ဆောက်ထားတဲ့ မှန်ကျောင်းမှာ သာမကောကလေးဘဝနဲ့ ရှိ သေးတယ်လို့ ဆိုတယ်။

သေလုမြောပါး ဖြစ်နေသည် ဘုရင်မင်းကြီး၏ သလွန် အနီးအနားမှာ ပလျှင်ပေါ် တက်ထိုင်ရေးတွက် စက်ပုန်းခုတ်မှုများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေ သည်။ ဥက်နိုဉ်က်နက်များ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်နေသည်။

မင်းတုန်းမင်းကြီးတွင် သားတော်ပေါ်း အမြောက်အမြား ရှိလေသည်။ သားတော်တိုင်းလိုလိုပင် ကိုယ့်အုပ်စုနဲ့ကိုယ် ရှိနေကြသည်။ သားတော်အား လုံးက ဘုရင်ပဲ ဖြစ်ချင်မှုများပေါ့၊ ဘုရှင့်သားတော်တွေကိုး။ ရှင်ဘုရင် ဆိုတာက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံးမှာ အောက်အရှိဆုံးသူမျိုး ဘယ်သူကရော ဘုရင် မဖြစ် ချင်ဘဲ နေပါမလဲ။ သားတော်တွေများထဲမှာ အထင်ရှုးဆုံး မင်းသားက မက္ခရာ မင်းသားနှင့် ညောင်အုပ်မင်းသားတို့ပဲ ဖြစ်ကြပါသည်။ သည်သားတော်နှစ်ပါးက အသက်အရွယ်မှာ သီပေါ်မင်းသားထက် ကြီးသည်။ ဆက်ဆံရေးကလည်း ကောင်းသည်။ သူတို့ရဲ့ ကြုံယာအောင်များရဲ့ ဆက်ဆံရေးကလည်း ကောင်း သည်။ ဒါကြောင့် သည်မင်းသားနှစ်ပါး၏ ပြုလုပ်အရှိန်အဝါသည် ရွှေနှစ်းတော် တွင်း၍ အတော်ပင် ကြီးမားခိုင်မာနေသည်။

သည်မင်းသားနှစ်ပါးကို အကြောင်းပြုပါး အုပ်စုကြီးနှစ်စု ရို့ယူသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးကို အသီးသီး ထိုးနှစ်း အပ်လိုက်သည်။ သည်အထဲမှာ ဘယ်သူကိုမှ

ဘုရင်မပြောက်လိုသေးသည့် ကြားနေအုပ်စုကလည်း ရှိနေသေးသည်။ သူတို့
ကတော့ နှစ်းတွင်းအခြေအနေ အေးဆေးမှုပဲ မင်းသား တစ်ပါးပါးကို နှစ်းတင်
ထို့တန် မြို့နေသည်။ ထို့အုပ်စုထဲတွင် ဝန်ကြီးတဲ့ ပါဝင်သည်။ သူတို့က
အကြောင်းပြုကြသည်။

“ဘုရင့်သားတော်များသည် လူလား မပြောက်ကြသေးပေ။ မည်သူမျှ
ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုလည်း မရှိကြသေး၊ ဘယ်သူမှု ဖော်လည်းတော်၏ ထိုးနှစ်း
အရှိက်အရာကို ဆက်ခံနိုင်မည့် ပညာအရည်အချင်းမျိုးလည်း မရှိကြသေး။
ဒါကြောင့် အချိန်ကို စောင့်စားနေခြင်းသာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
ရင်ခွဲ့ပိုက် အုပ်စီးသည့် စနစ်မျိုးနဲ့သာ နိုင်ငံကို အုပ်စီးသင့်သည်။ နိုင်ငံအုပ်ချုပ်
ရေးကို မှုပါတ်များ၏ လက်ထဲတွင်သာ ထားရှိပြီး ဘုရင့်သားတော်များ
အချိန်တန် အချွေထဲရောက်လာမှ သူတို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေး
ကောက်ပြီး ဘုရင်ပြောက်ရလျှင် ပိုပြီး လွယ်ကူပေမည်။ သင့်မြတ်ပေမည်”

သည်အုပ်စုတွေ ကွဲကြတဲ့အထဲမှာ နောက်ဆုံးအုပ်စု တစ်စုကလည်း ရှိ
နေသေးသည်။ ဆင်ဖြူမရှင်သည် ယခုအာခါတွင် မိဖုရားကြီး လေးဦးအနက်
နောက်ဆုံး ကျေန်နေသည် မိဖုရားခေါင်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ သူလောက် ပြုလာ
အရှိန်အပါကြီးသည် မိဖုရား တွေား မရှိတော့ပေ။ ထိုစဉ်ကသာ သူမှာ သား
တော်မောင် မင်းသား ရှိပါက ထိုသားတော်သည် မူချ ဘုရင်ဖြစ်ရမည် မလွှာ။
မိဖုရားကြီးသည် ထိုသားတော် လက်ကိုင်ဖြင့် တိုင်းနိုင်ငံကို စီးမိုးအုပ်ချုပ်မည်မှာ
သေခြား၏။ ရာဇ်လျှင်ထက် ရာဇ်လျှင်နောက်ကျယ်က အာဏာက ပိုပြီး လက်
စောင်းထက်မည်မှာ မလွှာမသွေ့ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဒါပေမယ့် မိဖုရားကြီးမှာ သားယောက်ဗျား မတွေ့န်းကားသူး။ ဒါကြောင့်
သူကြီးကိုင်လို့မှုလည်း မင်းသားတစ်ပါးပါးကို ဘုရင်ပြောက်ပြီး သမီးတော်သုံးပါးနဲ့
လက်ဆက်ပေးလိုက်ရင် ပြီးတာပဲလို့ ထင်ဟန်ရှိခဲ့။ သည်အကြောင်းကြောင့်
လည်း မိဖုရားကြီးက သီပေါ်မင်းသားကို လျာထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်လို့
သီပေါ်မင်းကို နှစ်းညွှန်နှစ်းလျှာ အဖြစ် လျာထားသည့်နေရာမှာ မိဖုရားကြီးအဖို့
အကြောင်းများစွာ ရှိပေလိမ့်မည်။

သီပေါ်မင်းသားသည် စိတ်သဘောကောင်းသည်။ လူအေးလူရှိလူကြောင့်
တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ရည်မှန်းချက် ကြီးကြီးမားမား ထားရှိဟန် ပန္တ်။ ဒါကြောင့်
လွယ်လွယ်ကူကူပင် ကိုင်တွယ်လို့ရမည့်လူမျိုး ဖြစ်၏။ အပြိုင် ပေါ်သာခဲ့လျှင်
လည်း ရရှိထားသော စိမိအာဏာကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရန် ဝန်လေးသူ မဟုတ်။

ပညာတတ်မြှောက်သားသူလည်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ မယ်တော်မှာလည်း မဟာ သွေး မဟာနွှဲယ် ဖြစ်လေသည်။ အခြားသော သားတော်များကား များသော အားဖြင့် မိမိမြို့မိဖုရား၏ သားတော်များသာ ဖြစ်လေသည်။ သည်အကြောင်းများ က သီပါမင်းသားအား အမျိုးအနွှုယ်အရ ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မားတိုးတက်စေလေ သည်။

မက္ခရာမင်းသားနှင့် ညောင်အုပ်မင်းသားတို့၏ အခြေအနေမှာမူ တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ သူတို့မှာ အပေါင်းအသင်း အဆက်အသွေးယ် အလွန် များသည်။ အကယ်၍ သူတို့နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးဦးသာ ဘုရင်ဖြစ်သွားပါက ဘုရင်ဖြစ်သူ သည် မိမိအဆက်အသွေးယ် အပေါင်းအသင်းတို့၏ ဉာဏာအကာကို နာခံရဖို့၌ ဖြုံးဘုရင့်အာကာသည် သူတို့တစ်တွေးလက်ထဲ ရောက်သွားဖို့ အလားအလာ များစွာ ရှိနေပေသည်။

သည်အကြောင်း အမျိုးမျိုးကိုထောက်လျှင် သီပါမင်းသားသည် ထိုနှင့် အရိုက်အရာ ခံရဖို့အတွက် အတော်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေသည်။ ဆင်ဖြူမရှင် မိမိ ရားကြီး၏ ရည်ရွယ်ချက်အတွက် အထိုက်တန်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေလေသည်။

သည်လိုဖို့ တစ်ထောင့်နှစ်ရာ လေးဆယ့်ခုခုနှစ် တော်သလင်းလပြည့် ကော် ကိုးရက်နေ့တွင် သီပါမင်းသားကို အိမ်ရွှေ့ပေရာဇာအဖြစ် အပ်နှင့် လိုက်လေတော့သည်။ သည်လို သီပါမင်းသားကို အိမ်ရွှေ့အရာ အပ်နှင့်လိုက် တော့ တဗြားမင်းသားတွေက ခံနိုင်မြို့လား။ ဘယ်ခံမှာတဲ့တဲ့။ ဆွေ့ဆွေ့ခုနှစ်နေ ကြတာပေါ့။ သည်အထဲမှာ သားတော်ကြီးများ ဖြစ်သည့် ညောင်ရှစ်းမင်းသား ညောင်အုပ်မင်းသားတို့က မခံချင် အဖြစ်ဆုံးပဲ။ တော်လှုန်ပုန်ကန်ဖို့အထိတော် ကြုံရွယ်တယ်လို့ သီရာသည်။

သည်နေရာမှာ ဆင်ဖြူမရှင် မိမုရားကြီးဟာ အတော်လေး ဥက္ကာသွား တယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆို ကင်းဝန်မင်းကြီး အများရှိသည့် အရေးပါ သည့် မျှားကြီးမတ်ကြီးများကို အတင်း တိုက်တွန်းပြီး သူ၏ အကြံအစည်ကို နာခံစေလိုပါပဲ။ တစ်နှစ်းတော်လို့မှာ ဓားထက်လှုသည့် မိမုရားခေါင်ကြီး၏ အမိန့်ကြောင့် ဝန်ကြီး မျှားမတ်များတို့သည် ဘာမှ ပြန်လည် မလျောက်တင်ခဲ့ကြ ဘူးပေါ့။ ခေါင်းညီတဲ့ရသည်ပေါ့။

သီဖြစ်၍လည်း မင်းတုန်းမင်းကြီး နတ်ရွာမစံပါ နှစ်ရက်အလိုလောက်မှာ သူတို့က သီပါမင်းသားကို နှစ်းတင်လိုက်ကြလေသည်။ သည်လို့ အားဖြင့်တော် မှာ ကျိုတ်ကျိုတ် ကျိုတ်ကျိုတ် ဖြစ်နေသည့် ဖြစ်ရပ်များကို ဘုရင်မင်းတရားကြီး

ဉားမှ ဉားသွားပါရဲ့လား သိမှ သိသွားပါရဲ့လားဆိတာ ဘယ်သူကဗုမှ မသိခဲ့
ဉားသွား ဒါနှင့်ပဲ မကြာပါဘူး။ အတွင်းတော်က အမိန့်တစ်ခု ထုတ်ပြန်လာသည်။
သွားတော်သမီးတော်များ ငါ၏ ရွှေတော်မှာက် အမြင် ခစားစေရမည်”ဆို
သည် အမိန့်ပါပဲ။ စခမည်းတော်အမိန့်ဆိုတော့ ဘယ်မင်းသားမှ မနေသာ
ဘေးသွားပေါ့။ မင်းသားလေးဆယ်ကျော်တို့မှာ သံတော်ဆင်များ၏ ခေါ်ဆောင်ရာ
သို့ လိုက်ပါခဲ့ကြ၏။ မှန်နှစ်းဆောင်ကြီး တစ်ခုလုံးက တိတ်ဆိတ်နေသည်။

မနက နေဝါဒ်းတက်ချိန်လောက်ကပင် သားတော်ကြီးများသည် တစ်ဦးပြီး
တစ်ဦး မှန်နှစ်းဆောင်တော်ကြီးသို့ ဦးခိုက်ရောက်လာကြသည်။ သည်တွင်
အရောက်ဝန်နှင့် မာရာပ်ထိုလ်၊ တောင်ထားဝယ်ဖိုလ် ခေါင်းဆောင်သည့် ခဲ့မက်
တော် တစ်ရာကျော်တို့က မှန်နှစ်းဆောင်ကို စိုင်းထားလေသည်။

တခြား မူးမတ်များနှင့် အတွင်းဝန်များကိုလည်း အမြင် ဆင့်ခေါ်လိုက်
သည်။ ရောက်လာတဲ့ သူတွေကတော့ ပျေားပန်းခံပါပဲ။ ရွှေနှစ်းတော်အတွင်း
မှုရှိသည့် သားတော်အားလုံးနဲ့ သမီးတော်များသည် စခမည်းတော်ဘုရင်ကြီး
အား နောက်ဆုံးပိတ် ဖူးမြော်ကန်တော့ရန် လာရောက်ကြသည်။ ဘုရင်မင်းကြီး
၏ အိပ်ဆောင်တော် အပြင်ဘက် ခန်းမကြီးထဲများ သားတော်သမီးတော်များနှင့်
ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ငိုကြွေးသူများလည်း ရှိခေါ်၏။ အချင်းချင်း တိုးတိုင်ပင်
နေကြသူများလည်း ရှိ၏။ ရွှေဖြစ်လာမယ့် အနာဂတ်ခနိုက် င့်လင့်နေကြသည်။

ဘုရင်လော ရာဇ်ဝတ်ကောင်လော၊ မသာလောင်းလော မည်သူကမ္မာ
မသိရပေ။ သူတို့ ရင်တမမ၊ အသည်းတတိတ်ထိတ်နှင့် တောင့်နေစဉ်မှာပင်
လက်နက်ကိုင်အတောင့်များ ရောက်လာကြသည်။ နိုင်းက လန့်နေသည့်အထူ
လက်နက်ကိုင် အတောင့်များ ရောက်လာတော့ အော်သူအော် ဟစ်သူဟစ်
ငိုသူငိုကြ၏။ ဘုရင့်သားတော်၊ သမီးတော်ကြီးများကို ဖမ်းဆီးပွဲပင် ဖြစ်သည်။
စစ်သည် ခဲ့မက်များသည် သားတော်များကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြ၏။
ကြမှာင်သည် ထိနောက ရွှေနှစ်းတော်အတွင်း၌ ရှိသည် မင်းတုန်းမင်းကြီး၏
သားတော်၊ သမီးတော် အားလုံးလိုလို ဖမ်းဆီးခြေရသည်။

သည်နေရာမှာ ပါးတဲ့ နှစ်တဲ့ မင်းသားနှစ်ပါးက အဖမ်းမခံရဘူး။ လွှဲတ်
သွားလေရဲ့။ ဘယ်ခေတ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် လျင်တဲ့သူ၊ အရာရာကို ကွက်ကျော်ပြင်
တတ်တဲ့ သူတွေကသာ သက်သာရာ ရစ်မြဲပါပဲ။ သည်မင်းသားနှစ်ပါးကလည်း
သည်လိုပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ သီပေါ်မင်းသားကို အိမ်ရွှေညာရာဇာဖြစ် အင်္ဂါး
တယ် ကြားကတည်းက အထူး မခံမရပဲ ဖြစ်ကြသည့် မင်းသား နှစ်ဦးပါပဲ။

သူတိုကတော့ ညောင်ရမ်းမင်းသားနဲ့ ညောင်အုပ်မင်းသား နှစ်ပါး ဖြစ်သည်။ မြောက်ရွှေရေး တံတိုင်းရှုညီဖုရားကြီး၏ သားတော်များ ဖြစ်သည်။ အတွင်းတော်က အမိန့်တော်ကို မယုံသက်ဖြစ်လို မသွားဘဲနေသဖြင့် အဖမ်းမခံရတာပဲ။ ဘုရင်နားမှာ ခစားကြသူတွေဟာ သတိထားဖို့ကောင်း၏။ ခေါ်တိုင်းလည်း မသွားနဲ့ ကျွေးတိုင်းလည်း မစားဘဲ နေတတ်သူတွေလို ဆိုရမှာပဲ။ အနေကောင်းသူတွေပေါ့။

တကယ်ဆိုတော့ ညောင်ရမ်းမင်းသားနှင့် ညောင်အုပ်မင်းသားတို့သည် စခမည်းတော် ဝေဒနာ လုံးဝ မသက်သာဘဲ ရှိနေစဉ် သားတော်များ အခေါ် ဝင်ရမည်လို အမိန့်တော်ရှိတာကို မသက်ဘူး။ ဒါကြောင့် အိမ်တော်မှု ချက်ချင်းပဲ ရှုံးရှုံးကြသည်။ သူတို့ တိမ်းရှုံးရှုံးကြတာကလည်း ကြည့်ပါရီး။ တကယ်ယဉ်တယ်၊ တကယ်လျှင်တယ်လို ဆိုရမလားပဲ။

သူတို့ ဆင်မြန်ထားတဲ့ မင်းသား အဆောင်အယောင်တွေကို ချွတ်လိုက်သည်။ သည်နောက် အသင့်ဆောင်ထားတာဖြစ်သည့် မျက်နှာဖြူအဝေါ်အစားကို ဝတ်လိုက်သည်။ လူယုံတော် လေးပါးဦးနဲ့ အာဇာပိတ်ခါးလို့ခေါ်တဲ့ ကြေးမှု တံခါးက ထွက်သွားကြတာ ဖြစ်သည်။ သည်အကြောင်းကို ရိုပ်မိထားသည့် ကင်းဝန်မင်းကြီးက မင်းသားနှစ်ပါးကို အမိအရ ဖမ်းစေသည်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကလျင်တော့ မြှုပြင်ကို ရောက်သွားပြီပေါ့။ အချိန်မိပင် လွတ်မြောက်သွား ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ သွားရောက် ခိုလှု့တဲ့အရပ်ကတော့ အရေးပိုင် မစွတာရှော်၏ သံတဝ်းပဲ ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေး ခိုလှု့တာပဲပေါ့။ အရေးပိုင် မစွတာရှောသည် သံအမတ်ကြီးလည်း ဖြစ်၏။ သူဆီ လာရောက် ခိုလှု့တဲ့ မင်းသားနှစ်ပါးကို ကောင်းမွန်စွာပဲ လက်ခံလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အဲသည်အချိန်က အင်လိုအုံရပိုင်ဖြစ်တဲ့ ရန်ကုန်ဖြူကို ခိုးထုတ်ဖို့ ကြံ့စည်းနေသည်။

သည်မင်းသားနှစ်ပါး ထွက်ပြီးကြောင်းကို ရွှေလှု့ဝန်မင်းနဲ့ ကင်းဝန်မင်းကြီးတို့က ကြားသိသော လိုက်ဖမ်းသေးသည်။ ဒါပေမယ့် မစွတာရှောရဲ့ သံတဝ်းထံမှာ ရောက်နေပြီမို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ အကြံပိုင်တဲ့ မင်းသား နှစ်ပါးလို ဆိုရမှာပဲ။ အားလုံး ဖမ်းဆီးရမိတဲ့ သားတော်သမီးတော်များကို ဖြော်တိုက် အကျဉ်းထောင်ကို ချက်ချင်းပဲ ပို့လိုက်သည်။

သည်ကြေးတိုက်အကျဉ်းထောင်ဆိုတာက မင်းညီမင်းသားနဲ့ နန်းတွင်းမှု ရာဇ်တော်သင့်သူများအတွက် သီးသန့်ဆောက်ထားသည့် အမောက်အဖွဲ့တစ်ခု

ပြစ်သည်။

လူတစ်ဖက်လှမျှနှစ်သည့် ကျွန်းတိုင်ရှည်ကြီးများကို ထိပ်မှ အချွန်ပြုထားသည်။ တစ်ခုကုန်တစ်ခု ကပ်နိုင်သမ္မာ ကပ်ထားပြီး မြေမှာ ခိုက်ထောင်ထားသည်။ သစ်တပ်ပြုနိုင်သဘောပဲ။ သည်အတွင်းဘက်မှာမှ အုတ်ကို အင်တေကိုင်ပြီး ကာထား၏။ ငင်းထား၏။ လည်ပေါ်စကြောနှစ်ထပ်အမိုးဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် အဆောက်အအုံကြီးသည် ရွှေနှစ်းတော်တွင်းက အကျဉ်းခံထားရတဲ့ သူတွေရဲ့နေရာ ဖြစ်သည်။ အဲသည် အုတ်ခဲ့အုတ်ကာထားတဲ့ ကြေးတိုက်အဆောက်အအုံကြီးထဲမှာ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေနဲ့ ပြုတ်သိပ်ခဲ့နေတော့သည်။ တိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် တီးတိုးတီးတိုး ပြောသံဆိုသံတွေဟာ ထွေက်ပေါ်နေသည်။ လိုက်ဂူသဖွယ်ဖြစ်နေတဲ့ သည်ကြေးတိုက်အဆောက်အုံကြီးမှာ ပုံတင်သံတွေ ထပ်နေလေရဲ့။

တချို့ ထက်မြေက်တဲ့ မင်းသားကြီးတွေကတော့ ရာဇဗ္ဗာန္တမပျက်ဘဲ ရှိနေသည်။ ခုလို့ အဖမ်းခံထားရတာထက် မြန်မြန်ထက်ထက် သောရသည်က မြတ်သေးတယ်လို့ ထင်နေဟန် ရှိလေသည်။ တချို့ မင်းသားတွေကတော့ သီပီမင်းသားကို ဆဲဆိုနေကြသည်။ တချို့ ငယ်ချွယ်သေးတဲ့ မင်းသားတွေကတော့ သီပီမင်းသားရဲ့ မယ်တော် လောင်းရှည်မိဖုရားကြီးရဲ့ ငယ်ကျိုးငယ်နာများကို အောက်ဟစ်နေကြလေသည်။

သည်လို့ ဆူပူနေတဲ့အချိန်နဲ့ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ ဘမရာသန မှုနှစ်နှစ်း အဆောင်တော်မှာ ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရားကြီးနဲ့ ဝန်ကြီးလေးပါးတို့ဟာ ခေါင်းချင်းရှိက်နေကြသည်။ ကင်းဝန်မင်းကြီး၊ ခန်းပတ်မင်းကြီး၊ တိုင်တားမင်းကြီး၊ ရွှေပြည်မင်းကြီးတို့ပဲ ဖြစ်သည်။ သည်အချိန်မှာ အရှင်သခင် မရှိသေးတဲ့ ဘမရာသန ပလ္လာင်တော်ကြီးမှာ မလူပ်မယ်က် ရှိနေသည်။

ဘမရာသနပလ္လာင်ကို မှုနှစ်နှစ်းဆောင်ရွှေပိုင်း ခန်းမကြီးတွင် ထားရှိသည်။ မြန်မှုမင်းတို့မှာ ပလ္လာင်ရှုစ်ခန်း ရှိသည်။ မှုနှစ်နှစ်းအဆောင်တော်မှာ ထားရှိတဲ့ ဘမရာသန ပလ္လာင်တော်ဟာ အဂ္ဂမဟောသီ မိဖုရားကြီးနဲ့အတဲ့ ယုံးတွဲပြီး ဘိသိက်ခံယူတဲ့ ပလ္လာင်တော် ဖြစ်၏။ အောက်ခြေကို ပိတုနှစ်းရှုပ်ခံကာ ကရဝေးသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။

သည်ဘမရာသနအဆောင်တော်မှာ ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရားကြီးနဲ့ ဝန်ကြီးလေးပါးတို့က နှစ်းတွင်းရေးကို တိုင်ပင် ဆွေးနွေးသည်ဆိုတာ အမိပ္ပါယ်အများ ရှိသည်လို့ ထင်ရပါသည်။ ဒါကလည်း ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရားကြီးသာ ဆိုပါပဲလေ။

မြန်မာမင်းများဟာ စည်ဗိမ်ကို အတော် ယစ်မွှဲဟန် ရှိပါသည်။ အဆောင်တော် များများထားပြီး တစ်ဆောင်မှ တစ်ဆောင်ကို ကုးပြောင်း စံစားတော်မှ သည်။ အဆောင်တစ်ခုများ ပလ္လာင်တော်တစ်ခု ထားရှိ၏။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ပလ္လာင်တော်ရှစ်ခုနဲ့ ဟူ၍ ခေါ်ဝေါကြဟန်တူပါဘဲ။

ဤပလ္လာင်ရှစ်ခုနဲ့ အနက် အမောကြီးသုံးသော ပလ္လာင်တော်ကား သီဟာသန ပလ္လာင်တော် ဖြစ်သည်။ ရွှေနှစ်းတော်ကြီး၏ ဦးကင်းဖြစ်တဲ့ မြန်နှစ်းတော်ခုနဲ့မ ကြုံးမှာ ထားရှိသည်။ မြန်မာမင်းများ ရာဇ္ဈာတော်က ခံယူမြှုပ်ဖြစ်၏။ အဝေးအနှစ် ရပ်ရွှေမှ မြို့တား ရွာတား မင်းညီမင်းသားများကို အကန်တော့ခံတဲ့ပလ္လာင်လည်း ဖြစ်ပေသည်။ သည်သီဟာသနပလ္လာင်တော်ကို ယမနေသားဖြင့် ထုလုပ်ပြီး ခြင်သို့ရှုပ် ခံထားလေသည်။

ဒုတိယပလ္လာင်တော်က မှန်နှစ်းဆောင်မှာထားတဲ့ ဘမရာသနပလ္လာင် ဖြစ်သည်။ ကရဇ်သားကိုထုလုပ်ပြီး ပိတုနှစ်းရပ်ခံ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ် နှစ်းတက်သည့် အခါး အဂ္ဂမဟေသီမိဖုရားခေါင်အဖြစ် သီသိက်သွန်းတဲ့အခါ အသုံးပြုသည်။ ဘမရာသနပလ္လာင်တော်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ် အမြဲ စံနေလေ့ ရှိသည်။

ပဒ္ဒမှာသနပလ္လာင်တော်က တတိယပလ္လာင် ဖြစ်သည်။ အနောက် ဇေတဝန် ဆောင်မှာ ထားရှိသည်။ ပဒ္ဒမှာကြောပွင့်ခံကာ သရရှိသားဖြင့် ထုလုပ်ထား၏။ သည်ပလ္လာင်တော်တွင် မင်း၊ မိန့်းမတို့ကို ကန်တော့ခံလေ့ ရှိသည်။

အရှေ့ဇေတဝန်ဆောင်မှာ ထားရှိသည် ပလ္လာင်တော်က စတုတ္ထပလ္လာင် ဖြစ်သည်။ ဟံသာသနပလ္လာင်လို့ ခေါ်သည်။ သည်ပလ္လာင်တော်မှာ ညီလာခံစဉ်း ဝေးတိုင်ပင်မှုများ ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ ဟံသာသနပလ္လာင်တော်ကို သက်နှစ်းသားနဲ့ ထုလုပ်ထား၏။ ဟသံ့ရှုပ်ကို ခံထားသည်။

ပဒ္ဒမပလ္လာင်ကို ရတာသနပလ္လာင်လို့ ခေါ်သည်။ ဇေတဝန်ဆောင်မြောက် ဘက် ပြတိုက်ဆောင်မှာ ထားရှိသည်။ ဆင်ရှုပ်ခံ၏။ အသားကတော့ ဝဏေးသားနဲ့ ထုလုပ်ထားသည်။ မင်းမှုထမ်းများအား ချီးမြောက်သည်ကိစ္စနှင့် နှီမြှု သည့်ကိစ္စများကို စီရင်လေ့ ရှိသည်။ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးနှင့် သီပေါ်မင်းတရားတို့ လက်ထက်တော်တွင်မှ နှစ်းတက်စ ပြတိုက်သိမ်းသော အခမ်းအနား ကျင်းပစ်သာ ကိုယ်တိုင် ကြွလာဖူးသည်ဟု ဆိုသည်။ တက်ယတော့ ပြတိုင်းတော်မှာ လွှတ်တော်ငါးရပ် အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ အတွင်းလေးပါးက ဖြောက်ပြု သည်။

ဆင်မပလ္လာင်တော်မှာ ဗောင်းတော်ဆောင်မှာရှိသည့် သခိုသနပလ္လာင်တော်

ဖြစ်သည်။ ခရာသင်းရှုပ်ခံသည်။ ပိဋက္ခသားဖြင့် ထူလုပ်ထားသည်။ သရီသနပလွှင်တော်သည် တရားဓမ္မနာယူရာတွင် အသုံးပြုသည်။

သတ္တာမပလွှင်တော်မှာ တောင်စမ်းဆောင်တွင် ရှိသည်။ အစစအရာရာ တိုင်းဆွဲနွေးရန် ပြစ်သည်။ သားရှုပ် (ဝါ) သမင်ရှုပ်ခံ၍ ရေသာစန်းသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။ မိဂါသနပလွှင်တော်ဟုခေါ်သည်။

နောက်ဆုံး အငြေမပြောက်ဖြစ်သည့် ပလွှင်တော်က မြောက်စမ်းဆောင်မှာ ထားရှိသည့် မဟူးရာသနပလွှင်တော် ဖြစ်၏။ ပေါက်သားဖြင့် ပြုလုပ်ပြီး ဥဒေါင်းရှုပ် ခံထားသည်။ ရွှေငွေရတနာ၊ ဆင်မြှင်းရတနာ ဆက်သရာနှင့် သမီးကညာ ဆက်သရာများတွင် သိမ်းပိုက်ခံယူတော်မူလေ ရှိသည်။

သည်ဌာနများကား ပလွှင်ရှုစ်ခန်းအပါအဝင် ဌာနများ ဖြစ်သည်။ ရွှေနှစ်းတော်တွင်းမှာ နှစ်းတွင်းရေးတွေ ရွှေပတ္တေးနေသည်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေ ကို ရွှေတန်းတင်နေကြသည်။ မိမိတို့ အာဏာရရေးကိုသာ ကြိုးစားနေကြသည်။ အာဏာရရှင်ပြီးရော့ ဘာပဲ လုပ်ရလုပ်ရာ သတ်ရမလား ဖြတ်ရမလား။ နောက် မတွန့်တော့ပြီ။ ဖြစ်လာမယ့် ပြဿနာအရပ်ရပ်ကိုလည်း မင့်တော့ပြီ။ ရာဇ်ဝင်မှာ တွန်ကျေန်နေရစ်ခဲ့မည့် သွေးအလိမ်းလိမ်းကိုလည်း မမှုတော့ပြီ။ ဘယ်သူ့သေသေ ငတော်မာရင်ပြီးရော့ ဆိုသလိုပေါ့။

သည်တော့ ခုဖမ်းထားတဲ့ မင်းညီမင်းသား အားလုံးကို မလွှတ်သေးဘား။ ရွှေနှစ်းတော်အတွင်းမှာ အေးဆေးတည်ပြုမဲ့လာသည်အထိ စောင့်မည်။ နောက်မှ လျောက်လျားပဲ့။ သည်ကြားထဲ ထူးခြားလာရင် ထူးခြားသလို လုပ်ရမှာပဲ့။ ကျူပင်ခုတ် ကျူဗုတ်တောင် မချုန်း ကိစ္စတုံးရမလားဆိုတာ ပို့ရားကြီး တွေးနေ တန်ရှိသည်။ အခါခပ်သိမ်းထက် သည်နော်မှာ ပို့ရားကြီးအဖို့ စိတ်ကို ပို့မို့ တည်ပြုမဲ့ထားရဟန်တူသည်။ ရတနာပဲ့ ရွှေမြို့တော်သူ မြို့တော်သားများကမူ ခါတိုင်းလိုပင် ရောင်းမြှုပေါင်း၊ ဝယ်မြှုပ်ယျက် ရောင်းဝယ်မပျက်ဘဲ ရှိနေကြသည်။ ရွှေနှစ်းတော်တွင်း၏ အရေးတော်ပဲကိုကား သူတို့ မသိချော့။ သိလို့ ဘာထူးခြားလေးမှာတဲ့လဲ။ ဘာတွေကော့ လုပ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ တတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ သူတို့ဘာသာသူတို့ ကြိုက်တဲ့မင်းကို တင်နေကြတာ၊ တို့က ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ တို့နဲ့ကော့ ဘာဆိုင်သလဲလို့လည်း တွေးကြမှာပဲပေါ့။

ရှင်ဘုရင်ဆိုတာ လူတကာ လုပ်ချင်လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘုရင် ကျေနေရာအတွက် လူသတ်ရဲရမည်။ ဖြတ်ရဲရမည်။ နေရာတကာမှာ မဟုတ်ပည် ဖြစ်၏ ဟုတ်သည် ဖြစ်စေ ရရဲရင့်ရင့် လုပ်ရဲရတတ်သည်။

ဘယ်ဘူရင်ပတက်တက်၊ တို့တစ်တွေကတော့ နှင်းပြားက နှင်းပြားပါပဲ။ ဘူရင်တစ်ပါးပြောင်းပြီး နောက်တစ်ပါး တက်လာလည်း မထူးပါဘူး။ စားဝတ် နေရေးစရိတ် ပိုကြီးတာနဲ့ လူတွေအသက် သေတာပဲ ပိုတာပဲလိုလည်း တွေ့ကြပါလိမ့်မည်။

သည်အချိန်မှာ ရွှေနှစ်းတော်တစ်ပြင်လုံး လက်နက်ကိုင် အစောင့်တို့ဖြင့် တင်းကျမ်းပြည့်နေတော့လေသည်။ ရွှေနှစ်းတော်ကို အဝင်သာ ရှိစေသည်။ အထွက်မရှိစေရဘူး။ သူတို့အားလုံး လက်နက်တွေကိုင်ပြီး ရပ်နေကြသည်။ သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာက လွှဲပြီး တဗြား ဘယ်ကိုမှ မသွားဘူး။ ကြေးစားစစ်သား ပီသပါပေသည်။ မျက်နှာထားတွေက သူနှစ်လို့ မှုန်လို့။

မင်းသားတွေကို ဖမ်းဆီးလိုက်ကတည်းက တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားတော့မည် ဆိုသည်ကို သိထားတဲ့ ဆောင်ရ နှစ်းရ မိဖုရားကြီးတွေ ရှိသည်။ သိပေါ်မင်းသား ကို အမိန့်တော်နှင့် အိမ်ရွှေအရာ နှင်းလိုက်သည်လည်း ကြားရော အထူးပဲ မခံမရပ်နှင့် ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ကတော့ သက်ပန်းမိဖုရား၊ ခုနစ်ရွာမိဖုရား လင်ပန်းတိုက်စားမိဖုရားနဲ့ လောင်ရမ်းမင်းသား ညီနောင်၏မယ်တော် ဖြစ်သည့် မြောက်ရွှေရေးမိဖုရားတို့ ဖြစ်သည်။ မိမိတို့ သားတော်များကို ဖမ်းထားသည် ဆိုကတည်းက သူတို့ခဲ့များမှာ ပရီဒေဝမီး တောက်လောင်ကြရှာသည်။ မိမိတို့နေသည် အဆောင်တော်နဲ့ မှုန်နှစ်းဆောင်ကြားမှာလည်း အစောင့်တွေက ဒုန္ဓားအများကြီးပဲ။ မှုန်နှစ်းဆောင်မှာက ဘုရင်မင်းတရားကြီးရဲ့ အိပ်ဆောင် ရှိသည်။ သည်တော့ ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲလို့ သူတို့ တိုင်ပင်ကြသည်။

နောက်ဆုံး ရလာတဲ့အဖြေကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကျဉ်းခံ သားတော်သမီးတော်များရဲ့အသက်နဲ့ မိမိတို့အသက်ကို လဲကြမည်ပေါ့။ ဖြစ်လာမယ့် အန္တရာယ်ကိုလည်း အတူတူ ရင်ဆိုင်ကြမည်ပေါ့။ သားလေသမီးလေဆိုတော့ မယ်တော်များအနေနဲ့ ကြပိုကြပဲ ကြပိုကြပဲတော်ပေါ့။ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကန္တ ရွှေနှစ်းရှင် ဘုရင်မင်းတရားကြီးနဲ့ တွေ့မယ်လို့ တိုင်ပင်ပြီး မှုန်နှစ်းဆောင်ဘက်ကို ထွက်လာကြသည်။ ပရီဒေဝမီး တောက်လောင်နေကြတဲ့ မိဖုရားကြီးများသည် ထား၊ ပဝါ ဆံပင်များကို မသိမ်းနိုင်အောင် ရှိနေကြသည်။

သည်လို့ ရှုတ်ရှုတ်သဲသနဲ့ အမောတကော ဝင်လာကြသည့် မိဖုရားကြီးများကို ဘယ်အမှုထမ်းများကဲမှ မပိတ်ပင်နိုင်ကြဘူး။ သွားလမ်းဖြစ်သည့် လမ်းကိုတောင် ဖယ်ဖယ်ပေးကြသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ကြင်ယာအိုးများ ဖြစ်ရသည်မှာ တယ်မလွှယ်ဘူး။ ကိုယ့်လင်ဆိုပြီး အရမ်းသွားတွေ့လိုရှုဟာ မဟုတ်ဘူး။

သူတဲ့ အခေါ်တော်ရှိမှ ဒါမှုမဟုတ် သူလိုအုပ်တာလေးရှိမှ လာတွေ့မှ တွေ့ရတာပဲ။

ဒါနဲ့ပဲ မိဖုရားများသည် မှန်နှစ်းဆောင်တော် တံခါးဝကို ရောက်လာကြ သည်။ မှန်နှစ်းဆောင်မှာ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး မဟာမကျော်း ဖြစ်နေတော်မှု သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးက အတွင်းတော်သို့ ဘယ်သူမှ မဝင်နိုင်အောင် အစောင့်အရှောက်များ အထပ်ထပ် ချထား၏။ အတွင်းက တံခါးကျော်းရှင်ကို ခိုင်လုံစွာ ပိတ်ထားသောည်။

မင်းတရားကြီး မဟာမကျော်း ဖြစ်နေစဉ် အတွင်းမှာ တဗြား မိဖုရားများက လာပြီး နားပူနားဆာ လုပ်မှုစုံလို ထင်ပါရဲ့။ အနိုင်တော် ဘလဲဘ ရွာစားနှင့် စားတော်ဝန်ကြီး ဦးခဲတို့သာ မင်းကြီး အနားမှာ ရှိခေါ်လေသည်။ သည့်အပြင် နှစ်းစည်းစိမ့်ကို မဆက်မခိုင်ဘဲ သမီးတော်များသာ ထွန်းကားသည် ဆောင်ရ မိဖုရားများကလည်း မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏ အပါးတော်မှာ ခစားပြုစုစေ သည်။ သူတို့ကိုတော့ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးက သလွန်တော် အနီးမှာပဲ နေသောည်။ တောင်ဆောင်တော်မိဖုရား၊ စိန်တုန်းမိဖုရား၊ လက်ပံရှည်မိဖုရား၊ သရိမ်မိဖုရား၊ လဲချားမိဖုရားနှင့် သနတ်စည်မိဖုရားတို့ပဲ ဖြစ်ကြသည်။

သည်လိုနဲ့ မှန်နှစ်းဆောင် အပြင်ဘက်တွင် ရောက်ရှိနေသော မိဖုရားများ သည် အစောင့်များနှင့် အတွင်းတော်သို့ ဝင်ရရေးအတွက် စကားပြောနေကြရ သည်။ အစောင့်များက ဆင်ဖြူမရှင် အမိန့်တော်ကို ခံယူဖို့ ပြောသည်။ ဒါကို စိတ်စောနေတဲ့ မိဖုရား အားလုံးက စိတ်မထိန်းနိုင်အောင် ရှိလာကြသည်။

“ငါတို့လင် မဟာနေတာကို ငါတို့လာကြတာ ဘယ်သူအမိန်ခံရဲ့ဗျာလဲ” ဆိုပြီး အစောင့်များကို အတင်း တွန်းဖယ်ပြီး ကျေည်းရှင်တံခါးဝကို စုံလဲ လာကြလေသည်။ ဒရောသောပါး ပြေးဝင်သွားကြသည့် မိဖုရားကြီးများကို ဘယ် အစောင့်ကဗျာ မဟာနှုန်းရဲဘူး။ မတားရဲဘူး။ လက်ဖျားကလေးနဲ့ မပြောနဲ့ သူတို့ ရုံလာတဲ့ပဝါကိုတောင် မထိရဲကြဘူး။ ဒါပေါ့ မိဖုရားတွေ ဆိုတာက ဘုရင်မင်းတရားကြီးမှုတစ်ပါး တဗြား သူစိမ်း ဘယ်သူမှု မထိကောင်းတဲ့ အရာပေပဲ မဟုတ်လား။ ဘုရင်မင်းမြတ်တို့သာလျှင် ထိရင်ထိုး ကလိလျှင် ကလိလို့ရသည် ဟာတွေပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်လည်း ဘုရင်ဖြစ်ဖို့ မလွယ်ဘူး ပြောကြတာ ပေါ့။ ဘုန်းရှင်ကံရှင်မှုပဲ ဖြစ်ကြတာပေါ့။ ဖြစ်နိုင်တယ်ပေါ့။

စိတ်ထားတဲ့ အဆောင်တော်တံခါးရှုက်ကို ထုန်က်နေကြသည်။ နှုန်းသေးသွေ့ယ်လှတဲ့ မိဖုရားတွေရဲ့ လက်တွေမှာ သွေးခြည်တွေ ဥလာပြီး။ ဒါပေမယ့် အတွင်းတော်က မပွင့်သေးဘူး။ အစောင့်တွေကလည်း အဖြောင်သား

၁၁။ ကြည့်နေကြလေရဲ။

သည်လို တုန်းဝန်း တုပိုင်းခိုင်းနဲ့ ထုနှက်နေတဲ့ အသံတွေဟာ ဆူညံနေ တာပဲ။ ပုံတစ်သံတွေကြောင့်လည်း အဆောင်တစ်ခုလဲး ဆူညံနေသည်။

သလွန်ပေါ်တွင် မျှေးစက်နေတဲ့ မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း လန့်နှီးသွား ဟန်ရှိသည်။ ဆူညံနေတဲ့ တံခါးရွှေက်သံကို နားထောင်ရင်းက အနားမှာရှိတဲ့ စားတော်ဆက် မောင်ခဲကို သွားဖွင့်စေသည်။ တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် မမျှော်လင့် တဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက မင်းတုန်းမင်းကြီးကို အုံအားသင့်သွားစေသည်။

ဆံပင် ဖူးရှိသားရား၊ ပတါမနိုင် ထားမနိုင်တဲ့ မိဖုရားကြီးတွေက မင်းတရားကြီးရှိတဲ့ သလွန်တော်ကို ပြေးဝင်လာကြသည်။ ခြေတော်ရင်းမှာ ဝင်စင်း နေကြရင်းက ငို့ကိုနေကြသည်။ သည်အချိန်မှာ မင်းတရားကြီးကလည်း ရေါဂါ အတော် သက်သာနေသယောင် ရှိနေသည်။

သားတော်၊ သမီးတော်များကို အိမ်ရှေ့မင်းနှင့် မျှေးတော်မတ်တော်များက မတရား ဖမ်းဆီချုပ်နှောင်ထားကြောင်းကို မိဖုရားများက လျော့က်ထားကြ သည်။ သည်အချိန်မှာ ဘမရာသနအဆောင်တော်မှာ ဝန်ကြီးတွေနှင့် ဆွေးနွေး လျက်ရှိသော မိဖုရားကြီးလည်း သက်းကြားသောကြောင့် အရေးတတ္ထီး ပြန်ရောက်လာသည်။ မင်းတရားကြီးသည် အဖမ်းခံ သားတော်၊ သမီးတော်များ အတွက် အလွန် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ခါတိုင်းလို ညီးညီးခွေခွေ မနေတော့သဲ အုံးဝန်းတော်ကို ဖို့ထားသည်။ ကိုယ်ကို ပံုမတ်မတ် ပြင်ထိုင် လိုက်လေသည်။ အစဉ် အေးဆေးတည်ပြုပိုက်ဟန် ရှိနေသည့် မင်းတရားကြီး၏ မျက်နှာတော်မှာ ပူးပင်သောကဲရဲ အရိပ်အယောင်များ တွေ့မြင်နေရ၏။ နာတာ ရှည် ဝေဒနာ စွဲကပ်နေသူမှို့လည်း အသားအရေမှာ ခပ်ဖျော့ဖျော့ ရှိနေသည်။

“ငါ၏ သားတော်များကို အနှောင်အဖွဲ့မှ ချက်ချင်း လွတ်ရမည်။ ရွှေ တော်မှာက်ကိုလည်း အမြန်သွင်းစေ”

မကြာခင်မှာပဲ ကြေးတိုက်တွင်းမှ မင်းသားလေးဆယ်ကျော်တို့သည် မင်းတရားကြီး၏ ရွှေတော်မှာက်သို့ ရောက်နေကြသည်။ သည်တွင်မှ မင်းတရားကြီးလည်း ရယ်နိုင်မောနိုင် ဖြစ်လာတော့သည်။ ဘေးမှာ ထိုင်နေသည့် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးမှာ မတုန်မလှုပ်နဲ့ မင်းတရားကြီးကိုသာ အငေးဆား ကြည်နေလေသည်။ မင်းတုန်းမင်းလည်း သားတော်များကို မြို့စားရွာစားလာန်သူ လို့ မြို့စားရွာစား ပေးအပ်၏။ ရွှေငွေလက်ဝတ်ရတနာ ဆုတော်လာဘုတော် တန်သူကို ဆုတော်လာဘုတော် ပေးသနား၏။ အဝတ်အလည်တန်သူကို

အဝတ်အထည် ချီးမြှင့်သည်။

မင်းတုန်းမင်းသည် ကျွန်ရှိသမျှသော အားအင်များကို ဖြီးခြံလျက် ဓမ္မရာမင်းသားကြီးအား တီးတိုး မှာကြားတော်မူလေသည်။ သားတော်များ အလာတိ စောင့်မျှော်နေသည်အခါန်များပင် မင်းတုန်းမင်းသည် ဘုရင်မင်းမြတ် ပီသစ္စာ နှစ်းတွင်းရေး စက်ပုန်းခုတ်သူများကို ကွက်ကျော်နှင့်မည့် အကြောင်းအဓိက အစဉ်တစ်ခုကို စီမံပြီး ဖြစ်လေသည်။

မင်းတုန်းမင်းသည် သူသားတော်၊ သမီးတော်များ အားလုံး၏ အသက် ဘေးကို ကာကွယ်ပေးနိုင်ပေမည် ဖြစ်သော်လည်း သူကိုတော်ကုန်ပြီး နောက်ပိုင်း ၌ အသက်အန္တရာယ် ရောက်ရှိနိုင်သည့် မင်းသားသုံးပါး၏ အမေးများ သူအတွက် အသက်သာမကဘဲ သူတို့၏ ဆွေမျိုးတစ်သိုက်နှင့် နောက်လိုက်နောက် ပါတီ၏ အသက်ဘေးများ အန္တရာယ် ကြီးလှပေသည်။

အကယ်၍ သာ သူသည် သုံးဆယ်မင်းသား၊ မက္ခရာမင်းသားနှင့် ညောင်ရုံးမင်းသားတို့ကို သံကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ခန့်အပ်မည်ဆိုပါက သဘောဆိုတွင် အမြတ်း အသင့်ပြင်ထားသော မီးသဘောနှစ်စင်းဖြင့် သူတို့၏ ဆွေတော်မျိုးတော်များ၊ နောက်တော်ပါများကိုပါ အခါန်မရွေး ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်မည် ဖြစ်လေသည်။ မက္ခရာမင်းသားသည် အက်လိုင်သံကိုယ်စားလှယ် မစွဲတာရှေ့ထဲ လူလွှတ်၍ ညောင်ရုံးမင်းသားအား အစီအစဉ်ကို အပြောခိုင်းရန် ဖြစ်သည်။

ခပ်မိန့်မှုန်း ဖြစ်နေသော အဆောင်တော်ထဲတွင် မောင်စပင် ပျိုးလာလေ သည်။ မက္ခရာမင်းသားသည် ခမည်းတော်၏လက်ကို ဦးထိုပ်တွင် ရွှက်တင်လျက် မှာကြားတော်မူသမျှတို့ကို နာယူနေပေသည်။ ခမည်းတော် အမိန့်တော်ရှိသည့်အတိုင်း ကျော့နှစ်ဗျာ ထမ်းဆောင်လိုက်နာပါမည် ဟူ၍လည်း ကတိ ပြုလိုက်လေသည်။ သတ္တိပြောင်လှသော မက္ခရာမင်းသားကြီးပင်လျှင် နှစ်းတွင်းရေးကိစ္စ်ဗျာ အန္တရာယ်များကြောင်းကို ကိုယ်၍ ခံစားမြှောလေသည်။

မှာစရာရှိသည်များကို နောက်ဆုံး မှာကြားတော်မူပြီးနောက် မင်းတုန်းမင်းသည် သားတော်၏ ဦးခေါင်းပေါ်၍ လက်တော်ကို ခေတ္တမျှ တင်ထားလိုက်သည်။ မက္ခရာမင်းသားကြီးသည် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျေလျက် နှလုံးမသာမယာရှိနေသည်အကြားမှ ခြေတော်ကို အပ်ထားသည့် ပိုးစောင်ပါးကို အသာဇူပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ခမည်းတော်၏ခြေတော်ကို သူခံပင်ဖြင့် ပွဲတ်သပ်ပြုကြရာ လေသည်။

ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းနေသော မင်းတုန်းမင်း၏ ဆွေဝါရောင် ခြေထောက်

တော်သည် စောင်ကို လုပ်လိုက်သောကြောင့် အေးခနဲ ဖြစ်သွားမိလေသည်။ မက္ခရာမင်းသားသည် ပိုးစောင်ပါးကို ပြန်လည်အုပ်ပေးပြီးနောက် ဦးနှိမ်ပြီး အဆောင်တွင်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

ညဘက်တွင် မင်းတုန်းမင်းသည် ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောနေရာ သည်။ သတိမှာလည်း မရတစ်ချက် ရတစ်ချက်ပင်။ နာရီများ ကုန်လွန်သည့် အတွက် စတိရဲစည်တော် ဆော်နှက်သည်အခါများတွင် “ငါသားတော်တွေ မြစ်ကြောင့် ရောက်သွားကြလေပြီ။ သူတို့မှာ ခေါင်းပေါင်းဖြူတွေနဲ့ ပါကလား သူတို့တစ်တွေတော့ ချမ်းသာသွားကြလေပြီ။ ချမ်းသာသွားကြလေပြီ” ဟူ၍ လည်း ရေရှုတ်နေရာလေသည်။

နိမိတ်ပြတာပဲလား၊ တိုက်ဆိုင်မှုပေပဲလားလို့ စဉ်းစားရလောက်အောင်ပါပဲ။ သည်နေ့က သည်ဖြစ်ရပ်သည် သည်မိသားတစ်စုံ၏ နောက်ဆုံး သိုက်သိုက် ဝန်းဝန်း ဆုံးတွေ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဘုရင်မင်းတရားကြီးအနေနဲ့ နောက်ဆုံး မြောက်စားခြင်းသော ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မှုပါပဲ။ သူရောဂါဝေဒနာကလည်း အတော် ကျွမ်းနေမှုပဲကိုး။

“ဝင့်မျာအမြဲ ငရဲအပဲ”ဆိုတာလိုပဲ အချို့အမြောက်ခဲ့ မင်းသားများ၏ ဘဝ သည် ဆိုးရွားလှုပေသည်။ ဘုရင်မင်းတရားကြီးရွှေမှုံးက တပေါ်တပါး စုစုဝေးဝေးနဲ့ ထွက်လာကြသည့် မင်းသားများသည် “မင်းသားအားလုံး တောင် ဥယျာဉ်တွင် ဓာတ် စံကြရမည်”ဟူသော အမိန့်တော်ကြောင့် တောင်ဥယျာဉ် တော်ကို စုဝေး ရောက်ရှိသွားကြပြန်လေသည်။

မင်းသားများနှင့်မင်းသားများ၏ မယ်တော်များ အားလုံး တောင်ဥယျာဉ် တော်သို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။ သည်အခါမှာ စောစောကတည်းက အကွက် ဆင်ပြီး အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေပြီး ဖြစ်သည့် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးနှင့် ဝန်ကြီး အချို့က သားတော်များနှင့် မယ်တော်များကို ဖမ်းဆီးလိုက်လေတော့သည်။

ခပ်စောစောက စံရာဌာနဖြစ်သည့် ကြေးတိုက်အတွင်းကို ပြန်ပို့စေသည်။ ကဲ ခုတော့ ဘယ်သူက ဘာတတ်နိုင်းမှာတဲ့လဲ။ ဘယ်မိဖုရားကရော မင်းတုန်း မင်းဆီကို သံတော်ဦး တင်နိုင်ဦးတော့မှာလဲ။

နောက်တစ်နှစ် နှဲနှက်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အဆောင်တော်ဝဆီနှု ခြေသံဖွွ့ဖွ့ကို ကြားကြရသည်။ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားသည် အသက်အချွေဖြူး ခုံံလင့်ကစား ပေါ့ပေါ့ပါးပင် အဆောင်တော်အတွင်းသို့ ဝင်ရော်သာပြီး သလွန်တော် ခေါင်းရင်းဘက်၌ ဗုံးတုပ်၍ ထိုင်ချုလိုက်သည်။

သည့်နောက် တရားစာအုပ်ကို ကိုင်ထားသည့် ပါဖူရားငယ်အား ဘေးသို့ ယော်ဆူးရန် အမူအရပြပိုက်လေသည်။ ဆင်ဖြူမရှင်ပါဖူရားသည် ရဲတင်းသော အဖိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် မည်သူကိုမျှ မကြောက်၊ စိတ်ဆိုးတော် ဓမ္မနေသည် ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုပင် အမူမထားချေ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဆင်ဖြူမ ရှင်ပါဖူရားသည် ဘုရင်နှင့် ခံခွာခွာတွင် မနောက် မင်းသားများကို ဖမ်းဆီးသည့် အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူဟာသူ အကြောင်းပြလျက် ရှင်းလင်း၍ သံတော် ဦးတင်နေသည်။ သူကိုယ်တိုင်သည် ထိုကိစ္စတွင် မည်သို့မျှ မပါဝင်ဘဲ ဝန်ကြီး တစ်ပါး၏ လုပ်ဆောင်ချက် သက်သက်ဖြစ်၍ ငှါးဝန်ကြီးအား အပြစ်ဒဏ်ပေး ပြီး ဖြစ်ကြောင်းကိုပါ ထပ်လောင်းပြီး သံတော်ဦးတင်လိုက်လေသည်။

သည့်နောက် ဆင်ဖြူမရှင် ပါဖူရားကြီးသည် သူလက်ထဲမှ ပုရရိုက်တစ်ခုကို ဘုရင်မင်းမြတ် ရွှေတော်မွှောက်တွင် မြင်ရအောင် ပြသထားသည်။ ပါးစိုင်ကမ္မ ဘာကိုမှ မပြောဆိုချေ။ မင်းတုန်းမင်းသည် လေးလံနေသော မျက်ခွံများကို မပွင့်တပွင့် ဖွင့်လျက် ဦးခေါင်းကို အားစိုက်၍ လူညွှေလိုက်ပြီး ပုရရိုက်ကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။ မင်းတုန်းမင်းသည် အရောင်မြိုန်လျက်ရှိသော အဆောင် တော်တွင်း၌ အားယုတ်လျက်ရှိသော မျက်လုံးများဖြင့် ဆင်ဖြူမရှင်၏ အရေးများ ထင်လျက်ရှိသော မျက်နှာပေါ်တွင် ရူးရှု၍ ခက်ထန်သော မျက်လုံးများကို မြင် လိုက်ရလေသည်။

မင်းတုန်းမင်းသည် ပုရရိုက်ကို ငှါး၏ သွေ့ခြားကြောက်နေသောလက်ဖြင့် ဖြည့်ညွှေးလှုပ်းစွာ လှမ်းယူလိုက်လေသည်။ ပုရရိုက်ပေါ်တွင် သုံးဆယ်၊ မက္ခရာ၊ ညောင်ရမ်းနှင့် သီပေါ်မင်းသားတို့၏ အမည်များကို ရေးသားထားလေသည်။ သီပေါ်မင်းသားဘေးတွင်မွှေား ကြောက်ခြေခံတ် ခရေပြုင့် အမှတ်အသားနှစ်ခု ပါရှိနေလေသည်။

“ဒီအမှတ်အသားတွေကတော့ တိုင်တားမင်းကြီးနဲ့ ကင်းဝန်မင်းကြီးတို့ရဲ့ အမှတ်အသားတွေပါ ဘုရား၊ သီပေါ်မင်းသားကို အိမ်ရွှေ့မင်းအဖြစ် ကြေညာဖို့ အတွက် မင်းတရားကြီးရဲ့ အမှတ်အသားကို စောင့်စားနေကြပါတယ်။ မင်းတရားကြီးက သုံးဆယ်၊ မက္ခရာနဲ့ ညောင်ရမ်းမင်းသားတို့တစ်တွေကို သံကိုယ် စားလှယ်တော်တွေအဖြစ်နဲ့ လေလွှတ်လိုက်ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား ဘုရား၊ သူတို့ တစ်တွေဟာ အေးအေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ရှိနေကြပါပြီ။ သူတို့တစ်တွေ မရှိခိုက်မှာ ဆိုရင် သီပေါ်မင်းသားကို အိမ်ရွှေ့မင်းအဖြစ် ကြေညာဖို့ပဲ ရှိပါတော့ယယ် ဘုရား”

ဟူ၍ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားသည် ရွှေသို့ ကိုင်ညွတ်လျက် ကလေးငယ်အား
တစ်လုံးချင်း နားလည်အောင် ပြောပြနေသကဲ့သို့ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး ဝရဲ
တစိုက် သံတော်ဦးတင်နေလေသည်။

မင်းတုန်းမင်းသည် ဘာတစ်ခုန်းမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ပုံရပိုက်ကို ချထား
လိုက်သည်။ သူနှင့်လုံးသားသည် ပြင်းထန်စွာ ခုန်လျက် ရှိလေသည်။ သူအနေနဲ့
သူလုပ်လိုသည့်အတိုင်း မလုပ်လိုက်ရဘဲ ကံတော်ကုန်သွားရမည်ကို စိုးမိုးတော်
မူလျက် ရှိလေသည်။ သတိလင်ခါနီး၌ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သော ဦးနောက်တွင်း
သို့ တစ်သုတေသနပြီးတစ်သုတေ ဝင်ရောက်လာလေ့ရှိသည့် ခံစားမှုများသည် ပေါ်၍
ပေါ်၍လာပြီး ပျောက်၍ပျောက်၍ သွားနေလေသည်။

သူလက်များသည် ပုံရပိုက်ဘေးတွင် မလုပ်မယ့်က် အေးစက်စက်ကြီး
ရှိနေလေသည်။ သူတွင် ပြန်လည် အမိန့်ပေးနိုင်လောက်အောင် အားအင် မကျွန်
ရှိတော့ချေ။ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်စေတော့ဟု ပေယျာလကန် ထားလိုက်ချင်နေဟန်
တူရဲ့။ သူသားတော်ကြီး သုံးပါးတို့သည် အသက်ဘေးရန်အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်း
လျက် ချမ်းသာမှ ရရှိသွားကြပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် သူအနေနှင့် ဤသို့ ပေယျာလ
ကန်သဘောမျိုး ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သလွန်ဘေး၌ ဒုးတုပ်ခစားလျက်ရှိနေသော ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရားသည်
မင်းတုန်းမင်း၏ မျက်လွှာတော်ပိတ်လျက် မျက်လုံးများ မှတ်ကျသွားသည်ကို
မြင်တွေ့လိုက်လေရာ သူကိုယ်ကို ရွှေသို့ ကိုင်းလိုက်ပြီး ဝရဲစိုက်၍ နားထောင်
လိုက်လေသည်။ မင်းတုန်းဘုရင်ကြီးသည် သဲသဲကလေး အသက်ရှိနေလေသေး
သည်။ သည်တွင် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးသည် မင်းတုန်းမင်း၏ လက်ထဲသို့
ကည်စတ်ကို ထည့်လိုက်ပြီး မင်းတုန်းမင်း၏ လက်အပေါ်မှ သူလက်ကို အုပ်
လျက် သီပေါ်မေးသား၏ အမည်ဘေးတွင် အခြားသူများ၏ အမှတ်အသားထက်
ပို၍ ထင်ရှားသော ကြက်ခြေခတ်အမှတ်အသားကို ရေးမှတ်လိုက်လေသည်။

အေးစက်နေသော မင်းတုန်းမင်းလက်သည် အနည်းငယ် ရှန်းကန်မှုမျိုး
ကို ပြုလုပ်လိုက်လေသေးသည်။ သို့သော် ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းထက် ပို၍ မလုပ်
ဆောင်နိုင်ချေ။ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားသည် တိတ်ဆိတ်စွာထလျက် အဆောင်
တွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ ထိုနေ့ ညနေဘက်တွင် သီပေါ်မင်းသား
အား အီမံရွှေမင်းအဖြစ် အတိအလင်း ကြညာလိုက်လေသည်။

မင်းသားများသည် ကြေးတိုက်တော်အတွင်း၌ ပြန်လည် အဆွင်အနောင်
ခံထားရပြန်လေသည်။ နောက်တစ်ဖန် တစ်ကျွဲ့ ပြန်အချုပ်ခံယားရသည်မို့

လည်း မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ လက်သီးတဆုပ်ဆုပ် အံတဗြိုံတဗြိုံတ် ဖြစ်နေကြရ သည်။ အရိပ်သုံးပါး နားမလည်ကောင်းလားလို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသ ပြစ်ကြရသည်။

ကြေးတိုက်ဆိုသည်ကလည်း ကြေး၊ သဲ၊ သတ္တုများကိုသာ ဆိုလောင် ထားသည့်တိုက် ဖြစ်သဖြင့် အလင်းရောင်အား နည်းပါးသည်။ မူးပောင်သည်။ အလိုလို စိတ်အားငယ်ရသည့်အထဲ မူးပောင်နေသည့်တိုက်ထဲမှာ ချုပ်ထားတော့ အားငယ်တတ်သော မင်းသမီးများအဖိုဝင်ယ် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်နေကြရ တော့သည်။ သည်သို့ ချုပ်ထားသည့်နေ့မှစပြီး နေစဉ်နေစိုင်းပင် ပြတိုက်တော် အတွင်းဝန်များသည် အလုပ်ကျ သွားရောက်ပြီး မင်းသားများကို စစ်ဆေးကြရ သည်။ သည်လို့ အကျဉ်းကျနေသည့် မင်းသားများကို စစ်ဆေးခြင်းကို မီးစစ် သည်ဟု ခေါ်ကြ၏။ သည်အခါတွင် အကျဉ်းခံမင်းသားများ၏ အမည်များကို တစ်ယောက်စီ ခေါ်ကြည့်ရသည်။

ဥပမာ “မက္ခရာမင်းသားကြီး”လို့ အမည်တော် စစ်ဆေးသည့်အခါတွင် မက္ခရာမင်းသားက “ရှိပါရဲ့ ရှိပါရဲ့”လို့ ကောင်းစွာ ဖြေဆိုရ၏။ သည်လို့ စစ် ဆေးခြင်းကို မင်းသားအာများစုက လက်ခံသော်လည်း လက်မခံသော မင်းသား တစ်ပါး ရှိသေးသည်။ အဆိပ်ပါ မင်းသားမှာ သုံးဆယ်မင်းသားကြီး ဖြစ်သည်။

ပြတိုက်အတွင်းဝန်က သူ၏ အမည်တော်ကိုခေါ်တိုင်း မည်သည့်အခါမျှ ပြန်လည် မထူးဘဲ ဆဲ၍ ဆို၍ သာ တုပြုနိုင်လေသည်။ ဒါကလည်း မင်းသားကြီးကို အပြစ်မဆိုသာချေ။ ပုံထူးလုံသားပါပါ မခံချင်စိတ် တော်လှန်ချင်စိတ်တွေ များပြားနေလို့သာ ဖြစ်ရပေမည်။ ဒါကြောင့်မို့ပင် နောင်ကို တောင်ခွင့်ဖြူးစား ရွှေတိုက်အတွင်းဝန် စသည့် ပြတိုက်အတွင်းဝန်များမှာ သုံးဆယ်မင်းသားကြီး၏ အမည်ကို မမေးရဲတော့ဘဲ တခြား မင်းသားများ၏ အမည်များကိုသာ မေးကြ ရရှာသည်။

နောက်တစ်ပတ်ခန့်ကြာသည်အထိ မင်းတုန်းမင်းသည် သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက်နှင့် သတိလင်နေသော အခိုန်ကသာ များခဲ့လေသည်။ တစ်ခါတ်ခါ တွင်မူကား အားသစ်အင်သစ်များ ဝင်ရောက်လာသည့်အလား သတိများလည် ၍ လာတတ်သည့်အတွက် တစ်စုံတစ်ယောက်ကများ သားတော်များသည် ထောင်သွင်းအကျဉ်းချုခြုံး ခံနေရကြောင်းကို သတေတ်ဦးတင်ကြမည့် အဆုံး အတွက် ဆင်ဖြူမရှင်နှင့် ဝန်ကြီးများအနေနှင့် အတော်ကြီးပင် စီးရိမ်ပုံနှမဲ့ကြ ရလေသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရင်ကြီး၏ အဆောင်တော်တွင် အကောင့်အွား အထပ်

ထပ် ချထားသည့်အတွက် မှန်နှစ်းဆောင်အတွင်းသို့ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဝင်ခွင့် မရရှိနိုင်ခဲ့ချေး။

မင်းတုန်းမင်း၏ နောက်ဆုံးအရှက်သည် ရောက်ရှိလာလေပြီ။ အရှက်ဦးတွင် ခပ်ဖျော့ဖျော့အရောင်များ ပေါ်လာပြီးနောက် နေရောင်နှင့်အတူ အရွှေလောကဓာတ်တစ်ခွင့်လုံး နှဲရွာ့တောက်ပလာလေသည်။ မင်းတုန်းမင်းသည် သူအဆောင်တွင်းသို့ ကန့်လန့်ကာများအကြေားမှ ထိုးဝင်လာသောနေရောင် ခြည်ကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူသားတော်ကြီးသုံးပါးတို့သည် သဘောနစ်စင်းဖြင့် ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်း၊ အတိုင်း စုန်ဆင်းသွားကြသည်ကို စိတ်မျက်စို့ မှန်းမျှုံ ရမ်းရော်၍ ကြည့်မိရှာ၏။ သေခါနီးလူများ စဉ်းစားလေ့ရှိသည့်အတိုင်း မင်းတုန်းမင်းသည် သူ၏ အတိတ်ဘဝ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောင်း၍ တွေးကြည့်နေမိပြန်သည်။

သူသည် အမရပူရမြို့တော်ဟောင်းကို ရောက်သွားပြီး နောင်တော် ပုဂံမင်းထုံးနှုန်းကို ရုယူခဲ့ပုံများသည် တရေးရေးပေါ်လာလေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ အောက်ပိုင်းကို သိမ်းပိုက်ထားသည့် ပြတိသွာ့ရှင်မ၏ အမည်ကို အမှတ်မထင် သတိရနေ၏။ ကုတ်အကြံးအနီများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အင်လိပ်စစ်သားများ၏ ပုံပန်းသည် ပေါ်ပေါက်လာနေသည်။

ဤသူများသည်ကား မြန်မာတို့၏ ရန်သူဖြစ်လျက် သူတို့သည် အချိန် မရွေ့ ရွှေနှစ်းတော်တဲ့ခဲးဝက္ခားလာရောက်၍ ဒုက္ခပေးမည့်အရေးကိုပါ တွေးနေမိရှာသည်။ နိုင်ငံခြားသားများထံမှ အတူယူလျက် တိုင်းပြည်၏ စီးပွားရေး တိုးတက်ရန် အမှုကိစ္စများ၊ စက်ရှုများ တည်ထောင်ခဲ့ခြင်း ကိစ္စများ စသည်တို့ကို မပြုလုပ်ခဲ့မိလျှင် ကောင်းလေမလား ဟူ၍လည်း တွေးတော်နေမိရှာလေသည်။

မင်းအဖြစ် စံမြန်းရသော အချိန်ကာလပိုင်းထက် တော့ရွာကလေးမှာ နေလျက် အေးအေးအော်းအော်း နေရခြင်းမျိုးက ပို၍ စိတ်ချမ်းသာမူ ရနိုင်ပေါ်လည် တူ၍လည်း စိတ်ကူးမိပြန်သည်။ တော်ပေသေးသည်။ မက္ခရာမင်းသား၊ သုံးဆယ် မင်းသားနှင့် ညောင်ရမ်းမင်းသား သုံးဦးမှာမူ အန္တရာယ်ကင်း၍ ဘေးရန်ရှင်းသွား ကြရှာပေပြီ။ တော်ပေသေးသည် တူ၍ သတိဝင်သွားပြီးနောက် မင်းတုန်းမင်းသည် မထသောအိပ်ခြင်းဖြင့် လျှပ်ည်း၍ နတ်ထိုးစံတော်မူသွားရှာလေတွေ့သတည်း။

သည်သို့ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး နတ်ရွာမစ်မိ ရက်အနည်းငယ်ခဲ့ဟွေး၌ ရွှေနှစ်းတော်တွင်းမှာသော လည်းကောင်း၊ ရွှေနှစ်းတော်အနီးတစ်ဦးကိုမှာသော

လည်ကောင်း ထူးခြားသည် အတိတိနိမိတ်များ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သေးသည်။

အကန်တော့ခံ မြေနှစ်းတော်အောက်မှာ ပျားစွဲခြင်း၊ တော်လည်းခြင်း၊ ခွဲ့၍တော်ပြုခိုး ဖြူ့ရှိးအချို့ အလိုလို ပြီးကျေခြင်း၊ ဖြူ့တော်တွင်း၌ မကြာခဏ မြေးလောင်မှု ပြစ်ပွားခြင်း၊ ဖြူ့တွင်းမှာ ရှို့သော မဟာရာမကျောင်းတို့ကိုသိ ကျားဝင်ခြင်း၊ နှစ်းတော်တွင်းသို့ အရှုံးဝင်ခြင်း၊ မှန်နှစ်းရာပလျှင်ပေါ်မှ ငို့သုံးကြားရ ခြင်း၊ ဒါက ပလျှင်စောင့်နတ်သမီး ငို့သည်လို့ ပြောကြသည်။ ဉာဏ်ချိန် နှစ်းတော် တွင်း၌ ကောင်းကင်ယုံမှ တူ့နိုယာသုမ္ပားကြားခြင်း၊ သန်းခေါင်ယုံ အချိန်များမှာ နှစ်းတော်တွင်းနှင့် ဖြူ့ရှိးတံခါးအနီးမှာ ရှုတ်ရှုတ်သဲသဲ ဆူဆူညံညံ အသံများကြားခြင်း စသည်တို့ပင် ဖြစ်သည်။ တို့ကိုဆိုင်မှုများလားလို့ သံသယ ဖြစ်စရာ တွေပေါ့။ သိသံသာသာ ထင်ရှားတာကတော့ အမဟာလာတံခါးခေါ်သည့် ကြားမှု တာခါ(အာဇာပိ)တံခါး တစ်စိုက်မှာပါပဲ။ ဉာဏ်ညာတိုင်း ဆူညံအောက်ဟစ်သံများကြားရသည်လို့ ဆိုသည်။

မင်းတုံးနှင့်မင်း၏ အလောင်းတော်ကို ခြေားခြောက်ချောင်းရှို့သော ချွေ သလွန်တော်ပေါ်တွင် တင်ထားကြသည်။ မင်းသားများအတွက် သလွန်တွင် ခြေးလေးချောင်းသာ ရှို့သော်လည်း ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သလွန်တော်တွင်မှုကား ခြေားခြောက်ချောင်း ရှို့လေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အလောင်းတော်ကို မှန်နှစ်းဆောင်၌ ရှို့သော ပိတုံးရှုပ်ခံသည့် ဘမရာသန ရာပလျှင်တော် ရွှေမှာက်တွင် ထားရှို့လေသည်။

အလောင်းတော်ကို မြောက်ထားဝယ် သေနတိုး အမှုထမ်း လေးဆယ် နှင့် ဒီးဝိုင်းဝန်သံတော်ဆင့်တို့က ရောက်ည်တော် ထမ်းဆောင် သန်စင်စေသည်။ အလောင်းရေချိုးသည်ပေါ့။ ပြီးမှ အလောင်းတော်ကို ပိတ်ဖြူ့နှင့် ရစ်ပတ်လျက် မျက်နှာတော်နှင့် လက်တော်များကိုမှု ရွှေပိန်းချေထားလေသည်။

ဦးခေါင်းတော်များ ဦးပေါင်းပုံတော် စွဲပ်ထားသည်။ ထိုးဖြူ့တော်ရှုစ်ချက် အုပ်စိုးထားသည်။ သလွန်တော်မှ လေးတောင်ခန့်အကွာတွင် ရွှေချေထားသော ရာမေတ် အကာာတန်းများဖြင့် ပိတ်ကာလျက် ငါးအကာအတွင်း၌ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အသံးအဆောင်တော်များကို ငင်းကျင်း ပြုသားလေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ် သက်တော်ထင်ရှားရှို့စဉ် အာခါများက ညီလာခံရာတွင် ဝတ်ဆင်တော်မှုလေ့ရှို့သော ပန်းနှုန်းရောင်နှင့် အဝါရောင်အဆင်းရှို့သော ငွော့နှု ခြေယားသည့် ဝတ်လဲတော်ကို တိုင်တစ်ခုတွင် ဆွဲ၍ ပြထားသည်။ ဝတ်လဲတော်များမှာ အတောင်အလက်များလို့ ကော့ပျော်နေသည့်အတွက် ပြုသာမ်းအမို့

များနှင့် တူနေဖော်သည်။ ခြောက်းတော်မှာပင်လျှင် အထက်သို့ ကော့ပျော်နေသော အတောင်ဖြန့်ထားသည့်နှင့် ရှိုနေဖော်သည်။ အခြားသော နှစ်းတွင်း ဝတ်လဲ တော်များသည် သလွန်သေးတွင် အကန့်လိုက် စုပုလျက် ရှိုနေသည်။

အကာတန်း၏ ထောင့်နေရာများတွင်မူကား ဥရောပပုံစံ စားပွဲတစ်ခုစီ ရှိုလေသည်။ ငါးစားပွဲများပေါ်တွင် အရာဝတ္ထုကလေးများ ပြည့်နှက်နေသည်။ မင်းတုန်းမင်းသည် အခြားသောအရာများကို စိတ်ဝင်စားသကဲ့သို့ပင် စားသုံး သော ထိုဘူးပြုလုပ်ခြင်းကိုလည်း စိတ်ဝင်စားခဲ့လေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ စက်ရှုတဲ့ဆိပ် ခပ်နှုန်းထားသော ထိုဘူးကလေးများကို ရွှေထွေးခဲ့များ၊ ရွှေကွဲး အစ်များသေးတွင် တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။

ရွှေကြီး နှစ်ဆယ်လေးသွယ်ရှိုသော စလွယ်တော်များကိုမူကား အကာတန်းနေရာအနှစ်တွင် တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။ ထောင့်တစ်နေရာတွင် ပြန်မာပန်းချို ကျော်တစ်ခုး ရေးဆွဲထားသည့် မင်းတုန်းမင်း၏ ရှုပ်ပုံ ပန်းချိုကားတစ်ချပ်ကို တွေ့ရှုနိုင်လျက် ပုံနှိပ်ထားသည့် ရှုပ်ပုံတော်တစ်ခုကိုလည်း အခြားထောင့် တစ်နေရာတွင် တွေ့ရှုနိုင်လေသည်။

သလွန်တော်အထက်တွင်မူ လေနှကလေးများ တိုက်ခတ်သည့်အခါးပင် လှုပ်ရှားလောက်အောင် ပါးလွှာစွာ ထုလွှင်ထားသည့် ဟောမိပောင်ရွှေက်ပုံ ရွှေပြားများကို ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ဦးခေါင်းဘေးတွင်မူကား သရက်ရွှေက်ပုံသဏ္ဌာန် ရွှေပါးဖြင့် ခတ်လှုပ်ထားသော ရွှေသစ်ရွှေက်ကလေးကို ချိတ်ဆွဲ၍ ထားလေသည်။ ငါးမှာ ကံတော်ကုန်သွားသည့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ လိပ်ပြာပင် ဖြစ်သည်။ ဤလိပ်ပြာသည် သေသူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာရှုပ်အလောင်းကို သရြော်သည်အထိ တွယ်ကပ်နေသည်ဟု အယူရှိကြလေသည်။

နေ့ရောညပါ မင်းသမီးလေးပါးတို့သည် သလွန်တော်တစ်ဖက်လျှင် နှစ်ယောက်ကျိုး ပုံဆိတ်တွင်လျက် ဒေါင်းမြို့ယပ်တောင်ကြီးများကို မပြတ်လွှဲခတ်နေရလေသည်။ နေ့စဉ် စည်တော်ကြီးများကို ခုနစ်ကြိုင်တိတိ ရွမ်းကြရသည်။

ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး၏ သမီးတော် မိုင်းနောင်မိဖုရားကြီး၊ မြတ်တော် စုဖုရားလတ်၊ ရမည်းသင်း စုဖုရားကလေး၊ သီပေါ်မင်း၏ အစ်မတော် ပခန်းကြီး မိတ္ထိလာစုဖုရား စသည့် သမီးတော်များနှင့် အခြားသမီးတော်ငယ်များ ဖြစ်လာသည်။ အလောင်းတော် အနီးတွင်ရှိသည့် သမီးတော်များအနက် ဝမ်းနည်းလည်းကွဲဖွေယ် အဖြစ်ဆုံး သမီးတော်ကား တပင်တိုင်နှစ်းဖြင့် ခမ်းနားကြီးဖျေယ်စွာ သူကောင်းပြု မြောက်စားခြင်း ခံရတော်မူသော စလင်းစုဖုရား ၅၇။ သူသီရိ

မြတ်စွာ ရတနာဒေဝိပင် ဖြစ်လေသည်။

စလင်းထိပ်ခေါင်တင်မှာ နှယ်နှယ်ရရ မင်းသမီး မဟုတ်ပေ။ မင်းတုန်းမင်း
ကြံး၏ မိဖုရားတစ်ပါးဖြစ်သော လင်ပန်းမိဖုရားမှ ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ မင်းတရားကြံး၏
အထူး အရေးပေးခံရသော မင်းသမီး ဖြစ်၏။ မင်းတရားကြံး၏ အချက်ဆုံးဟု
ဆိုသည်။ စုဖုရားလတ်ကမူ ဒုတိယလိုက်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ သီရိသုမြတ်စွာ
ရုတာနာဒေဝိဘဲ့ ခံယြို့ တစ်ပင်တိုင်မြန်နှင့် ဖြင့် သီးသန့် ခံစားစေခဲ့သည်။

ပင်တိုင်စံ ဆီသည်ကလည်း နောက်တက်မည့် မင်းအတွက် အရှုမဟောသီဖူရားကြီး ဖြစ်ရမည်။ ဒါကြောင့်လည်း နှစ်းညွှန်လျှောမှတစ်ပါး မည်သည့် မင်းညီမင်းသား နှင့်မျှ မတွေ့ဆုံရာ သူ၏ ပင်တိုင်ဆောင်ကိုလည်း အလယ်နှစ်း မတော်မြို့ရားဆောင်၏ တောင်ဘက်တွင် သီးခြား ထားရှုသည်။

၅၇။ သို့ဖြင့် အလောင်းတော်ကို အခမဲးအနားဖြင့် သလွန်ထက်တွင် တင်၍
ထားသည့်မှ သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ရွှေသားကျောက်စီ ခေါင်းတော်တွင်းသို့
မသွတ်သွင်းမဲ့ အခါန်ကလေးတွင် အရေးပါအရာရောက်သော နိုင်ငံခြားသား
များ၊ အောက်တန်းအဆင့်ရှိသော မြန်မာအရာရှင်ယူများနှင့် သူတို့၏ မယားများ
ကို အလောင်းတော်အား လာရောက်ဖူးမြှုပ်ခွင့် ပေးလေသည်။ ထိုနေ့ တစ်ည့်
နေ့လုံး ပရီသတ်လူအတန်းကြီးသည် ဥယျာဉ်တော်ကိုဖြတ်လျက် ဘမရာသန
ပလ္လာင်တော် ဆောင်တွင်းသို့ အဆက်မပြတ် အဖူးအမြှေ့ ရောက်ရှိလာကြလေ
သည်။ နောက်သုံးရက်မြောက်သောအခါ၌ နေ့မွန်းတည်ချိန်တွင် အလောင်း
တော် သရှိပ်သည့် အခမဲးအနားကို ဆင်ယင် ကျင်းပကြသည်။ မင်းတုန်းမင်း
သည် သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်က နောက်ပိုင်းကာလများတွင် အင်းလိပ်တို့အား
မျက်နှာသာပေးခြင်းမျိုးထက် ဘုရင်မင်းမြတ် အသစ်သည် အင်းလိပ်တို့အား
မျက်နှာသားပေးတော်မူနေပုံရသည်။ အင်းလိပ်သံအဖွဲ့ဝင်များအတွက် မဏ္ဍား
တစ်ခု သတ်သတ်ဆောက်လုပ်ပေးပြီး အခမဲးအနားကို လွတ်လပ်စွာ ကြည့်ရှုခွင့်
ပေးထားလေသည်။ အခြားသော ဥရောပတိုက်သားများကိုလည်း ဤမဏ္ဍား
ဝင်ရောက်ခွင့် ပေးထားသည်။

သံအဖွဲ့ဝင် မစွတာရှေ့နှင့် မစွတာ ပါးအားပွန်းတို့အား သူတို့၏ အခမ်းအနားဝတ်စုံအပြင် ဓားရှည်များကို တပ်ဆင်ခွင့်ပြုလျက် ဖိနပ်များကို စီးနင်းခြင်းပေးထားလေသည်။ မစွတာရှေ့ အနေဖြင့် ရှေ့တွင် အင်လိပ်တို့အား အဖျော့င့် အယုံကြုံပေးလျက်ရှိသော ဖိနပ်ပြဿနာများ ရှုံးလင်းသွားလေပြီဟု မှတ်ယူမဲ့ လေသည်။ သံအမတ်များသည် ဘုရင့်ရှုံးတော်များကိုသိ အခါး ဝင်ရောက်

သည့်အခါ၌ ဖိနပ်ဆွတ်၍ ဝင်ရောက်ရမည်ဟု မြန်မာဘုရင်က သတ်မှတ်ခဲ့ခြင်း
ကြောင့် မြန်မာဘုရင်နှင့် ပြတိသွေးတို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ပြေပြစ်ခြင်း မရှိဘဲ
အဆက်ဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယင်းသို့ ဥရောပတိုက်သားများအား ဓားရှည်များ တပ်ဆင်လျက် ဖိနပ်၌
၍ ဝင်ရောက်ခွင့် ပေးထားစေကာမူ သူတို့အား မင်္ဂလာမရှိသော အနောက်
တံခါးမှာသာ ဝင်ခွင့်ပြုထားလေသည်။

အနီရောင်တွင် ရွှေရောင်များ ဝင်းလက်နေသော ရွှေနန်းတော်ကြီးသည်
နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ခုညားတည်ပြုမြတ်စွာ ရပ်တည်နေပေသည်။ ရွှေနန်း
တော်ပြာသာ၏ ဖြူဖွေးသော လောက်းဆီမှ နီရဲသောမြစ်ရေ စီးဆင်း၍ လာ
သည့်အလား ကြက်သွေးရောင် ကော်ဇော်ကြီးကို ဥရောပတိုက်သားတို့၏
မဏ္ဍာ်ကို ဖြတ်ကော်လျက် မင်းတုန်းဘုရင်၏ အလောင်းတော်သုပြိုဟန်၏
သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှ စေတိဖြူကလေးအထိပင် ရောက်ရှိသွားအောင် ခင်းကျင်း
ထားလေသည်။

မင်းတုန်းမင်းက သူ ကံတော်ကုန်သည့်အခါတွင် ထုံးစံအတိုင်း မီးသုပြိုဟ
ခြင်း မပြုဘဲ အုတ်ရှုတွင် သွင်း၍ သုပြိုဟန်မြှုပ်နှံရန် မူကြားတော်မူထားလေ
သည်။ သည့်အတွက် ယခုအခါတွင် အာကာလက်ရှိဖြစ်သော ဆင်ဖြူမရှင်
မိဖုရားသည် ကွယ်လွန်ပြီး ဖြစ်သည့် မင်းတုန်းမင်း၏ ဆန္ဒတော်ကို သက်တော်
ထင်ရှား ရှိစဉ်အခါကထက် လေးစားသမှုပြုလျက် အလိုတော်အတိုင်း ဆောင်
ရွက်လျက် ရှိလေသည်။

မင်းတုန်းမင်း၏ အလောင်းတော်ကို သုပြိုဟန်မူသော အခမ်းအနား
မှာ နတ်သမီးပုံပြင်လို မှတ်ထင်ရသည်။ နေမွန်းတည်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပဟိုရို
ငင်ဆီမှ စည်တော်သံများ ပေါ်ထွက်လာပြီး အခမ်းအနားကြီး စတင်လိုက်လေ
ရာ ကြက်သီးများ ထသွားမိခဲမန်း ဖြစ်ကြရလေသည်။

ရွှေးဆုံးမှ မင်းတုန်းမင်း၏ ဝါတော်ကြီးသည် စီးသူမှု မြင်းကြီးကဲ့သို့
မီးနင်းသူ မပါဘဲ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ အနီရောင်တွင် ရွှေရေးခြေထားသော
ဝါတော်ကြီးကို လူများထပ်းလျက် ညီလာခံအဆောင်တော်မှတ်ဆင့်
အုတ်လောက်းအတိုင်း သယ်ဆောင်လာကြသည်။

ငှါးနောက်တွင် နန်းတော်ထောင့်ဆီမှ ဆင်ခြားကောင်ပေါ်လာပြီး
လိုက်ပါလာကြသည်။ ဆင်များပေါ်တွင် ခရမ်းရောင်အဝတ်ကို လွန်းလျက်
အနီရောင်တွင် ရွှေရေးခြေထားသော ဒီမိုကလေးများ တင်ထားခဲ့။ ကြက်

သွေးရောင် အလံကလေးများသည် ခတ်နေဆုံးဆော့ တိုက်ခတ်နေသောလေတွင် မီတောက်ပါးလျှေားလုံ လူးလွင်နေလေသည်။ အစွယ်များကို ကြော်သွေးရောင် တွင် ရွှေရောင်ခြုံထားသည့် အခွဲများဖြင့် စွပ်လျက် ငင်းမှ ကြော်သွေးရောင် ပန်းဖျားများ ကပ်နေလေသည်။ ဆင်များနောက်မှ မြင်းများ လိုက်ပါလာသည်။ မြင်းများပေါ်တွင် ရွှေကုန်းနှီးများ တပ်ဆင်လျက် အနိုရောင် ခြေနှင့်ကွင်းနှင့် ရွှေရောင်ကိုကြိုးတွင် ကောက်မျက်ရတနာများ စီခြုံ၍ ထားသည်။

သည့်နောက်မှ တိုင်တားမင်းကြီးနှင့်ပါးသည် ခြေကျင် လျှောက်၍ လိုက်ပါလာကြသည်။ မကြာမိ ကာလအတွင်းက ဆင်ဖြူမရှင် မိဖူရား လက်အောက်တွင် ရွှေနှစ်းတော်အတွင်း၌ ဖြစ်ပျက်သည့် အကြောင်း အရာများအတွက် တာဝန်ရှိသော မင်းကြီးများပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ လက်ထဲတွင် တိုင်းပြည့်၏ အရေးအခွင့်သည် တည်လျက် ရှိသည်။ မင်းကြီးနှစ်ပါးသည် ဘေးချင်းယဉ်လျက် လျှောက်လာကြသည်။

ရက်စက်၍ ခက်ထန်ပုံရသော တိုင်တားမင်းကြီး၊ သူသည် စစ်ကို အလိုဂို သူ ဖြစ်သည်။ ခိုင်ခုံသောမေးရှိုးနှင့် ပူးကပ်သောမျက်လုံးများ ရှိသူ ဖြစ်၏။ တည်ကြည်မှုရှိသော ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းမှာမူ အတော်ပင် အိုမင်းပုံ ပေါက်နေပေးသည်။

မင်းကြီးနှစ်ပါးလုံးတွင် သရက်သီးမှည့်ရောင် ကတ္တိပါ လက်ပုံ အခမ်း အနားဝတ်စုံကြီးကို ဝတ်ထားကြပြီး ရွှေရောင်တွေ လက်နေသော ောင်းတော် များကို ဆောင်းထားကြသည်။ သူတို့၏ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ရာထူးကြီးမားဆုံး သော ပုဂ္ဂိုလ်များအဖြစ် ဖော်ပြထားသည့် အမိပ္ပါယ်ပေါ်စေသည့် အနိုရောင် ထိုးများကို ထိုးတော်မိုးများက မိုးကိုင်လျက် ရှိကြလေသည်။

ထိုးနောက် တူးမြို့ယာအဖွဲ့ လိုက်ပါလာသည်။ ပြောများ၊ ငွေ့နှုံးများ၊ လင်းကွင်းများနှင့် အနိုရောင်ထိုးပိုးတွင် ချိုတ်ဆွဲထားလျက် လူနှစ်ယောက်ထမ်းပြီး တစ်ယောက်က သတ်သတ်တိုးပေးရသော မောင်းကြီးဦးလည်းပါသည်။ ငင်းနောက်တွင်မူကား အစီအစဉ်ဖြင့် မဟုတ်ဘဲ မိမိတို့ နှစ်သက်သလို လျှောက်လာ ကြသော အဝတ်အစားကောင်းများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အရာထမ်းငယ်များ လိုက်ပါလာကြသည်။

ငင်းတိုးနောက်တွင် အပျို့တော်များ၊ လူပျို့တော်များသည် ရွှေကွဲ့အစ်၊ ရွှေထွေးခံ စသော မင်းတုန်းမင်း၏ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို အားဖြူအလျှို့ ရွှေကြ၍ တစ်မျိုး ပိုက်၍ တစ်ဖုံး သယ်ဆောင်လျက် လိုက်လာကြလေသည်။

သည့်နောက်တွင်မှ ရွှေခေါင်းတော်ကြီးသည် ဟာလာဟင်းလင်းပြင့်
ပါလာလေသည်။ ဟာလာဟင်းလင်း ပြစ်ရခြင်းမှာ အလောင်းတော်ကို နောက်မှ
သွတ်သွင်းရမည် ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ ရွှေခေါင်းတော်ကြီးကို ကတ္တိပါ
အနိစိတ်ထားသည့် ဝါထမ်းပါးတွင် ကတ္တိပါဖြင့် ချိဘဲထားသည့် ပုံခေါင်ဖြင့် တင်
ဆောင်ထားသည်။ ငှါးအပေါ်မှ ဂိတ်ဖြူတွင် ရွှေရေးနှစ်ခုံးသတ်ထားသည်
အဝတ်ဖြင့် လွှားတင်ထားလေသည်။ ပုံခေါင်တွင် လိမ်၍ လိမ်၍ ထားသော
ဂိတ်ကြီးနှစ်ခုံးဖြင့် ချုည်နောင်ထားလေသည်။

မိဖုရားများ၊ သမီးတော်များနှင့် ကျွန်ုပ်နေသေးသည် သားတော်အချို့
(သူတို့မှာ ကလေးများ ဖြစ်ကြပြီး ထောင်သွင်း အကျဉ်းကျ မခံရသူများ ဖြစ်
သည်)တို့သည် ဂိတ်ဖြူကြီးကိုကိုင်လျက် ပုံခေါင်ကိုထိန်း၍ ဆွဲလာကြလေသည်။

မိဖုရားများသည် အဝတ်ဖြူကိုသာ ဝတ်ဆင်လျက် ငှါးတို့၏ ခြေထောက်
တွင် မိန်ပမီးကြချေ။ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့သာ ဆောင်းခွင့်
ရှိသော ထိုးဖြူတော်ရှုစ်င်းကို ပုံခေါင်ပေါ်မှ မိုး၍ လိုက်ပါစေသည်။

အမရှုပါရ စစ်ကိုင်း၊ ရွှေဘို စသော အနီးအနား ပြု့များမှ ပြည်သူများနှင့်
ရုတ်နာပုံ ပြု့တော်သွှေ့ပြု့တော်သားများမှာ လွှတ်တော်ပြောက်ဘက်ရှိ အလောင်း
တော် သရှိုပ်မည့်နေရာတွင် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

ယာယိဝင်းတော်ကို ခမ်းနားဖွားပြင်ဆင်ထား၏။ ဝင်းတော်အလယ်တွင်မှ
မှန်စိရွှေချု အုတ်နှစ်းပြာသာ၏ တည်ဆောက်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ပန်းရန်တော်
အမှုထမ်းတို့သည် အလောင်းတော်ကို ဂုဒ္ဓရွင်းရှိ အသင့် ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

သည့်အချိန်မှ နှစ်းပြု့နှစ်း ပြု့ပြင်လေးရပ်မှ အပြောက်သံတစ်ချက် ကြား
လိုက်ရသည်။ တစ်ပြိုင်နက်ပင် ဆူညံသော ခရာသင်းသံများလည်း ကြားလိုက်ရ
၏။ ကြားရသူအပေါင်းကို ကြက်သီးထခမန်း ဖြစ်သွားစေရသည်ဟု ဆို၏။
ကြေးစည်ခေါင်းလောင်းသံများ ထွေက်ပေါ်လာသည်။ သည့်နောက်မှ နတ်ရွာစွဲ
ငင်းတရားကြီး၏။ အလောင်းတော်ကို မှန်နှစ်းဆောင်မှ ထုတ်ယူလာကြသည်။

သီပေါ်မင်းကလေးနှင့် မင်းတုန်းမင်းကြီး၏ မိဖုရားကြီးကယ်များ မူးပြု့
တော်ရာ သေနာပတ်များကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်ကာ ထုတ်ယူလာခြင်း ဖြစ်သည်။
အလောင်းတော်ယဉ်ကို ထိုးဖြူတော်ရှုစ်ချက် အုပ်စိုးထား၏။ ဘေးမှ ပိုလ်များ
စစ်ကများ ပြုရလိုက်ပါလာသည်။ ကင်းဝန်မင်းကြီးဦးကောင်း၊ တိုင်တားမင်းကြီး
ဦးဦး ဆင်ဖြူမရှင်ပိဖုရားကြီးနှင့် မိဖုရားအချို့ ဝန်းရုဖေးမလာကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အလောင်းတော်ကို သီပေါ်မင်းတရား ကိုဗုတော်တိုင်

ကြောင်မတ်ပြီး မှန်စီ အုတ်နှစ်းပြာသာမိတက်သို့ တင်လိုက်လေသည်။ ဤတွင် ပန်းရန်တော်များက ဖွင့်လှစ်ထားသောအပေါက်ကို အုတ်သရီးဖြင့် အပြီးသတ် ပိတ်ဆိုလိုက်လေတော့သည်။

မိဖုရားမောင်းမ ရံရွှေတော်များသည် နောက်ဆုံး ငိုကြားခြင်းဖြင့် ငိုကြား ပြည်တမ်းကြရာ၏။ လာရောက် ကြည့်ရှုကြသော ဖြူးတော်သူ ဖြူးတော်သားများ ပါမကျို့ မျက်ရည် မဆည်နိုင် ရှိကြသည်။

ပြည်သူတို့၏ မျက်စိတဲ့တွင် တိုင်းပြည်သာယာစည်ပင်အောင် အုပ်ချုပ်ခဲ့သည် မင်းတရားကြီးကို နှံမြောကသ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိကြသည်။ ပွဲမသရှိ ယနာတင်ကာ သာသနာတော် ပြုခဲ့ပုံများသည် သူတို့ကို သတိရသေသည်။ သေသူကို ရှင်သူက တရာ့သည်မြို့လား။

သည်နေရာတွင် လောကကို သံဝဝါဖြစ်ဖွယ် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကလည်း ရှိနေသေးသည်။ ဒါကလည်း တဗြား မဟုတ် မင်းတုန်းမင်း၏ နောင်တော်တစ်ဦး ဖြစ်သော နှစ်းကျော်ရှင်ဟောင်း ပုဂံမင်းပင် ဖြစ်သည်။ သက်တော်ကြီးလှပြီ ဖြစ်သော ပုဂံမင်းမှာ ညီတော်မင်းတုန်းမင်း၏ အသုဘကို ကမ္မာဌာန်း စီးဖြန်းမို့၏။

ဘုန်းဘယ်လောက်ပဲကြီးကြီး၊ အာကာ ပိုးလောက်ကြီးရှိပါစေ ပုထုလုံး မှန်သမျှ သတ္တုဝါမှန်သမျှ သေမျိုးချည်းပါလား။ ငါမှာ အာကာရှိသည်။ ငါ မသေရသေးဘူးဆုံးလည်း မရဘူး၊ ငါမှာ ငွေရှိသည်၊ ဂုဏ်အဆင့်အတန်းရှိသည် ဆုံးပြီးတော့လည်း မသေလို့ မရပါလား။

ပုဂံမင်း၏ ယာဉ်တော်မှာ မှန်စီရွှေချွေ သုံးထပ်ယာဉ်တော် ဖြစ်၏။ ရွှေထီး လေးချက် အုပ်ပိုးထားသည်။ ကိုယ်ရံတော်များခြံရပြီး အိမ်ဖြူးတော်မှ ကြချိုလာ ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

ကြကွဲဖွယ် ရှုံးခိုင်းကား မေ့မရအောင် ရှိလှသည်။ အထူးအည့်သည် တော်များလည်း ကြလာကြ၏။ ညောင်ရွှေစော်ဘွား၊ မိုးနဲ့စော်ဘွား၊ မိုးမိတ်စော်ဘွား၊ ဝန်းသို့စော်ဘွား၊ အနီးအဝေးမှာရှိတဲ့ ဖြူးစား၊ ရွာစားများလည်း လာရောက်ကြသည်။ အင်းလိုင်အရေးပိုင် သံကိုယ်စားလှယ် မစွဲတာရွှေ၊ ခေတ္တာ ပြင်သစ်ကိုယ်စားလှယ် မှန်စီယာမို့ရေးလိုလည်း အဆောင်အယောင်များဖြင့် စုစုညီညီ တက်ရောက်ကြသည်။

ဒါတွေ အားလုံး စုပေမယ့် နတ်ရွာစုံ မင်းတရားကြီး၏ သားတော် အမီးတော်များကမူ စုညီစွာ မတက်နိုင်ကြရာပေဘူးပေါ့။ သည်လိုနှင့် မင်းလုန်းမင်းတရားကြီး၏ အလောင်းတော် သရီးဟုတ်တော်မူပြီးသည်နှင့် နှစ်းကော်တွင်း၍

လူပုံရွှေးသွားသော အရေးကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ထိုအရေးအခင်းကား တြေား မဟုတ်။ စလင်းထိပ်ခေါင်တင် ပင်တိုင်ခဲ့
မင်းသမီးကလေး ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။
စောဘေးပိုင်းကပင် ခမည်းတော်၏ အလောင်းအပါးမှာ ငို့ယိုကာ ရှိနေသေးသည်။
ခု ဘယ်များ ရောက်သွားပါလိမ့်။ ခမည်းတော်ဘုရားအတွက် စိတ်ထိခိုက်လွန်း၍
ရွှေသွားလေသလား။ မိမိ အသက် ဖို့ရိမ်၍ တစ်နေရာ ရှောင်ထွက်သွားတာလား။
မဖြစ်ချေ။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်။ သူကို မတွေ့ တွေ့အောင်ရှာမှ ဖြစ်မည်။ သူ
ပျောက်သွားခြင်းအတွက် ထိုးနှစ်းကို ဖို့ရိမ်ရသည်။ ရာအပည့်ကို ဖို့ရိမ်ရသည်။

မတွေ့ တွေ့အောင် ရှာမှပဲ ဖြစ်တော့မည်။ အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားလောင်း
ရှုတ်တရက် ပျောက်သွားခြင်းကြောင့် အနှစ်ရာယ်ရှိနိုင်၏။ ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရား
ကြီး၏ ဉာဏ်ပေလော်။ သည်လို့နှင့် ပင်တိုင်စဲ စလင်းထိပ်ခေါင်တင် မင်းသမီး
လေးအား မနားမနေ ရှာကြသည်။ ဘယ်မှာမှ မတွေ့။ မတွေ့လေ သူတို့ရဲ့စိတ်က
စိုးထိတ်လေ။ ရို့ရိုးတန်းတန်း ပျောက်သွားသည်က အကြောင်းမဟုတ်။ မတော်
မတရား အကြံအစည်တွေကြုံမှ ရွှေနှစ်းတော်ကြီးတော့ သည့်ထက် ရှုပ်ထွေး
တော့မှာပါပဲ။

ဆင်ဖြူမရှင်ကလည်း သည်လို့တွေးမှာပါပဲ။ သူထက် ပို့စို့ရိမ်တဲ့သူကတော့
နေရာတကာမှာ ထက်ထက်မြေကြမြေကြနဲ့ စွာလှတဲ့ စုဖုရားလတ်ပေပဲပေါ့။ လူထက်
အာဏာကိုမက်တဲ့ သည်သမီးတော်ကတော့ မိမိထိုင်ရမည့် ရာအပည့်ကို
တြေားလဲ ဝင်တိုင်မှာ အလွန်စိုးသည်။

ငယ်စဉ်က မိမိကြိုက်ခဲ့တာက သာဂရမင်းသား တကယ်တမ်း အာဏာရ
မယ့်သူ၊ ဘူရင်ဖြစ်မည့်သူက သီပေါ်မင်းသား၊ သည်တော့ သီပေါ်မင်းသားပဲ
ခုအောင်ဖမ်းယူမဟုလို့ စိတ်ကို ပြောင်းလိုက်ဟန်တူရဲ့။ အချစ်ထက် အာဏာ
ကိုမက်သည်။ မင်းစည်းစိမ်ကို ပို့လို့လားသည်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ သည်တုန်းက
သီပေါ်မင်းသားက လူဝတ်လဲခါစ်။

လူသူကင်းဝေးသည် တောင်ဥယျာဉ်တော်မှာ လက်ခွဲတော် မောင်မောင်
တဲ့တဲ့နောင်ရေးကို တိုင်ပင်နေတဲ့အချိန်ပဲပေါ့။ သီပေါ်မင်းသား ဘူရင်ဖြစ်တော့
မည်ဆိုတာ ကြိုသီထားသည့် စုဖုရားလတ်က ရှေ့ရွှေတော်တချိန်နဲ့ ပျောယာပျောယာ
ရောက်သွား၏။ ပျောယာပျောယာနဲ့ ပြန်းခနဲ့ ရောက်လာတဲ့ စုဖုရားလတ်ကို
သီပေါ်မင်းသားက မှင်တက်မိသလို ကြည့်နေသည်။

ပြောင်ဝင်းနေသည့် မဟာနှုံးပေါ်မှာ ဆံစကလေးတွေ ပဲကုန်၏။ အခြာ

တည်ပြုပါနေသည့် မျက်လုံးအစွဲမှာလည်း တစ်စွဲတစ်ရာကြောင့် တောက်ပြောင် နေ၏၊ စူးရှုနေ၏။ ပိရိသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းအစွဲကလည်း တစ်စွဲတစ်ခုကို ဖွင့်ဟတော့မည့်ဟန် ရှိနေသည်။

“နှုမတော် စုလေးပါလား အကြောင်းအထူး ရှိပြုထင်ပါ”

သီပေါမင်းသား၏ ဆီးကြိုက်တောက်သည်ကိုပင် စုဖုရားလတ်မှာ ဂရာမပြု အားသေးသဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်နေသည်။ ပြီးမှ ပြုလိုက်၏။ အတိအကျ ပြုခြင်း မဟုတ်။ ပြုသည်ဆုံးမျှသာ နှုတ်ခမ်းကို ဟခြင်း ဖြစ်၏။

“မောင်မောင်ကို တွေ့ချင်၍ လိုက်လာကြောင်း။ အရေးကိုစွမ်းမရှိကြောင်း” တို့ လျှောက်သည်။ “မောင်မောင်အတွက် စုလေးကိုယ်တော်တိုင် လိပ်ထားတဲ့ ဖက်လိပ်တော် ဆက်သုမလိုပါ မောင်မောင်”

စုဖုရားလတ်၏ စကားသဲ့ အဆုံးဝယ် ကလပ်တော်နှင့် အသင့်ယူဆောင် လာသော ဖက်လိပ်တော်ကို သီပေါမင်းသားအား ဆက်သလိုက်သည်။ ထိုစဉ် တိုက်ဆိုင်မှုလော့ နိမိတ်လော့ မသိရသည့် အုံပြုဖွယ်ဖြစ်ပ်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပြန် သည်။ အပျို့တော်တစ်ဦးလက်ဘွဲ့ပါလာသည့် ကလပ်ပေါ်မှ ဆေးလိပ်ကိုယူပြီး သီပေါမင်းသားအား ဆက်သစဉ်ဘွဲ့ အနီးရှိ သစ်ပင်ပေါ်မှ စွန်ကြီးတစ်ကောင် ရှုတ်ခနဲ့ ထိုးဆင်းလာ၏။ အနီးရောက်သည်နှင့် စုဖုရားလတ်၏ လက်ထဲမှ ဆေးလိပ်ထုပ်ကို စွန်ကြီးက ထိုးသုတ်ချိသွားတော့သည်။ စားစရာ အစာမှတ်၍ ထိုးသုတ်သွားဟန်တွေ့ရဲ့။

သည်ကတည်းက စုဖုရားလတ်သည် သီပေါမင်းသားသာလျှင် ဘုရင်မင်းမြတ်ဖြစ်မည် မလွှဲ ဟျှော် တွေက်ထားမိသည်။ သီပေါမင်းသား ဘုရင်ဖြစ်လျှင် ငါတစ်ဦးတည်းသာ ပိုင်ဆိုင်ရမည်။ တဗြား အငယ်အနောင်းမထားရန် အတတ် နိုင်ဆုံး တားဆီးမည်။ ခုတော့ စလင်းမင်းသမီးက သူဘာသာသူ ပျောက်သွားတော့ အတော် ရှင်းသွားတာပေါ့။ ပိုဖုရားခေါ်ကြီး ဖြစ်ဖို့ ပိုနီးလာလေ၏။

သည်လိုနှင့် စလင်းမင်းသမီးကို ရှာကြဖွေကြိုနှင့် နေကြရာမှ တစ်နေ့မှာ သွားတွေ့ကြတာပါပဲ။ ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့ဆိုသလိုပေါ့။ တွေ့တဲ့နေရာ ငှာနကလည်း သူတို့ လုံးလုံး မစဉ်းစားမိတဲ့နေရာပဲ။ သည်ငှာနမှာ စလင်းမင်းသမီး ရှိမယ်လို့ ဘယ်သူကမှ မတွေ့ကြဘူး။ မထင်မှတ်ကြဘူး။ သတိလည်း မထားမိကြဘူးနဲ့ တွေ့ပါရဲ့။

နေပြည်တော်ရဲ့တစ်ခုသော မယ်သီလရှင်ကျောင်းမှာ ဖြစ်သူ၏။ သူတို့ တွေ့ကြတော့ ပင်တိုင်စံမင်းသမီးလေးရဲ့ ပိတုန်းရောင်တမ္မာ နက်ပြီး ရှည်လျား

လှတဲ့ ကေသွယ်ဟာ မရှိတော့ဘူး။ ခါတိုင်း တွေ့မြင်နေကျဖြစ်တဲ့ ပင်တိုင်စံ မင်းသမီးအဆောင်အယောင်နဲ့လည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ စင်ကြယ်လှတဲ့ သီလရှင် အဝတ်ကို ဝတ်ထားတာပဲ တွေ့ကြရတော့သည်။ ကျောက်ကာရွာစား ခင်နှစ် သာစည်ရွာစားမယ်ထား၊ သရက်တော်ရွာစား ခင်ဖုန်းတို့လည်း သီလရှင်အဝတ်နဲ့ အတူတက္ခ တွေ့ကြရသည်။

သူတို့ကတော့ စလင်းမင်းသမီး၏ အထိန်းတော် အပျို့တော်များ ဖြစ်ကြ သည်။ သူတို့ကပဲ စလင်းမင်းသမီး၏ ဆန္ဒအရ ဆံပင်တော် ပယ်ပေးကြ၏။ သီလရှင်အဝတ်ကိုလည်း ရှာဖွေပြီး ဝတ်ပေး၏။ နောက်ဆုံး မြို့နှီးအပြင်ဘက် ရောက်အောင် ခိုးထုတ်ခဲ့သူများ ဖြစ်ကြသည်။

သည်အကြောင်းကိုသိတာနှင့် ရွှေလှုမြို့ဝန်မင်းက အပျို့တော်သုံးယောက် စလုံးကို အနောက်ထောင်လို့ခေါ်သည့် ပိန်းမထောင်မှာ အကျဉ်းချထားလိုက် သည်။ အကျဉ်းချထားသည် ဆိုပေမယ့် သက်သက်သာသာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ရဲ့ ခြေထောက်တွေ့ကို ခြေချင်းရှုက်ခွဲပြီး အကျဉ်းချထားလိုက်တာ ဖြစ် သည်။ သိနှင့်ပင် သီပေါ်မင်းတရားအတွက် အဂ္ဂမဟောသီမိဖူရား အပ်နှင့်ပွဲ ကျင်းပရန် အချိန် နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ဘုရင်ဖြစ်ပေမယ့် မိဖုရားခေါင်ကြီး ဗုဒ္ဓသေးတော့ မိဖုရားခေါင် မြောက် ရုပေါ်းမှာပေါ့။ ဘုရင်ဆိုတာက မိဖုရားအများကြီးရှိပေမယ့် မိဖုရားခေါင်ဆိုတာ ထားရသေးသည် မဟုတ်လား။ ဒါမှုလည်း ဘုရင်ဆိုတဲ့ ကျင့်ဝတ်နဲ့ ညီတော့ အပေါ့။ သည်နေရာမှာ စကတည်းက ဒါတွေ့ကို တွေ့ကြထားမိဟန်ရှိသည့် ဆင်ဖြူမ ခြင် မိဖုရားကြီးက သူရည်ရွယ်ထားတဲ့အတိုင်း စီမံတော့တာပေါ့။

မိဖုရားကြီးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က သည်လို့ ဖြစ်မှာပါပဲ။

သမီးတော်အကြီးဖြစ်သည့် မိုင်းနောင်မြို့စား စုဖုရားကြီးကို သီပေါ်မင်း၏ ထောင်နှစ်းစံ အဂ္ဂမဟောသီ မိဖုရားခေါင်အဖြစ် ဘီသိက်ခံစေမည်။ သမီးတော် အလတ်ဖြစ်သည့် မြေတောင်မြို့စား စုဖုရားလတ်ကို မြောက်နှစ်းစံ မိဖုရားအဖြစ် ဘီသိက်ခံစေမည်။ သမီးတော် အလယ်ဆုံးဖြစ်သည့် ရမည်းသင်း စုဖုရားလေးကို အလယ်နှစ်းမတော်အဖြစ် စံစားစေမည့်လို့ အစီအစဉ်ချထားဟန်တူပါရဲ့။

သည်အစီအစဉ်ကလည်း သမီးတော်သုံးပါးစလုံးအတွက် မူမျှတတ် စီစဉ် အားတဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခုပါပဲ။ အကောင်းဆုံး အစီစဉ်ပဲပေါ့။

သည်လို့ စီစဉ်မယ်ဆိုတာလည်း ကြားရော တြေား မင်းသမီးနှင့်က အား မပြောပေမယ့် စုဖုရားလတ်ကတော့ မကျေနပ်ဘူး။ အသင် ဆယ့်ကိုး

နှစ်အချို့သာ ရှိသေးသည့် စုဖုရားလတ်ဟာ ဘာမှ စဉ်းစားတတ်သေးဟန် မတ္တာဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ ရွှေ့တန်းတင်နေသည်။ အရာရာမှာ သူသာ အနိုင်လိုချင်၏။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်တတ်၏။ အကြံကြီး၏။ စိတ်ထန်၏။ တစ်ခါတစ်ရု ရက်စက်တတ်သည်။ သည်တော့ သူ ဘာလုပ်သလဲ။

တစ်ခါကလည်း သူ အလွန်တရာ ချစ်မြတ်နီးလှသည့် ကြောင်ကလေး ပိဋ္ဌားပိဋ္ဌား သောဆုံးသွားခြင်းအတွက် ပိဋ္ဌကို ရွှေ့မ နေရာချယားသည့် တာဝန်ရှိ အစောင့်များကို သတ်စေရန် အမိန့်ထူတ်ဖူးသည်။ ဘာမှ မဖြစ်လောက်သည်။ တန်ဖိုးမရှိသည့် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကြောင့် တန်ဖိုးရှိလှသော လူအသက်များ မှာ အလိုလို သောဆုံးရတော့မလို ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။

အားလုံးက ပိုင်းဝန်းတောင်းပန်ခာယကဗျာ အသက်မှ ချမ်းသာရာ ရခဲ့သွား ကြ၏။ ဒါတောင်မှ လေးငါးရက်ပင် စိတ်တော်က မပြော ဖြစ်နေသေးသည်ဟု ဆိုသည်။ ဘုရင်မင်းတရားသီကို သူမှုတစ်ပါး တွေား ဘယ်သမီးတော်ကိုမှ လက်မထပ်ရန် စာရေးအကြောင်းကြားသည်။ သတင်းစကားပါးသည်။

သီပေါ်မင်းတရား အိမ်နိမ့်စံမင်းသားဘဝကတည်းက ချစ်ခဲ့ရသူမို့ ပိမိသာ လျှင် တောင်နှစ်းခံ အာဂုံမဟေသီ ဖြစ်သင့်သည်လို ယူဆလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မယ်တော် ဆင်ဖြူမရှင် ပို့ရားကြီးကို အပိုင်ကိုင်နိုင်ဖို့အတွက် ဘယ်မင်းသမီးကမှ မကြံရတဲ့အကြံအစည်းကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြံစည်လိုက်သည်။

* * *

သီပါဘူရင်နှင့် ရနောင်မောင်မောင်တုတိ

၁၂၄၀ ပြည့် တန်ဆောင်မှန်း လပြည့်ကျော် ၁၀ ရက်နေ့ ညနေ (၄) ချက်တိုး (၂) မောင်း အချိန်တွင် အဂ္ဂမဟေသီသိက်ခံပွဲ ကျော်ပလေတော့ သည်။ မှန်နှစ်းတော် ဘမရာသနပလ္လာင်ဆောင်မှာ ဖြစ်သည်။

တောင်နှစ်းစံမိဖုရားခေါင်ကြီးအဖြစ် ဘီသိက်ခံယူမယ့် မိုင်းနောင် စုဖုရား ကြီးသည် မိဖုရားများ ဆင်သလေ့ရှိသည့် ဥက္ကတ်တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အခမ်းနား စ၊ စချင်းပဲ စုဖုရားကြီးသည် အခိုးကြီးတောင်အမြင့်ရှိသော နမေဒဏ် မနောဟာရ ထိုးဖြူတော်အောက်ရှိ ဘမရာသနပလ္လာင်တော်၏ မြောက်ဘက် မာရာဘင်ပေါက်မှ ထွက်စံနေ၏။

သီပါမင်းတရားကလည်း မင်းဝတ်တန်ဆာ အစုံအညီနှင့် ပလ္လာင်တော်၏ တောင်ဘက်မှ ထွက်စံတော်မူ၏။ မင်းမိဖုရား ပလ္လာင်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ပဲယာ မှု ခစားနေကြတဲ့ မူးမတ်သေနာပတ်အပေါင်းတို့က ကောင်းချီးသုဘာ ပေးကြရ သည်။ ရွှေတော်ပြေး စည်တော်စုံရွှေ့မ်းသည်။ အသင့်တောင့်ဆိုင်းနေကြသော ပုဂ္ဂိုးဘေးတော်များက အခါတော် ကြားလျောက်ရ၏။ ဘမရာသနပလ္လာင်တော် ပဲယာမှ ရပ်နေကြသူ ဘီသိက်တော်ဆက် ပုဂ္ဂိုးများက ဘီသိက်တော်ဆက်ရန် ပြင်နေကြသည်။

အချိန် အနည်းငယ် အတွင်းမှာ ဘယ်သူမှ မမော်လင့်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကဲ သမိုင်းကို တွင်သွားစေသည်။ ဘီသိက်တော်ဆက် ပုဂ္ဂိုးများ ပြင်ဆင်နေခဲ့ဘာပေး ပလ္လာင်တော်၏ မာရာဘင်ပေါက်မှ မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့သာ ဆင်ယင်ရသူ၏ ဥက္ကတ် တန်ဆာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် စုဖုရားလတ်သည် ဖျတ်ခနဲ့ရောက်လုံးခလုသည်။

သီပါမင်းတရားနှင့် အစ်မတော် စုဖုရားကြီးကြားမှာ ဝင်ထိုင်ရင်းက

ဘိသိတော်ဆက် ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ခပ်ပေါက်ပေါက် မိန့်ကြားလိုက်သည်။

“ပုဂ္ဂိုလ်တော်တွေ ဘာက်မဲ့ကြောင့် ငေးနေကြတာလဲ၊ ဆောင်ရွက်ဖွယ် ရာကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ကြလေ”လိုလည်း ပြတ်သားရဲရင့်စွာ မိန့်လိုက်သည်။ ကြောက်ချွဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘိသိတော် ဆက်ကြရတော့သည်။

သည်နည်းနဲ့ စုဖုရားလတ်သည် တောင်နှစ်းစံ မိဖုရားခေါင်ကြီးအဖြစ် ရုံးတာပဲ။ သိပေါမင်းအဖို့လည်း တောင်နှစ်းစံ မိဖုရားခေါင်ကြီးနှစ်ပါးကို ပြုပါတယ်။ ရုတ်တရက် ထူးခြားသော ရှာခင်းကြောင့် မှန်နှစ်းတော် ဘမရာသနအဆောင်တော်အတွင်းမှာရှိတဲ့ မင်းပရိသတ်အပေါင်း သည် အဲထြားနှစ်း ရှိသွားလေသည်။ ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်ကြသည်။ အုန်းအုန်း ကျက်ကျက် ဖြစ်ကြရလေသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်များက ဘိသိတော် ဆက်ပြီး နားခံတော်က ငွေပူရပိုက်တွင် ရေးသားထားသည့် ရတုပိုဒ်စုံ သုံးစုံကို ဖတ် လျောက်သည်။ စာဆိုနှင့်အညီ ရွှေးချယ်ထားသည့် ဒိုင်းဝန်သမီးး ခင်ခင်ကြီး အပါအဝင် မမြင့်လွှန်း၊ မနိမ့်လွှန်း၊ မပြောလွှန်း၊ မသိလွှန်းသော သမီးကော် ခုနှစ်ယောက်က အောင်သပြေခက်နှင့် နှဲသာခွက်များကိုင်ပြီး ပူလောပဲများ ဆက်သသည်။ သည်လို့နဲ့ ဘိသိတော်ပွဲကြီး အောင်ပြင် ပြီးမြောက်သွားသည်။

ဤသို့ သိပေါမင်းသား မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်သသည့်နှင့် မောင်မောင်တုတ် အား ချီးမြှင့်တော်မူလေ၏။ ဘုရင်လက်သုံးတော်ကိုင် မြောက်ထားဝယ်စိုလ် အဖြစ် ခန့်အပ်သည်။ သာမန်အရပ်သားဘဝမှ မောင်မောင်တုတ်အဖို့ မည်မျှ တန်ခိုးအာဏာ ကြီးမားသွားသနည်းဟူမှ သိပေါဘုရင် ညီလာခံခေါ်စဉ်အတွင်း၌ နှစ်းစ်း အရိန္တမာလုံတော်ကို အမြှုကိုင်ဆောင်ရသည်။ ဘုရင့်နောင် ကျော်ထင် နော်ရထာဘွဲ့ကိုလည်း ချီးမြှင့်ခံလိုက်ရသည်။ မင်းညီမင်းသားအခွင့်အရေးနှင့် ရနောင်မြို့ကို စားရသည်။

တစ်နှစ်ယင် တစ်စင်ပါ ဆိုသလို မောင်မောင်တုတ်၏ ညီအရင်းဖြစ်သူ မောင်မောင်ပြောင်းမှာလည်း ပြင်းသာမြို့ကို စားရသည်။ သူသည်လည်း မင်းညီ မင်းသားတို့၏ အခွင့်အရေးကို ရရှိလာသည်။ နောင်ခါတွင် ပြင်းသာမင်းသား မောင်မောင်ပြောင်း ဟူ၍ ခေါ်ကြသည်။

ဒိမ်တော်ပါ လက်သုံးတော်ကြီးများ၊ မြောက်ထားဝယ်သေနတ်စိုလ်၊ တော်ထားဝယ် သေနတ်စိုလ်များ အပေါ်တွင် ရနောင်မင်းသား မောင်ခာာင် တုတ်၊ ပြင်းသာမင်းသား မောင်မောင်ပြောင်းတို့က ဝလှည့် ယာလှည့် အုပ်ချုပ် ရသည်။

မောင်ဖောင်ယူမှ ရွှေတိုက်စီးအရာနှင့် တောင်သမန်လယ်ကို စားစေသည်။ စီးတော်မြင်းဝန်အဖြစ်လည်း သူကောင်းပြုခဲ့ရသည်။ ရေမြင့်ကြောတင့်ဆိုသလိုပဲပေါ့။ ဒါတင် ဘယ်ကသေးမလဲ။ သီပေါ်မင်း မင်းသားဘဝန္တစ်က ရင်းနှီးခင်ပင်ခဲ့သော ဒီမိတော်ပါများနှင့် သူတို့၏ နီးစပ်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များပါမကျွန်းအချို့အမြှင့်ခံရလေသည်။

ယခုအခါ၌ ရွှေနှီးတော်တွင် မကြောခကာ တွေ့မြင်နေရသော မြင်တွင်းမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သူ၏ လူယုံတော် ရနောင်မင်းသားမောင်မောင်တုတ္ထနှင့် အမြတ်း တတွေတွဲ ရှိနေသော မြင်ကွင်းပင် ဖြစ်သည်။ လူဆိုသည်ကား အဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်တလေမျှ အားလုံးကောင်းပါသည်ဟူ၍ မန္တော်ပေး၊ အားနည်းချက်ကလေးများကမှ ကိုယ်စိုက်ယင့် ရှိကြခြေမြေပင်။ သည်သို့စုံပင် သာမန် အမျိုးအနှစ်မှ မင်းသားဘဝသို့ ရောက်ရှိလာသော မောင်မောင်တုတ္ထမှုလည်း ချို့ယွင်းချက်ကလေးများ၊ အားနည်းချက်ကလေးများ၊ အနည်းငယ် ရှိနေမည်မှာ မလွှာသော်ကန်ပင်။

ရနောင်မင်းသားသည် မန္တော်လေးရွှေမြို့တော်လမ်းတစ်လျှောက်တွင် မြင်ကို ခုန်းစိုင်း၍ စီးလျက်လာရာမှ သူလာသည်ကို ဒုးတုပ်၍ အရှိုးအသေ မပြုသူများ အား သူ၏နောက်တော်ပါ ကျွန်းယုံများက ကြိမ်းမောင်း၍ ကြိမ်ဖြင့် ရှိက်တတ် လေသေးသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ပြတ်းဝတွင် ထွက်ပြုနေသော မိန်းမချောက လေး တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ပြန်လျှင်လည်း အခိုပါ မိန်းကလေး၏ မိဘများထံ ငါးငါးအား ဆက်သရို့ အတင်းအဓမ္မတောင်းယူပြီ သူ၏အိမ်တော်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားတတ်လေ့ ရှိသည်။

သည်ဖြစ်ရပ်ကလေးများက ရနောင်မင်းသား၏ ဘဝထဲမှ အမည်းတွက် ကလေးများ ဖြစ်ပေသည်။ သည်အမည်းကွက်ကလေးများက အတိအကျ မှန် ကန်သည်၊ ရာနှုန်းပြည့် မှန်ကန်သည်လို့လည်း အသူက ပြောနိုင်ပါအဲနည်း၊ ပါကြောင့်ပဲ ထင်ပါရဲ့။ စုဖုရားလတ်အနေဖြင့် သီပေါ်မင်းအား ရနောင်မင်းသားနှင့် အကျမ်းတဝ် ဖြစ်နေသည်ကို မရှိခိုမဲ့ဘဲ ရှိနေလေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သီပေါ်ဘုရင် စိတ်လှုပ်ရှားလာသည့်အခါများ၌ လည်းကောင်း ဂိုင်အရှင်နှင့် စကော့(၌) စိစကိုကို သောက်တတ်အောင် သင်ပေးသွားလည်း ရနောင်၏ သားပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မိဖုရားခေါ်ကြီးအဖြစ် ရောက်သွားခဲ့သည့် စုဖုရားလတ်သည် သီပေါ်မင်းသားကို သူတစ်ဦးတည်းပိုင် ချစ်ခွင့်အတွက် စိမိကိုက်တစ်ခု ပြုလုပ်

လိုက်သည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီး နေရာဖြစ်သော နှစ်းမတော် အဆောင်တော်ကြီး ကို စုဖုရားကြီးအား စဲမြန်းစေရန် မယ်တော် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးက စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ ဒါကို ဘိသိကိုပွဲ အပြီးမှာ စုဖုရားလတ်က သူ၏ အစ်မတော် မနေနိုင် စေရန် အပျိုးပျိုးသော နည်းများဖြင့် အနောင့်အယ်က် ပြုသည်။

သီပေါ်မင်းအား စုဖုရားကြီး၏ အဆောင်တော်သို့ မသွားနိုင်စေရန် နေ့ ညဌ္မ အလစ်မပေးဘဲ အဲရိပ်တဲ့ကြည့်ကြည့်နေ၏။ ချုစ်တဲ့စိတ်ထက် မနာလိုတတ်သည့် စိတ်ကများ အလေးသာနေရော့သလားလို့ ထင်မိပါပဲ။ ညီအစ်မအာရင်းချင်းတောင် လင်ကို တစ်ဦးတည်းမူပိုင်လုပ်ချင်တဲ့ စုဖုရားလတ်ပါပဲ။ တြေားသူများဆုံး ခက်၊ ခက်ရချည်သေးရဲ့။

သီပေါ်မင်းကလည်း ငယ်ကြောက်ဆိုတော့ မပြောသာ။ ပွဲသဖန်းမှာ ငဲရှုန်းငယ် အတူခဲ့ပြီး ဘိသိက်သွန်းခဲ့သည့် မိဖုရားခေါင်ချင်းအတူတူ ဖြစ်သော် လည်း စုဖုရားကြီးအား မျက်နှာသာ မပေးဘဲ။ ဘုရင်ကိုယ်နှိုက်ကလည်း ကြောက် နေရတော့ ခက်နေတော့တာပေါ့။ သည်လိုနှင့် နောက်ဆုံးမှာ စုဖုရားကြီးလည်း တောင်နှစ်းစဲ နှစ်းမတော်ကြီးအဆောင်ကိုစွဲပြီး မယ်တော်ဆောင်ကို ပြောင်းရွှေ့သွားရတော့သည်။

ဒါတွေကို အဘက်ဘက်မှာ စီမံကိန်းချုပြီး စီမံခဲ့တဲ့ မယ်တော် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်လာသည့် သမီးတော် စုဖုရားလတ်အပေါ်မှာလည်း အရင်လို့ ပြောမလောင်းတော့ဘူး။ ပြောမကောင်းဆုံးမကောင်းတော့ဘူး။ သည်တော့ စိတ်ပျက်လာတာပေါ့။ သည် နေရာမှာ စုဖုရားလတ်က တစ်မျိုး ထွင်လာပြန်သည်။

သီပေါ်မင်းနှင့် တိုင်းပြည်ကို အာရုံပြောင်းလိုက်တာပဲ။ မိမိဘက်ကို လွှဲည့် နေတဲ့မြားဦးဟာ တြေား တစ်နေရာကို ရောက်သွားအောင်ပေါ့။ အခက်အခဲ ထဲမှ ရှုန်းထွက်နိုင်အောင် ကြံ့ရည်ဖုန်းရည်ရှိသည့် မင်းသမီးပဲ။ တိုင်းပြည်က ပိမိ အပေါ် တစ်မျိုး မြင်နေတာကို ပြောင်းလဲသွားအောင် ဖန်တီးလိုက်တာပါပဲ။ အတုယူဖို့ ကောင်းတယ်ပေါ့။

တန်ဆောင်မှန်းလဆုတ် ဆယ်ရက်ကနေပြီး နတ်တော်လကွွယ်နေ့အထိ ဆယ့်ကိုးရက်လုံးလုံး နှစ်းတော်တွင်းနှင့် နေပြည်တော်တစ်ခွင်းလုံးမှာ ပွဲလမ်း သာင်မပြတ် ကျင်းပစေသည်။ နေရာတိုင်းမှာ ပွဲ့အပြီးမြဲ ထတ်သာင် ရွှေ့သွားစသည်တို့ရဲ့ အသံတွေဟာ ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်းနေသည်။ ပျော်မျွှော်မှုကို ပေးထားပေမယ့် သွားလာလှုပ်ရှားသည့် ပြည်သူပြည်သားများရဲ့ အသွင်ပြင်တွေက ပျော်ခြွင်း

မရှိ။ စားရေးနေရား ဝတ်ရေးခက်လှသည့်အထဲ ပွဲလမ်းသဘင်တွေ နင်းကန့်ကျင်းပနေတော့ အပိုတွေ ကုန်တာပေါ့။ သည်တော့ သည်အတွက် အပိုငွေ ရှာရဖွေရနဲ့ ပြည်သူတွေ အတော် ဗုက္ဗရောက်ကြရသည်။ ခီးမှာ တိုက်မှုတွေ ကလည်း မနည်းပါဘဲ။ သည်မင်းတုက်လာမှ ဒုစရိုက်မှုတွေ ပိုပေါ်လာတယ်လို့ ဆို၏။ မကောင်းမှုတွေနဲ့ အသက်မွေးကြတဲ့ လူတွေလည်း အတော်များလာ သည်။ မင်းမြောင်မင်းကပ်ပါးတွေလည်း အတော် စားသာနေကြလေရဲ့။ ရွှေနှစ်း တော်ရဲ့ အတွင်းရေးတွေကလည်း ပိုပြီး ရှုပ်ထွေးလာနေသည်။

သည်လို့ ဆိုင်းသံ ပုံသံတွေ ဖူးလွှမ်းနေတာကို ကြေးတိုက်အတွင်းမှာ ဖမ်းဆီးခံနေရသည့် မင်းသားတွေ အဖိုတော့ အမဂ်လာသပါပဲ။ သည်တစ်ကြိမ် တော့ မင်းသားတွေနဲ့အတူ မယ်တော်တွေလည်း ပါလာသည်။ သူတို့ရဲ့ အဆက် အနွှယ်တွေလည်း ပါလာ၏။ ဆွဲမျိုးမက်းကြသူများလည်း အဖမ်းခံထားရ လေသည်။ သုံးဆယ်မင်းသား ဦးရီးတော်၊ ပန်းမော်အတွင်းဝန် ဦးသိုး၊ ရနောင် မင်းသား၏ ဦးရီးတော် ရေနှုန်းမြို့စား ဦးရွှေမောင်၊ တပယ်မြို့စား မင်းသား မောင်မောင်ဘာ၊ မြင်းစုဝန်ကြီး ဦးတက်တူ၊ ရန်ကုန်ဝန် ဦးအုပ် စသည်တို့နှင့် ကျေးကျွန်တော်များ ဖြစ်သည်။

သူတည်းတစ်ယောက် ကောင်းဖို့ရောက်မူ သူတစ်ယောက်မှာ ပျက်လင့် တာသာ ဓမ္မတာတည်း ဆိုတဲ့ ရွှေးပုဂ္ဂိုလ်က အနစ္စသူရှိယအမတ်၏ သော့ ဓမ္မူး ပို့ဆုံးပေါ်ဆိုခဲ့သည့် သင်္ကေ လက်ဘာ သည်မင်းသားတွေအတွက် ပို့ဆုံးသည် သို့ ဆိုရမှာပါပဲ။ ဒါမှုမဟုတ် သီပေါ်တစ်ယောက် ကောင်းဖို့ရောက်မူ မင်းသား ခုံးမှာ ပျက်မည်ကာသာ ဓမ္မတာတည်းလိုပဲ ဆိုရမလားပဲ။

အပြင်လောကမှ ဝင်လာတဲ့ ဆိုင်းသံ ပုံသံများဟာ ကြေးတိုက်အတွင်း အာ ပုံတင်သံထပ်နေလေသည်။ မက္ဗရောမင်းသားကြီးနဲ့ သုံးဆယ်မင်းသားမှာ ပို့တော်သည့် လူများပါပဲ အံတကြို့တို့တဲ့ လက်သီးတဆုပ်ဆုပ် ရှိနေသည်။

ကြေးတိုက်ဘေးတွင် ကာရိတားသာ သစ်တိုင်များကိုလည်း မော်ကြည့် အုပ်း သက်ပြင်းတချချ ဖြစ်နေရှာသည်။ သုံးဆယ်မင်းသားမှာ ကိုယ်ခန္ဓာအဆုံး အုပ်လှပြီး စိတ်ကလည်း ထက်သူဖြစ်သည်။ သစ်တပ်ဘေးတွင် စကြေးလျှောက် အနုစာမှု တစ်စုံတစ်ရာကိုတွေးမိဟန်ဖြင့် သစ်တပ်အပြင်ဘက်သို့ မော်ကြည့် ပို့တော်သည်။ အပြင်ဘက်မှာ မောင်နှင့်အတို့ ဟိုအဝေးမှာသာ ကြယ်ကလေး အစိုင်းစ နှစ်ပုံင့်စက လူလောကအား ခေါင်းပြုကြည့်နေသည်။ ဘေးပုံးဝန်း အုပ်မှုလည်း ဘာသံ့မှ မကြားရာ။ အစောင့်ရဲမက်များ၏ အသံပလဲ့မှားလည်း

မကြားရ။ အဝေးတစ်နေရာမှသာ ခွေးများ၏ အူသံများကို ခပ်သဲသဲ ကြားလာရနေသည်။ ငယ်ဇူယ်လှသော ညီတော်လေးများနှင့် သားတော်၊ သမီးတော်လေးများကို ကြည့်လိုက်ရင်းက သုံးဆယ်မားသားမှာ တောင်ရည်ပုလိုးရည်ကို အောက်ပါးကျိုက်လိုက်သည်။ သေးမှာရှိနေသော မယ်တော်များနှင့် နောင်တော်ညီတော်များကို သုံးဆယ်မားသားကို ပိုင်းကြည့်နေကြသည်။

သုံးဆယ်မင်းသားမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး နောက်သို့ အနည်းငယ် ဆုတ်လိုက်သည်။ သည့်နောက် တစ်ရှိန်ထိုး ခုန်တွက်လိုက်၏။ ပေါ့ပါးစွာပင် ကြေးတိုက်ကိုကာထားသည့် သစ်တိုင်များကို လွှားခဲ့ ပုံတွက် သွား၏။ သစ်တပ်၏ အပြင်ဘက်သို့လည်း တစ်မှုဟုတ်ချင်း ရောက်ရှိသွားလေ သည်။ ကြေးတိုက်တွင်းမှာ ကျွန်းခဲ့သော မင်းသား၊ မင်းသမီးများနှင့် မယ်တော် များမှာ အဲသုံးနှင့်ဖြစ်ကာ ကျွန်းရှစ်ခဲ့သည်။

အပြင်ရောက်သွားသော သုံးဆယ်မင်းသားအဖိုဝင်ယ မီမိတစ်ဦးတည်းလွတ်သွားပေပယ့် သံယောဇ်များ နှောင်တည်းနေသဖိုင့် လည်းကောင်း၊ တစ်ကိုယ်ကောင်း မကြုံလိုသောခိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း အပြင်ရောက်မှ အတွင်းသို့ လွှားခဲ့ ပြန်ခုန်ဝင်လာသည်။ သည့်နောက် အတွင်းရှိသူ အားလုံး အုံအားသင့် နေဆဲများပင် အနီးနှီးညီးယ် ပင်းယမင်းသားကလေးအား ထမ်းလိုက်ပြီး သစ်တပ် အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်ပြန်သည်။ သည်အကြောင်တွင်မတော့ ပထမဘဏ်ကြောင်လို့ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် မအောင်မြင်တော့ချော့။ ဖြစ်ချင်တော့ အောက်ပါးကျိုက်ထားသော မင်းသားကြီး၏ ပုံဆိုးမှာ လမ်းချလတ်တွင် ပြသွား၏။ သည်တွင် သစ်တိုင်စွန်းနှင့် ပြီး ညီတော်လေးအား ပွဲလျက်သား ရှိနေ၏။ အထက်လည်း မရောက် အောက်လည်းမရောက်နှင့် သစ်တိုင်များပေါ်ဝယ် ကန္တလာနဲ့ကြေး ဖြစ်နေသည်။ သည်အဖြစ်ကို အောက်မှ ကြည့်နေသူများက အသည်းတထိတိတ် ရှိလျ၏။ တောင်ရှည်ပုံဆိုးမှာ အလယ်ကွဲကာ သစ်တိုင်ကို လျှို့ထိုးထားသလို ဖြစ်နေသဖိုင့် မင်းသားကြီးခများ မလှုပ်နိုင် မရှားနိုင် ဖြစ်နေ၏။ တစ်ကောက်လည်း ပင်းယမင်းသားကလေးအား လွတ်မသွားစေရန် ထိန်းထားရသေးသည်။ မယ်တော်များနှင့် သမီးတော်၊ ညီမတော်ငယ်များ၏ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သုံးများလည်း ပေါ်ထွက်လာ၏။ တိတ်ဆိတ်သော ဝန်းကျင်ကို ပုံးနှံစေခဲ့ ခက်ကုန်ပြီး ခုမှု ဘာတတ်နိုင်ကြမလဲ။ ဘာရော လုပ်နိုင်ကြမလဲ။ နော်ခတ်သုံးဆယ်မင်းသားကြီး၏ အဖြစ်ကို မြင်နေရသော ညီးယ်များမှာ ဘာလုပ်မည်ကို မသိတော့ပြီ။ မည်သို့မည့်ပုံးကုည်ရမည်ကိုလည်း အာပြေးအလွှာ

စဉ်းစားနေကြ၏။ ကြေးတိုက်အစောင့်များကလည်း အတွင်းမှ အောက်ဟစ်သများ ကြေားရသဖြင့် သစ်တပ်ပတ်လည်ကို လိုက်လဲကြည့်ရှုတော့သည်။

ဟော တွေ့ပြီ၊ သစ်တပ်ပေါ်မှာ တန်းလန်းတန်းနှင့် ဘယ်မင်းသား မှန်းတော့မသိ။ သူ့ရှင်ခွင့်ထဲမှာလည်း မင်းသားငယ်တစ်ပါး၊ သူတို့ထွေက်ပြေးဖို့ ကြံ့စည်တာ ဖြစ်နိုင်သည်။ သည်လိုနှင့် သစ်တပ်ကို လျေကားထောင်ပြီး တက် ကြည့်ရာတွင် သုံးဆယ်မင်းသားကြီးနှင့် ပင်းယမင်းသားကလေးကို တွေ့ရတော့ သည်။ သည်လိုနှင့် မင်းသားကြီးကို သစ်တပ်ပေါ်မှ သယ်ချေပေးခဲ့သည်။ သည့် နောက်ရက်များ မလွှယ်တော့။ ခါတိုင်းဆို မင်းသားများကို ညည်တစ်ချက်မတို့ သစ်တပ်အနီးတွင် အပြောင်းပြု လမ်းလျှောက်ခွင့် ပေးသေး၏။ ခုခွဲ့ မလွှယ် တော့။ ကြေးတိုက်ကြီးအတွင်းမှာသာ အလုပ်ပတ်ထားပြီး ခါတိုင်းထက်ပင် ကျော်တည်းတည်း စောင့်ကြ၏။ အစောင့်အရှောက်ကိုလည်း ပို့မို့ တင်းကျော် ထားတော့သည်။

သုံးဆယ်မင်းသားကြီး၏ သတင်းသည် နှန်းတော်အတွင်း၌ ပုံးနှံသွားလေ သည်။ အုံဖွယ်သူရဲ မမြင်ဘူးမကြားဘူးလောက်အောင် စွန့်စားတဲ့သတင်းပဲဗြားရတဲ့သူအပေါင်းက တအုံတပါနရှိကြသည်။ ဟိုနား တီးတိုးပြောနေသည်က လည်း သည်အကြောင်း၊ သည်နား တီးတိုးပြောနေသည်ကလည်း သည်အ ကြောင်း၊ ပြောမဆုံးပေါင် တော့သုံးထောင် ဖြစ်နေကြပါလေရဲ့။

သည်အချိန် အနည်းငယ်မှာပဲ အဖမ်းခံမင်းသား၊ မင်းသမီးတွေအတွက် အပြောင်းအလုပ်ခဲ့ဖြစ်လာပြန်သည်။ သီပေါ်မင်းသားသည် သူ၏မယ်တော် လောင်းရှုညီပို့ရားကြီးအတွက် သီးသန့်စံအိမ်တော်တစ်ခု တည်ဆောက်ပေး သည်။ သည်စံအိမ်ကို အိမ်ဖြူတော်ဟူလည်း ခေါ်သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ မယ်တော် ပို့ဖုံးရား စံမြေနီးမည့် အိမ်ဖြူတော်ထိုးတွင် ကြေးတိုက်ရှိနေသည်။ သည်ကြေး တိုက်ထဲတွင် မင်းသားအများနှင့် မယ်တော်များကို ဖမ်းဆီးချုပ်နောင်ထား၏။ မယ်တော်ပို့ဖုံးရားကြီးအတွက် အိမ်ဖြူတော်လည်း တည်ဆောက်ပြီးပြီး အိမ်ဖြူ တော်သမီး အခမ်းအနား ပြုလုပ်ကျင်းပရန်သာ လိုတော့သည်။

သည်တော့ ကြေးတိုက်အတွင်း ချုပ်နောင်ထားသော မင်းသားများ မယ် တော်များကို တစ်နေရာသိ ပို့ထားရတော့မည်။ သူတို့ကို အကျယ်ချုပ်ထားရှု တည်ဆောက်နေသည့် အုံတိုင်းကြီးကလည်း မပြီးသေး။ သည်အုံတိုင်းကြီး ပြီးဆုံးသွားရင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်။ မယ်တော်ပို့ဖုံးရားကြီးကလည်း နားပူ နားဆာလုပ်လုပြီး။ သူဘာသာသူ အေးအေးဆေးဆေး သီးသီးသန္တများ နေချင်

ပြီဆိုပဲ။ သည်လိုနှင့်တော့ မဖြစ်သေး။ အကျဉ်းခံနောင်တော်များနှင့် မယတော်များကို ထောင်ကြီးအတွင်းမှာ ခေတ္တ ပြောင်းချုပ်နောင်ထားရင် ကောင်းလိမ့် မည်။ ဒါမှုလည်း အဆင်ပြုမှာပေါ့။ သည်အရေးကို တာဝန်ယူရသူကား သီပါ မင်း၏လက်ခွဲတော် ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်ပင် ဖြစ်သည်။

သည်တွင် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်အဖို့ နောင် ရာဇ်ဝင်တွင် အမည်း စွန်းစေမည် သွေးမြေကျေမှုကြီးကို ဦးဆောင်ရတော့သည်။ ရနောင်မောင်မောင် တုတ်သည် ထိုညနေအဖို့ ပိမိများ မယားတစ်ရာကျော်ထဲ မပြန်တော့ဘဲ သီပါ မင်း၏ အမိန့်တော်ကို ဦးထိပ်ရွှေကာ စီစဉ်စရာများကိုသာ စီစဉ်နေတော့သည်။ မင်းသားများကို ကြေးတိုက်အတွင်းမှ ထောင်ကြီးသိပို့တော့မည်။

ကြေးတိုက်အပြင်ဘက်တွင် ရဲမက်တပ်သားတစ်ရာကို ဝိုင်းထားစေသည်။ သည်နောက် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်သည် ကြေးတိုက်အမှုထမ်းများ ခြုံပြီး ကြေးတိုက်အတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။ ရနောင်မင်းသားနှင့်အတူ အဝန်းမောင်မြို့၊ ဆိုသူလည်း လိုက်ပါသွားသည်။ သည်နောက် မင်းသား၊ မင်းသမီးများကို သုံးပါး တစ်တွဲ လျေးပါးတစ်တွဲ တွဲပြီး တွဲပြီး လက်ပြန်ကြီးတုပ်လိုက်၏။ ကြီးတုပ်ပြီး သော မင်းသား၊ မင်းသမီးများကို အပြင် ခေါ်ထုတ်သွားစေသည်။ သည်အရေး အခင်းကို ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ကပဲ ခေါင်းဆောင်သည်။ ကြီးကြပ်တည်း ဖြတ် ညွှန်ကြားမှုပေး၏။

ခေါ်ထုတ်လာသည့် မင်းသား၊ မင်းသမီးများအေးတွင် လက်နက်ကိုင်များ အထပ်ထပ်ရှိထားသည်။ သည်လိုနှင့် မင်းသားများတို့ကို လက်မရှုံးထောင်ကြီး ဘက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ထောင်ကြီးရောက်တော့ မင်းသားများကို အလုံ ခန်းအတွင်း သွင်းထားသည်။ အလုံခန်းဆိုသည်က လက်ယာသုံးတန် ရာဇ်ဝတ် အကျဉ်းသားများကိုသာ ချုပ်နောင်ထားလေ့ရှုသည့် အခန်းပဲ ဖြစ်သည်။ အနေ အထားကလည်း မကျယ်လှသူး၊ သည်တော့ သည်အခန်းထဲမှာ ပြတ်သိပ်ခဲနေ တော့တာပဲ့။ ညည်းညည်းညာညာ။ အသံတွေကလည်း ထွက်ပေါ်နေသည်။

အစောင့်များကို အားထပ်ဖြည့်ထား၏။ ထောင်အမှုထမ်းများကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် စောင့်ရန် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်က အမိန့်ပေးထားသည်။ အကျဉ်းခံနေရသည့် ဘုရင့်သားတော်များထဲတွင် အရှိန်အဝါကြီးများသည့် သားတော်ကြီးတွေကလည်း ပါရှိနေသေးသည် မဟုတ်လား။

သည်အတွက် ထောင်ကိုရောက်ပြီး သူတို့ကို ဝင်ကယ်လိမ့်မည်။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်က သတင်းရထားဟန်တူပါရဲ့။ ဒါကြောင့်မို့လည်းသည်လောက်

များပြားသည့် အစောင့်တွေကို ချထားဟန်တူသည်။ သည်လိုနှင့် ညီးပဟို၏
တစ်ချက်တီးသံ ကြားရပေပြီ။

'နောင်ဖိုင်း' ဟူသည့် အသံနှင့်အတူ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်သော ခွေးအုံသံ
များမှာ ကြားရသူအပေါင်းကို ထိတ်လန့်တကြား ရှိစေ၏။ ကြိုက်သီးမွှေးညင်း
ထေားသည်။

ရတနာပုံနှစ်းတော်နှင့် ရတနာပုံမြို့တွင်းမှာတော့ အပ်ကျသံ ကြားရ
မလောက် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မြို့သူမြို့သားများမှာ သွေးလန်နေကြ၏။ မကြုံ
ဘူးလောက်အောင်ဘဲ ထိတ်လန့်နေကြသည်။ ဒို့မှတ်တိုင်းဟာ တံခါးကို အလုံး
ပိတ်ထားကြ၏။ မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်သည့် စုဖုရားလတ် ဦးစီးကျင်းပသည့် ဝံ
တော်ကလည်း ပြီးပြီ။ အရင်ရက်တွေများက ဆိုင်းသုတေသန ညုနေပြီး လူအများနှင့်
ခုတ်ရှုတ်သံသံ ဖြစ်နေသည့် လမ်းမများသည် မျှင်အတိ ဖြစ်နေသည်။ လုံးလုံး
တိတ်နေ၏။ ရှုံးဘာတွေဖြစ်လာမယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မသိဘူး။

လူအချို့ကတော့ သည်တိတ်ဆိတ်တဲ့ပြု၊ မျှင်လွန်းတဲ့ပြုကို အကာ
အကွယ်ယူပြီး ထိတ်လန့်စရာ၊ ကြောက်ရွှေဖွေယာ၊ နှုလုံးအော်အန်စရာ ကောင်း
တဲ့ အလုပ်များ လုပ်နေကြသည်။ ရွှေမြို့တော်တို့ခုလုံးဟာ မရကေမင်း ကြီးစီး
လွမ်းမြို့နေသလိုပဲ။ သည်အခိုက်မှာပဲ လက်မရွှေ့ထောင်ကြီးရဲ့အပေါ်က ငှက်ဆုံး
ထိုးသံကြားလိုက်ရသည်။ ထောင်ကြီးဝန်းကျင်မှာလည်း လူသံသူသံတွေ ကြား
ထာရသည်။ သူတို့ ဘယ်သူမှတွေလဲ၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ လက်ထဲမှာလည်း
ပါက်ပြားတွေ တဲ့ရွင်းတွေနဲ့ မြေကြီးကို တဲ့ဆွဲနေကြသည်။

ပေါက်ပြားတစ်ချက် မြေထဲဝင်သွားပြီး မြေတစ်လွှာပေါ်လာတိုင်း မင်း
သားတွေ၊ မယ်တော်တွေရဲ့ အသက်က ဆုံးရုံးဖို့ နီးကပ်လာပြီ ဆိုတာလည်း
သူတို့ သိဟန် တူပါရဲ့။ တွေ့နေးနေး ဖြစ်နေကြ၏။ မဖျတ်လတ်ကြဘူး၊ မသွက်
သက်ကြဘူး၊ စိတ်မချမှတ်းမြှေဖွေယာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည့် အဖြစ်အပျက်က
ကြောခင် ဖြစ်လာတော့မယ်ဆိုတာ သူတို့ သိနေကြလေရဲ့။

သည်အချို့နှင့်များ အရာရာကို အားရ ကျေနပ်နေသည့် သူတစ်ယောက်
ပို့ဆောင်လေသည်။ ရန်မောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်ပဲ။ မိမိရဲ့ အရှင်သခင်
အထက်ရောက်ရေး၊ ကြီးမြှင့်ရေး၊ အားကာရရှိရေးအတွက် သည်လို့ ဆောင်
ခြေားဆောင်ရွက်တာကို အားမရသေးဘူး။ သည်ထက်ကြီးမြှင့်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့
သေားသည်။ သည်တော့ ဘာလုပ်ရမလဲ။ မိမိရဲ့ အရှင်ထီးနှစ်းကို လုပ္ပါယ်
သေားတွေကို အကုန် လည်မျိုး တုတ်တို့နဲ့ ရှိက်သတ်၊ နောက် ဟွေးထဲ

ပစ်ချွေ ဒါဆိုပြီးရော်၊ ဘယ်မင်းသားမှုကိုလဲ ထိုးနှစ်းစဉ် အတွက် မစိုးရိမ်ရ တော့ဘူး။ မင်းညီမင်းသားတွေကို သတ်ဖြတ် အစဖော်ရန် မောင်မောင်တုတ် ဗြိုစည်နေသည်မှာ ကြာလှပြီ။ ခုံမှုပဲ အကြံအောင်တော့မည်။

မကြာခင် အကျယ် ခုံနှစ်တောင်၊ အနက် ဆယ့်ငါးတောင်ခန့် ရှိုတဲ့ တွင်း ကြီးတစ်ခုသည် လက်မရွှေ့ထောင်ကြီးထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထောင်အတွင်း မှာ မင်းသမီးကလေးများ၏ ငိုကြွေးသံကလည်း တိုးညင်းစွာ ခပ်ညည်းညည်း ထွက်ပေါ်လာ၏။

“သမီးတော်တို့တော့ သေခါတော့မယ် ထင်တယ် ခမည်းတော်ဘုရား၊ သမီးတော်၊ သားတော်များရဲ့ ခုံကွဲကို မြင်တော်မှုလှည့်ပါပြီးဘုရာ့”

သွေးနှုသားနှင့် မိုးဖျားပြီးစ မင်းသမီး တစ်ပါးမှာ ရှုတ်ဘရက် ထိတ်လန့် တကြား ငိုကြွေးလိုက်သည်။ ခခမည်းတော် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးကို တမ်းတ ငိုကြွေးလိုက်ခြင်းပင်။ ထောင်ကြီးအနီးမှ ကျိုးကန်းတစ်သိုက် ပြုဆင်းသွားသံနှင့် အတူ လက်မရွှေ့ ခန်းမတဲ့ခါးကြီးလည်း ပွင့်သွားတော့သည်။ တဲ့ခါးမကြီး ပွင့်သံ နှင့်အတူ ခြေသံများ ကြားလိုတ်ရ၏။ မိုးတုတ်ကိုယ်စီဖြင့် အာကာသားများ ရောက်လာကြသည်။ ခက်ထန့်မာကျောသော သူတို့၏အသွင်များက မင်းသား မင်းသမီးငယ်များကို များစွာ ထိတ်လန့်စေသည်။ ကြောက်ရွှေ့စေ၏။ ရောက်ရှိ လာသော အာကာသားများမှာ အနီးတွင် ရှိသော မင်းသား၊ မင်းသမီးများကို ချုပ်နှောင်ပြီး အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်သွား၏။ ခပ်စောစောက တူးထားသော တွင်း ကြီးအနားသို့ ဖြစ်သည်။ သည်တွင်းကြီးကား လက်မရွှေ့ထောင်ကြီး၏ အလယ် စဟိုတွင် ရှိ၏။ သည်နေရာတွင် ဘုရာ့ရှင်းလက်သုံးတော်ကြီး တချို့ ရှိနေသည်။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်လည်း ရှိနေသည်။

မင်းသားမင်းသမီးများမှာ အာကာသားများ၏ လံက်ဝယ် ရှုန်းကန်လျက် ရှိနေပေမယ့် တစ်စက်ကလေးမျှ အော်ဟစ်ခြင်း၊ ညည်းညားပြို့မာရှိ သိမ်ငယ်နေ သော သူတို့၏စိတ်ကို မင်းသွေး ဟူသောအသိက လွှမ်းမိုးထားဟန် ရှိ၏။ မိမိ တို့ကို ကြည့်နေသော လက်သုံးတော်ကြီးများကို မတုန်နှုပ်သောကြည့်း၊ မထိ သောအကြည့်နှင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။ ဂိုးတဝါး၊ အလင်းရောင်ကြောင့်လည်း မည်သူမည်ဝါမှန်း၊ မသိအောင် ဖြစ်နေဟန် ရှိကြ၏။ သူတို့က မည်သူကိုမှ ခယို့ မကြားစား၊ ဖြစ်လာမည့်အရောက် င့်လင့်နေဟန် ရှိ၏။ မိမိတို့၏ နောက်သုံး အချိန်ကိုလည်း ခိုပ်စားမိနေကြသည်။

မကြာပါ၊ မောင်ရိပ်မှ အမိန့်ပေးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မခုခာမင်းရဲ့

ခေါ်သံပဲပြီ။ အာကာသားများလက်ထဲမှ မင်းသားမင်းသမီးများကို လက်မခဲ့သား အချို့က နောက်ကနေပြီး ဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်တော့သည်။ သည် နောက် လည်ပင်းကို လှန်ပေးလိုက်၏။ သည်တွင် ဝါးရင်းတုတ်ကိုင်ပြီး အသင့် ဖောင့်နေတဲ့ အာရုံးမောင်ပြီးဆိုသူက သူရှေ့များ ရောက်လာသည် လည်မျိုကို တအားကုန် ရိုက်လိုက်တော့၏။ မင်းသား၊ မင်းသမီး တစ်ပါးကို တစ်ချက်ပဲ ခိုက်၏။ လူသတ်တာကို ကြောကလေး ငှက်ကလေး သတ်သလို လွယ်လွယ်ကူကူ သတ်လိုက်တာပဲ၊ မချိမဆန့် အော်ဟစ်သံများဟာ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ထွက်ပေါ်လာ၏။ သည်အသံတွော့ဟာ လက်မခဲ့ထောင်ကြီးအတွင်း ပုံ့ဖွဲ့နေတော့သည်။

“အလိုလေး သတ်ကုန်ကြပါ ထင်ပါရဲ့ ဘုရား ဘုရား” မက္ခရာမင်းသားကြီး မှာ ဘုရားတရားကိုသာ တမ်းတနေတော့၏။ သုံးဆယ်မင်းသားကြီးကမူ တစ်ချို့ လုံး အော်ဟစ်ဆံဆိုနေ၏။ သည်မင်းသားနှစ်ပါးတို့ကား သန်းခေါင်ယံလောက်မှ ခေါ်ထုတ်သွားခြင်း ခံရတော့၏။ မက္ခရာကုန်ယံတော်ကြီးမှာ သတ်လူဆဲဆဲအချို့ တွင် ဘုရားတရားကို အာရုံပြုရင်းဖြင့် အသတ်ခံသွားရှာလေသည်။ တရား သမားပိုပို လောကကို သခါရတရားဖြင့် ကြည့်သွားဟန်တွေ့၏။ မည်သူကိုမျှ အပြုစ်မတင်၊ မိမိကို သတ်သုံးများကိုလည်း မေတ္တာပိုပြီးမှ အသတ်ခံသည်။

သုံးဆယ်မင်းသားကြီးကမူ သည်လိုမဟုတ်။ သည် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ခိုလှသော မင်းသားကြီးကို ပါးကွက်အာကာသား လေးယောက်က ချုပ်ကိုင် ထားရ၏။ ပါးစပ်မှုလည်း တရစပ် အော်ဟစ်ဆံဆိုနေ၏။ သေခါနီး သွေးစွေး သွေးတန်း အော်ဟစ်နေခြင်း မဟုတ်၊ မိမိ တတ်နိုင်သည့် အနေအထားနှင့်သာ အုပ်နေခြင်းသာ၊ လက်စားချေနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ပါးကွက်အာကာသား ဆေးယောက်မှာ သုံးဆယ်မင်းသားကြီးကို အမိအရ ထိန်းချုပ်နေရ၏။ အာကာ သားတစ်ယောက်က မင်းသားကြီး၏သွောင်ကို လက်ဖြင့် ရစ်ပတ်လိုက်ပြီး အာတ်သို့ ဆွဲလှန်လိုက်၏။ ရလာတဲ့ အခွင့်အရေးကို အာရုံးမောင်ပြီ့က အမိ အရ ယူလိုက်၏။ ရွှေတွင် ပေါ်လာသော မင်းသားကြီး၏ လည်မျိုးဆိုကို ဝါးရင်း ဘုတ်ဖြင့် အမိအရ ရိုက်လိုက်၏။ သည်တွင် ဘယ်သူမှ မမျှော်လင့်သော အဖြစ် အဗုံက် ဖြစ်လာ၏။ ဖြစ်ပုံက ဆန်းကြယ်သည် မြင်ကွင်းကား မယုံနိုင်စရာ။ သည်ဖြစ်ရပ်ကို ရနောင်မောင်မောင်တုတ်နှင့် အခြား လက်သုံးတော်ကြီးများ အာကာပါးကွက်သားများမှာ အုံသွားနန်း ဖြစ်သွားရ၏။ တုန်လှုပ်ခြင်းမှာ အာရုံးရေးသည်။ အာရုံးမောင်ပြီး ရိုက်လိုက်သော ဝါးရင်းတုတ်မှာ သုံးဆယ်ပေးသား ပြုခြင်း လည်မျိုးကို တိုက်ရိုက် ထိသွား၏။ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးမှာ လည်မျိုးကို

ထိသည့်နှင့် တစ်ပြုင်နက် 'ပြောင်' ခနဲ မြေလျှို့ အပေါ်သို့ ပြန်မြောက်တက်သွားသည်။ နောက်တစ်စီ ဖြစ်ကာ ဝါးရင်းတုတ်မှာ ကျိုးသွားတော့သည်။

သုံးဆယ်မင်းသားကြီး၏ ဒေါသမှာ အမြင့်ဆုံးသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ အာဏာသားများလက်တွင်းမှ ရှုန်းထွက်ပြီး "ငါကို ဒီလိုသတ်လို့ ရရှိုးလားကျော်တွေ၊ နင်တို့ လူတစ်ရာနဲ့ ငါတစ်ယောက်နဲ့ တိုက်မယ်၊ နင်တို့ ခုလို့ မင်းသွားတွေကို မြေကျအောင်လုပ်လို့ နန်းဆက်ပြတ်တော့မယ်၊ ဘဝဆက်တိုင်း ဆက်တိုင်း နင်တို့ကို ကမ္မာကြေသော်လည်း ဥဒါန်းမကျေသွားဟော၊ ငါကို လုပ်ကြတဲ့သူ၊ ငါညီတော် နှမတော်တွေကို လုပ်ကြတဲ့သူတွေ သေချင်းဆိုးနဲ့ သေပါခေါ်သောရသလို အသေဆိုးနဲ့သေပါစေ"

ပါးစင်မှ ပြောလည်းပြော၊ ဆဲလည်းဆဲရင်းဖြင့် သုံးဆယ်မင်းသားကြီးမှာ အနီးရှိ အာဏာပါးကွက်သားများကို တိုက်ခိုက်တော့လေ၏။ သည်တွင် မောင်ရိပ်ခိုပြီး ကြည့်နေသော ရနောင်မောင်မောင်တုတ်မှာ မနေသောတော့ပြီ။ ကြောသီးမွေးညွေးများမှာ တစ်ကိုယ်လုံးထလာ၏။ ကျောထဲတွင် စိန့်လာသည်။ သုံးဆယ်မင်းသားကြီး၏ ကျိုန်စာမှာ သွားကို စွဲမြှုပြုသွားစေ၏။ သူတင်ပင် မဟုတ်အခြား လက်သုံးတော်ကြီးများပင်လျှင် ကြောသီးများထကာ ခေါင်းနားပန်းများကြီးလာသလို ဖြစ်တော့သည်။ အနီးအနားတွင်ရှိသော အခြား အာဏာပါးကွက်သားများနှင့် လက်မျှုပ်များကို ရှိတဲ့ ဓား၊ လျှော့၊ ပုံဆိန်များဖြင့် ခုခံစေသည်။ သုံးဆယ်မင်းသားကြီးကို သတ်ဖြတ်စေ၏။

ကျေရောက်လာသော ဓားချက် ပုံဆိန်ချက်များကို သုံးဆယ်မင်းသားကြီး ခများ တတ်နိုင်သမျှ တိမ်းရောင်၏။ ခုနှစ်ရောင်သည်။ စွဲရောင်သည်။ သို့ပေါ်ယုံးအများနှင့်တစ်ယောက်ဆိုတော့ နောက်ဆုံးတွင် သုံးဆယ်မင်းသားကြီး၏ ခေါင်းမှာ မြေပြင်ပေါ်သို့ တိခနဲ ကျေသွားတော့၏။ သည်တွင် ခေါင်းမပါတော့သည် ကိုယ်လုံးကြီးမှာ မီးသွေးတိုက်တစ်ပိုက်တွင် ပြေးလွှားနေသည်။ ပြေးလွှားသည် ကလည်း ရှိရှိုး ပြေးခြင်းမဟုတ်။ ခုနှစ် ခုနှစ် ပြေးနေခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ခါခုနှစ်ပေါက်လျှင် (၁၅) ပေခနဲ့ မြင့်သည်ဟု ဆိုသည်။ တော်တော်ကြောအောင် ခုနှစ်ပေါက်နေပြီးမှ မြေပေါ်သို့ ပုံနှင့်ပုံနှင့်လဲကျကာ ပြောသွားတော့သည်။ သတ္တိကတော့ မြန်မာဟောလို့ ခေါ်ရမည့် သတ္တိပါပဲ။

အများနှင့်တစ်ယောက် ယုံးပြုင်ပွဲဝင်သွားသည့် သုံးဆယ်မင်းသားကြီးကို တွေ့လိုက်ရတော့ မောင်မောင်တုတ် တော်တော် ထိုတ်သွားသည်။ ဒီမှ ကိုယ်တိုင်က သလ္္တရှိသွေ့ ဖြစ်ပေါ်ယုံး သည်လို့အဖြစ်မျိုး မြင်တွေ့ရအော့ နှလုံးခုနှစ်မီ

သေးသည်။ မင်းသားကြီး၏ ကျိန်စာကလည်း သူစိတ်ကို ပိုပြီး ထိတ်စေသည်။ သုံးဆယ်မင်းသားကြီး၏ကိုယ်မှ ယိုစီးကျနေသောသွေးများမှာ နေရာအနှစ်စီးဆင်းနေ၏။ စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသော ဤရှုခင်းကား မောင်မောင်တဲ့တို့ ချောက်ချားစေနေသည်။ က ခုံမှ မထူးတော့ဘူး၊ မင်းသွေး မြှုမခရ ဆိုပေမယ့် မြေခံရုတ်မကဘူး၊ မြေပြင်အနှစ် ဖြစ်ကုန်ပြီးမြဲ ကိစ္စပြတ်သွားအောင် နောက်ကျွန် သေးသည့် မင်းသမီး၊ မင်းသားတွေကို စားနှုပ် စီရင်တာ ကောင်းမည်လို့များ ရနောင်မောင်မောင်တဲ့တဲ့ စဉ်းစားမိ၍လား မသိ။ နောက်ထုတ်လာသမျှ မင်းသမီး၊ မင်းသားများကို လည်မျိုး တုတ်တို့နဲ့ မရှိက်တော့ဘဲ စားနှုနာခုံတဲ့ပြီး အလောင်းကို တွင်းထဲသို့ ကန်ချေတော့သည်။

တွင်းကြီး အတွင်းမှာကား မင်းသား၊ မင်းသမီးများ၊ မယ်တော်များ၏ အလောင်းတို့မှာ ပြန်ကျေလျက် ရှိနေသည်။ ပက်လက်အနေအထားရှိသူကလည်း ရှိသည်။ မောက်ရက်လဲကျသေးဆုံးနေသူများလည်း ရှိသည်။ ဘေးစောင်း လဲကျနေသူများလည်း ရှိသည်။

အာဏာအရှိန်အပါ ဆိုသည်ကလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်၏ လက်ထမှာသာရှိ၏။ ပြည်သူလူထု၏ လက်တွင်းမှာ မရှိသည့် တိုင်းပြည်များအတွက်မှာကား ဤသို့ပင် ဖြစ်ရပေသည်။ မိမိရဲ့ ထိုနှင့်စည်းစီမံခိုင်ကိုလုပ်လည်း မင်းညီမင်းသားတွေကို သတ်ပြတ်လိုက်ပြီး သူတို့နှင့် ယူက်နွယ်နေသည့် ရန်စွယ်များလည်း မရှိတော့။ သည်တော့ ဘာလိုသေးသလဲ။ မိမိနဲ့ အတိုက်အခိုက် မရှိတော့သည့်အတွက် မိမိအဖို့ အေးအေးသက်သာစွာပဲ မင်းစည်းစီမံကို ခံစားရှုပဲပေါ့။

သည်ဖြစ်ရပ်က မြန်မာရာလင်မှာ အမည်းကွေကြီး ထင်ကျွန်နေစေခဲ့သည် ဖြစ်ရပ် တစ်ခုပဲ။ တစ်ဦးတစ်ယောက် ကောင်းစားဖို့ အာဏာရှိဖို့ နိုင်ငံကို ချယ်လှယ်နိုင်ဖို့အတွက် မင်းသား၊ မင်းသမီးများနှင့် မယ်တော်များ စုစုပေါင်း ခြောက်ဆယ်နှီးပါး အသက် စွန့်ခဲ့ရသည်။ သည်မင်းသွေးမင်းနှယ်များကို ကြက်ကလေး ငှက်ကလေးများသဖြယ် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပြတ်ခဲ့သည်။ အေးအေးဆေးဆေး သတ်ပြတ်ခဲ့သည်။ သည်သတ်းက နေပြည်တော်တစ်ခွင်လုံးမှာ တော်မီးလောင်သလို ချက်ချင်းပဲ ပျော်သွားခဲ့သည်။

ရွှေနှုန်းတော်တွင်းမှာကား သည်လို မဟုတ်။

သိုပေမယ့် မသိယောင်ဆောင်နေရ၏။ ကိစ္စကြီးတစ်ခုကို ဘာမှ ခုံဖြစ်သလို နေနေရ၏။ အတတ်နိုင်ဆုံး ဟန်ဆောင်ကြရသည်။ မချမ်းမြေခဲ့သောစိတ်ကို မပေါ်လွင်အောင် နေရသည်။ ဟန်ဆောင်မှုဆိုတာ အထက်လွှာမှာ ရှိသည်

ဆိုတာ လက်ခံရမလောက်ပါပဲ။

ထိုစဉ်က ဤလူသတ်ပွဲကြီးကို မျက်မြှင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံတွေ့ရသူ ဖောင်ဖြစ်သူ ဂရိလူမျိုး ကာလူဂရိဒီ (Calogreedy) နှင့် မြန်မာမိခင်တို့မှ ပေါက်ဖွားလာခဲ့သူ မတ်တီ (Mattie)၏ ပြောပြချက်မှာ ရင်နာဖွယ် စိတ်နှုလုံးတုန်လှုပ်ဖွယ်၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်များတို့ဖြင့် ပြေားတီးနေပေသည်။

မတ်တီကား အခြားသူမဟုတ် စုဖုရားလတ်၏ နိုင်ငံခြားသူအပျို့တော်များထဲမှ ဝအပျို့တော်တစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ မင်းတုန်းမင်း နတ်ရွာစံပြီးသည့် နောက် ပိုင်း၌ ရွှေနှုန်းတော်တွင် ခေတ်စားလာသောအရာမှာ ပြင်သစ်ပိုင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သီပေါ်မင်းသည် ပြင်သစ်ပိုင်ကို နှစ်သက်တော်မူသည်။ သည်အတွက် လွှတ်လပ်စွာပင် သောက်သုံးလေ့ရှိသည်။ သူကိုယ်နှုက်က ရှင်ဘူရင် ဖြစ်နေလေ တော့ ဘာမဆို လုပ်တိုင်း တင့်တယ်နေတာပေါ့။

ဘုရင်နှင့် မိဖုရားတို့သည် ညနေလေးနာရီခန့်တွင် အတူတက္ခ စားတော် ခေါ်ကြသည်။ စုဖုရားလတ်သည် အမြဲတမ်း ရေကိုသာ သောက်လေ့ရှိသော်လည်း သီပေါ်မင်းမှာမူကား ညနေဘက်တွင် ရှုန်ပိုန်ကိုသောက်လျက် ရှိလေသည်။ သည်အချိန်ဝယ် အဆောင်တော်အပြင်ဘက်မှာ သာယာချိအေးသော တူရိယာသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

အနောက်မိုးကုပ်စက်ပိုင်း၌ နှင့်ဆီရောင် ရွှေရောင် တိမ်တောင်တိမ်လိပ်များ ကွယ်ပျောက်လျက် မိုးချုပ်စ အချိန်ပင် လွန်မြောက်ခဲ့လေသည်။ အလင်းရောင်မှာ ပိုးတဝါးနှင့် ခပ်မိုင်းမိုင်း ဖြစ်နေလေသည်။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော မီးအိမ်ကလေးများတွင် မီးများ ထွန်းညီလိုက်ရာ ကျောက်သံပတ္တမြားအပွင့်ကလေးများသည် ပန်းပွင့်များကဲ့သို့ ပွင့်လန်းလာသလို ထင်မှတ်ရသည်။

သီပေါ်မင်းကဗျာ အတီးအမှုတ်သမားများအား ပို့၍ ကျယ်စွာ အတီးအမှုတ် ခိုင်းလျက် ရှိလေသည်။ သည်အချိန်တွင် ရွှေမြို့တော် တစ်ခွင့်လုံးလည်း ဆိုင်းသံ ပုံသံများဖြင့် လွမ်းပြုနေပေသည်။ သီပေါ်မင်းသည် ရွှေနှုန်းတော်မှ ဆိုင်းအဖွဲ့အား ပို့မြို့ပြီး ကျယ်လောင်စွာ အတီးဆိုင်းလေ့ရှိသည်။

ညျှောက်းနာရီလောက်တွင်မူကား သီပေါ်မင်းသည် ရှုန်ပိုန်တွင် ဘရန်ဒီရောလျက် ခပ်များများကလေး သောက်တော်မှုပြီးနောက် ကပွဲကို စတင်စေလေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ မိဖုရားနှင့် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးတို့သည် ပွဲကြည့်လော်ဆောင် ရွှေဘက်တွင်ရှိ ထိုင်ခုံများပေါ်၍ ထိုင်လျက် ရှိကြသည်။ အောင်တော်အဖြစ် ကာရုဏားသောနဲ့ရုံးကို ဖယ်ရှားလိုက်ကြသည်။ အတ်ဆင်ကို ဘုရင်

မင်းမြတ်တို့၏ မျက်လုံးများနှင့်အညီ အောက်လမ်းပေါ်၌ စင်မြင်ထိုးထား ကြသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်တို့ နောက်ပိုင်းတွင်မူကား ပြောင်လက်နေသေး ပိုးစ ထဘီများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အပျို့တော်များ၊ ပိုးပုံဆိုးများကို ဝတ်ဆင်ထား သည့် လူပျို့တော်သားများ၊ နှစ်းတွင်းသူ နှစ်းတွင်းသားများသည် ဒူးတုပ်လျက် ကြည့်ရှုနေကြသည်။

အတ်စင်တွင် အလင်းရောင် ပေါ်ပေါက်စေရန် မီးတိုင်များကို ထွန်းည့် ထားသည့်အတွက် နှစ်းတော်တွင်းရှိ မှန်စီရွှေချေတိုင်ကြီးများ၊ ရွှေပိန်းချေထားသော နှစ်များဆိုမှ ပြီးပြီးပြက်ပြက် အရောင်တွေ တလက်လက် ထွက်လျက် ရှိသည်။ ရွှေကွဲမ်းအစ်၊ ရွှေထွေးခံများမှာလည်း အရောင်များ ပြန်ဟပ်နေသည်။

သီပေါမင်းသည် စိတ်မသက်သာသော မျက်နှာဖြင့် ဖုံပေါ်တွင်ထိုင်လျက် ရှိသည်။ သူ့နောက်ဘက်တွင်မူ မှန်ရောင်များသည် တလက်လက် ထနေသည်။ သူ့ရွှေတွင်မူကား အတ်စင်မှ မီးတိုင်များသည် တထိန်ထိန် တောက်လျက် ရှိ သည်။ စုစုရားလတ်သည် သူ့ဖုံပေါ်တွင် ပျော့ပျောင်းစွာ ထိုင်နေရာမှ သီပေါမင်း၏ မျက်နှာတော်ကို အကဲခတ်လျက် ရှိပေသည်။

“ဒုံး... ကိုယ်တော်ကလည်း ပွဲကိုကြည့်ပီးမှပေါ့။ အတ်ထဲမှာ ဘုရင်မင်း မြတ်က သူရန်သူတော်တွေကို အောင်မြင်တဲ့အခန်းတွေ ပါမယ့်ဉာဏ်”ဟူ၍ ခပ် တိုးတိုး ပြောနေသည်။ သည်တွင် သီပေါမင်းသည် စုစုရားလတ်အား ကြည့် လိုက်ပြီးနောက် သူ မျက်နှာပေါ်ဝယ် စိတ်ဝင်စားသလို အရိပ်အယောင်များပင် ပေါ်လာခဲ့ရသည်။

“ဒီညာတော့ အတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့နဲ့ ငါးရှုံးငါးဆယ်နှုန်ပါတ်တော်မှ အခန်း တွေပါမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီညာမှတော့ မင်းသားက ရန်သူတော်တွေကို အောင်မြင် တော်မူတဲ့အကြောင်းနဲ့ အထွက်အထိပ်ကိုရောက်ဖို့ ဘုန်းကံရှိသူဟာ ဘုန်းကံ အလျောက် အထွက်အထိပ်ကို ရောက်ရှိရတဲ့အကြောင်းတွေ ပါဝင်ပါလိမ့်မယ်”

သီပေါမင်းသည် စုစုရားလတ်၏ မျက်နှာတော်ကို မဖိုတ်မသုန် ကြည့် လျက် ရှိသည်။ စုစုရားလတ်သည် သူအကြောင်းကို သီနားလည်သူ ဖြစ်သည်။ သည် ညနေအဖို့ သူသည် အလျှော့ဒါနပြုသည့် အကြောင်းများ၊ ငရဲခန်း ဖော်ပြ သည့်အကြောင်းများ၊ နဂါးပြည်ရောက်ရှိသည့်အကြောင်းများ၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ တို့ ဒုက္ခရောက်ရသည့်အကြောင်းများကို မတွေ့မြင်လို့ မကြားသိလို့ခေါ် စုအုံး ထတ် ပြောသလို မင်းသားက ရန်သူတော်တွေကို အောင်မြင်သည့်အားကြောင်း ကိုသာ တွေ့မြင်ကြားသိလို့သည်။ အတ်မင်းသမီးတို့၏ ပျော့ပျောင်းည်ကြည်

သော အကများကိုသာ မြင်လိုသည်။ သူတို့၏ သာယာသောအသများကိုသာ ကြားလိုသည်။ သီပါမင်းသည် မင်္ဂလာရှိသော အကြောင်းများကိုသာ မြင်လို လျက် ရှိသည်။ နှစ်သက်လျက် ရှိသည်။ သည်အရာများနှင့်အတူ လူပျိုတော် သားများက ဆက်သနေသာ ဂိုင်ကိုလည်း နှစ်သက်တော်မူလျက် ရှိလေသည်။

ကတ်ပွဲသည် စတင်လျက် ရှိနေလေပြီ။ ညိုလုံးပေါက် ကပြအသုံးတော်ခံ မည့် ကတ်သကင်ပွဲကြီးသည် စတင် အသုံးတော်ခံလျက် ရှိနေလေပြီ။

ကတ်စင်ပေါ်မှ ဘုရင်လုပ်သူသည် သူဖွာနေသာ ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို အသာချေလျက် သူ ကပြရမည့် ဘုရင်အပိုင်းကို ဝင်ရောက်တင်ဆက် အသုံးတော် ခံလျက် ရှိလေသည်။ ဝင်ရောက်ရန် အချိန်မကျသေးသည် မိဖုရားလုပ်သူသည် ပရီသတ်များ မမြင်နိုင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်ဘေးကွယ်တွင် မျက်နှာကို လိမ်းခြုံနေ ပေသည်။ ဝန်ကြီးလုပ်သူများသည်လည်း သူတို့အပိုင်း ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည့် အတွက် ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးများကို အသာချေလျက် ကတ်စင်ရွှေသို့ ဝင်ရောက် လာကြလေသည်။

“မင်းကြီးများ၊ တိုင်းတော်ပြည်တော် သာယာတော်မူပါစ မင်းကြီးများ”

“မှန်လှပါ ရွှေဘုန်းတော်ရှင် ဖိုးခံတော်မူကတည်းက သာသနာတော် ရောင်တော် ထွန်းပြောင်လျက် ပြည်တော်မှာ သာယာဝပြောပြီး တိုင်းသူပြည် သား လူအများမှာ ဝမ်းသာ ပျော်ပိုက်လျက် ရှိကြောင်းပါ ဘုရား”

သည်တွင် ဆိုင်းအဖွဲ့မှ ကတ်ကောင်များ၏ အသံပေါ်လွှင်လာနိုင်စေရန် အတွက် အသံကို အသာလျှော့ပေးလိုက်လေသည်။ ဤသို့ ဆိုင်းသံ တိမ်ဝင် သွားသည့်အနိက်ဝယ် ညိုအမှာင်ထုထဲမှ စူးရှေ့ အော်ဟစ်လိုက်သည့် ထိတ် လန့်ဖွှေ့ရာ အသံကြီးသည် ရှုတ်ခြည်းပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ညိုအမှာင် ထုသည် ပိုးထည်ဖွင့် ရက်လုပ်ထားရာမှ ငါးကို နတ်တို့၏လက်ဖွင့် ဆုပ်ဖြောက် သက္ကာသို့သော အသံနက်ကြီးမျိုးပင် ဖြစ်လေသည်။

သည်တွင် တိုင်တားပင်းကြီး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသရောင်များ ပေါ် လာသည်။ ကြောက်မက်ဖွှေ့ရာ အသံကြောင့် အော် တန်သွားသည့် ကတ်သများ များအား ဆက်လက် ကပြစေရန် ကတ်ဆရာအား အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။ ဆိုင်းသံများ ပေါ်လာပြန်လျက် မိဖုရားလုပ်သူသည် ကတ်စင်ပေါ်သို့ တက်လာ ပြန်လေသည်။

“မိဖုရားကြီးရဲ့ ရာသီဥတ္တကလည်း ဆောင်းဘက်သို့ ကူးလိုလောက်ပေပြီ လေကလည်း အေးပါဘိသနဲ့ နေပူစာလှုံတော်မူမယ်ဆုံးရင်ရေးဘင် ကတ္တိပါ

ခြုံတောင် အနိရောင်ကို ခြုံတော်မူပြီး ရွှေလက်စွဲပ်တော်ကို ဆင်မြန်းပြီးမှသာ ထွက်တော်မူဖို့ ကောင်းပေတယ် မိမ့်ရားကြီး”

ကတ်ဆောင်များ၏ အမူအရာများမှာ လေးကန်လျက် ရှိနေပေသည်။ သူတို့ပြောလိုက်သော စကားလုံးများသည် ပွဲကြည့်ပရိသတ်ဆိုသို့ အကုန်အစင် မရောက်ချော့။ ဆိုင်းသံများသည်သာ အဆက်မပြတ် တမြိမ်မြိမ် ထွက်နေတော့ သည်။ သီပါမင်းသည် စိုင်ကိုသောက်လျက် ရှိသည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်များ သည် လက်ဖက်ကိုစားလျက် မအိပ်မိအောင် ပြုလျက် နေကြရတော့သည်။

သည်ပါက ထူးထူးမြားမြားပင် မတ်တီ၏ စိတ်ထဲတွင် လိုပြာမသန့် သလို ဖြစ်နေမိသည်။ ပွဲကြည့်ရသည်မှာ မဖြောင့်၊ စိတ်ထဲတွင် လေးနေမိ၏။ တစ်စုံတစ်ရာကို တမ်းတနေမိသယောင်၊ လွမ်းဆွတ်နေသယောင် ဖြစ်နေသည်။ သည့်အတွက်ကြောင့် ပွဲမပြီးခင် မိမ့်အဆောင်တော်သို့ ပြန်ခွင့်တောင်းခဲ့ရာတွင် ခွင့်ရရှိခဲ့လေသည်။

မိမ့်အဆောင်တော်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မတ်တီသည် သူ ဆင်မြန်းနေကျ ဥရောပတိုက်သူတို့၏ ဦးထုပ်ကလေးကို ယူ၍ ဆောင်းလိုက် သည်။ သည့်နောက် ထူးဆန်းစွာ လူသူကင်းမဲ့လျက်ရှိသော ဥယျာဉ်တော်ထဲသို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ မတ်တီ၏ နားထဲဝယ် ဆိုင်းသံ့သံ့များသည်သာ ပြည့်လျှောက် ရှိနေလေသေးသည်။ ဥယျာဉ်ထဲမှ မြိုက်ခင်းများ၊ သစ်ပင်များ၊ ပန်းပင်များ ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကြည်လင်သန့်စင်နေသည်ဟု မတ်တီက ထင်မိသည်။

သို့သော သူ ထင်နေသော ထိုကြည်လင်ခြင်း၊ သန့်စင်ခြင်းတို့မှာ ခေတ္တမျှ သာ ဆိုသည်ကို မကြောခင် မတ်တီတစ်ယောက် သီရိသွားခဲ့လေသည်။ မတ်တီ သည် မင်းသမီးများ၏ ဥယျာဉ်တော်မှ ကျော်သွားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခါးတောင်းကို ဓမ္မာင်အောင်ကျိုက်ယားသည့် ဗလကောင်းကောင်း ယောက်းပြီး တစ်ဦးနှင့် ဝင်ရောက်တိုးမိတော့သည်။ အပေါ်ပိုင်း အဝတ်မရှိသော ဤလွှဲကြီး သည် ပါးကွက်အာဏာသားတစ်ယောက်ဖြစ်မြန်း မတ်တီ သိလိုက်သည်။ ပါးကွက်သားကြီးသည် အရေးတကြီး လျင်မြန်စွာ ထွက်လာခြင်းကြောင့် မတ်တီကို မမြင်မိဘဲ ရှုတ်တရက် ဝင်တိုက်မိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အာဏာသားကြီးသည် သူပုံးပေါ်တွင် အနိရောင် ကတ္တိပါဒီတိတိုး တစ်လုံးကို အားပြု၍ ထမ်းထားသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးသံ့သွေ့နှင့် ရွှေ့စို့လျက် ရှိသည်။ ကတ္တိပါဒီတိအနိကြီးသည် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ပြုလျက် ရှိသည်။ ဤအိတ်သည် ပူဇော်လျက် ရှိနေပေသေးသည်။ ဤပူဇော်ခြင်းသည်

အေးစက်ခြင်းထက် ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ပူဇ္ဈိုးခြင်းမျိုး ဖြစ်မည့်အတွက် မတ်တိ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အေးခဲ့ ဖြစ်မီသွားလေသည်။

အာကာသားကြီးနှင့် တိုးမိရာမှ ရှုတ်ခြည်း နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်မိသည်။ မတ်တိသည် သူ မမြင်အပ်သည်ကို မြင်လိုက်ရခြင်း မတွေ့အပ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်း၏ အပြင်ကို နောက်ကျစွာ သတိရလိုက်မိသည်။ သို့သော် ခုမှုတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဖြို့။ ကျင့်သားရပြီးဖြစ်သည့်အတွက် သူ၏ ခြေထောက် များကို သာသနပြုရောက်နှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သည့် အနောက်တံ့ခါးသို့ ဦးတည် လိုက်လေသည်။

အနောက်တံ့ခါး ဆုံးသည်မှာလည်း ရွှေနန်းတော်ဖြို့တွင်းမှ လူသော အလောင်းကောင်များကို ယူထုတ်ရာတံ့ခါးဝပင် ဖြစ်နေပြန်သည်။ ကြုံတံ့ခါးမှာ မပ်လာမရှိသောတံ့ခါး၊ အရာဝတီမြှုပ်သို့ အနီးဆုံး တံ့ခါးပေါက် ဖြစ်နေလေသည်။

အနောက်တံ့ခါးပေါက်ဆိတ်ပတေ့ လူည်းတန်းကြီးက တသီတာတန်းကြီး မြှုပ်နှံသို့ ဦးတည်လျက် ရှိနေလေသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်လည်း မတ်တိအဖွဲ့ နောက်ထပ် အများတံ့ခါးကို ကျွေးလွှာလိုက်မိသေးသည်။ အမှတ်မထင် မတ်တိ သည် လူည်းပေါ်မှ အရာများကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ သည်ဆုံးဝါးသော မြင်ကွင်း ကြောင့် သူနှုန်းလုံးသားမှာ ရပ်တန့်သွားသည်လို့ ထင်လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူအဆောင်တွင်းသို့ အပြေး ပြန်ဝင်လာရတော့သည်။

အနောက်တံ့ခါး၏ တွေ့လိုက်ရသော လူည်းများကြောင့် မတ်တိသည် စိတ်နှုန်း ဒုန်းဒုန်းချလျက် ခြေပြစ်လက်ပတ်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရရှာသည်။ ဒီလန်ဂါတိသား အဖ ရက်လုပ်ပေးသည့် အနီးရောင် ကတ္တိပါစများသည် ကတ္တိပါအိတ် ချုပ်လုပ် ရန် မလုံလောက်ဘဲ ရှိနေသည့်အတွက် လူည်းများပေါ်တွင် အလောင်းများကို တုံးလုံးပက်လက် အစဉ်အလာဖျက်လျက် သယ်ယူကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဆွဲတော်မျိုး တော်တို့၏ အလောင်းကို အနီးရောင်ကတ္တိပါအိတ်တွင် စွပ်ရရှိထုံးစံ ဖြစ်သည်။ တုံးလုံးပက်လက်ထားရသည် မဟုတ်ချေ။

မတ်တိသည် တတိယန္တတွင် မြှုပ်နှံသွားလိုက်နိုင်ရန် တစ်ဖုန်းကြီးပမ်းသေး သည်။ ဆိုင်းသံဃာသံဃာများ၊ အတုပွဲများနှင့် အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်သံဃာများမှာ မူကား ရှိနေပြပင်၊ ထိုအချိန်တွင် မတ်တိသည် အပျို့တော်အုပ်ဖြစ်သူ တိုင်းတားမင်းကြီး၏သမီးထံမှာ ခွွှဲမပန်တော့ချေ။ မင်းတုန်းမင်း ရှိစဉ်အသိက ညများမှာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိပြီး ရွှေနန်းတော်အတွင်းဝယ် တရားဓမ္မားများကို သာ ကြားနေရသည်။ ယခုအခါကား ထိုသို့ မဟုတ်ပြီ။ နေပြည်းလော်တစ်ဝန်း

လုံးဝယ် ဆိုင်းသံများသည် ပွဲက်ပွဲက်ညံလျက် ရှိနေသည်။

ရွှေနှစ်းတော်၏ ဉာများသည် တိတ်ဆိတ်ဖြစ်ပေသက်မှု မရှိတော့ခဲ့။ သီပါမင်းသည် နှေရောညပါ ဆိုင်းသံများကိုသာ အလိုရှိနေသည်။ ဆိုင်းသံ မကြားရ လျှင် သီပါမင်းသည် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေပေသည်။ တိတ်တိတ်ဆိတ် ဖြစ်နေခြင်းကို သူ မနှစ်သက်ပေ။ မတ်တီသည် တစ်ဖန် ထွက်သွားပြန်သည်။ အနောက်တံခါးသို့ ရောက်ရှိရန်အတွက် သမီးတော်များ၏ ဥယျာဉ်တော်ကိုဖြတ်၍ သွားရပေလိမ့်မည်။ ကြုံလမ်းအတိုင်း သွားမှသာလျှင် သူသည် အမေးအမြန်း မရှိဘဲ အနောက်တံခါးသို့ ရောက်သွားမည် ဖြစ်လေသည်။ အားလုံးသည် ပြုပို့သက် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။

မတ်တီသည် ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး လျောက်သွားနေ၏။ သည်လို့ ပြုမိသက်တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေခြင်းကိုပင် စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ကျေးလူတင်နေမိသည်။ ဆိုင်းသံတွေမှုမှု ရှိနေလျက်ပင် အလင်းရောင်မှုမှု မြိုန်ပျော်ရှိနေသည်။ တိတ်ဆိတ်မှုကဗျာမှု မကြားပါ။ ချက်ချင်းမှုပင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို အထိတ်တလန့် ဖြစ်သော အသံက ထိုးဖောက်လိုက်လေသည်။ အော်ဟစ်သံများသည် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပေါ်၍ ပေါ်၍ လာနေပေသည်။

သည်လို့ အော်ဟစ်သံများကြားထဲမှ သူနာမည်ကို ခေါ်သံလို့လို့ ကြားလိုက်မြိုန်သည်။ မတ်တီသည် ထိုတ်လန့်လာသည့် အလျောက် နောက်သို့ လူညွှန်၍ ကြည့်လိုက်မြိုန်သည်။ သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အလွန်ကြီးမားသော တွင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပါးကွက်အာဏာသားများက ထိုတွင်းကြီးကို လျင်မြန်စွာ မြေကြီးး ဖို့နေသည်ကိုလည်း တွေ့နေရသည်။ တွင်းကြီးထဲဝယ်လှပ်လှပ်ရှုရှု ဖြစ်နေ၏။ တွင်းနှုတ်ခမ်းများတွင် ပိုးအဝတ်များ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မသေမရှင် အလောင်းများကို တွေ့နေရသည်။

ကြုံအော့နှစ်လုံးနာဖွယ် ကောင်းသောရှုခင်းကို မြင်မြို့သည့် အတွက် မတ်တီသည် ပြီးထွက်ရန် နောက်သို့ လူညွှန်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် သူ၏ အမည်ကို အော်၍ ခေါ်လိုက်သောအသံကို ကြားလိုက်ပြန်လေသည်။ သည်တွင် မတ်တီသည် သူ၏စိတ်ကို ဆန့်ကျင်လိုက်ပြီး အသံလာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မြို့သည်။ တွင်းကြီး၏ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မိန်းမအကျဉ်းထောင်ဘက်ဆီမှ မိန်းကဲသူးသားသားသားနှင့် တစ်ခုသည် အပြေးကလေး ထွက်လာနေသည်။ ထိုမိန်းကဲသူးကို ချက်ချင်းပင် မတ်တီက မှတ်မြို့လိုက်သည်။ တွေ့ကြားသူ မဟုတ်၊ သာဂရုဖော်သား၏ နှုမတော် ဖြစ်သည်။ မင်းတုန်းမင်းသက်ထင်ရှားရှိစဉ်အခါးက မတ်တီသည်

သမီးတော်ကလေးနှင့်အတူ ကစားဖက် ဖြစ်လေသည်။ သာဂရမင်းသား၏ နှမတော်သည် မတ်တီအား မြင်မိလိုက်သောကြောင့် သူနာမည်ကို အော်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း အားကိုးတကြီးဖြင့် မတ်တီ၏အမည်ကို အော်၍ ခေါ်နေရာပေသည်။ သည်သို့ မင်းသမီးကလေး အော်၍မျှ မဆုံးခင်ပင် အာဏာသားနှစ်ယောက်သည် အမောင်ထဲထမှာ ဘွားခနဲ့ပေါ်လာသည်။ သည့်နောက်မင်းသမီးကလေးအား ဆွဲယူလိုက်ပြီး မြှုပြင်သို့ လုံချုပ်လိုက်လေသည်။ သူတို့သည် မင်းသမီးကလေး၏ ရှုန်းကန်နေသည့် လက်ကလေးများကို ဒုးကြားထဲတွင်သွင်းလျက် ကြီးများဖြင့် တုပ်ချည့်ထားလိုက်သည်။

သည်ရှာခင်းကို မတ်တီက အုံအားသင့်စွာ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အာဏာသားတစ်ယောက်က မင်းသမီးကလေး၏ဆံပင်ကိုဆွဲလျက် ဦးခေါင်းကို နောက်သို့ လုံချုပ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် မင်းသမီးကလေးအား လည်မျှကို တုတ်ဖြင့် ရိုက်ပြီး အဆုံးစီရင်လိုက်ကြသည်။ ပထမတစ်ချက် ရိုက်လိုက်သည်ကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မတ်တီသည် သူမျက်လုံးများကို လက်ဖြင့် ဝိတ်ထားလိုက်မိသည်။ သို့သော သူနားတွင်ဝယ် နောက်ထပ် ဆင့်၍ဆင့်၍ ရိုက်နေသည့် အသံများကိုမူကား ကြားနေမြို့လေသည်။

မင်းသမီးကလေးမှာ ငယ်ရွယ်သနမှာသူ ဖြစ်သည့်အတွက် တော်တော်နှင့် အသက်ထွက်နိုင်ရှာပုံ မပေါ်ချော်။ သို့ဖြစ်၍ မတ်တီသည် သူအဆောင်ကို အားယူ၍ ပြန်လာပြီးနောက် အိပ်ရာပေါ်ဝယ် အားရပါးရ ရိုက်ကြီးတင် ငိုချုပ်မိသည်။

ကတ်ပွဲများမှာမူကား ကပြုလျက် ရို့နေလေသေးသည်။ ဆိုင်းသံများသည် မတ်တီ၏ နားထဲသို့ ဆောင့်၍ ဆောင့်၍ ဝင်ရောက်လာလေသည်။ ဆိုင်းသံများဖြင့်ပင် ဖုံးဖို့ခြင်းကြာ မစွမ်းနိုင်သည့် အော်သံဟစ်သံတွေ အကြားမှုပင် ရွှေနှင့် တော်ကြီးအတွင်း၌မူကား ကြုံနှေ့မပျက် နေထိုင်သွားလာလျက် ရှို့နေကြလေသည်။

တတိယနေ့ နံနက်ဘက်တွင်မူကား အော်သံဟစ်သံများကို မကြားရတော်ချော်။ မတ်တီသည် သူပစ္စည်းကလေးများကို ထုပ်ပိုးလျက် ရွှေနှင့်တွက်ခွာခဲ့ပြန်လေသည်။ ဦးခေါင်းကို ငိုက်ထားပြီး ယမန်နော်သက တွေ့ခဲ့ရသည်။ တွင်းကြီးနှင့် မလျမ်းမကမ်းဆီမှ လျှောက်လာနေသည်။ ထိုစဉ် မတ်တီသည် သူမျက်စိထောင့်ဖျားမှ မြင်လိုက်ရသော အချင်းအရာ တစ်ခုကြောင့် အတွေ့အားခြေကို တွဲရပ်မိလိုက်သည်။

နှစ်းတော်တွင်းမှ ဆင်ဆယ်ကောင်ခန့်တိကို ဆင်ဦးစီးများက မြှုပြုထားသော တွင်းကြီးပေါ်သို့ အတင်းမောင်းနှင်းနေကြသည်။ ဆင်များကမူ ရွှေကိုတိုးရန် ပြင်းဆန်နေကြသည်။ ဇူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ပြီးနောက် နှာမောင်းတယ်းယမ်းဖြင့် ရှိနေသည်။ ဆင်များသည် သူတို့အား လူမဆန်သော အလုပ်များကိုလုပ်ခိုင်းနေမှန်း သိနေသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။ ဒါကြောင့်ပဲ ထင်ရဲ့ ဆင်ဦးစီးများ၏ စေခိုင်းချက်များကို ပြင်းဆန်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

မင်းသားတချို့နှင့် မယ်တော်အချို့၏ အလောင်းများကို လူည်းဖြင့်တင်ဆောင်လျက် ဧရာဝတီမြစ်ဆီသို့ သယ်ဆောင်ခြင်းကိုလည်း ရှုက်ထား၍ မဖြစ်ခိုင်ချေ။ မဏ္ဍာလေးရွှေမြို့တော်တစ်ခုလုံး၌ ကောလာယလသတင်းများ ပျားပန်းခပ်မျှ ပြန့်လွှင့်လျက် ရှိလေသည်။ မတ်တိခဲများ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေပြီး သွေးလန့်လျက် ရှိနေရှာသည်။ မတ်တိခဲများ သူစိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော ခံစားမှုများကို မချုပ်တည်းထားနိုင်တော့ဘဲ ချုံးပွဲချုံး ငိုးမြှေးလေတော့သည်။ သူဘဝဝယ် သူဖောင် ကွယ်လွန်ချိန်က တစ်ခါ၊ ခု သူတ်သင်ပွဲကြီးတွင် တစ်ခါ ပေါင်း နှစ်ခါမြှေးသာ သည်းလိုက်ဖို့လိုက် ငိုးကြွေးဖူးသေးသည်။ ရင်တုန်အသည်းတုန်ဖြစ်ရသော သည်အရေးအခင်းကြီးကိုကား မတ်တိဘဝဝတစ်လျောက်လုံးဝယ် ခြောက်လွန့်နေပေတော့သည်။ သည်ဖြစ်ရပ်ကြီးကိုလည်း အိပ်မက်ဆိုးကြီးပြုခိုင်ပါစေတော့လို့ ဆုတောင်းနေမိသည်။

တကယ်တော့ သည်လို ရက်စက်လှသည့် လူသတ်ပွဲကြီးကို သိပေါ်မင်းဆသိုးလို့ ဆိုကြပါသည်။ သူသိလာတဲ့အချိန်ကျတော့ လွန်ကုန်ပြီလေ။ သူသိဘာသည် နေကလည်း မှုန်နှစ်းဆောင်မှာ စုဖုရားနှင့်အတူ သလွန်ပေါ်မှာ စံပယ အေသည်း။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ချစ်ခင်စရာ စကားတွေက ခုထိ ပြောမကုန်ပေား ပေါ်ပါး မာကျောကျေနိုင်လှတဲ့ စုဖုရားလတ်ရဲ့ မျက်နှာတော်ကို သိပေါ်မင်းက အုအေးနေ၏။ ဘယ်လိုပဲ ပြုးပြုး မလျေပဲသည့် သည်မိဖုရားကို သူဘာကြောင့် အိသက်မိပါလိမ့်လိုလည်း တွေးနေဟန် ရှိ၏။

စုဖုရားလတ်သည် ရှုပ်ရည်မလှု့ ဒါပေါ်မယ့် သူဖြစ်ခွင်တဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြော်ဖြစ်ကို ရအောင်ယူခဲ့၏။ သူထက် အဆပေါင်း များစွာ လှပပတဲ့ မိန်းမပျိုးဆုံး နှစ်းတော်ထဲမှာ ရှိ၏။ သည်မိန်းမပျိုးတွေဟာ သူရွှေ့လည်း ရောက်ရော အားထုတ်တော့သည့် သူတွေလို့ အလိုလို မေးမြှုန်သွား၏။ သူမျက်လုံးအား အုံပြေစရာ ကောင်းတယ်။ သူအာသံကလည်း သိပေါ်မင်းရဲ့ ရင်ကို အေးမြှုံး၏ ချမ်းမြှေ့မှုကို ပေးစေ၏။

သူတိန္ဒြစ်လိုးရဲ့ ချုပ်ကမ္မာလေးဟာ ခက္ကချင်းပဲ အကျဉ်းတန်သွား၏။ သည် အချိန်မှာ မင်းတရားကြီး၏ မယ်တော် လောင်းရှည်မိဖုရားကြီး ရုတ်တရာက် ဝင်လာ၏။ ငိုကြီးချက်မ ပျောပျောသလဲပင် ဖြစ်သည်။

“အမယ်လေး မောင်ရင်ရယ်၊ နန်းစည်းစိမိကိုလည်း မလိုချင်ပါနဲ့တော့ မောင့်ညီတော်၊ နောင်တော်၊ နှမတော်တွေရေး ရှိသေးရဲ့လား၊ စစ်ဆေးကြည့်ပါ ဦး”လိုလည်း ရင်ဘတ်စည်တိုးပြီး မိန့်ကြားတော်မူ၏။

သည်အချိန်ကျမှ သိပေါ်မင်းတရားသည် အလွန်အမင်း အဲအေးသင့်သွား၏။ ထိတ်လန်သွား၏။ မိမိ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာလဲ သိလာရတော့သည်။ ချက်ချင်း ခွဲလှုပြု့ဖြို့ဝန်မင်းကို အခေါ်ခိုင်းသည်။ လက်မရှုံးထောင်အတွင်းမှ ကျွန်းနေသေးသော ညီတော်၊ နောင်တော်များကို အမြန် စစ်ဆေးစေသည်။

ကျေပိုင်းမင်းသား၊ ပျော်းမနားမင်းသား၊ ပြင်စိုင်းမင်းသား၊ လက်ကြားမင်းသား နှင့် အသက်ဆယ့်နှစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော ကောလင်းမင်းသားလေးတို့သာ လျှင် ကျွန်းရှိတော့သည်။ မင်းသွေး ခြောက်ဆယ်အနက် သည်မင်းသား ငါးပါး သာ ကျွန်းခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဒါတောင်မှ နေ့ကူးသွားလို့ မသတ်ဖြစ်ဘဲ ကျွန်းခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သည်နေရာတွင် ခွဲလှုပြု့ဖြို့ဝန်မင်းကဲလည်း ရလာတဲ့ အခွင့်အရေးကို အသုံးပြုလိုက်တော့တာပဲ။

လူသတ်ပွဲညက တာဝန်ကျေတဲ့ ထောင်များ အဝါန်းမောင်မြို့နဲ့ လက်မရှုံးမှန်သမျှကို တစ်ပြိုင်နက်တည်းဖမ်းပြီး လက်ပြန်ကြီးတုပ်ထားလိုက်သည်။ ရနောင် မင်းသားနှင့် လက်သုံးတော်ကြီးများကိုတော့ သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်၊ မလုပ်နိုင် သဖြင့် အဲတြော်တြော်သာ ရှိရတော့သည်။ ကျေတော့ မကျေနပ်ဘူးပေါ့။ သူက ဘုရင့်နောင်ကျော်ထင်နော်ရထာဘွဲ့ရထားတဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ နောင် တော်အရာမှာ ဖြစ်နေလို့ ကြည့်နေရတာ၊ နှီးမဟုတ် သင်းကိုပါ တစ်ခါတည်း ဖမ်းချုပ်ထားကြပြီပေါ့။

သည်အကြောင်းကို တောင်သမန်လယ်စား ခွဲတိုက်ဝန်ဖြစ်နေတဲ့ ရောင်းရင်း မောင်ဖော်က သိသည်။ ပြည်တွင်းရေး အထူးသဖြင့် နန်းတွင်းရေးကို မပြတ်မလပ် အကဲခတ်နေသူဆိုတော့ သိတာပေါ့။ မောင်မောင်တုတ်ကို အနေ အထိုင် ဆင်ခြင်ဖို့ သတိပေး၏။ သူ့ထုတ်သမားကို မောင်မောင်တုတ်က လက်ခံ၏။ သူလေးစားတဲ့ သိပေါ်မင်းနှင့် စုစုရှားလတ်ကလွှဲရင် အောင် ဖော်ရဲ့ စကားကိုတော့ နားထောင်တတ်သည်။ ဒါပေမယ့် မောင်မောင်တုတ်တစ်ယောက် ဆိုးပွဲများ ပါလာလေရော့သလား မသိ။ ပြောဘုံးဆိုတုန်း

ခဏသာ။ နောက်ကွယ်ကျ ဆိုးမြှုပ္ပါး၊ တေမြီတေလျက်ပဲ။

မောင်မောင်တုတဲ့၏ စောကားမေားများ ခံထားပြီး ဖြစ်သည့် အောင် ဖြောက်ကဗ္ဗာ တစ်ဖက်လူ၏ အမှားကို စောင့်နေ၏။ အဆင်းတွင် တွန်းရန် ပြုစည်နေသည်။ ရွှေနှစ်းတော်တွင်း၌ကား အပ်စုလွှဲပွဲကြီး ကျင်းပနေ၏။ တိုင်တားမင်းကြီး နှင့် ကင်းဝင်းမင်းကြီး ဦးကောင်းတို့ ဂိုဏ်းများပင် ဖြစ်၏။ အာဏာကလေး နည်းနည်းရဖို့အတွက် တစောင်စောင် တမာနမှာန် ရှိနေကြသည်။

ရန်မောင်မောင်တုတဲ့၏ ရမ်းကားမှုများဟာ တစ်နှစ်တွေး များပြား လာ၏။ လွှာတ်တော်၊ ပြတိုက်တော်သို့ တိုင်စာများ ပလူပုံးအောင် ရောက်ရှိလာသည်။ ဒါက ရှိုးရှိုးဟုတ်ဟန်မတူ တစ်ယောက်ယောက်ကများ ဉာဏ်ကူယား ရော့သလားမသိ။ သည်ကြားထဲ နှစ်းတွင်းရေး ရှုပ်ပါတယ်ဆိုမှု ရှင်းမရနိုင်တဲ့ ပြဿနာတစ်ခုက ဖြစ်လာသေးသည်။ ဒါကလည်း ဘုရင်သိပေါ်ရဲ့ အချင်နေ့ပဲ။

တစ်နှစ် သိပေါ်မင်းတစ်ယောက် နှစ်းတော်ထဲက ထွက်ပြီး ရန်မောင်မင်းသားထဲ အလည်သွား၏။ ရွှေနှစ်းတော်ရဲ့ အပြင်ဘက်ကို သိပေါ်မင်းဟာ ထွက်ခံလေ့စုစုပါသည်။ ထွက်ခံလေ့ရှိသည့်တိုင်အောင် ခပ်ဝေးဝေးကို မသွားဘူး။ အဲဒီနွေကတော့ ရွှေနှစ်းတော်နဲ့ အတော်လျမ်းတဲ့ ရန်မောင်မင်းသားအီမံကို သွားတာပဲ။ အီမံရောက်တော့ စကားစမြည် ပြောကြ၏။ ဒါကလည်း သိပ်မကြာပါဘူး။ ခဏတစ်ဖြုတ်ပါပဲ။ သိပေါ်မင်းတရားကြီးက ရန်မောင်မင်းသားကို သိပ်ချုပ်ဟန်တွေပါရဲ့။ သည်လို့ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောကြတဲ့အခါ ဘုရင်သိပေါ်ဟာ ရှိုးရှိုးအရပ်သား ဖြစ်သွားတော့တာပဲ။ ရန်မောင်မင်းသားကို ဖက်လဲတကင်းပြော၏။ ခေါင်းခေါက် ထိပုံတ်နေတတ်သည်။ ရယ်စရာတွေ၊ ရင်လည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။ ဘုရင်ဆိုတဲ့ ရာဇ္ဈားကြိုး မရှိသလောက်ပါဘဲ။

သည်လို့အခွင့်သာ အရေးပေးနေတဲ့အချိန်မှာ ရန်မောင်မင်းသားက သူဖြစ်စေချင်တာကို ဘုရင်ကို လျောက်၏။ သိပေါ်ဘုရင်ကို မိဖုရားကြီးရဲ့ ဉာဏ်ခံလို့ ပြက်ရယ်ပြော၏။ မိဖုရားနဲ့ပုံတ်သက်လို့ မထိတထိလည်း ကလို၏။

‘ဖေမည်းတော် မင်းတွန်းမင်းတရားကြီးမှာ မိဖုရားငါးဆယ် ရှိသည်။ ဒါကလည်း တရားဝင်၊ တရားမဝင်တာတွေရော ရောရေလိုက်ရင် မနည်းဘူး။ အရှင်ဘုရားမှာတော့ ဘယ်မှာလ မယားငါးဆယ်၊ ငါးဆယ် မပြောနဲ့ ငါးယောက် တောင် မရှိဘူး။ ဟော ကျွန်တော်တို့တော် ကိုယ်လုပ်တော် တစ်ပြုကြီး သားသေးတာ၊ ကိုယ်တော်က ဘုရင်ပဲ။ ဘုရင့်စည်းစီမံနဲ့ နေစမ်းပါလို့လွှား ပြောဟန်တွေပါရဲ့။ သိပေါ်ဘုရင်ဟာ အတော် သွေးကြွေလာ၏။ သွေးသားဆွဲဖြိုးစ

အချို့မြို့လည်း မိဖုရားကြီးတစ်ပါးတည်းနဲ့ စံစားရတာ သိပ်အရသာ တွေ့ရဟန် မရှိဘူး။ သည်တော့ အသစ်ကျပ်ချွတ်ကလေးတွေကို ရှာချင်ဟန် တူလာရဲ့။ ရနောင်မင်းသား ပြောတာတွေကို ရယ်မောတန် ရယ်မော၏။ ခေါင်းညီတ်တန် ခေါင်းညီတ်၏။ စကားပြောနေရင်းပဲ ရနောင်မင်းသားက နေရာက ရှုတ်ခနဲ ထသွား၏။

မကြာပါဘူး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာ၏။ သူနဲ့အတူ မိန်းမပျိုတစ်ဦးလည်း ပါလာ၏။ သည်မိန်းမပျိုက အတော်လှတယ်လို ဆိုသည်။ သူက တခြားသူတော့ မဟုတ်ဘူး။ မိဖုရားခေါင် အဂ္ဂမဟေသီ သိသိကဲပဲတုန်းက ပါသေးသည်။ သိ သိကဲတော်ဆက်သူ သမီးကညာ ခုနစ်ယောက်ထဲမှာ ပါသည်။ ဒိုင်းဝန်သမီး ခင်ခင်ကြီးပဲ။ အသက်က (၁၇)နှစ်ပဲ ရှိသေးသည်။ လှလိုက်တာမှ စကားပွင့်ဖူးလို နှုတွေ့နေ၏။ ဂိုင်းနေတဲ့ မျက်လုံးလေးတွေ့ သွယ်ပျောင်းနေတဲ့ လက်ခြောင်း ကလေးတွေဟာ ထိလိုက်ရင် ပဲကျသွားမလို ထင်ရသည်။

BURMESE CLASSIC

ဒိုင်းခင်ခင်ကိုလည်း မြင်လိုက်ရော သီပေါ်ဘူးရင်ဟာ ဘာကိုမှ မစဉ်းစား နှိုင်တော့ဘူး။ ချစ်ချင်တဲ့စိတ်တွေဟာ တွေ့ဖူးဖူး ပေါ်လာတယ် ထင်ပါရဲ့။ အမှားအရှုံးပဲ။ ရနောင်မင်းသားက သူတို့နှစ်ယောက်ကို အခန်းထဲမှာ ထားခဲ့ပြီး အပြင်ကို လစ်ထွေက်သွားသည်။ သည်အချိန်မှာ သီပေါ်ဘူးရင်ဟာ ရာဇ္ဈာဇ် ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ ရွှေနန်းတော်ကြီးကို မေ့သွားသည်။ လောကဗြီးကို မေ့သွားသည်။ သူ အလွန်ကြောက်ရသည့် မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ်ကိုတောင် သတိမရတော့ဘူး။ ဒါကလည်း တာဒ်ပါ။

အချိန်တန်တော့ နန်းတော်ကို ပြန်သတိရလာ၏။ စုဖုရားလတ်ရဲ့ မျက်နှာ တော်ကို မြင်ယောင်လာသည်။ စုဖုရားလတ်ရဲ့ မျက်နှာတော် မြင်လာတော့ သူဘာလုပ်နေတယ်ဆိုသည်ကို သတိရလာ၏။ မိဖုရားကြီး မကြိုက်နှစ်ယောက်ဆုံး သော အလုပ်ကို လုပ်မိပြီဆိုတာကိုရော သူသိလာရ၏။ သိပင်သို့ သော လည်း နောက်တော့ မဆုတ်တော့ပြီ။ နောက်ဆုတ်လိုက်လည်း မဖြစ်တော့။ အလိုလိုနေရင်း နောင်တော် ရနောင်မင်းသားက မယားကြောက်လို နှိမ်နေရတဲ့ အထဲ ခုလို ကိစ္စကြီး ဖြစ်လာမှတော့ နောက်ဆုံး ပို့ပြောတော့မည်။ ကလိတော့ မည်။ ခက်သည်က မိမိကိုယ်နှိုက်ကလည်း ဒိုင်းခင်ခင်ရဲ့ အလှမှာ မူးမူးစေခဲ့ပြီး သည်မက်မောစရာကောင်းတဲ့ ဒိုင်းခင်ခင်ကိုမှ ပစ်ပယ်ရင် ငါလောက် နိုက်ကဲလှ ကမ္မာမှာ ရှိအုံလောလိုလည်း တွေ့မိဟန် တူပါရဲ့။ မိမိအနားမှာ နိုင်ခင်ခင် မပြတ်ခစားဖို့အတွက် သီပေါ်မင်းဟာ ရနောင်မင်းသားကို တာဝန်ကြံလိုက်သည်။

နိုင်ယဲက ကြံစည်ထားတဲ့ ကိစ္စခိုတော့ သည်ကိစ္စကို လွယ်လွယ်ကလေးပဲ ရန်မောင်မင်းသားက ဖန်တီးပေးလိုက်သည်။ မိန်းမက ယောကျားအသွင်နဲ့ ရှုပ်ပြောင်းရှုပ်လဲ လုပ်ပေးလိုက်၏။ ထဘိ အစား ပုံဆိုးပြောင်းဝတ်၏။ ပြီးတော့ ဆံထုံးကို ပြင်ထုံးလိုက်သည်။ သည်အချိန်က ယောကျားနှင့် မိန်းမတို့သည် တစ်ပုံစံတည်းလိုလို ဖြစ်၍ ရှုပ်ပြောင်းရှုပ်လဲ လုပ်ရသည်မှာ မခဲယဉ်း။

လည်ပင်းမှ ဆွဲကြံး၊ လက်ကောက်များ ဖြေတ်ထားလိုက်သည်။ ဆံပင်မှ ပန်းများကို ဖြေတ်ထားလိုက်၏။ နှဲသာများ လိမ်းကျေခြေယူမှုနဲ့ထားတဲ့ မျက်နှာကို လည်း ဆေးကြောပစ်၏။ ယောကျားအကျိုးနှင့် ပုံဆိုးကို ဝတ်ပေး၏။ ပခုံးတွင် မားတစ်ချောင်းကို လွယ်ပေးထားသည်။

Burmese
Classic

ဤသိဖြင့် ဒိုင်းခင်ခင်ကို နန်းတော်အတွင်းသို့ တိတ်တဆိတ် ခေါ်ထားခဲ့၏။ နန်းတော်တွင်း လူပျို့တော်သားတွေ နေသည့်အဆောင်မှ အခန်းတစ်ခန်း၌ ထားသည်။ သည်အရေးအခင်းကို ပြီးဖန်တီးပေးသူက ရန်မောင်မောင် တုတ်ပင် ဖြစ်သည်။ အတ်ဆရာအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ကြီးဆွဲအဖြစ် လည်း ကောင်း တစ်ယောက်တည်းဖြင့် တစ်ဗောတ်လုံးကို ကရန် အားယူနေသည်။

သည်အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မသိ။ တစ်နန်းတော်တွင်းလုံး မိဖုရားကြီး အား မျက်နှာလုပ်ချင်သည့် ပါးစင်ပေါက်များ ရှိ၏။ သို့ပေမယ့် ဘယ်သူမှ သည်ကိစ္စကို မသိ။ မသိဆို သည်ကိစ္စကို ဦးဆောင်နေသူကလည်း ရန်မောင်မောင်တုတ်ပေကိုး။ သူအကြံ့အစည်းအောင်မြင်ခါနီးပြီ့ အကျေနှုပ်ကြီး အျော်နေသည်။ သည်ကိစ္စကို ရန်မောင်မင်းသားနှင့် ဒိုင်းခင်ခင်၏ဖခင် ကနို အတွင်းဝန်ထိုးပူးပေါင်းကြံစည်တာပဲ။ ဘယ်သူကမှ မကြံခဲ့တဲ့အကြံပဲ။

သိပေါဘူရင် ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် ဆွဲယူရမည်မှာ နိုင်တန်းတန်း မလွယ် အားလုယ့် ဒိုင်းခင်ခင်နှင့် များရင် ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ဟန် ရှိသည်။ မင်းတရားကြီး ကိုယ့်ဘက်ပါလာရင် မိဖုရားကြီး၏ ဉာဏာရှိနဲ့ ကျဆင်းသွားအစွမ်း ပုံ့ဖြူ့စားရမည်။ အလွန်တရား ချောမောပြီး ပါးနှုပ်လှသည့် ဒိုင်းခင်ခင်သည် အညီတိစ္စလေးလောက်ကို အလွယ်ပဲ လုပ်နိုင်မယ်လို့ ရန်မောင်မင်းသားက တွက် အားဟန် တူသည်။ အခွင့်အလမ်းပေါ်သည့်နှင့် မိဖုရားကြီးကို တစ်ခါတုန်းက အောင်မတော်ကို ဖယ်ရှားပစ်သလို ဖယ်ရှားပြီး ဒိုင်းခင်ခင်သာ မိဖုရားခေါင်ကြီး အောင်မယ်လို့လည်း ကြံ့ချွဲယ်ထားသည်။ သည်အခါကျရင်တော့ သူတို့လုပ်သွားသွားလို့ လုပ်နိုင်ပြီး ခွဲနန်းတော်တစ်ခုလုံး ထုံးလိုကြေ ရေလိုနောက်နိုင်ပြီးကည်း။

သည်အကြံ့ကား တကယ်ရဲ့စွာ ကြံ့သည့် အကြံ့အစည်း ဖြစ်သည်။

သီပါဘုရင်သည် ခိုင်းခင်ခင်နှင့် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းပင် လုံခြုံစိတ်ချုပ်သည် နေရာတစ်နေရာတွင် ချိန်းပြီး တွေ့ဆုံးလေ့ ရှိသည်။ ဖို့မ အရေးအခင်းများ ရွှေနှစ်းတော်အတွင်း ရှုပ်ထွေးနေခိုက် မြန်မာအစိုးရနှင့် အင်လိပ်အစိုးရတို့ မသင့်မတင့် ဖြစ်ဖွယ် အရေးအခင်းကလေးများကလေးများသဖွယ် ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

မဏ္ဍာလေးအနောက်ပြင်တွင် ဖြစ်၏။ ဘုရားပွဲတော်အတွက် မြော်ဗိုး၊ ကပြုရန် စီစဉ်နေ၏။ ဘုရားပွဲတော် ပို့မို့စဉ်ကားရေးအတွက် အင်လိပ်လူမျိုး၊ ကာနယ်ရိုင်းအန်း ဆိုသူက သူတတ်ကျမ်းသည့် ပညာပိုင်တစ်ခုကို တင်ဆက်ရန် ပြင်ဆင်နေသည်။ မီးပုံးပုံးစီးပြုမည် ဖြစ်သဖြင့် မီးပုံးပုံးကို မို့င်းတို့ကိုနေသည်။ ထိုစဉ် ခိုင်းဝန်းကြောင်းကြသော ပရိသတ်ထဲမှ အမှုးသမားတစ်စုံ၏ နှောင့် ယုက်မှုကြောင့် ကာနယ်ရိုင်းအန်းနှင့် စကားများကြ၏။ ဤတွင် မူးနေသော မြန်မာတစ်စုံက ခိုင်းဝန်းရိုက်ကြသောကြောင့် ပွဲခေါ်မှာ ရှုတ်ရှုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားရ လေသည်။ ကာနယ်ရိုင်းအန်း၏ မီးပုံးပုံးစီးပြုမည့် အစီအစဉ်လည်း ပျက်သွား၏။ သည်အစီအစဉ်ကို မပျက်ပျက်အောင် ဖျက်ကြသည့် လူတစ်စုံမှာ လေ့သင်းအတွင်းဝန်၏ တပည့်များ ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

BURMESE
CLASSIC

သည့်နောက် များမကြာဖို့ အင်လိပ်အစိုးရနှင့် ပြုစွန်းနေသော အပြစ်များ ကလည်း ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ဖြစ်လာပြန်သည်။ သပြောတန်းခံတပ်တွင် ဖြစ်၏။ အင်လိပ်စစ်တပ်မှ ကပ္ပတိနှစ်ဦးလ် ဆိုသူသည် ဇရာဝတီကမ်းပေါ်တွင် တည်ရှိသော ဘုရားတစ်ဆူ၏ ရင်ပြင်ပေါ်သို့ ဖိန်းမချွတ်ဘဲ တက်သည်။ နောက်ထို့ပြီး ပန်းချီများ ဆွဲနေ၏။ သည်အရာကို တွေ့မြင်သော သပြောတန်းခံတပ်မှု အမှုးထမ်းများက ဖမ်းပြီး လက်ပြန်ကြီးတုပ်ကာ နေပူထဲ ပစ်ထားသည်။

သည်အကြောင်းကို ကင်းဝန်မှင်းကြီး သိရှိသဖြင့် အမြန်ဆုံး လှတ်စေ၏။ ဒါကို မကျေချမ်းနိုင်သော အင်လိပ်အရေးပိုင် မစွဲတာရှောထဲမှ တိုင်တန်းချက်စာတစ်စောင် ရောက်ရှိလာသည်။ စာတွင် ...

လွန်ခဲ့သော လဆန်း (၁၀) ရက်က အင်လိပ် သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဝင် ကပ္ပတိနှစ်ဦး ဆိုသူအား သပြောတန်းခံတပ်ရှိမြန်မာစစ်သားအချို့က ဖမ်းဆီး၏ နေပူထဲ၌ ချည်နောင်ထားကာ ညည်းဆက်ကြောင်း၊ ဤသို့ အကြောင်းမှ သင်သက် ဖမ်းဆီးကာ ညည်းပန်းသည်ဟု သိရသဖြင့် အဆိုပါကိစ္စကို အမြန်ဆုံးအရေးယူရန် သတိပေးပါကြောင်း

ဟူ၍ ပါရှိသည်။

အဆိုပါစာကို ကျောက်ပြောင်း အတွင်းဝန်က အင်လိပ်ဘာသာမှ မြန်မာ ဘာသာသို့ မြန်ဆိုလျောက်ထား၏။ သံတော်ဆင့်က မြန်မာဘာသာဖြင့် မြန် လည်ရေးသားပြီး လွှတ်တော်သို့ တင်ပြရသည်။ လွှတ်တော်က အကြောင်းအရာ ကို အပြန်ပြန် သုံးသပ်စစ်ဆေးသည်။ ဤသည်ကို ကင်းဝန်ပင်းကြီး ဦးကောင်းက အင်လိပ်သံအမတ်ကြီးဖြစ်သူ မစွဲတာရွှေထံသို့ အောက်ပါအတိုင်း စာပြန်လိုက် သည်။

အင်လိပ်သံအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်သော မစွဲတာဖို့ငြင်းလု ဆိုသူအား မြန်မာ ရဲမက်တစ်စုက ဖမ်းဆီးသည်ဆိုသော ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ အကြောင်းပြန် ကြေားအပ်ပါသည်။

ကဗျာတိန်ဖို့ငြင်းလု ဆိုသူအား မြန်မာ ရဲမက်တစ်စုက ဖမ်းဆီးသည်ဆိုခြင်းမှာ အဆိုပါ ကဗျာတိန်သည် မြန်မာများ၊ အထွေတ်အမြတ်ထားသည့် ဘုရားပေါ်သို့ ခြေခံနိုင်းဖြင့် တက်ရောက်၍ မြန်မာခံတပ်သို့ မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်မှုကြောင့် ဥပဒေအတိုင်း ဖမ်းဆီးအရေးယူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နေ့ပူးထဲတွင် ဖမ်းချုပ်ထားသည် ဆိုခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းမိပါကြောင်း၊ ထိုသို့ ဖမ်းဆီးချုပ်နောက်ထားခဲ့သော တာဝန်ရှိမြန်မာအရာရှိ အချို့ကိုလည်း အရာမှုချုပြီး ထောင်ဒဏ်အဖြစ် သေးရန်ပင် စီစဉ်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း

ဟူ၍ ပြန်ကြားစာ ပေးပို့လိုက်လေသည်။

သည်နောက် မြန်မာအဖိုးရက အခြား အမိန့်စာတမ်း တစ်ခုကိုလည်း အပြည့်တော်တွင် အမိန့်ထဲတ် ကြည်းစေသေးသည်။

“မည်သူမဆို မဟာမတ်ဖြစ်သော အင်လိပ်အဖိုးရ၏ ကျော်မျိုး၊ ကျွန်းဆောင်မျိုး လက်အောက်ခံများကို မြန်မာအရာရှိတိုက ညျဉ်းပန်းခြင်း မပြုရ”

ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ရာသီမှာ မိုးသက်လေများ တိုက်ခိုက်လေ့ရှိသောရာသီ ဖြစ်သည်။

စုဖုရားလတ်အဖိုး မိုးဖျားပြီးနောက် ဆယ့်ငါးရက်မြောက်သောနေ့ခုပ်ပင် ပြုသည်။ မိုးရာသီပေမယ့် နေက သာနေပေသည်။ ဆေးရောင်စုံခြေယ်ထားသော ခိုးသာလျှောင်တွင် စုဖုရားလတ်သည် မိုးအုံး၌ မိုးလျက်ရှိပြီး အနား၌ စုဖုရား လတ်၏ ဝဲအပျို့တော် ပြင်သစ်သူ ဒင်နိုဂါး ထိုင်လျက် ခစားနေသည်။ ဤ ဆေးသာလျှောင်ကို ရေပန်းတော်ဆောင် ဟု ခေါ်ကြသည်။ သည်သို့ ခေါ်တွင်ကြပြုး ဆေးသာလျှောင် အဆောင်ပြင်ပတွင် နန်းရင်ပြင်ပေါ်၌ တိုင်များထဲထားလျက် ရှုံးတိုင် ကြေားမှ ရေပန်းများ ပေါ်ထွက်နေသည်အတွက် ဖြစ်သည်။

လေပြည်လာသည့်အခါ၌ စိန်ရောင်တောက်နေသော ရေဖွားကလေးများ ဖွားနှင့် ထွက်လျက် ရှိလေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မိဖုရားတို့သည် ကပ္ပါရဲတော် တွင် ကေတ်သဘင်ပွဲများ မရှိသည့်အခါ သည်အဆောင်၍ ညနေညာခင်းဘက် များတွင် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်တော်မူလျက် အနားယူလေ ရှိလေသည်။

သည်အခိုက်အတွင်းဝယ် ရွှေနန်းတော်ရင်ပြင်တွင် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်သွားသည်။ ခကေအကြာတွင် မစွဲမနှစ်တစ်ယောက် ရွှေတော်မူာက်သို့ ရောက်လာသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး ကတ္တန်ကယင် ဖြစ်နေသည်။ စုဖုရားလတ်ကသူအား စိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါဝယ် မစွဲမနှစ်မှာ ကုန်ချေရွားသည်။ သည်နောက် မစွဲမနှစ်သည် လက်များကိုယူက်လျက် နဖူးတွင် တင်လိုက်သည်။ ကိုယ်ကိုလည်း ရှေသို့ ကိုင်းညွတ်၍ အရှိအသေပြုလိုက်ပြီးနောက် တည်ပြုမြတ်စွာ ပင် သံတော်၌ တင်လိုက်သည်။

မစွဲမနှစ် လျှောက်တင်နေသည့်များကို စုဖုရားလတ်က တည်ပြုမြတ်စွာပင် နားဆင်နေပေသည်။ တမြန်တစ်နှောက် မစွဲမနှစ်၏ဖခင်အား လူတစ်သို့က်က ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားပြီးနောက် ထောင်သွင်း၍ အကျဉ်းချယားကြသည်။ ယခုအခါတွင် ဖခင်ဖြစ်သွားအား ထိုတ်တုံးခတ်ထားသည်။ အဘယ်ကြောင့် သည်သို့ အချုပ်အနောင် ခံရသည်ကို မစွဲမနှစ်က နားမလည်နိုင်အောင် ရှိနေလေသည်။ ထိုညာက မစွဲမနှစ်သည် သူဖောင်အား တစ်ညလုံး ထိုင်၍ စောင့်နေသည်။ မနက်လင်းသည့်အထိ ရောက်မလာသဖြင့် ကုလားဝန်ထဲ သွားရောက်စုစမ်းကြည့်မိသည်။ သည်အခါတွင် ရနောင်မင်းသား၏ အမိန့်ဖြင့် ဖမ်းဆီးထားကြောင်းကို ကြားသံရေလေသည်။

သူ ရွှေလည်းရွှေ့ မှန်းလည်းမှန်းသော နာမည်ကို ကြားလိုက်သည့်အခါ၌ စုဖုရားလတ်သည် ဆတ်ခနဲ ဖွှတ်လတ်စွာ ထ၍ ရပ်လိုက်သည်။ ဤသို့ မစွဲမနှစ်၏ ဖခင်အား ဖမ်းဆီးလိုက်သည့်ကိစ္စတွင် သူအား တောက်လိုက်ပုံကို စုဖုရားလတ်က မြင်မိသွားသည်။ ဥရောပတိုက်သားနှစ်ဦးမှာ စုဖုရားလတ်၏ အပျို့တော်၏ ဖခင်ဖြစ်နေသည့်အတွက် ငှင်းအား ဖမ်းဆီးခြင်းမှာ ပိမိအားသက်သက် တောက်ခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။

သည်သို့ဖြင့် စုဖုရားလတ်သည် အခါတိုင်း လုပ်နေကျ ဖြစ်သော ဘုရင်မင်းမြတ်ထဲသို့ သူ လာရောက်မည့် အကြောင်းကို ကြိုတင်မှာကြားခြင်း မပြတော့သဲ ထိုးတော်မိုးအား ခေါ်ယူကာ သီပေါ်မင်းသည် ရနောင်မင်းသားနှင့် အတူ ထိုင်နေတော်မူသည်ဟု ကြားသံရသောနေရာဆီသို့ ထွက်ပေါ်မှုသွားလေ

သည်။ အဆောင်တွင်းမှ အပျိုတော်များမှာ ရင်တမမ၊ အသည်းတအေးအေး နှင့် ကျော်ရှစ်ခဲ့သည်။ မစွဲမနှစ်မှာ သူဖောင်အရေးအတွက် စိတ်သောကြီးစွာ ဖြစ်နေရာသည်။

စုစုရားလတ် ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ့၌ မျက်လွှာချထားလျက် မျက် မျှောင်ကြုတ်ထားလေသည်။ မိဖုရား၏ အမျက်တော်သည် မိမိတို့ဘက်သို့ ဆက်၍ လာမည်ကို ထိုးရှုံးနေကြသော အပျိုတော်များသည် မျက်နှာသောကလေး များနှင့် မလှုပ်မယ်က် ခစားနေကြလေသည်။

ဖြစ်ရသော အကြောင်းကိစ္စများမှာကား မင်းညီမင်းသားများအတွက် အထွက်အမြတ်ထားသော ရွှေဓားနှစ်လက်ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်မှ အလည်အပတ် ရောက်လာသော မစွဲမနှစ်၏ မောင်ဖြစ်သူအပြန်တွင် ဘွန်းရှိုင် ဆင်က သူ၏ ဆွဲဖျိုးများထံ ပါးလိုက်သော လက်ဆောင်များကို ယူဆောင် သွားပေးရလေသည်။

အစုန်စာပို့သတ္တာသည် နယ်ခြားခရီးမှ မြို့တစ်မြို့၊ ဖြစ်သော မင်းလှမြို့၊ တွင် ရပ်ရလေသည်။ ဤနေရာတွင် မြန်မာအုရာရှိများက သတ္တာပေါ် တက် ရောက်လျက် ပါသမျှသော အရာများတွင် နိုင်ငံတော်မှ မယူသင့်သော အရာ ချားကို မယူဆောင်နိုင်ရန်အတွက် ရှာဖွေစစ်ဆေးကြရသည်။ မစွဲမနှစ်၏ ဆောင်အား ဆက်လက် ခရီးသွားခွင့် ပြုလိုက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူထံမှ အေးများကို သိမ်းဆည်းထားလိုက်သည်။ သည်ဖြစ်ရပ်ကို မစွဲမနှစ်၏ မောင်က ဘွန်းရှိုင်ဆင်ထံသို့ အဖြစ်အပျက်ကို စာရေးရှိ အကြောင်းကြားလိုက်လေသည်။

မကြာခင် ဘွန်းရှိုင်ဆင်နှင့် မစွဲမနှစ်၏ ဖောင်ဖြစ်သူအား နှစ်းတော်သို့ သာရောက်ရန် ဆင့်ခေါ်ခြင်း ခံရလေတော့သည်။ ဤသို့ ရွှေနှစ်းတော်မှသင့် ခေါ်သည့်အတွက် သူတို့ရရှိရန် တင်ရှိသော အေးများကို ရပေတော့မည်ဟူ၍ ငြောသာအားဖြင့် သွားရောက်ကြလေသည်။ သည်တွင် သူတို့အား စောင့်လတ် နေသော ရနောင်မင်းသားအား တွေ့ရှုလိုက်ကြပြီး ရနောင်မင်းသားက သူတို့ အား သံခြေချင်းခတ်ပြီး ထောင်သွင်း အကျဉ်းချထားလိုက်သည်ကို ခံလိုက်ရ ဆေတော့သည်။ သည်သို့ ဖမ်းဆီးခြင်းကို နားမလည်ဖိုင်သော သူတို့နှစ်ဦးမှာ ခြော်လည် ခုခံမိသည့်အတွက် အစောင့်များ၏ ရှိက်နှုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသေး ဆည်းရှာဖွေဖမ်းဆီးရမိလိုက်သော ဓားနှစ်လက်မှာ ညောင်ရမ်းမင်းသား အသံခြော်အတွက် ကာလကတ္ထားသို့ ဝှက်၍ ယူသွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ရနောင်မင်း အား သီပါမင်းထံ လျှောက်တင်ခဲ့လေသည်။ သည်အရေးအင်းမှာတော့

စုစုရားလတ်ကလည်း သီပါမင်း နိုးရိမ်တော်မူသကဲ့သို့ စိုးရိမ်တော်မူမှာ အရှင်းသား ပေါ်လာလေသည်။ တကယ်တော့ စုစုရားလတ်သည် စိတ်အားငယ်သူကား မဟုတ်ခြေ။ သို့ရာတွင် အမြဲတမ်း နှစ်းလူမည့်အရေးအတွက် ရတက်မအေးမိဘဲ ရှိနေရသည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သည်တစ်ကြိမ်တွင် ရနောင်မင်းသား ဆောင်ရွက်ချက်မှာ မှန်ကန်လျှပါပေသည်ဟု ယူဆလိုက်လေသည်။

ရနောင်မင်းသားသည် ပြင်သစ်များ အဲတာပျော်များ အပါအဝင် ကုလားမှန်သမျှတို့အပေါ်၍ မယုံသကာ့ ဖြစ်နေလေသည်။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကုန်းဘောင်မင်းဆက်၏ အာဏာစက် အရှိန်အဝါသည် တစ်ဖန် တောက်ပလာစေရန်နှင့် ထိုအာဏာအရှိန်အဝါနှင့်အတူ သူသည်လည်း တန်ခိုးမြို့မားလာစေရန်အတွက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ စုစုရားလတ်သည်လည်း ကိုယ်တော်တိုင်က နိုင်ငံခြားသားများအား ခင်မင်လှသည် မဟုတ်ခြေ။ သို့သော် ရွှေနှစ်းတော်အတွင်းသို့ ပေါက်ရောက်လာသော နိုင်ငံခြား ပစ္စည်းများကိုမူကား နှစ်သက်သဘာကျတော်မူလျက် ရှိလေသည်။ သစ်နှုန်းရှိများ၊ ရွှေအနားကွပ်ကြည့်မှန်များ၊ နှုံးညွှေ့ကောင်းမွန်လှသော ကမ္မလာကော်ဇော်ဗြိုးများ၊ ရေမွေးနှင့် အထုံအကြိုးများ၊ ကြွေထည်ပစ္စည်းများ၊ သစ်သေတ္တာကလေးများ စသည်တို့ ဖြစ်လေသည်။ စုစုရားလတ်သည်လည်း ဘုန်းမီးတော် အရှိန်အဝါကို နှစ်သက်သဘာကျသူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် စုစုရားလတ်၏ အမြဲတွင့် ရနောင်မင်းသား၏ အမြဲတွေ့မှာ ကွဲပြားလျက် ရှိလေသည်။

စုစုရားလတ်အနေဖြင့် သည်နိုင်ငံခြားသားတို့ကို အသုံးပြုခြင်းဖြင့် သူတို့ထံမှ အကောင်းမှန်သမျှတို့ကို ရယူနိုင်သည်ဟု မြင်သည်။ နိုင်ငံခြားထံမှ ပြီးချမ်းရေးအတွက် လိုအပ်သော အနုပညာများနှင့် စစ်ရေးအတွက် လိုအပ်သော အတတ်ပညာများကို ရအောင်ယူလျက် နိုင်ငံတော်ကို အဆိုင်အမာ ပြုလျက်ရန်သူမှန်သမျှတို့အား တွေ့နှုန်းလှနိုင်မည်ဟု မြင်မိလေသည်။

ဤသိဖြင့် စုစုရားလတ်ကလည်း သူလမ်းနှင့်သူ ရနောင်မင်းသားကလည်း သူလမ်းနှင့်သူ အမြဲတွေ့နှုန်းမြောင်းလျက် ရှိလေသည်။ နှစ်ဦးစလုံးပင်လျင် မာနထားရှုံးကြပြီး ထိုးထိုးနေကြလေသည်။ သို့ဖြင့် နိုင်ငံတော်သည် နိုင်ငံခြားသားများအတွက် ရယ်စရာကောင်းသော ပြု၍တော်ကိုသာ ကပြအသုံးတော်ခံလျက် ရှိသကဲ့သို့သာ ဖြစ်နေစေလေသည်။ သည်အချက်ကို စုစုရားလတ်ကအဘယ်ကြောင့်များ မသိမမြင်ဘဲ ရှိရလေသနည်း။

စုစုရားလတ် တွေ့ရသမျှသော နိုင်ငံခြားသားများမှာ အလွန်ဘေးခင်း နှစ်

ချု၍ အရှိအသေပေးလွန်းလျှောကား စုဖြားလတ်သည် အမှန်ကို မမြင်နိုင်ရှာပေ။ အင်လိပ်တွေ၊ ပြင်သစ်တွေ၊ အီတာလျှောက်တွေ၊ ရှာမန်တွေစသည့် နိုင်ငံခြားသားများ မန္တလေးရွှေမြို့တော်တွင် စုပြု၍ ရောက်ရှိနေကြသည်။ သည်အထဲမှ အချိုသော လူလိပ်လူညာ လူတောလူသွေးတစ်တွေကြောင့် မြန်မာတိုအနေဖြင့် ဥရောပတိုက် သားများအား အထင်မကြီးစေဘဲ ဖြစ်စေလျက် ရှိသည်။

သိဖြစ်သောကြောင့် သီပါမင်းထက် ရွှေနှင့်တော်ကို ရထိုက်သော အဝေးရောက်မင်းသား တစ်ပါးပါးနှင့် နိုင်ငံခြားသားတို့၏ ပုဂ္ဂန်နှင့် ကြံးစည် မူကိစ္စမို့ ပေါ်ပေါက်လာတိုင်းတွင် စုဖြားလတ်သည် အထိတ်တလန်ဖြစ်အောင် စိတ်ဆုံးရသူ ဖြစ်လေသည်။ ဤကဲ့သို့သောအခါမြို့၌ သူကိုယ်တိုင်ရွှေမြန်းနေသော ရနာ်မင်းသားသည် သီပါမင်း၏ ဘက်တော်သား ဖြစ်နေသည့်အတွက် အားကိုရသူကဲ့သို့ ဖြစ်လာရပြန်သည်။

စုဖြားလတ်သည် ရေပန်းဆောင်၌ လောင်းတော်မူလျက် အကြံအစည် ထုတ်လျက် ရှိလေသည်။ စုဖြားလတ် တစ်စုတစ်ခု ကြံးစည်နေကြောင်းကို ရွှေနှင့်တော်တစ်ခုလုံးက သတိပြုမိနေလေသည်။ သည့်အတွက် သုတ်သင်မှု တစ်ခုမှနေ၍ အစုလိုက်အပြုလိုက် သုတ်သင်ရှင်းလင်းမှုကြီးအဆင့်သို့ ရောက် ရှိသွားမည့်အရေးကို စိုးရိမ်နေကြလေသည်။ အမြဲတမ်း အရက်သောက်လျက်ရှိ သော သီပါဘူရင်အတွက်မှာမှာကား စိုးရိမ်မှု ကင်းနိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုင်လူများမှာမှာကား စိတ်မချမ်းမြှေ့နိုင်ကြတော့ချေ။

အရေးမကြီးသောကိစ္စများ၌ အချိန်ကုန်မခြင်းမှာ စုဖြားလတ်၏ ဝသီ ပြစ်သည်။ သီပါမင်း၏ မယ်တော် ယခုသီလရှင်ဝတ်ထားသူ လောင်းရှည် ခြုံရာ၏ အတိတ်က နေပုံထိုင်ပုံနှင့်ပတ်သက်၍ မသိုးမသန့်ကြားခဲ့ကြရသည်။ ယခုအခါတွင်မှာကား လောင်းရှည်မိဖုရားကြီးမှာ အသက်လည်း ကြံးလာပြီး ခြို့နှိမ်အေးအေးကြီး နေထိုင်လေ့ရှိသော်လည်း စုဖြားလတ်အနေဖြင့် လောင်းရှည် ခြုံရားကြံးသည် အချုပ်ရေး လိုင်ကိစ္စကို ဆက်လက်၍ ကျူးလွန်လျက် ရှိသည်။ ထူးမသက်း ဖြစ်နေမိလေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ စုဖြားလတ်သည် အမျိုးမျိုး ပါးနပ်စွာ အကွက်ဆင် သားလေသည်။ သည့်အတွက် သီပါမင်းသည် မိမိ၏ မယ်တော်သည် အပါး ကော်၌ရှိသူတစ်ဦးနှင့် လွန်လွန်ကျူးကျူး ဖြစ်နေသည်ဟု ယုံကြည်တော်မှာသွေး သေသည်။ ထိုကြောင့် ထိုကျူးလွန်သူအား သတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ သည့် အာက် သီပါမင်းသည် သူကိုယ်သူ အသရေဆည်သောအားဖြင့် သုတေသနတော်

၏ အဆောင်တော်သို့ သွားခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ကြောင်း အမိန့်တော်ပြန်လိုက် လေသည်။

သည်အတွက် မယတော် လောင်းရှည်မိဖုရားကြီး ခများမှာ အလွန်အမင်း စိတ်ဆင်းရသွားရရှာသည်။ လက်ဝါးတော်ပေါ်တွင် အနာပေါက်လာခြင်းကိုပင် မည်သည့်အေးမျှ အထည့်မခံဘဲ သည်အတိုင်း ပစ်ထားလိုက်လေသည်။ ဤသို့ ဖြင့် လောင်းရှည်မိဖုရားသည် ကျွန်ုတ်ပျို့တော်တစ်ဦးတည်းဖြင့် နေထိုင်လာရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ကွယ်လွန်သွားရှာရလေသည်။

သည်လေနေတွင် စုဖုရားလတ်သည် နေရာထိုင် မြို့အုံများပေါ်တွင် တံတောင်ထောက်၍ မူာက်လျက် သက်သာအောင် အနေအထား ပြုပြင်ကာ နေလေသည်။ သည့်နောက် မိမိထက် အနည်းငယ် မြင့်သောနေရာတွင် ထိုင် လျက်ရှိသော သီပေါမင်း၏ မျက်နှာတော်ကို မျှော်လျက် ကြည့်နေလေသည်။

သီပေါမင်း၏ မျက်လုံးများသည် ဟိုဟိုသည်သည် ကစားလျက် ရှိသည်။ စုဖုရားလတ်သည် တတိယကလေး ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြန်ပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် သွေးထိုင်းလျက် ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူမျက်နှာမှာမူကား အမြတမ်း အသက်ဝင် လျက် ပေါ်ပေါ်လွှင်လွင် ရှိနေပြီး မျက်လုံးကြီးများမှာလည်း အမြတမ်းပင် တောက်ပလျက် ရှိလေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ် ကစားလျက်ရှိသော မျက်လုံးများသည် လန်းလန်းဆန်း ဆန်း ဖြစ်နေသော ရှုမ်းအပျို့တော်ကလေးထံတွင် ရပ်တန်သွားလေသည်။ ထိုနေရာတွင် အတန်ကြောအောင် စူးစိုက်နေလေသည်။ သည်အရေးကို ရိပ်စိလိုက်ဟန် တူသော စုဖုရားလတ်သည် တံတောင်ထောက်၍ မူာက်နေရာမှ ကိုယ်ကို မတ်ထူလိုက်ပြီး လက်ခုပ်တီးလိုက်လေသည်။

“ပုံ နားထောင်ရအောင် ကိုယ်တော် ပုံအပြောခိုင်းရအောင် မပုံက ပုံတစ်ပုံ ပြောစမ်းပါ့ီး”ဟူ၍ မန်းမဝေးတွင် ဓာတ်အေးနေသော မမွေးထူအား လက်ညီး ညွှန်လျက် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

မမွေးထူသည် နှုံးပေါ် လက်ယူက်တင်လျက် “ကျွန်ုတ်မမှာ ပုံဟောင်း ပုံဆွေးတွေသာ ရှိပါတယ် အရှင်နန်းမတော်ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် ဘုန်းတော်ကြီး ဘုရား ရွှေနားတော် ဆင်လိုတယ်ဆိုရင်ဖြင့် ကတိအပေးလွန်တဲ့ သူငယ်တဲ့ ထောက်အကြောင်းကို တင်လျောက်ပါမယ် ဘုရား”ဟု အခြားသူများသက် ချိုအေးသော အသံဖြင့် သံတော်ဦးတင်လိုက်လေသည်။

သီပေါမင်းသည် မမွေးထူဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး စိတ်ဝင်စားပုံဖြင့်

“ပုံက တော်တော် ရှည်သလား”ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“ကျမ်းတစ်ယာဉ်ထက် ပိုပြီး မကြာတန်ပါဘူး ဘူရား”

သည်နောက် ‘တစ်ခါတုန်းက...’ ဟု အစချိလျက် မမွေးထဲသည်
မောင်ရွှေပန်းနှင့် မိမိတိပုကို တင်လျှောက်လေသည်။

မောင်ရွှေပန်းနှင့် မိမိတိတိမှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မေတ္တာရှိနေကြသည်။
တစ်နှစ်သော် မောင်ရွှေပန်းသည် ပုဂံပြည်ဘက်သို့ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် ထွက်
သွားရသည်။ ဤသို့ ထွက်မသွားမဲ့ ချုပ်သူနှစ်ဦးတို့သည် ကတိသစ္ာ ထားကြ
သည်။ ထားရှိကြသောကတိမှာ ‘တစ်ဦးဦး’ သေဆုံးလျှင် သုတိနှစ်ဦး ပြန်လည်၍
မဆုံးမချင်း သရှိပ်လို့ မရပါစေသား ဟုသော ကတိသစ္ာပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤလိုနှင့် ရက်တွေလတေး၍ အချိန်တွေ ကြာလာသည့်အခါ မောင်ရွှေပန်း
သည် ကိစ္စတွေ ပြီးစီးပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် မိမိရွာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ရွာအရောက်တွင် မိမိတိသည် ရွာကမ်းနယ်းတွင် ထိုင်စောင့်နေသည်ကို
သွားရသည်။ ရွာမှာမူကား မရှိတော့ခဲ့။ ပျက်စီးနေပေပြီ။ မိမိတိက
မောင်ရွှေပန်းအား လက်ပြုလျက် မောင်ရွှေပန်းတို့ မိဘများသည် အထက်ဘက်
သို့ ရွှေပြောင်းသွားကြပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို အောက်ဟစ်၍ ပြောပြလိုက်သေးသည်။
မောင်ရွှေပန်းက အားရရှိးသာဖြင့် သူပြန်လာခဲ့မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြော
လိုက်သည်။ မောင်ရွှေပန်းသည် မိဘများရှိရာသို့ ဆန်တက်လာရာ ကမ်းစပ်တွင်
သူမိဘများကို တွေ့ရလေသည်။ သူမိခင်က သူအား ငါယို၍ ဖြစ်ကြောင်းကုန်ဝယ်
ကို ပြောပြလေသည်။ မောင်ရွှေပန်း ကုန်ရောင်းထွက်သွားစဉ်အတွင်း၌ မိမိတိ
သေဆုံးသွားလေသည်။ သေဆုံး၍ အလောင်းကို အခေါင်းထဲထည့်ပြီး မြေမြှုပ်
သရှိပ်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း အခေါင်းကြိုးကို မ၍ မရနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ မကောင်းဆိုးဝါး ဖို့နေ၍
ဖြစ်ရသည်ဟု ရွာက လူကြီးများက ယူဆကြပြီး တစ်ရွာလုံးကို ဤနေရာသို့
ပြောင်းရွှေခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်အကြောင်းကို မောင်ရွှေပန်းကမူ သူမိခင်
ပြောပြသည်များကို မယုံနိုင်ခဲ့။ ခုပေါင်းစပ် သူကိုယ်တိုင်ပင် မိမိတိအား
ကမ်းနယ်းတွင် တွေ့ခဲ့ရသေးသည် မဟုတ်လား။ သူကိုယ်တိုင်ကပင် ပြန်လာခဲ့
ခြီးမည်ဟု ပြောခဲ့သေးသည် မဟုတ်လား။ သို့နှင့် မောင်ရွှေပန်းသည် မိခင်ရှိ
သွားတားမြှစ်နေသည့်အကြားမှ စွဲတောင်းပင် မိမိတိဆီသို့ ထွက်ခွာခဲ့လေ
သည်။

မိမိတိထဲ ရောက်သည့်အခါ၌ မိန်းကလေးသည် မောင်ရွှေပန်းအား အီမီ

လျှတေားမှ စောင့်ကြိုနေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသားသည် မိုးချပ်လာသည်အထိ စကားတွေ ပြောနေကြသည်။ မိမိတ်က မောင်ရွှေပန်းအား "ကျွန်မဟာ သေ သွားတဲ့ လူနဲ့များ တူနေသလား ကိုရွှေပန်းရယ်"ဟူ၍ မေးရှာသည်။ သည်တွင် မောင်ရွှေပန်းသည် လုပတင့်တယ်နေသော မိမိတ်အား ကြည့်နေရာမှ မချင့်မရဲ ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခါးတွင် ထိုးထားသော ပလွှေကို ထုတ်ယူကာ မှတ်နေရှာသည်။

မကြာချေ။ မူာ်လာသည်နှင့် မိမိတ်ကိုယ်မှာ တဖြည်းဖြည်း ရောင်၍ ဖွံ့ဖြိုး ကိုင်းလာလေရာ ယခုအချိန်ကျမှ မောင်ရွှေပန်းသည် မိမိ၏ မိခင် ပြောနေခြင်းများ မှန်ကန်နေကြောင်း သိရှိလေသည်။ မိမိတ်မှာ လူစင်စစ် မဟုတ် တော့ချေ။ မကောင်းဆိုးဝါးများ အပို့နေခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ မောင်ရွှေပန်းသည် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျလာသည်။ သို့သော် ထွက်ပေါက် စဉ်းစားမရ ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

မောင်ရွှေပန်းသည် ပလွှေကို လွှတ်ကျယောင် ဆောင်လျက် အောက်သို့ ချလိုက်ပြီး ပလွှေကောက်ရန် အကြောင်းပြလျက် အောက်သို့ဆင်းရန် ပြင်လိုက် သည်။ သို့ရာတွင် အလောင်းကောင်ကြီးက သူကို တားထားလိုက်ပြီး သူလျှော ကြီးကို ထုတ်လိုက်ရာ လျှောမှာ ရှည်၍ ထွက်လာလျက် အိမ်အောက်ထပ်အထိ ထွက်လာပြီး ပလွှေကို လျှောဖြင့် လိပ်၍ ကောက်ယူပေးလိုက်လေသည်။

ဤသည်တွင် မောင်ရွှေပန်း လိပ်ပြာလန့်လျက် အမေတ္တ၍ အော်ဟစ် လိုက်လေသည်။ သည်သို့ သူက အမေအော်သည့်အခါ အလောင်းကောင်ကြီးကလည်း အမေဟု လိုက်၍ အော်နေသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် မောင်ရွှေပန်းသည် တိတ်တိတ်ကလေး နေလျက် စိတ်ထဲမှ 'ငါထွက်ပြီးနိုင်ရင် ကောင်းမှာ ပ'ဟု စဉ်းစားလိုက်ရာ အလောင်းကောင်ကြီးထဲမှ 'ငါ ထွက်ပြီးနိုင်ရင် ကောင်းမှာပ'ဟူသော အသံများ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ဤအတွက် မောင်ရွှေပန်းမှ မည်သိမျှ မတတ်နိုင်သည့်အဆုံးတွင် မိမိတ်အလောင်းကောင်အား အိပ်ချင်ပြုဖြစ်၍ အိပ်ရာပြင်ပေးရန် မှာကြားလေသည်။ အိပ်ရာမဝင်မီ ခြေထောက်ရေဆေးမှ ဖြစ်မည်ဟု ပြောရာ အလောင်းကောင်ကြီးက သဘောတူလေသည်။ သို့သော် အောက်သို့ မဆင်းမီ ခြေထောက်ကို ကြိုးစြောင့် ချည်ထားရမည်ဟု ပြောပြီး ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ အိမ်အောက်သို့ အပေါ်ထပ်မှ ထုရှုက်ပေါက်ခွဲသံများ ကြားရသည့်အတွက် မောင်ရွှေပန်းက တိတ်တိတ်ချောင်းကြည့်မိရာတွင် အလောင်းကောင်ကြိုးသည် ခေါင်း

ကြီးကို ရှိက်ခွဲလျက် အိပ်ရာပြင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သည်တွင် မောင်ရွှေပန်းသည် ခြေထောက်မှ ကြီးကို အသာဖြူတြီး အနီးရှိ တိုင်တစ်ခုတွင် ချည်ထားလိုက်သည်။ သည့်နောက် မိခင်တို့ ရွာဆီသို့ ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် သုတေခြေတင်ခဲ့လေသည်။ အလောင်းကောင်ကြီးသည်လည်း ကြီးကိုခွဲ၍ ကြည့်လိုက်ရာ ကြီးမှာ မခိုင်၍ ပြတ်ထွက်သွားသည်။ သည့်အတွက် အိမ်အောက်သို့ ဆင်းလာပြီး ကြည့်ရာထွင် မောင်ရွှေပန်း မရှိတော့ကြောင်းကို တွေ့ရှိရလေသည်။

ဤသည်တွင် အလောင်းကောင်ကြီးသည် ခေါင်းကြီးကိုရွှေက်လျက် မောင်ရွှေပန်းနောက်သို့ လိုက်လေတော့သည်။ ရွာအဝင် မရောက်ခင် အနည်းငယ် အတွင်းမှာ မောင်ရွှေပန်းကို မိလာသည်။ မိလျှင်မိချင်းပင် အလောင်းကောင်ကြီးက ခေါင်းဖြင့် လှမ်း၍ ပေါက်လိုက်ရာ မောင်ရွှေပန်း၏ ဦးခေါင်းကို ထိမှန်ပြီး မောင်ရွှေပန်း ခမှာမှာ သေဆုံးသွားရရှာလေသည်။

မောင်ရွှေပန်း၏ အလောင်းကို ပြင်ဆင်ပြီးနောက် မိမိတ်အလောင်းကို သွားကြည့်ကြရာတွင် အလောင်းကောင်ကြီးသည် ခေါင်းထဲသို့ ရောက်ရှိနေလျက် ခေါင်းကိုလည်း လွယ်က္ဗွာ မနိုင်ကြသည်ကို အုံအြား တွေ့ကြရလေသည်။ မောင်ရွှေပန်းနှင့် မိမိတ်တို့နှစ်ဦးအား အတူတူ မီးရှိသပြုဟန်လိုက်ကြရလေသည်။

ပုံပြင်ဆုံးသွားသည်နှင့် စုဖုရားလတ်၏ မျက်နှာမှာ ညိုသွားရသည်။

“အဲဒီလို လူသေတဲ့ပုံတွေ့ကို စုဖုရား မကြိုက်ပါဘူး။ ဘုံးတော်ကြီးဘုရားက ရှင်ဘုရင်တွေ့ မိဖုရားတွေ့ အောင်မြင်တော်မူတဲ့ အကြောင်းတွေကို နားဆင်ခဲ့တာပါ”

မမွေးထူသည် ကြမ်းပြင်တွင် ဦးခေါင်းတိုက်လျက် ရိုသေတုပ်ဝပ်စွာ နေလိုက်ရှာသည်။ သည့်နောက်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရှမ်းအပျို့တော်တစ်ဦးက အရေစွန်၍ ပုံတစ်ပုံ တင်လျှောက်လိုက်သည်။

“တစ်ခါတ္ထန်းက ဘုရင်တစ်ပါးရှိပါတယ်။ သူ့ကျောက ယားယားနေတတ်လို့ အပျို့တော် တစ်ယောက်ကို ခေါ်တော်မူပြီး အကုတ်ခိုင်းတတ်ပါတယ်။ ဒီအပျို့တော်က ရှုပ်ရည် အတော် ချောပါတယ်။ ဘုရင်ကြီး ဘယ်နေရာမှာ ယားတော်မူတယ်လို့တော့ မိန့်တော်မူပါဘူး။ အပျို့တော်ဟာ ယားတော်မူဘူးနေရာကို ချက်ချင်းပဲ လုပ်ကိုင်ပေးနိုင်တာကိုး။”

ဘုရင်ကြီး ‘ကျောယားတော်မူတိုင်း ဒီလိုပဲ ဒီအပျို့တော်ဟာ ယားတဲ့နေ

မာကို မပြောဘဲနဲ့ တွေ့အောင်ရှာပြီး လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဘုရင်ကြီးက ‘ယားတဲ့နေရာကို ငါကိုယ်တော်မြတ် မပြောဘဲနဲ့ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး သိနိုင်သလ’ လို့ မေးတော်မူတယ်။

ဒီတော့ အပျို့တော်က ‘ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ကိုယ်တော်ဟာ အသားတော် များ နှစ်ယ်တော်မူတဲ့အတွက် ယားတဲ့နေရာမှာ အနီးရောင်ကလေးများ ပေါ်နေပါတယ်။ အဲဒီနေရာကို ရှာဖွေပြီးတော့ ကုတ်ခြင်းကြောင့် မပြောသော်လည်း အတိအကျ နေရာမှာ ကုတ်ပေးနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်’လို့ တင်လျှောက်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဘုရင်ကြီးဟာ ဆင်ခြင်္သာက်ပြည့်စုတဲ့ အပျို့တော်ကို ပိုများကြီးနေရာ မျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပိုများငယ်တစ်ပါး နေရာမျိုးကို ချိုးမြှင့်တော်မူပြီး ဘုရင်ကြီး အလိုတော်ရှိ ရွှေစကြာဖြန့်တဲ့အခါတိုင်း အတူလိုက်ပါအောင် ခေါ်ဆောင်သွားတော်မူလေ့ ရှိပါတယ် ဘုရား။

ပုံပြင်က အဆုံးတောင် မသတ်လိုက်ရသေးဘူး။ ပုံပြင် အလျှောက် ကောင်းလှသော ရှုမှုးအပျို့တော်ကို စုဖုရားလတ်က ချက်ချင်းပဲ ဆုတော်လာဘ် တော် ပေးသနားလိုက်တော့သည်။ ရှုမှုးအပျို့တော် ရရှိလိုက်သော ဆုလာဘ် တော်ကား တြေား မဟုတ်ပါ။ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ပုံပြင်ကို တင်လျှောက် နေသော ရှုမှုးအပျို့တော်၏ မျက်နှာဆီသို့ စုဖုရားလတ်၏ ပိန်းတန်းဖိန်းတစ်ဖက်သည် တည့်တည့်မတ်မတ် ရောက်ရှိသွားလေသည်။

အပျို့တော်ကလေးသည် ခုပ်ဆုပ်အုပ် အော်လိုက်ပြီး ပိန်းမှန်သောပါးကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ယားလိုက်လေသည်။ ခုပ်စောစောက သည်ရှုမှုးအပျို့တော်ကို သဘောတော်ကျွေစွာဖြင့် စူးစိုက်ရှု ကြည့်နေသော သီပေါ်ဘုရင်သည်လည်း သူထုံးမှ မျက်နှာတော်ကို လွှဲပစ်လိုက်တော်မူလေသည်။

“ကျွန်မ တစ်ယောက်အကြောင်း ပြောတဲ့ပဲ” ဟူ၍ စုဖုရားလတ်က ခုပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်သည်။ စကားကိုလည်း ဆက်ပြောလိုက်လေသေးသည်။

“အမိတို့တစ်တွေဟာ ကောင်းမြတ်တဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်တွေအကြောင်းကို သိယားဖို့ကောင်းတယ်။ စုဖုရားတို့လို ဘုရင်မင်းမြတ်တို့ ပိုများတို့ ဆိုတာတွေ ကတော့ ချစ်တယ် မုန်းတယ်ရယ်လို့ မရှိကြသွား။ အပြစ်ပေးတယ်ဆိုရင်လည်း ထုံးတမ်းအလိုက် အပြစ်ပေးရတာပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီလို့မှ မလုပ်လို့ရှိရင်လည်း အိမ်နီးပါးချင်းတွေက ဘယ်မှာ ရှိသောသမှု ရှိတော့မှာလဲ၊ သူတို့တစ်ကော်ဘူးမှာ မရှိသောရင် မကြောက်ရှုံးရင် တို့တစ်တွေဟာ လုပ်ငန်းတွင်ကျယ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

ဘုန်းတတ်ကြီးဘုရားဟာ အင်လိပ်တွေကို ခီတိုင်းပြည်က မောင်းထဲတိုင်တာ ဘာကြောင့်များ မှတ်သလဲ၊ သူတို့ကို ကြောက်ရှုံးသွားအောင် လုပ်တော် မူနိုင်လိုပဲ၊ ဒုက္ခပေးနိုင်လောက်အောင် အတက်ရှည်လာရင် အတက်ကို ဖြတ်ပစ်ရမယ်၊ ဆိတ်နိုင် ပေါက်နိုင်လောက်အောင် နှုတ်သီးရှည်လာလိုရှိရင် နှုတ်သီးကိုဖြတ်ပစ်ရမယ်၊ ပျော်နိုင်လောက်အောင် အတောင်အလက် ရှည်ထွက်လာလိုခို ရင်လည်း အဲဒီအတောင်အလက်ကို ဖြတ်ပေးရမှာပေါ့”

“မောင်မောင် ဆာတော်မူပြီ စုဖုရား၊ က စားတော်ခေါ်ကြရအောင် သွားကြစိုးရဲ့”ဟု သိပေါမင်းက စုဖုရားလတ်အား သူခေါ်နေကျေားတိုင်း မြတ်နှီးစွာ ခေါ်လျက် မိန့်တော်မူလိုက်လေသည်။

ဘုရင်နှင့် မိဖုရားတို့သည် မြှက်ခင်းကို ဖြတ်လျက် အဆောင်တော်သို့ ဝင်သွားကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ညာနေစာကို စားတော်ခေါ်နေကြသည်။ မြန်မာတို့၏ ရာဇဝင် အစဉ်အဆက်တစ်လျှောက်ဝယ် မိမိ၏ အရှင်သခင် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် လက်တော်ဆုံးရှု စားတော်ခေါ်ခြင်း၌ စုဖုရားလတ်သည် ပထမညီးဆုံး ထိုအခွင့်အရေးကို ခံစားရသော မိဖုရား ဖြစ်လေသည်။

စုဖုရားလတ်သည် စားတော်ခေါ်ရာတွင် ရေသောက်လျက် စားတော်ခေါ်လေ့ရှုသည်။ သိပေါဘုရင်က ထိုသို့မဟုတ် ပြင်သစ်ပိုင်နှင့် မျှော်လျက် စားတော်ခေါ်လေ့ရှုသည်။ ဒါကို စုဖုရားလတ်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကြည့်နေလေ့ရှုသည်။ ယင်းစိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်သည့်နောက်ကွယ်တွင် အဓိပ္ပာယ်မြောက်မြားစွာ ရှိနေလိမ့်မည်ကိုကား အဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ သိနိုင်မည် မဟုတ်ပေါ့။

တစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း၌ မြန်မာတို့၏ ပုံချွေဘာသာ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ဘုံးစဉ်သောင်ဆက်က လုပ်ဆောင်ခဲ့သော အစဉ်အလာသည် တစ်ခုခြုံးတစ်ခု မှန်မှန်ကြီးဗုံးလွန်ခဲ့လေသည်။

အမြိုမြို့အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ရွှေဖဝါးတော်အောက် အကန်တော့ရောက်ရှိလာရသော ဝါကျွတ်ကန်တော့လက်ဆောင်ဆက် အစီအစဉ် အခေါ်းအနား တစ်မြို့လုံးတွင် ဆင်ယင် ခင်းကျင်းလျက် အဆောင်ကိုင် မင်းလုလင်တို့သည် ခွင့်ခွင့်မြို့မြို့ သွားလာနေကြသည်။ ခမ်းနားသော ဆင်ကြီးများသည် မီးသူများအား တင်ဆောင်လျက် ဥဒ္ဓဟို သွားလာနေကြပေသည်။

မိမိတို့ ရာထူးအလိုက် အမှုထမ်း အရာထမ်းများသည် စောင်ကောင်းအဆင်း အဆောင်အယောင်များဖြင့် သွားလာနေကြလျက် စောင်တို့ဆင်၍

အလဲတိုင်သော မြင်းသည်တော်များ၊ သေနတ်လူလင်များ၊ ကိုယ်ရုတော်တပ်
သားများ၊ မှုန္တတော်မတ်တော်များ၊ အမြောက်စု အဝန်းငယ်သားများနှင့် အခြေ
အရုံ နောက်တော်ပါများ စည်စည်ကားကား ဖြစ်နေလျက် ရွှေဖြူတော်တစ်စိုက်
တွင် ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် သွားလိုက်လာလိုက်နှင့် ရွှေပြောလျော်လျက် ရှိလေသည်။

လွှတ်တော်ရွှေတွင် ဝင်းတော်ငါးတပ် ခင်းမြှေခင်းသည်။ ထိုးဖြူမင်း ခင်း
ကျော်းသည်။ စည်တော်စုနှင့် ဝင်းစည်လည်း ခံမြှေခံသည်။ မင်းသား၊ မင်းမြို့၊
မှုန္တတော် မတ်တော်တို့သည် ဝတ်ကောင်းစားကောင်းနှင့် နေရာသို့ တက်လာ
ကြသည်။ အချိန်သင့်သည့်အခါ် သီပေါ်မင်းသည် သရွှေ့ သင်းကျော်ဆင်လျက်
ထွက်စည်တော်တိုးလျက် ကြွေချိတော်မူလာသည်။ သည့်နောက် ရာလပ္ပါယ်တော်
တွင် ထိုင်းတော်မူလေသည်။

အခေါ်ရောက်လာသော မင်းသားများ၊ မှုန္တတော်မတ်တော်များနှင့် တက်
ရောက်ရန် ခွင့်ပြုခြင်း ခံထားရသော နိုင်ငံခြားသားအချို့တို့သည် လက်ဆောင်
တော်များနှင့် ညီလာခံနိုင်းမတွင် ပုံဆောင်တုပ်လျက် ပျပ်ဝပ်နေကြလေသည်။
ရွှေတော်မောက်တွင် ရောက်ရှိနေသော ပရိသတ်အား သီပေါ်မင်းသည် စကား
အနည်းငယ် မိန့်တော်မူပြီးနောက် အကြီးအကဲတို့အား တစ်ဦးစိကို အမြှေက်မူ
ပြုဗောတော်မူသည်။

တန်ခူးလ အခါသမယတွင် နှစ်သစ်ကူးသုကြိုန်တော်နှင့် ရေပက်ကစား
သည့် အစီအစဉ်များတွင် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မိဖုရားတို့သည် မင်းလားရေတော်
များဖြင့် ခေါင်းဆေးမင်းလာပြုတော်မူကြသည်။ ကျော် နှစ်းတော်သူ၊ နှစ်းတော်
သားများမှာမူကား တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရေပက်ကစားခြင်းဖြင့် မြှုပ်ထွေကြ
သည်။ ကဆုန်လတွင် ညောင်ရောသွန်းပွဲ အစီအစဉ်နှင့်အတူ သဘင်တော်ခံသည်
အစီအစဉ်ကို ကျင်းပသည်။ သည်ကြီးကျယ်သော သဘင်ပွဲကို တစ်ညာလုံး
ခံလျက် နံနက်ကျေမှုပင် ရွှေပိမ်းလေသည်။

နယုန်လမှာ ပွဲတော်လေးပွဲ ကျင်းပြု ဖြစ်သည်။ ငှုံးတို့အထဲမှ နောက်
ဆုံးပိတ် ပွဲတော်မှာ လယ်တွန်မင်းလာပွဲတော် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုပွဲတော်ကို
သီပေါ်မင်းသည် တစ်ဦးခါမှ ဆင်ယင် ကျင်းပြု မပြုခဲ့ပေ။ ဤပွဲတော်ကို မင်း
တုန်းမင်းသည် နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း ကျင်းပေပေးလျက် အကောင်းဆုံး အမြတ်လုံး
မင်းဝတ်တန်ဆာများကို ဆင်မြန်းတော်မူခဲ့လေသည်။

ရွှေငွေများဖြင့် ဆင်မြန်းထားသော နွားဖြူနှစ်ကောင်ကို လွှဲပွဲတုံးတွင်
ကလေလျက် အထူးရွှေချုပ် သတ်မှတ်ထားသော လယ်မြေကွက်းဘွဲ့ တစ်တိုင်း

ပြည်လုံး၌ ပါး ဆန်ရေ ပေါ်များရေးအတွက် ဆူမွန်ကောင်းများ တောင်းခြင်း၊ နတ်ကောင်း နတ်မြတ်များအား ပသခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။ သီပေါ်မင်းကမူ သည်သို့မဟုတ်ဘဲ ရွှေနှစ်းတော်အတွင်းမှာသာ စံနေတော်မူးခဲ့လေသည်။ ရာလလွင်တော်မူ အစောင့်အရှောက်များကင်းလျက် မဆွဲရဲ့သဲ ဖြစ်နေသည်။ အစောင့်အရှောက်များဖြင့် သွားပြန်ပါလျှင်လည်း လုပ်ကြံးမည်ကို အမြတ်းလို့ရှုမှုနေရလေသည်။

လျော့ပြုင်ပွဲများကို ကျွေးထဲတွင် လည်းကောင်း၊ ရောဝတီမြစ်ထဲတွင် လည်းကောင်း ကျင်းပလေ့ ရှိသည်။ ဤပွဲတော်များကိုလည်း ဘုရင်မင်းမြတ် တက်ရောက်တော်မမူခဲ့။ တန်ဆောင်မှန်းလတွင် ကထိန်သက်နှုန်း ကပ်လျှပွဲကို ကျင်းပမဲ့ ဖြစ်သည့် မသိုးသက်နှုန်းရက်ပွဲလည်း ပြုလုပ်ကြသည်။ သက်နှုန်းတော်ကို တစ်ညွှန်တည်းနှင့် အပြီး အပြိုင်ရက်လုပ်ကြသည်။ မှုပါကတော် မတ်ကတော်များနှင့် အပျို့တော်တို့သည် တပျော်တပါးကြီး သူ့ထက်ငါ အဖွဲ့လိုက် အစည်းလိုက် အပြိုင်ရက်ကြသည်။

တစ်ကြိုးမော် ငါအားထက် ရယ်အားသန်ရသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက ရွှေနှစ်းတော်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့လေသေးသည်။ မှုပါကတော် တစ်ယောက်သည် သက်နှုန်းကို တစ်ညွှန်လုံး မရက်ရအောင် ရက်ပြီးသော သက်နှုန်းတစ်ထည်ကို တိတိတ ဆီတ် ဝှက်၍ ယဉ်ဆောင်လာပြီးနောက် သူကိုယ်တိုင် ထိုညွှန်တွင် ရက်လုပ်၍ ပြီးလေဟန်ဖြင့် တင်ဆက်လိုက်သည်။ သို့မှာ ခဏအကြောတွင် မှုပါကတော်၏ ထိုးညာမှုမှာ ပေါ်သွားတော့သည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဤသို့လိမ်းလည်သော မှုပါကတော်နှင့် သူ၏ယောက်း ဖြစ်သူတို့အား သုတို့အများကို စာဖွဲ့၍ သီဆိုစေသည်။ ထို့နောက် ဆိုင်းတီးပေးပြီး နှောက် အကနိုင်းလေတော့သည်။ ဤသည်ကို ကျွန်းရှိနေသော ပရီသတ်များက တဝါဒီး တဟားဟားနှင့် သဘောကျွား ရယ်မောက်ရသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် လယ်ထွန်မင်းလာပွဲတော်ကို မကျင်းပသော်လည်း နတ်တော်လတွင် သီးဦး သီးနှံများကို ဦးဦးဖျားပင် မဟာမြတ်မှန်ဘုရားကြီး ထို့ တပ်လျှပ်တော်မူလေသည်။ လျှဖွှံ့ပစ္စည်းများကို နွားရှုပ်သူ့ဘုရားနှင့် ကွဲရှုပ်သူ့ဘုရား ပုဂ္ဂန်ရှုပ်သူ့ဘုရားနှင့် လျည်းကြီးများတွင် တင်ဆောင်၍ သယ်ယူကပ်လျှော့ ဖွဲ့စွဲလေသည်။

ပြာသို့လတွင် မြင်းခင်းပွဲတော် ဆင်ယင်ကျင်းပသည်။ ရွှေနှစ်းတော်အရှေ့ ဗုတ်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မိဖုရားတို့ရှေ့တော်မောက်၌ မြင်းအခါးပြိုင်ပွဲများ

ပြုလုပ်သည်။ ဆင်ထိုးပွဲများလည်း ပြုလုပ်သည်။ မြင်းအလျင်စီးလျက် မြင်းနှင့် စက်ထိုးပြိုင်ပွဲများကိုလည်း ပြုလုပ်ကြသည်။

အခြား အခြားသော ရာသီလိုက်ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ကျင်းပပြုလုပ်သော ပွဲတော်များလည်း အများအပြား ရှိသေးသည်။ လယ်ထွန်မင်္ဂလာပွဲတော်မူလွှဲ၍ ထိုပွဲတော်များကို သူအချိန်ဖြေသူ သူအစဉ်အလာအရ မပြတ် ကျင်းပသွားသည်။ လယ်ထွန်မင်္ဂလာပွဲတော်မူမူကား ဟန်ဆောင်လောကနှင့် တူသော ခွဲ့နှစ်းတော်၏ ယုံတမ်းကစားနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ အရောင်အဆင်း တောက်ပြောင်နေသော ဘဝအတွက် သဘာဝကျွဲ့လွန်းလျက် တကယ်တမ်း မှန်ကန်လွန်းလျက် ရှိနေလေသည်။

စုဖုရားလတ် တစ်ဦးတည်းသာလျှင် အရေးကြီးပုံရသည်။ သူသာလျှင် သီပေါ်မင်း၏ ထွန်ချက်ကြောင့် ထိရောက်မှု ရှိနေသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းလိုပင် စုဖုရားလတ်သည် ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိပြင်းနှင့် မကင်းခဲ့ချေ။ ပထမ သားတော်ဦးကလေး မွေးခြားသည်မှာပ နောက်၌ မွေးဖွားသူများ မှာ အားလုံး သမီး မိန့်းကလေးချည်းသာ ဖြစ်လေသည်။

စုဖုရားလတ်သည် သီပေါ်မင်းအား မျက်စီအောက်မှ အပောက်မခဲ့ချေ။ အမြဲတမ်းပင် “ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား ဘယ်မှာလ”ဟူ၍သာ မေးမြန်းလျက် ရှိလေသည်။ သီပေါ်မင်းမှာလည်း အမြဲတမ်းပင် စုဖုရားလတ်အနီး၌ ရှိနေလေသည်။ စုဖုရားလတ်သည် သူမောင်တော်အပေါ်တွင် ကြုံမှုအထိပင် စွမ်းဆောင် နိုင်ပါပေသည်။

ခွဲ့နှစ်းရှင်သည် မိဖုရားနှစ်ပါးတည်းသာ ရှိသည်ဟု အများ၏ ကဲ့ရဲ့ပြောဆိုသံများကို ရပ်တန်းက ရပ်သွားရလေအောင် စုဖုရားလတ်သည် ညီမတော်စုဖုရားကလေးအား တတိယမိဖုရားအဖြစ် ထားရှိပေးလေသည်။ စုဖုရားကလေးအား စုဖုရားလတ်တို့ စုဖုရားကြီးတို့တစ်တွေကဲ့သို့ အခမ်းအနားပြင့် စုလျားရှင်ပတ် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲတော်ကြီးကို မပြုလုပ်ပေးခဲ့ချေ။ ဘို့သိက်လည်း မသွေ့နှင့် ချေ။ သီပေါ်မင်းနှင့် စုဖုရားလတ်တို့၏ အဆောင်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အဆောင်ကို ပေးအပ်ထားသေးသည်။ သည့်အတွက် စုဖုရားလေး ခမာမှာ မိဖုရားတစ်ပါးကဲ့သို့ ဆက်ဆံခြင်း မခံရရှာချေ။

ယခုအခါတွင် ကင်းဝန်မင်းကြီးမှာ ပြန်လည် အရေးပေးခြင်း ခံရသွားမလိုလို အခြေအနေမှာ ဖြစ်နေပြန်လေသည်။ ကင်းဝန်မင်းကြီးသည် အရောင် နိုင်ငံများသို့ ခရီးထွက်ဖူးသည့်အတွက် ပဟုံသုတန်း ပြည့်စုံသည်။ ဖြစ်လေသူ

အထူးသဖြင့် ပြင်သစ်၊ အင်လိပ်နှင့် ဂျာမနီ နိုင်ငံများနှင့် နိုင်ငံရေး အဆက် အသွယ်များ ရှိခဲ့လေသည်။ ကင်းဝန်မင်းကြီးသည် လွှတ်တော်ထဲတွင် ဖြစ်စေ အခြား တစ်နေရာရာတွင် ဖြစ်စေ ထိုင်နေလျက် အရှေ့တိုင်းတွင် ဖြစ်ပေါ်လေ ရှိသည့် နှစ်းတွင်းစက်ပုန်းခုတ်နည်းမျိုးဖြင့် ပိမိနိုင်အား အကျိုးရှိအောင် အခြား သော နိုင်ငံများနှင့် မည်သို့ အကွက်ဆင်၍ ကစားရမည်ကို အမြတ်များ တွေးတော လျက် ရှိလေသည်။

အကယ်၍ သာ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတည်းအား မြန်မာနိုင်ငံနှင့် အလွန်အမင်း ချစ်ခင်ကျမ်းဝင်ခြင်းမျိုး မဖြစ်ရလေအောင် ပြုလုပ်ထားနိုင်ပါက နိုင်ငံကြီးများ အနေဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံအား လက်ဝါးကြီးအုပ်လျက် ပိမိသာ ကြီးစီးလိုသည့် အင်လိပ်တိုးအား ငှါးတို့တစ်တွေ စုပေါင်းလက်တွဲ၍ ခုခံ မောင်းထုတ်ပေးနိုင် ကောင်းရဲ ဟူ၍ လည်း စဉ်းစားဆင်ခြင်ပုံ ရလေသည်။

ကင်းဝန်မင်းကြီးသည် ဤအကြောစည်ကို မိဖုရားကြီး စုဖုရားလတ်ရှုံး တွင် တင်ပြလေရာ သီပေါမင်းကလည်း ဘေးမှ နားထောင်တော်မူနေလေ သည်။ မိဖုရားနှင့် ဘုရင်မင်းမြတ်တိုက် သူ၏ အကြောစည်ကို နှစ်ချိုက် သဘော ကျော်လေသည်။ ကင်းဝန်မင်းကြီး စိတ်ပါလက်ပါ အလုပ်လုပ်ကိုင်နေသည်ကို အောင်ရသည့်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှပေသည်။

သည်အဘိုးကြီးသည် အစဉ်အလာ အရှိန်အဝါတွေကို စောင့်ထိန်းလျက် နှိုးလောကထဲတွင် ကျင်လည်နေရစေကာမူ သူမှာ ကျော်လူများနှင့် ကွဲပြားခြား ဆောင်ရွက် ရှိနေကြောင်းကို သိနိုင်ကြပေသည်။ သူ၏ အရေများ တွန့်နေပြီဖြစ် သော မျက်နှာပေါ်တွင် ပညာညာပုံပေါ်ပေါ် ပြည့်ဝမူ လကွဏ်များသည် ခေါ်လွှင်နေသည်။

ဤအချိန်ပိုင်းတွင် ဥရောပတိုက်သို့ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ စေ ခုတ်ချိန်အတွက် သဘောတူထားကြသည်။ ဤအဖွဲ့မှာ နိုင်ငံရေးကိစ္စ လုံးဝ ခုပါနဲ့ ကုန်သွယ်ရေးနှင့် လောကဓာတ်ပညာ ဆည်းပူးရေးသက်သက် အတွက် ပြုသောသည်။ ဤအတွက်ကြောင့်ပင်လျှင် မြန်မာကိုယ်စားလှယ်တော်များ အဆုံး သွားရောက်ရေးကိစ္စကို ရတက်မအေးဘဲ ဖြစ်နေသော မြန်မာပြည်ရှိ ပြုသော ဝန်ချုပ်ရှင်တော် မဟာမင်းကြီးအား အကျိုးအကြောင်းကို တင်ကူး၍ပင် အသိသေးထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ကင်းဝန်မင်းကြီး၏ အစီအစဉ်၌ ဤကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် မျက်နှာ ချို့ယော ဘတ်မပါဘဲ ပြင်သစ်၊ ဂျာမနီနှင့် အီတလိနိုင်ငံများသို့ သွားကော်မည်

ဖြစ်လေရာ ပထမဦးစွာ ပဲရစ်ဖြို့သို့ သွားရောက်မည် ဖြစ်လေသည်။ သည်အဖွဲ့ ကို သီပေါ်မင်း၏ ပြုစာစ်အမှုထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သူ ကောင့်ဒီ ထနိဂုံလက် (Comite De Treveles) က ဦးဆောင်ပြု၍ သွားကြရမည် ဖြစ်လေသည်။

ချွေနှစ်းတော်အတွင်း၌ လူပုဂ္ဂရားမှုများမှာ အရှိန်ကောင်းလျက် အသက် ဝင်လာနေပေါ်သည်။

ဘုရာ်မင်းမြတ်၏ အမှုတော် ထမ်းရွက်နေကြသော နိုင်ငံခြားသားများသို့ ပေးရန်ရှိသော လခများကို သူတို့သည် ယခုထက်ထိ မရရှိကြသေးပေါ့။ သူတို့ တစ်တွေမှာ အလောင်းအစားသမားများကိုသိပင် နွဲကောင်းကောင်းဖြင့် လစာ များကို ဆက်လက်၍ မျှော်လင့်စောင့်စားလျက် ရှိကြလေသည်။ အမှုန်မှာမူ နိုင်ငံခြားသားများသည် အလောင်းအစား အရာ၌ မြန်မာများကို မဖိုကြခွေ။

ထိခို့များ ထားသည့်အတွက် နိုင်ငံ နှစ်နားလုံသည်။ လူတွေ ဆင်းရဲ့ခုံကြရောက်ကြရသည်။ မန္တလေးမြို့တော်သူ မြို့တော်သားများသည် မိမိတို့တွင် လက်ကျွန်းပိုက်ဆုံးသေးပါက ထိကိုသာ စွဲနှင့် ထိုးတတ်ကြသည်။ နေရာတိုင်း တွင် ခိုးသားစားပြ ထကြလျက် ဆင်းရဲ့ခုံကြရောက်ရှိနေကြလေသည်။ သည့်အတွက် ကုန်ကုံးသန်းရောင်းဝယ်ရေးကိစ္စု လုံခြုံမှု မရှိနိုင်ဘဲ ရှိနေရလေသည်။

လအနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် နယ်ခြားကို ဖြတ်ကော်လျက် ပြီတိသူ ဘက်သို့ ခိုးဝင်သွားသူ အရေအတွက်များ တိုးပွားလာလျက် ရှိလေသည်။ စော်ဘွားအချို့က ခြားနားလာကြသည်။ ပို့ဆက်မြှု လက်ဆောင်များ မပို့ဆက်ကြတော့ဘဲ ရှိလာသည်။ ဗန်းမော်တွင် လူဆိုးတရှတ်များ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက် သည့်အတွက် လျော်သင်းပိုလ် ယွန်းစုဝ်ကို စေလွှတ်၍ တိုက်ခိုက် နိုမ်နှင်းစေရ သည်။ ဗန်းမော်တွင် မငြိမ်မသက်မှုများ ဖြစ်ပေါ်စာခါက ရန်ကုန်သို့ စုန်ဆင်းသွားကြသော အမေရိကန် နှစ်ချင်း သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အနီးများသည် ဗန်းမော်တွင် အေးဆေးသွားသော အခြေအနေကြောင့် အထက်သို့ ဆန်တက်ရန်အတွက် မန္တလေးသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။ အနီးသည် မိန်းမသားများ သည် မိမိတို့၏ ခင်ပွဲနီးသည် လင်ယောက်နှားတို့ အပါးဝယ် ရှိနေလိုကြမည်မှာ ဓမ္မတာပင် မဟုတ်ပါလား။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သီပေါ်မင်းသည် နယ်ပယ်များမှ မင်္ဂလာမရှိသော သတင်းများကိုသာ ကြားနေရသည်။ နေ့စဉ်လိုပင် စုဖုရားလတ်သည် တိုင်တားမင်္ဂီးတို့၏ တိုင်းတိုင်ပင်လျက် အဝေးမြို့များမှ ပို့ကြသော စားပြလူဆိုးများအား သုတေသင်ရန် အမိန့်များ ထုတ်ပြန်ကြသည်။

ဤသို့ တိုင်းပြည်မြို့မှူးသက် ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် တစ်နေ့၏ ဆိုင်သော သုတေသနမှုကြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ဤလူသတ်ပွဲကြီးသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်က မင်းညီမင်းသားများကို သုတေသနမှုကြီးထက် ပိုမို၍ ဆိုင်သောလေသည်။

သည်အနေးမှာလည်း ရနောင်မင်းသားနှင့် တိုင်တားမင်းကြီးက ခေါ်းဆောင်လေသည်။ သည်အကျဉ်းသားများက နိုင်ငံရေးပြစ်ချက်နှင့် မကင်းသူ များနှင့် ဖိုးနှီးအရုပ်သားများလည်း ပါဝင်နေသည်။

သိပေါဘုရင်ထံသို့ တိုင်တားမင်းကြီးက ခေါ်းဆောင်ပြုကာ ဝင်ရောက်ပြီး နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများက သိပေါဘုရင်အား လုပ်ကြံရန် အကြံအစည်းပြုလုပ်နေကြောင်း တင်လျှောက်ရာမှ ဤသုတေသနမှုကိစ္စကြီး စတင်လာလေတော့သည်။ ယင်းနိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများထံတွင် အပြင်ဘက်မှ လိုလားသူ များလည်း ရှိနေလျက် သူ့တို့တစ်တွေမှာ ထိုအကျဉ်းသားများအား အကုအညီပေးရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြသည်ဟု ဆိုသည်။

သည်ကာလဝယ် စုဖုရားလတ်သည် ယခင်အခါများကလို အပျို့တော်တစ်သို့ ထွက်လေ့မရှိဘဲ အဆောင်အတွင်း၌သာ ဖိုးနိုင် မကင်း ရှိနေတော်မှုသည်ကို တွေ့ဖြင့်နေရာလေသည်။

နေဝါယဉ်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အတွဲပွဲများမှ ဆိုင်းသံ ပုံသံများသည် ယခု အချိန်ထိတိုင်အောင် ရပ်နားသည် ဟူ၍ ပရိုခဲ့ပါချေ။ သဘင်ပွဲများကို အဆက် ဓမ္မပါတ် ခံမြေခံလျက် ရှိရာမှ ဆိုင်းသံပုံသံများသည် ပို၍ ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်ဟုပင် ထင်မှတ်နေရလေတော့သည်။ ထိုညာတစ်ညွှဲးတွင် ကောင်းတင်ယု၍ မိုးရောင်များ ထင်ဟပ်နေလေသည်။ နှိမ့်ခဲ့အောင်များသည် အတေးမှ စင်ပုံလောင်လျက်ရှိသည်။ သို့ဖြင့် အရှက်ကျုပ်း၍ အလင်းပေါက်လာသည်နှင့် သူတို့၏ စိတ်ထံတွင် ကောင်းကင်ယံတွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော မိုးလျှောင်းသားသည်၍ သို့ဖြင့် သာ

ရနောင်မင်းသားနှင့် တိုင်တားမင်းကြီးတို့၏ အမိန့်ဖြင့် ညာတွင်းချင်းအကျဉ်းထောင်များကို မိုးနှီးပစ်လိုက်ကြသည်။ မိုးလောင်သည့်အထံတွင် ပါဝင်သွားဘဲ လွှတ်ပြောက်လာသော အကျဉ်းသားများအား ရက်စက်စွာ သတ်မှတ်စံကြသည်။ မနောက် ကောင်းကင်ပြင်တွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော မိုးလျှောင်းသားသည် ထိုညာဘက်ဆိုက ရနောင်မင်းသားနှင့် တိုင်တားမင်းကြီးတို့၏ ကြမ်းတို့၏ သာ ပျက်နှာများပေါ်ဝယ် ရောင်ပြန်ဟပ်ခဲ့လေသည်။ တိုင်တားမင်းကြီးသည် အူးခုံးကို ခေါ်တောင်းကျိုက်လျက် ဘေးလွှတ်ကို လက်တွင်ကိုင်ဆွဲပြီး အမောင်

တွင်းမှ အသက်လျှ၍ ပြေးထွက်လာကြသော အကာအကွယ်မဲ့နေသည်အကျဉ်းသားများအား သူနှင့်မောင်မောင်တို့ဘာ ဦးဆောင်ပြီ သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြလေသည်။

ယင်းသို့ အသတ်ခံရ၍ သေသူများ၊ မီးလောင်ကျမ်း၍ သေသူများမှာ ကလေး၊ လူကြီး၊ ယောက်ရား၊ မိန်းမ စုစုပေါင်း နှစ်ရာနှင့် သုံးရာအကြားတွင် ရှိမည်ဟု ခန့်မွန်းရလေသည်။ သီပေါ်မင်းသည် ဤသူတို့၏ အလောင်းများကို မြို့၏ အနောက်ပြင်ဆိတ် သယ်ယူစေလျက် မြေမြှုပ်သြို့ယူပြုပြု၍ မပြုစေဘဲ သည်အတိုင်း ထားရှိရန် အမိန့်တော် ချမှတ်လိုက်လေသည်။ ဤသို့ ထားရှိစေ ခြင်းမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်အား လုပ်ကြုံသူများအတွက် သင်ခန်းစာ ရရှိစေရန် အတွက် ဖြစ်ပေသည်။ အလောင်းများသည် မြေမှာ ပြန့်ကျေနေသည်။ တစ်ဦး ပေါ်တစ်ဦး ထပ်လျက် လဲကျေနေသူများလည်း ရှိသည်။ ဘေးအလျားလိုက် လဲကျေနေသူများလည်း ရှိသည်။ သူတို့တစ်တွေမှာ သေတာတောင်မှ ဖြောင့် ဖြောင့်တန်းတန်း မသေရရှာပါပေ။

အလောင်းများသည် ဤအတိုင်း ရှိနေလေရာ ခွေးများ၊ ဝက်များ၊ လင်းတများ၊ ဝင်ရောက် စားသောက်နေကြသည်။ လူသေကောင်မှ အပုပ်နဲ့များမှာလည်း တထောင်းထောင်း ထလျက် ရှိလေသည်။ ဇရာဝတီမြစ်ထဲတွင်လည်း ဘုရင့် မီးသဘားများသည် အထက်အောက် လူးလာစုနှစ်ဆန်လျက် အလောင်းများကို ကြည့်သူများအား အခုံ တင်ဆောင်လျက် ရှိလေသည်။ သည်သို့ ဖြစ်ပျက်နေသည့်အတဲ့ ပွဲလမ်းသဘင်များမှာလည်း မပြတ်လပ်အောင် အသုံးတော်ခံလျက် ပင် ရှိနေလေသည်။ သည်အရေးအခင်းကို စုံလင်စွာ သိရှိထားပြီး ဖြစ်သည့် စန်ဒန်းနှင့်သည် သူတွေကြုံရသော အဖြစ်အပျက်များကို စိုးရိမ်ပုပန်မိသည် အတွက် ပြတ်သွေးတို့အနေဖြင့် အထက်မြန်မာပြည်ကို ဝင်ရောက်ထိန်းသိမ်းပေးရန် စာရေး၍ အကြောင်းကြားလိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် ရန်ကုန်မှ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသော သတင်းများက အားမရနိုင်စရာ ဖြစ်နေသည်။

အိန္ဒိယမှအစိုးရသည် အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများ၏ ပြည်တွင်းရေးများတွင် ဝင်ရောက်နောင့်ယှက်ခြင်း ပြလိုသောဆန္ဒ မနှိုကြောင်း သိရှိရလေသည်။ အခြား အနေမှာ ရွှေမထိုး နောက်မဆုတ်သာသော ခွဲကျေတာ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လေသည်။ ပြတ်သွေးတို့သည် ပထမပိုင်း ရက်စက်မှုတွင် ဝင်ရောက် လက်လျှောက်ပါဝင်ဟန့်တား ထိန်းသိမ်းခြင်း မပြုလိုက်ဘဲ အိန္ဒိယတွင်လည်း မင်းသားနှင့်ပါးအား လက်ကိုင်ပြုထားလျက် သီပေါ်မင်းသားအား နန်းတက်ခြင်းကို လက်ခံနေခြင်းမှာ အတော်ကြီး ခွဲကျေနေသော အခြေအနေ ဖြစ်လေသည်။ အကာယ်၍သာ

ကန့်ကွက်စာပို့ခဲ့လျှင် စာနောက်မှ ထိရောက်သော အရေးယူမှုများ လိုက်ပါရ မည် ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် အောက်မြန်မာပြည်၏ ဝန်ရှင်တော် မင်းကြီး ဘားနားတိက မြန်မာမင်းထံ ရှုတ်ချသောစာများ ပို့လွှတ်ရန် အကြော်ပေး ချက်အား အိန္ဒိယအစိုးရက ပထ်ချခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခွဲနှစ်းတော်တွင်းတွင်မူကား တီးတိုးတီးတိုးနှင့် သတင်းကလေးများကို တစ်ယောက်မတစ်ယောက် ဖောက်သည်ချလျက်ရှိလေသည်။ တိုင်တားမင်းကြီး သည် သူ၏နိုင်ငံရေး ရန်ဘက်များအား ထောင်သွင်းအကျဉ်းချထားလျက် အစု လိုက် သူတ်သင်ရန် ကြံးစည်နေကြောင့် သတင်းများသည် ပို့လွှင့်နေလေသည်။

သည်သတင်းများသည် ဟုတ်မှန်ဖို့ဘက်မှ ပို့ရှု များနေလေသည်။ အကြောင်းနည်းဟူမှ တိုင်းတာမင်းကြီးအနေဖြင့် ကင်းဝန်မင်းကြီးသည် အရေး ပေးခြင်း ခံနေပြန်သည့်အတွက် မလိုမလား ဖြစ်နေပုံးရလေသည်။ အခုချိန် ဆုံးလျှင် ကင်းဝန်မင်းကြီး၏ ပြုလေအရှိန်ကလည်း အနည်းငယ် တက်စပြုလာ နေပြီ မဟုတ်လား။ ကင်းဝန်မင်းကြီးက သူအား တစ်နည်းနည်းဖြင့် ထုတ်ပယ်ရ အောင် ကြီးစားလိမ့်မည် ဟူ၍လည်း မိုးရို့မြပ်ပုံပန်နေပုံးရလေသည်။

ထောင်ထဲမှ အကျဉ်းသားများအား မီးချို့လျက် အစုလိုက်သုတ်သင်ခြင်း တိစ္စမှာ ကြို့ကြို့တင်တင် အကွက်ဆင်၍ ကြံးစည်မှုကြီး ဖြစ်နေသည်ဟု သီသယ ဓကင်းမူးများသည် လေထဲတွင် ပုံပေလျက်ရှိလေသည်။ အချို့သော အကျဉ်းသား များအား သူတို့ကို ထောင်အုပ်၊ ထောင်မျှုးများက ထွက်ပြီးခွင့်ပေးမည်ဟု ပြောထားကြသည်ဟုလည်း ပြောကြသည်။ ထောင်အုပ်ထောင်မျှုးများကလည်း သူတို့မှာ အကျဉ်းသားများ၏ မီဘဆွေမျိုးများက လာဘ်ထိုးထားသည်ဟု အသံ လွှားထွားကြသည်။ အမှန်မှာ ထောင်အုပ်၊ ထောင်မျှုးတို့အား အကျဉ်းသားများ၏ ခုံ့သူများဘက်မှ လာဘ်ထိုးထားခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ အကျဉ်းသားများသည် အော်လင့်ချက် ကြီးစွာဖြင့် အချုပ်ထောင်ကိုဖောက်လျက် ထွက်လာကြရာတွင် အသင့် စောင့်ဆိုင်းနေသော ရွှေလှုံတပ်သားများက အေးအေးဆေးဆေးပင် သေနတ်နှင့်ပစ် ဓားနှင့် ခုတ်ပိုင်းကြတော့သည်။ သည်ရက်စက်မှုကြိုးကို ဦးဆောင် ကြသူများကား တိုင်းတာမင်းကြီးနှင့် သူ၏ကျွန်ုပ်တွေ့တော်တစ်ဦး ဖြစ်သည့် ရွှေလှုံးဝိုင်းတို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤအရေးတွင် ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်လည်း အရေးကြီး သော အခန်းတစ်ခုမှ ပါဝင်ခဲ့သည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။ ဖြစ်နိုင်ပေမည်။ ဒေဝါ၏ အော်လွှဲရှင် အသက်ဦးဆုံးပိုင်းဖြစ်သော ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် အရို့အကြော်

အရေခန်းခန်း လုပ်ဆောင်မည်မှာကား ဓမ္မတာပေတည်း၊ သူတိုကပင်လျှင် ထောင်တွင်မှ အကျဉ်းသားများက ဘုရင်မင်းမြတ်အား လုပ်ကြရန် ပုန်ကန်ခြင်း ပြစ်သည် ဟူသောသတင်းကို ဖြစ်စေလေသည်။

အကျဉ်းထောင်မှ အကျဉ်းသား ရာပေါင်းများစွာတွင်းမှ အကျဉ်းသား အချို့သာ လွှတ်မြောက်သွားသည်။ သည်အရေးအခင်းတွင် ညောင်ရမ်းမင်းသား ၏ အနီးကပ်ဆုံးသော အဆက်အစွမ်းမှုနှင့်သွေးအားလုံး သုတေသနပြုမြဲခံရသည်။ ထောင်အတွင်းမှာ ချုပ်နှောင်ထားခြင်းခံရသော ညောင်ရမ်းမင်းသားမယ်တော် နှင့် နှမတော်တို့၏အကြောင်းကိုမှုကား သတင်းအစအနွေ့ မကြားရတော့ပေ။

အမြေအနေများသည် ခါတိုင်းကဲသို့ နေသားတက္ကဖြစ်သွားပြန်လေသည်။ ဟရိစိုးတ်သဘင်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် ရောက်ရှိလာလျက် ရွှေနှင့်တော်ထဲတွင် ကပြာသုံးတော်ခံလျက် ရှိလေသည်။ မြို့တော်အပြင်ဘက်တွင်ကား တိုင်တား မင်းကြီးနှင့် သု၏လူယုံတော်များသည် ဆင်ကြီးများစီးလျက် လမ်းသလားနေရင်းက သုတိအလာတွင် လမ်းဘေးမှ ဒုးတုပ်၍ အရှိအသေ မပေးသူများအား ကြိမ်ဖြင့် ရှိက်လျက် ဆုံးမနေကြလေသည်။

အပြည်တော်တစ်ဝန်းလုံးတွင်မှုကား ဆိုင်းသံပုံသံများမှာ နှေ့မစ် ညာမရပ် ဆက်၍ဆက်၍ တြေ့မြှုမြေ့မြေ့တသဲသဲ ပေါ်လာလျက် ရှိနေလေသည်။ သည့်နောက် အခြားဖြစ်ပြုရပ်တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပြန်ခဲ့သေးသည်။

ထိုစဉ်က အားလုံးပိုင် နယ်ဖြစ်သော အောက်မြန်မာပြည် ဒုံ့မြို့သို့ ထွက်လုဆေးပြစ်သော အားလုံးပိုင် အရာဝတီဖလိုတီလာကုမ္ပဏီပိုင် မီးသဘော် ကို လျေသင်းအတွင်းဝန်၏ ရောက်ဆိုင်ရာကင်းမှ သတင်းအရ ဖမ်းဆီးထား လိုက်သည်။ သဘောပေါ်တွင် ပါရှိနေသော ဒုံ့မြို့သို့ ခနီထွက်မည့် မြန်မာခန့် သည် သုံးဆယ်ခန့်ကို ဖမ်းဆီးလိုက်၏။ သည်တစ်ကြိမ်တော့ လျေသင်းအတွင်း ဝန်ထိုက ကျက်ကျော်ပြင်သွား၏။ သည်ဖမ်းဆီးလိုက်သည့် ခရီးသည်သုံးဆယ် မှာ တခြားလူများ မဟုတ်ကြ။ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေသည့် ညောင်ရမ်းညီ နောင်၏ တပည့်တပန်းတစ်စုပင် ဖြစ်၏။ ညောင်ရမ်းမင်းသားကြီး၏ အတွင်း စာအရ ဒုံ့မြို့သို့ လိုက်ပါကြရန် ဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စကို လျေသင်းအတွင်းဝန်က သတင်းရထားသဖြင့် ဤသို့ ဖမ်းဆီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဤသည်ကို အားလုံးသံအမတ်ကြီး မစွေတာရောက အထူး မခံမရင်ဗိုင် ဖြစ်ပြီး မြန်မာအစိုးရထုသို့ ကန်ကွက်စာတစ်စောင် ပို့လိုက်ပြန်သည်။ အဆိုပါ စာကို နှင့်တော်အတွင်းမှာ သေချာစွာ လေ့လာ၏။ ပြီးမှ ကိုယ်မင်းကြီး

ဦးကောင်း လက်မှတ်ဖြင့် ပြန်ကြားလိုက်သည်။ ကင်းဝန်မင်းကြီးဦးကောင်း၏ ပြန်စာတွင်မူ -

မီးပုံပျို့မီးပြမည့် ကာနယ်ဝိုင်းဒန်း ဆိုသူနှင့် မြန်မာတစ်စု အချင်း ဖြစ်ပွားရသည့်အတွက် မိမိတို့က တောင်းပန်ပါကြား၊ ထိုသို့ ရန်စသည့် မြန်မာတစ်စု ကို မိမိတို့ မကြာဖီ စုစမ်းအရေးယူမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အင်လိပ်ဝိုင် ရောဝတီ သဘောခရီးသည်သုံးဆယ်ကို ဖမ်းဆီးခြင်းမှာ မြန်မာဘုရင်၏ ကျေးကျွန်များ ဖြစ်၍ အခြားသို့ ထွက်မသွားရန် ပြန်၍ ခေါင်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သဖြင့် အပြစ် မဆိုထိုက်.. ဟူ၍ ပါရှိလေသည်။

ထိုသို့ ပြန်စာပို့အပြီးတွင် ယခင် ထုတ်ပြန်ကြဟာခဲ့သည့် “မဟာမိတ်ဖြစ်သော အင်လိပ်အစိုးရ၏ ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုး လက်အောက်ခံ ဥရောပတိုက်သားများကို ပြန်မာရမက်အရာရှိ အမှုထမ်းများက ညျဉ်းပန်းခြင်း မပြုရ” ဟူသော ဘမိန့်တစ်ရပ်ကို “ပြန်မာရမက်အရာရှိ အမှုထမ်းများက” ဆိုသည့်နေရာတွင် “ပြန်မာရမက်အရာရှိ အမှုထမ်းများနှင့် တိုင်းသွေးပြည်သားများက ညျဉ်းပန်းနှင့်စက်ကြိုင်စက်ခြင်း လုံးဝ မပြုရ” ဟူ၍ ပြင်ဆင်ထုတ်ပြန်လိုက်လေတော့သည်။

မြန်မာ - အင်လိပ်အစိုးရတို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ပုံမှန်မင်းလက်ထက် ဖြစ်ပွားခဲ့သော မြန်မာ - အင်လိပ် ဒုတိယစစ်ပွဲအုံပြီးတွင် ပြုပြစ်လာခဲ့၏။ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး လက်ထက်တော်တွင်လည်း ဆိုဖွယ် မရှိအောင် ကောင်းမွန်လာသည်။ သည့်အတွက် အင်လိပ်သို့ပင် ကင်းဝန်မင်းကြီး ခေါင်းဆောင်သော သံတမန်များ စေလွှတ်ခဲ့ပေသေးသည်။

သီပေါ်မင်း နန်းတက်စ အချိန်တွင်လည်း အင်လိပ် - မြန်မာ ဆက်ဆံရေး ပြုပြစ်မလိုလို ရှိခဲ့သည်။ သို့သော မင်းညီမင်းသားများ အသတ်ခံရမှာ ချောင်ရှင်းညီနောင်တို့ ထွက်ပြေးမှုများ၏ အင်လိပ်သံအမတ်က ဝင်ရောက်စွက်ဖက်သည်ဟုဆိုကာ အနည်းငယ် မသင့်မတင့် ဖြစ်လာပြန်သည်။ ထိုနောက် အင်လိပ်အရာရှိတို့၏ မြန်မာအချို့ မကြာခကာ အချင်းများမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။ သည့်အတွက်ကြောင့် အင်လိပ် - မြန်မာ ဆက်ဆံရေးမှာ အနည်းငယ် တင်းမာ လာသယောင် ရှိနေသည်။

သို့ရာတွင် အင်လိပ်သံအမတ် မစွဲတာရော်း လိမ္မာပါန်ပူး ရွှေနန်းတော်အတွင်းမှ ကင်းဝန်မင်းကြီး၏ အာမြော်အုပ်ရှိမှုများကြောင့် ဆက်ဆံရေးသံပဲ့မလျှော့မတင်း ရှိနေသည်။ သည့်အတွင်း နေပြည်တော် တစ်ခွင့်၌ အချိန်ဘဏ္ဍာင့် တိုးတက်စေရန် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ထိခိုက်တော်များ ဖွင့်လှစ်ခဲ့

သည်။ ထိကို တစ်လ ဆယ်ကြိမ် ထိဖွင့်သည်အထိ ကျင်းပမိသဖြင့် တိုင်းသူပြည် သားများအား မွဲဆေးဖော်ပေးသည့်နှင့် တူနေသည်။ သည့်အတွက် သူ့ခါးဓားပြု များလည်း ပိုမို များပြုဗျာသည်။ အစိုးရက ပြည်သူလူထု အာရုံပြောင်းလဲရန် အတွက် ထိဘက်သို့ ဦးတည်ပေးသော်လည်း တိုင်းပြည်မှာ မိအေးနှစ်ခါနာပုံမျိုး ဖြစ်နေရသည်။ ထိဖွင့်ခြင်းကြောင့် လစဉ် ဘုရင့်ငွေတိုက်တော်သို့ ဘဏ္ဍာဂွေ တစ်သိန်း နှစ်သောင်း ဝင်ငွေရှိသည်။ သို့သော် တိုင်းသူပြည်သားများ၏ လက် ဝယ် ငွေမရှိတော့ဘဲ ကြွေးများသာ အဖတ်တင်နေ၏။

ထိဖွင့်ခါစ ဖြစ်၏။ သီပေါမင်း၏ထိတော် ပထမပေါက်သူကို ဆင်ပေါ်တွင် ငွေထုပ်တင်လျက် အိမ်တိုင်ရာရောက် သွားပို့ပေး၏။ ဒါကို လူအများက အား ကျကာ သူထက်ငါ အလုအယက် ထိထိုးကြလေသည်။ ထိစွမ်းခါစတွင် လက် မှတ်တစ်စောင် ငါးကျပ် ဖြစ်၏။ နောက် ထိထိုးကြသူ များလာသဖြင့် နှစ်ကျပ် အထိလျော့ကာ ထိချုံကို ဆယ်ရုံခွဲပြီး သုံးဆယ်ခြားကြောက်ကောင်ထိကဲသို့ တစ်နေ့ ဆယ်ကြိမ် ဖွင့်ပေးပြန်သည်။

သည့်တွင် တိုင်းသူပြည်သားများမှာ ထိကိုသာ ဂရုစိုက်ကြသဖြင့် ရရှိလာ သည့် အမြတ်များမှ ကြွေးတင်ရှိခြင်း၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ ပျက်လာခြင်း၊ ခပ်ပေါ့ပေါ့နေခြင်း၊ တရားမမှုံးခေါင်းများ ဖြစ်ပွားခြင်းများ ဖြစ်လာတော့သည်။ အချို့သူများမှာ ကိုယ့်ပိန်းမများကိုပင် ငွေအပေါင်ထားကာ ထိထိုးပစ်လေ့ရှိသည် ဟု သိရ၏။ ဤသည်တို့ကြောင့် ထိချုံများကို ၁၂၃၃ ခုနှစ်၊ ပြာသုလတွင် ပိတ်ပစ်ရလေသည်။ မန္တလေးမြို့၊ ရွေးချို့တော်အနီး ရုံတော်ကြီးဟု ခေါ်တွင် သော နေရာမှာ သီပေါဘုရင်လက်ထက်က ထိဖွင့်သော ထိချုံးကြီးနေရာ ဖြစ် သည်ဟု သိရသည်။

အစစ ကုန်ရွေးနှစ်းတိုးတက်မှု့ဒဏ်၊ နိုင်ငံရေးအခြေအနေအပြောင်းအလဲ ဒဏ်များကို ခံစားရရှာသော ပြည်သူလူထု၏ လွတ်လမ်းကား ထိသာ အားကိုး ဖွယ်ရာ ဟူ၍ မြင်လေသလားမသိ။ ဤမျှ နင့်နင့်သီးသီးရှိသည့် ပစ္စည်း ကုန်မျှ မက မိမိတို့၏ အိမ်သူသက်ထား အနီးသည်များကိုပင် ပေါင်နှုံးကာ ထိထိုးကြရာ သည်။ နောင်မှ လျောက်လျားပဲ ခုတော့ ဖြစ်လာသည့်ပြဿနာကို ဖြစ်သလိုပဲ ရင်ဆိုင်တာ ကောင်းရဲ့ ဟူ၍များ အတွေးတွေးဝင်နေကြဟန်တူရဲ့။

ထိချုံများ ရုပ်သိမ်းပြီးနောက် ကြွေးမြို့များစွာ တင်ကျန်ရစ်သူ ဆင်းခဲ့သား ပြည်သူများအတွက် ဘုရင့်အမိန့်တော်ဖြင့် ကြွေးဆပ်ပေးသော စန်းကာ်မျိုး ထွင်ပြန်သည်။ တတ်လည်း တတ်နိုင်သော အစိုးရပါပဲ။ ပြည်သူမှုပွဲခဲ့ ခုက္ခာပင်

လယ်ဝေနေသည့် စိတ်များကို အနေအထား ပြောင်းသွားစေရန် ဖန်တီးပြောင်းလွှာပေးနေလေရဲ့။ သို့သော် သည်ထွင်လိုက်တဲ့ စနစ်ကလည်း မအောင်မြင်သူ့လို သိရသည်။ သည်လို ထိကြာင့် ကြွေးတင်ကျွန်းရံသူများကို ဘုရင်မင်းမြတ်က ကြွေးဆပ်ပေးခဲ့ဖူးသဖြင့် “ကြွေးတင်လျှင် ဘုရင်ဆပ်လိမ့်မပေါ့” ဟူသည့် စကားပုံ ဖြစ်ပေါ်လာဟန် ရှိ၏။ နေပြည်တော် တစ်ခွင့်မှားလည်း ဘာဖြစ်နေသည်မသိပါ။ မီးလောင်မှုများသည် မကြာခက် ဖြစ်ပွားနေသည်။ မြစ်အနောက်ဘက်မှာ ထွေနေတဲ့ သောင်းကျွန်းမှုများကလည်း လျော့သွားသည်ရယ်လို မရှိဘူး။ သွားနှိမ်လိုက်၊ နှိမ်တုန်းသာ ခဏပဲ့။ တော်ကြာ ပြန်ထလာတာပဲ့။

ဒါတင်လားဆုံးတော့ မဟုတ်သေးဘူး သည်ထက် ဆုံးရွားတဲ့ဖြစ်ရပ်တွေ က နေပြည်တော်မှာ အနှစ်အပြား ဖြစ်နေသေးရဲ့။ မီးလောင်မှုများကလည်း ပို့မို့များလာသည်။ ဟိုရပ်ကွက် တစ်အိမ်စာ သည်ရပ်ကွက် နှစ်အိမ်စာ လောင်ကျွမ်းခဲ့သော်လည်း သူတ္ထရာန် ၁၂၄၅ ခုနှစ် တန်ခူးလဆန်း (၁) ရက် ည ၃၁၂၅၂၌ အချိန်မှာ လောင်ကျွမ်းခဲ့သည့်မီးက အကြီးဆုံးပင် ဖြစ်သည်။

သည်မီးက နှစ်းတော်သစ်တော်အနီးမှာနေတဲ့ မောင်နေလွှန်း ဆုံးသူအိမ်မှ စပီး လောင်၏။ သစ်တပ်ပယာဘက်မှာရှိသည့် အိမ်များကို မီးကူးလောင်သည်။ ထိုသို့ မီးလောင်မှုကြာင့် ရွှေတိုက်အတွင်းဝန်အိမ်၊ ယောမင်းကြီးအိမ်၊ ပုဂံဝန် ယောက်အိမ်တော်နှင့် သံချက်ဝန်မင်း ဦးမြှော်အိမ် အပါအဝင် အိမ်ပေါင်းနှစ်ရာ ကော်မျှ မီးထပါသွားလေသည်။ အဆိုပါ မီးလောင်မှုမှာ သူတို့နှင့် မသင့်သော ရိုက်းကွဲအချင်းချင်းမှ တမင်ရှိသဖြင့် မီးလောင်ခြင်းဟုလည်း ဆုံးကြသေးသည်။

နေပြည်တော်မြို့ရပ် တစ်ခွင့်၌ကား အတိတ်နိမိတ်များ ကောင်းလှသည် မဟုတ်ပါ။ မြန်မာ့ရွှေ့ရှိုးစဉ်လာ အယူအဆများအရဆုံးလျှင် မီးအကြီးအကျယ် လောင်မှုသည် မကောင်းသော အတိတ်နိမိတ်တစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား။

မီးလောင်မှုကား သည်မှုနှင့် မပုဂံသေးဘူး။ မကောင်းသော အကုသိုလ်က ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မိဖုရားတင် မဟုတ်သေးဘူး တိုင်းသူပြည်သားများအပေါ် ဆက်တိုက်ကျေနေသည်။ ပထမမီးလောင်မှုဖြစ်ပွားပြီး ကိုးရက်အကြာမှာ ဖြစ်၏။ နှုန်းကိုးနာရီကျော် အချိန်ပဲ နေပြည်တော်အနောက်ပြင် ပြည်ကြီးကျက်သရေ မီတော်ဆုံးသူ၏အိမ်မှ မီးစလောင်၏။

သည်တစ်ကြိမ် မီးလောင်မှုကား တော်တော် ကြီးကျယ်၏။ နေပြည်းတော် တစ်ခုလုံးနီးပါး အနှစ်လောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အချိန်ကလည်း အချိန်ဘဏ်းဆုံး သော့ မီးက တနေ့လုံးလိုလို လောင်၏။ အဲဒီနောက စုစုပေါင်း မီးခုနစ်ကြော

လောင်ကျမ်းသည်လို သိရသည်။ အရွှေ့ကျူးနဖူးကနေပြီး အနောက်လျှောပင် စွေးအထိ တစ်ကြိမ် နှစ်းမြှုံးတော် သစ်တပ်အနောက်မှာရှိတဲ့ ဝင်းတော်မျှေး အိမ်မှစပြီး အနောက်ဘက် မြို့နှီးထိ တစ်ကြိမ် လောင်ကျမ်း၏။ ယိုးဒယားစွေး အရွှေ့ဘက်တွင် တစ်ကြိမ် ရွှေလှုတန်းတွင် တစ်ကြိမ် ယိုးဒယားစွေး အနောက် ဘက်တွင် တစ်ကြိမ်၊ မြို့တွင်းရပ်ကွက်တွင် တစ်ကြိမ် စသည်ဖြင့် ခုနှစ်ကြိမ် တိတိ လောင်ကျမ်းသည်။ မီးများ၊ လောင်ကျမ်းမှုကြောင့် တပယင်းတိုက်၊ ဆူးဝါးတိုက်၊ လက်ာရာမတိုက်၊ မကုဋ္ဌာရာမတိုက်၊ နိသဗ္ဗည်းတိုက်၊ ကုသိလ်တော် တိုက်၊ သောသီတရာမတိုက်၊ ပန်းပဲဝန်တိုက် စသော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတိုက် ရှစ်တိုက် ပုဂ်စီးရရှာ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ရှစ်ကျောင်းနှင့်အတူ အရေးရှုပါက ဆင်းရဲသား လူသူအများသုံးစွဲရန် ပပါးအပြည့် ထားရှုသည့် မစိုးရိမ်ကျိုး မကြောင့်ကြကျိုး မတောင့်တကျိုး စသော ပပါးကျိုးများသည်လည်း မီးထဲ ပါသွားရရှာသည်။

အဲသည်အချိန်တန်းက နေပြည်တော်မှာ နေထိုင်ကြသည် ပြည့်သူပြည် သားအများဟာ ကပ်သင့်နေသလား ဆိုတာလောက် ပြောကြရအောင် ဖြစ်နေ သည်။ နေပြည်တော်တစ်ဝန်း တစ်ပြင်လုံးမှုလည်း မီးခိုးတလူလူနဲ့ ဖြစ်နေ၏။ လူနေရပ်ကွက်တိုင်းလုံလိပ် မီးလောင် မခံရသောရပ်ကွက် ဟူ၍ မရှိသလောက် ပင်။ သည်ကြားထဲ ရာသီဥတုကလည်း ဖောက်ပြန်လာသည်။

မီးရွာချိန်တန်းပြီး မီးပေါက်ကလေးမျှပင် မကျေရောက်ဘဲ ရှိနေသည်။ အူပူ ရှိန်ကလည်း အညာအသုက် စချိန်ထက် ပိုလာသည်။ မီးရွာမည့် အရိပ် အယောင် နည်းနည်းမျှ မတွေ့ရ၏ မီးကောင်းကပ်ပြင်တစ်ခုလုံး ကြည်လင်နေ၏။ ပြောလဲနေသော ကောင်းကပ်ပြင်တစ်ခုလုံးတွင် မီးသားမီးရိပ် အရိပ်အမြှိုက်ပင် မရှိ။ မီးလင်းပြီဟေ့ ဆိုကတည်းက ပူလိုက်သည့်အပူး ညာနေ နေဝင်သွားသည့် တိုင် အူပူရှိန်က လျော့သည် ဆိုရုံးသာ ရှိ၏။ အိုက်စပ်စပ်က ဖြစ်နေမြှုံး။ ပူပေမယ့် အိုက်ပေမယ့် အေးအေးဆေးဆေး နေလို့မရ၏။ ခြင်း မှုက်၊ ယင်ကောင်တွေက လည်း ဒုန္ဓုဒေး။ အနာရောဂါ ပေါများလာ၏။ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းလည်း ပျက်စီး လာ၏။ ဘာအလုပ်ပဲ လုပ်လုပ် မတိုးတက် မကြီးပွား။ ရှိသည့်ငွေ အရှင်းအနှီး သာ ကုန်၏။ လူလိမ့်လူကောက် သူခိုးမားပြမှားလည်း ပိုများလာသည်။

မင်းညီ မင်းသား မင်းသွေးများ ပြောကျသဖြင့် ကြိုးထိုး မီးခေါင်းရောဂါးပဲထူးစသည်များ ဖြစ်ကြရသည်ဟု ဆိုကြ၏။ မျှေးမတ်များကလည်း ဘုရင်မင်းလာရားကြီးကို တင်လျော်ကြသဖြင့် မင်းညီမင်းသားများကို မြှုပ်ထားရေးဖားလက်မခွဲ့

ထောင် မီးသွေးတိုက်ထဲမှ တွင်းကြီးကို ပြန်ဖော်ရသည်။ ပြန်ပေါ်လာသော တွင်းကြီးထဲမှ အနိုးများကို မီးရှိစေသည်။ သည့်နောက် ရရှိလာသော လူနှစ်ဦး များကို ခရာဝတီမြစ်အတွင်းသို့ ချကာ ရေမျှားစေ၏။ သည်နည်းအားဖြင့် မင်းညီးမင်းသား၊ မယ်တော်များ၊ နှမတော်၊ အစ်မတော်များ၏ဘဝကို တစ်ကော် သိမ်းစေသည်။

သည်လိုနှင့် ခုတိယမီးလောင်မှူ ခုနစ်ကြို့မ် ဖြစ်ပွားပြီး နှစ်ရက်အကြား တန်ခူးလဆန်း ဆယ့်နှစ်ရက် နေ့လယ် (၁)ခုက်တီး (မွန်းလွှဲ ၁၂ နာရီ)ကျော် လောက်တွင် နေပြည်တော် ရွာဟိုင်းစွေး အနိုးတွင် နေထိုင်သူ ငတိုးနေအိမ်မှ စပြီး မီးလောင်ပြန်သည်။ သည်အချိန်တွင်မတော့ ရွာဟိုင်းစွေးရပ် မြင်းဝန် ကျောင်းတိုက်၊ မဟာမြတ်မှန် ဘုရားစောင်းတန်း တန်ဆောင်းပြာသာမ်အားဖြုနှင့် အသောကာရာမကျောင်းတိုက်၊ ဒက္ခိဏာရာမကျောင်းတိုက်များ မီးထဲ ပါသွား ပြန်တော့သည်။ သည်ကဲ့သို့ မီးအကြို့မြှုပ်ကြို့မ်လောင်မှူ ဖြစ်ပွားသဖြင့် မီးဘေးခုက္ခ သည် ဆင်းရဲသားများအား တစ်အိမ်လျှင် ငွေ့နှစ်ကျေပ်နှင့် ဆန်တစ်စိတ်ကျေခီ ငွေ့ပေးသည်။ မီးသင့်၍ ပျက်စီးသွားသော မဟာမြတ်မှန်စောင်းတန်း တန် ဆောင်း ပြာသာမ်များကိုလည်း ပြုပြင်ရန် သိပေါ်ဘုရင်က ငွေ့တော်များ ထုတ်ပေးသည်။ အမြန် ဆောက်လုပ်လျှော့ခါန်းသည်။

သည်အချိန်မှာ ရနောင်မင်းသားလည်း မယားတစ်ရာ ရှိတာကို အားပရ သောသူ့၊ ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက်နဲ့ သိမ်းပိုက်နေ၏။ သူလည်း ယူသည်။ သိပေါ်ဘုရင်ကိုလည်း ယူစေသည်။ ယူရန် အားပေးတိုက်တွန်းသည်။ အားပေးတိုက်တွန်းသည် ဆိုရာမှာလည်း မီးဖူရားကြီး စုဖူရားလတ်ရွှေ့တွင်ပင် မရှောင်ဘဲ အားပေးသည်။ တိုက်တွန်းသည်။

ခါကို စုဖူရားလတ်က သဘောမကျွေး ဆိုတာထက် ခေါ်ခေါ်သီးသီး လက်မခံဆိုတာက ပိုမှန်ပေါ်မည်။ မိမိထက် အသက်လည်းကြီး နှိမ့်ဖက်လည်း ဖြစ်သည်နှိမ့်ကြည့်နေရသည်။ တကယ်တော့ သဘော မတွေ့လှ တော့၊ ‘တစ်ခါ နှစ်ခါ နှိမ့်ပါစေလေ၊ မောင်တုတ်က ငါကို စတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပါလေ’လို့လည်း စုဖူရားလတ်က တွေးကြည့်ဟန်တူရဲ့။ စိတ်ထဲက ခေါ်သီးပေ သို့ ခွင့်လွှတ်နိုင်သေးသည်။ ဟော ခုလို့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်နဲ့ သိလာရတော့ ဘယ်ပိုမ်းမကကော သည်းခံနိုင်မတဲ့တဲ့။ သည်အရော့မှာ အင်း၌ ငောင်ယဲ့ တရားခံ ဖြစ်ရမှာပဲ။

ဟိုငောင်ယဲ့တဲ့ ငယ်ကျွန်ကလည်း လူပုံက လူချောလူလှပါး။ ငါတို့လို

မင်းမျိုးမင်းစွဲယပဲ။ ပင်းချင်းပင်းရင် မင်းမျိုးမင်းစွဲယပြစ်တဲ့ ငါကိုပဲ ပင်းရမှာပေါ့။ ခုတော့ ဟိုကနိုဝင်နဲ့ အပေါင်းအပါလုပ်ကြပြီး ငါကို ရွှေပည့်က ဆွဲချဖိုကြတဲ့ အထဲမှာ ဒင်းလည်း ပါတာပဲ။

စိတ်ထက်တဲ့ စုဖုရားလတ်ဟာ ဘယ်တော့မဆို မိမိအရေးကို ရှေ့တန်း တင်ဟန် ရှိတဲ့။ မင်းတရားကြီး၏ အကျိုးကို ဖျက်ဆီးမည့်သူ၊ မိမိ အကျိုးကို ဖျက်ဆီးမည့်သူ မှန်သမျှကို အချွဲမှန်းကြီး မှန်း၏။ မိမိနှင့် ဘုရင်မင်းတရားကြီး နှစ်ဦးအား ကဲ့ကွာအောင် လုပ်မည့်သူဆိုလျှင် အမှုနဲ့ကြေအောင် ခြေပတ်မည့် စုဖုရားလတ်ပင် ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း မိမိ၏ အချစ်ဆုံးလင် သိပေါ့ဘုရင်နှင့် ကနိုဝင်နဲ့သမီး ဒိုင်းခင်ခင်တို့၏ အချစ်ကဲတ်လမ်းတွင် ပါဝင်သည့်သူ အားလုံး ကို ဖမ်းဆီးလိုက်စေသည်။

ရနောင်မင်းသားကြီးကိုတော့ အခြေအနေအရ မဖမ်းစေဘဲ ရှိနေ၏။ သိပေါ့ဘုရင်၏ အချစ်ဆုံး ငယ်သူငယ်ချင်း၊ ဘုရင်၏နောင်တော် ဖြစ်နေသူ ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်ကို အကြောင်းတစ်စုတုတ်ရာ မဆိုင်လုံဘနှင့် မဖမ်းသေးဘဲ လွှတ်ထား၏။ မိဖုရားကြီး အကြံကြီး ကြံနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်အရေးမှာ မိဖုရားကြီး စုဖုရားလတ်က တိုင်တားမင်းကြီးကို မည့်သူ မည့်ပဲ စီရင်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်လေသည်။ သည်တော့ တိုင်တားမင်းကြီးက ရွှေလျှော့ပြုဝန်နဲ့ ထပ်ဆင့် တိုင်ပင်ပြန်သည်။ သည်မှာတင် ရွှေလျှော့ဝန်လည်း မောင်မောင်တုတ်ကို တစ်ချက်တည်းနဲ့ လဲသွားစေမည့် အကြံအစည်းတစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်သည်။ သည်အကြံအစည်းကလည်း အတော်ကောင်း၏။ ဘယ်သူမှ မရှိပိမိတဲ့နည်းဘဲ။

မကြာမီ နန်းတော်တဲ့ခါးလေးပြင်လေးရပ်တို့၌ တိုင်းသူပြည်သားများအဖို့ တိုင်းပြည်၍ ဆိုးသွမ်းဟေ့ရမ်း အကျင့်တန်သော မင်းမျိုးမတ်တို့အကြောင်း လျှို့ဝှက်စာများ ပေးလိုပါက ပေးနိုင်အောင် ရွှေသေတ္တာကြီးများကို ချထားလိုက် လေသည်။

ရနောင်မောင်မောင်တုတ်နှင့် ပြိုင်ဖော်ပြိုင်ဘက် ဖြစ်သော ရွှေလျှော့ဝန် မင်း ဦးချိတ်သည် မိမိရလာတော့မည့် ကြီးမားသော တူပြန်မှုကို စောင့်စားနေ၏။ တစ်နေ့တွင်မတော့ မောင်မောင်တုတ် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ငါလက်ထံ ရောက်ရတော့မှာပဲလို့ တွေးနေ၏။ အခဲမကျေ ဖြစ်နေသော ရွှေလျှော့ဝန်းဖြင့် ဖင်းမင်းသည် လူအူသုပ်နှင့် လက်ဖက်ရည်သောက် ဖိတ်သည်ကိုလည်း အုပ်သုတေရန မိသည်။

“နေသေးသပ ဝတ္ထတိရယ်၊ တစ်နွေ မင်း ငါထက်ထဲက မလွှတ်နိုင်ပါဘူး”
လို့လည်း တစ်ကြိမ်းတည်း ကြိမ်းနေသည်။ သူတို့ရဲ့ ကံကြမ္မာက ခေနေပြီလို့ပဲ
ဆုံးရမလားပဲ။

သီပေါ်ဘုရင်သည် ဒိုင်းခင်ခင်အပေါ် မေတ္တာမိုးစွေလျက် ရှိသည်။
ချစ်တာကလည်း အရမ်းပဲ၊ တစ်နွေ မတွေ့ရရင် မနေနိုင်လောက်အောင် ဘုရင်
မင်းတရားကြီးခမှာ ဖြစ်နေရရှာသည်။ နှစ်ယ်ပျို့မြစ်သော ဒိုင်းခင်ခင်၏၊ အတွေ့
အာရုံကြောဝယ် သီပေါ်ဘုရင်မှာ ဝပ်ဆင်းစ ပြုနေပြီ ထင်ပါရဲ့။ ဒိုင်းခင်ခင်နဲ့
တစ်နွေတစ်ခါတော့ အနည်းဆုံး တွေ့အောင် ကြုံးစားနေသည်။

သီပေါ်မင်း ခံစားနေရသော တစ်လုပ်တစ်မယားစနစ်ကို ဖျက်ပစ်ရန်သာ
မောင်မောင်တုတ်က လို့ဆော်ပေးနေသည်။ အချိန်ရသရွှေ့လည်း သီပေါ်ဘုရင်
၏ အပါးမှာသာ နေနေသည်။ စကားအလျဉ်းသင့်လျင် သင့်သလို သီပေါ်ဘုရင်
ကိုကပ်၍ မြောက်ပေးနေသည်။

“ရွှေနှစ်းရွှေ့ပါ ဘုရား၊ ဘုရင်ဖြစ်ပါလျက် ဘုရင်၏ စည်းစိမ်ကိုမျှ အပြည့်
အဝ မခံစားနိုင်ပါလျှင် ဘုရင်ဖြစ်ရကြီး၊ နှစ်မည် မဟုတ်ပါ ဘုရား”

လို့လည်း မကြာမကြာ တင်လျောက်နေသည်။

သီပေါ်ဘုရင်၏ စိတ်ထဲတွင် လောကစည်းစိမ်ဟုသမျှကို သီရိနားလည်
လာအောင်လည်း ရနောင်နှင့် မောင်ဖောယ်က ဖန်တီးပေးကြသည်။ ချောမော
ပြုပြစ်သော မိန်းကလေးများ၏ အကြောင်းကို အခွင့်သာပါက စိကာပတ်ကုံး
တင်လျောက်ကြသည်။ မိန်းကလေးများနှင့် ပူးကပ်ယူဉ်နဲ့၍ စည်းစိမ်ခဲ့ခြင်း
သည် မည်မျှလောက် အရသာရှိသည်ကိုလည်း စွဲစွဲစောင်ပို့ကိုရှိကိုချက်ချွတ်
ပြောပြု တင်လျောက်ကြသည်။

ပန်းကြာဝတ်မှု ပြုလေတ်တစ်ခုကို စိစိုးပြီး ရွှေနှစ်းတော်အတွင်း၌ တင်
ဆက် ကပြုစေ၏။ အမျိုးသမီးများကို ကြာနှင့် နှိုင်းသည်။ ယောက်းများကို
ပိတ္တုန်းနှင့် နှိုင်းသည်။ သီပေါ်မင်း ရွှေ့မောက်တွင် အငြိမ်း အပျို့တော်များအား
မိန်းကလေးများ ချောကြောင်း၊ လူကြောင်း ပါရှိသည့် ဂိုတာသီချင်းများကို သီဆို
စေသည်။ ဤအတွင်း တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖောယ်ကလည်း ဒိုင်းခင်ခင်
ကို ရည်ညွှန်းပြီး ပတ်ပို့ဗျားကို ရေးစပ်၏။ မြောက်ပင့်ဘုံးပတ်ပို့ဗျား ဖြစ်သည်။

ဒိုင်းခင်ခင်၏ အချောအလှကို ဖွဲ့စွဲထားသော မြေမြေမောင်းမောင်း အဖွဲ့ကို
ပတ်ပို့ဗျား ဖြစ်သည်။

“ပပင်ယော ဝင်းဝင်း၊ မှန်ရဝေဆောင်၊ ကိုယ်ရောင်တိုက်အနားလင်း၊ မှန်

တစ်ခါပြိုင် ရွှေစင်ဆယ်တစ်း ဆက်သွင်းပဲ့သော၊ သိန်းတန်တဲ့မေလေး၊ တင့်ကြွေး
ငယ်မူရာထွေး၊ မြင်သူ မြင်သူများဝေ၊ သည်းကြွေးအံ့မဆုံး၊ မျက်လုံးတော်ရောင်၊
သောက်ရှုကြော်သီနောင်၊ မြှုမျက်တောင်ကော့ကော့ရွှေနှစ်း၊ ကေသီဗျာ ဒေဝါကျိုး၊
တဝ် မျက်နှာပြုင် စံလွှတ်ကျွန်း၊ ငွေလဝန်းပေါ်သည့်သွင်လေး မြှောက်ပါးငယ်
ပြစ်လွတ်စင်”

ဤပတ်ပျိုးမျှသာမက ဘုရင့်အကြိုက် မိန်းကလေးအခြားအလှုတို့၏
မြှောက်ပင့်ဘွဲ့များကိုလည်း စီကုံးဆက်သရသည်။ သည်းကြောင်းကို အရင်းခံပြီး
တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖော်သီး အခြားအလှ တေးထပ်များ ဖြစ်ပေါ်
လာခဲ့ရသည်။ မောင်ဖော်သည် အမျိုးသမီးကလေးများ၏ အခြားအလှဘွဲ့。
သာမက တေးထပ်များကိုလည်း ရေးစပ်ခဲ့သေးသည်။

ရနောင် မောင်မောင်တဲ့တဲ့ကို အားပေးအားမြှောက်ပြုနေသော တောင်
သမန်လယ်စား မောင်ဖော်သည် အောက်ပါ ဘုရင့်နောင်၏ တေးထပ်ကို
ရေးစပ်၍ ရနောင်မောင်မောင်တဲ့တဲ့ကို ဘုရင်ကို မြှင့်စေသည်။

“ခပါင်းရေစမ်း ငွောရယ်နှင့်၊ သန်းရွှေထူသာဝင်၊ နန်းကေတုပပ္ပါဝယ်
တစ်ဘုရင်ရွှေထီး၊ ပင်တိုင်နတ်လှမနော်၊ အစ်မတော်နန်းလုံးဆီမီး၊ ရုတွန်ဟု
တစ်ကိုန်းပေါ် သူစိမ်းနော်မနီး၊ အထိန်းတော်ကြီးနှင့် တစ်နည်းမြတ်လွန်းသော်
ဖျားဖက်တော် လူကလေးရယ်လို့ ကောက်ယူမွေး နန်းထက်မှာပေါ်၊ လူရည်ဝ
စိုးလင်ပေါ်လျှင် ကုမ်းဆက်တော်ဝင်ပြီးမှ ပင်ရွှေထီး အစ်မပျိုး၊ ရုလိုကြာခို
ဆင်ဖြူရှင် စံထုံးဆိုလှုင် ကံဘုန်းကို သီဘူးဖူးလေး”

သည်တေးထပ်သည် ကေတုမတီခေတ်က ဘုရင်တပင်ရွှေထီးနှင့်သီပေါ်
ပင်းတရားကို နှိမ်းယူပြထားသည်။ တပင်ရွှေထီး၏ ယောက်ဖဖြစ်သူမှာ တပင်
ရွှေထီး၏ အထိန်းတော်သား ဘုရင့်နောင်ပင် ဖြစ်သည်။

ဤသည်လိုပင် ဘုရင့်နောင်၏ အချိုးကို မောင်မောင်တဲ့တဲ့က ချိုးနေ
သည်ဟု ဆိုသူများက ဆိုကြသည်။ တပင်ရွှေထီး၏ အစ်မတော်နှင့် ဘုရင့်နောင်
ကျော်ထင်နော်ရထာတို့ လက်ဆက်ပြီးနောက် တပင်ရွှေထီး၏ ထီးနန်းကို ဘုရင့်
နောင်က ဆက်ခဲ့သည်။

ယခုလည်း ရနောင်မောင်မောင်တဲ့တဲ့က ဘုရင့်နောင် လုပ်ချင်နေဟန်
တူသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဟုတ်၊ မဟုတ်တော့ မသိဘူးပေါ့။ သီပေါ်ဘုရာ်ဘာက
လည်း အစ်မတော် နှိမ်နေသည်။ ဒါပေမယ့် မိန်းမလိုက်စားလွန်းတဲ့ မောင်မောင်
တဲ့တဲ့အဖို့မှာ တဗြား မိန်းကလေးတွေကို လိုသလောက် ရင်ချိန်မှာ ကိုယ့်

အရှင်သင်ရဲ အစ်မတော်ကိုတော့ ပြစ်မှားမယ် မထင်ပါဘူး။

သည်အချိန်ကဆုံး သူပြစ်မှားချင်တောင် သီပေါ်ဘူးရင်က ကျေနှစ်လိုင် မယ် ထင်တာပဲ။ သည်အထိ သီပေါ်ဘူးရင်က သူအပေါ် ချစ်ခင်မြတ်နီးတော်မူ သည်။ ရနောင်မင်းသားနဲ့ တိုင်ပင်သင့်သည်၊ မတိုင်ပင်သင့်သည်ကို သီပေါ်ဘူးရင်က မစဉ်းစားဘူး။ ကိစ္စမှားကို အားလုံးလိုလို တိုင်ပင်သည်။ ဆုံးဖြတ်တဲ့ အခါမှားလည်း မောင်မောင်တုတဲ့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်မှုကိုသာ အရေးပေးတတ်၏။ အလေးထား၏။

သည်တော့ တြေားမူးကြီးမတ်ကြီးတွေနဲ့ ဝန်တွေကလည်း မရှုစိမ့်ကြဘူး ဆုံးတာ မဆန်းပါဘူး။ ပုဂ္ဂိုလ်လူသားတွေရဲ့ ညာဉ်အတိုင်း ကိုယ့်ထက်အောက် ကျရင်သာ ကျနေပရေး ကိုယ့်ထက်နည်းနည်းမြင်သွားရင် မကျေနှစ်ကြဘူးပေါ်။ သည်မကျေနှစ်မှုတွေ များလာသည့်အထူး မောင်မောင်တုတဲ့က ငွေဆိုးဖောက် လာသေးရဲ့။

တောင်တွေးကြီးက အပြို့မင်းသမီးတစ်ယောက်ကို ရနောင်မင်းသားက ဆင်နှင့် တင်နီးလာသတဲ့။ သည်အပြို့မင်းသမီးမှာက လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် မဟုတ်ဘူး။ လင်ကြီးငွေ့တုတဲ့နဲ့ လုယက်လာသည်လို့ ဆုံးတာပဲ။ သည်သတော်ကို ကြားကြားချင်း သီပေါ်ဘူးရင် အတော် စိတ်မကောင်း ပြစ်သွားသည်။ အရှေ့ ဧတောင်ဆောင်မှာရှိတဲ့ ဟံသာသန ပလ္လာင်တော်မှာ စံနေတွန်း သည်သတော်ကို စုဖုရားလတ်ကတစ်ဆင့် ပြောကြားလာခြင်း ပြစ်သည်။ နိုစိုဖက်မို့သာ ကြည့်နေ ရသည် သည်လောက် မိန့်းမှုမှုတွေဖွေလှုတဲ့ ရနောင်မင်းသားကို စုဖုရားလတ်က မျက်မှန်းကျိုးလှပြီ ဖြစ်သည်။

ဒိုင်းခင်ခင်နှင့် သီပေါ်ဘူးရင်အရေးမှားလည်း သူနှင့် တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖောယ်တို့နှစ်ဦးက အားပေးအားမြောက် လုပ်ပေးနေမှန်း သီရနေပြီ ဖြစ် သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒိုင်းခင်ခင်နှင့် နှစ်ယုံက်နေတဲ့လူ မှန်သမျှကို ဖမ်းထား ပြီ ဖြစ်သည်။ ရနောင်မြို့စား မောင်မောင်တုတဲ့ တောင်သမန်လယ်စား မောင် ဖောယ်နှင့် ဒိုင်းခင်ခင်တို့သုံးကိုသာ မဖမ်းသေးဘဲ သူတို့ရဲ့ ခြေလျမ်းတွေကို အသာစောင့်ကြည့်နေသည်။ အရာရာမှာ ပါးနှစ်တဲ့ စွဲစစ်လှုတဲ့ မိဖုရားခေါင် ကြီးကို သူတို့က အန်တုန်းမတဲ့လား။ မိဖုရားခေါင်ကြီးမှာ မျက်လုံးပေါင်းထောင်နဲ့ သောင်းနဲ့ ချိန်တာကလား။

သည်တော့ ခုလို့ အခွင့်ကြုံတုန်း ရနောင်မင်းသား ဆုံးသမျှ သွင့်သမျှကို လို့သည်ထက် ပိုအောင်လို့ စုဖုရားလတ်က တင်လျှောက်လိုက်ဘူးည်း။

သီပါဘုရင်ကတော့ ခုပ်မဆိတ်ပဲ။

တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးနေဟန်တူသည်။ မိမိရှေ့ တူရှုကို ကြည့်နေ၏။ ဒါပေမယ့် ဘာကိုမှ မြင်ဟန် မတူဘူး။ စုံရှုရားလတ်ရဲ့ တင်လျောက်မှုတွေကို လည်း ကြားရတစ်ချက် မကြားရတစ်ချက် ဖြစ်နေဟန်တဲ့ ရဲ့။ အင်းမလုပ် အဲ မလုပ်နဲ့ ဘာစကားကိုမှ မဖြေက်ဘူး၊ ရနာ်မင်းသားနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သီပါဘုရင်က ဒီလိုပဲ။ ဘယ်လိုမှ မတုန်လှုပ်ဘူး။ ဒီကိစ္စမှ မဟုတ်ဘူး။ တခြား အရေးအခင်းတွေမှာဆိုလည်း ဒီလိုပါပဲ။

ဘုရင်ရဲ့ အေးအေးစက်စက် ဖြစ်နေတဲ့ ရွှေမျက်နှာတော်ကို မော်ဖူးရင်း က စုံရှုရားလတ်မှာ ဒေါပ္ပါလာ၏။ မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ နောက်မယားအကြောင်း တင်လျောက်နေရင်းက သီပါဘုရင်နဲ့ ဒိုင်းခင်ခင်အကြောင်း သွားတွေးမိဟန်တူပါရဲ့။ ချက်ချင်းပင် နေရာကထြားဗြို့ အတွင်းတော်ကို ကြွေချိသွားခဲ့သည်။

မိဖုရားခေါင်ကြီး ဒေါသဖြစ်သွားပြီ ဆိုတာကို သီပါဘုရင်က သိသည်။ သူအမျက်တွက်နေတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်သူမှ လှုပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ မှုးကြီးမတ်ကြီးတွေ မပြောနဲ့ သီပါဘုရင်တောင် တုတ်တုတ်လှုပ်ရတာ။ မဟုတ်တော့ မဟန်တားရဘူးပေါ့။ မိဖုရားခေါင်ကြီးထက် ကျားမကို ရင်ဆိုင်တာကမှ သက်သာပေါ်းမှာပါပဲ။ သီပါဘုရင်တောင်မှ သူရှေ့မှာဆိုရင် အတီးအတနဲ့ လူမှ မည်ကြောင်းသားကလေး ဖြစ်သွားတာပဲ။ မျက်မာန်တော်ရှုနေတဲ့အခါမှာ မိဖုရားကြီးဆိုလည်း သူပဲ။ သီပါဘုရင်လည်း သူပဲ။ အာဏာကို ဆုပ်ကိုင်ထားတာဟာ သူပဲ။ တခြားလူ ဘယ်သူမှာ မရှိတော့ဘူးပေါ့။

သည်ဒေါသရဲ့အကိုက်ကို ရှေးဦးစွာ ခံစားလိုက်ရတာကတော့ တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖော်ပါပဲ။ ချက်ချင်းပဲ အမိန့်တော်ကိုထုတ်ပြန်ပြီး အရာမှ ချကာ ဗန်းမော်ကို ပို့စေသည်။ သည်နေရာမှာ စုံရှုရားလတ်အဖို့ မောင်ဖော်ကို နာကြည်းစရာကောင်းတဲ့ အချက်တစ်ချက်ကိုပါ တွေ့ထားဟန်တူပါရဲ့။

သီပါဘုရင်ကြောင့် ဒိုင်းခင်ခင်တို့ မိသားစုံနဲ့ အဆက်အစွဲ အားလုံးရာဝဝတ်သင့်ကုန်ကြေတုန်းကပေါ့။ ရာဝဝတ်သင့်တယ်ဆိုတာနဲ့ ရာဝဝတ်သင့်တဲ့ လူတွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အကုန်သိမ်းရတာပဲ။ သည်နေရာမှာ မိဖုရားကြီးက အပါးကြီးပဲ။ ဒိုင်းခင်ခင်ရဲ့အိမ်ကို ပစ္စည်းတွေ အသိမ်းလွှတ်တဲ့သွားက သံတော်ဆင့် မောင်စံပုံ ဆိုတာပဲ။ သူက မိဖုရားကြီးရဲ့ အထူး ယံကြည်ကိုစားခြင်း ခံရတဲ့ လူယုံတော် သံတော်ဆင့်တစ်ဦးပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း မိဖုရားကြီးက သံကြည်ဆင့် မောင်စံပုံကိုခေါ်ပြီး လွှတ်လိုက်တာပဲ။ မောင်စံပုံကလည်း ပေးအင်းပုံတာဝန်ကို

ကျော်အောင် ထမ်းဆောင်နိုင်သည်။ ပိုတောင် ပိုနေသေးရဲ့။ ခိုင်းခင်ခင်နဲ့
ပတ်သက်တဲ့စာအာမြောက်အာမြားလည်း ရလာသည်။ သည်စာတွေက ခိုင်းခင်ခင်
ရဲ့ သေတ္တာထဲက ရလာတာပဲ။ များပြားလှတဲ့ စာတွေထဲက အမေးကြီးလှတဲ့
စာတစ်စောင်ကို မောင်စံပဲက မိဖုရားခေါင်ကြီးထံ အမြန် ဆက်သလိုက်သည်။

ခိုင်းခင်ခင်က သီပေါမင်းတရားဆီ ပေးတော့မယ်တေးထပ်ပဲ။ သည်တေး
ထပ်ကို တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖော်ယောက ခိုင်းခင်ခင်အတွက် ရေးပေး
တယ်လို့ သိရသည်။

ခိုင်းခင်ခင်က သီပေါမင်းထံ ဆက်သသော တေးထပ်

ဆ၊မတန် ဖူးချင်လှသူမြို့ ထူးတင်ရလျှင်စွာ၊ ဥက်င်သ သခါမှာ၊ ကြိုင်ပဏာ
မမျှ၊ လျှပ်တစ်လက် စက်မပေါ်တယ်၊ မျက်နှာတော်ဖူးလို့မဝ၊ ပွဲတော်ကျ ချင့်ခဲ့
ပြောလို့ ထင်နည်းပွဲရှည်စွာ ဘွင်သဲကြိုကြမြို့သီး၊ မတည်ပ ဒုက္ခား၊ ငါးတစ်မြှင့်
ရွှေကြော့ကွင်းလို့မြို့၊ လျှော့မတင်း ဖြစ်ရလေဟန်။ ။ တော်သနှင့် မကြုံလျှင့်
ကံသာ ကံတရားပဲ၊ နှစ်ပါးနှစ် စက်တော်မှာ၊ တိုးရတော့မှာ။ ။ ဘုရားကျွန်မ
တစ်မျက်နှာကို အသက်ပါ ဆက်ပြီးမြို့လေး ...

သည်တေးထပ်ကို ဖတ်ရကဗျာည်းက တောင်သမန်လယ်စား လက်ရာမှုန်း
သီခဲ့သည်။ သံတော်ဆင့်မောင်စံပဲကလည်း တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖော်
ယောက်ကြီးပြီး အဝေးပိုလိုက်ပြီး တစ်မီး ပြီးသွားပြန်ပြီ။ ခိုင်းခင်ခင်နဲ့
ရနောင်စား ကျွန်သေး၏။ သူတို့ခြေလှမ်းတွေ ဘယ်အထိ လှမ်းနိုင်မလဲဆိုတာ
လည်း ကြည့်ရပေးမှာပဲ။ တကယ်တော့ မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ်သည်
မိန့်းမပီသသူဟု ဆိုရမလားပဲ။ နေရာတကာ အနိုင်ယူလို့မှာ စိတ်ထား သေးသိမ့်မှု
ကလေးများကလည်း ရှိတန်သလောက် ရှိနေသေးသည်။ မိန့်းမပီပါ မနာလို့
ဝန်တို့မှုကလေးများမှာ အသေးအဖွဲ့ကစပြီး ရှိတတ်သည်။

ဝဲအပျို့တော် မာရရားဒင်နိုဂရိုး (J.M. Denegri)၊ မစွဲမန္တတ်၊ ရှိုက်စကာ
လာဂါရိုး၊ မစွဲရှုံးကိုးတို့နှင့် ဖြစ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေကို ကြည့်ခြင်း
အားဖြင့်လည်း စုဖုရားလတ်ရဲ့ မိန့်းမဆန်မှုကို သိနိုင်သည်။

ရွှေနှစ်းတော်တွင်းမှာ ဝဲအပျို့တော်နှင့် မှန်နှစ်းအပျို့တော်ဆိုတာရှိသည်။
ဝဲအပျို့တော် ဆိုတာက စုဖုရားလတ်ရဲ့ သီးသန့် အပျို့တော်တွေပဲ။ ဒါကြည့်
ဝဲအပျို့တော်များကို သီပေါ့ဘုရင်က စည်းစောင့်တော်မူ၏။ တသီးကြား
သဘောပဲ။ သည်တုန်းက စုဖုရားလတ်ဆိုမှာ နိုင်ငံခြားသူ အမျိုးသမီး အပြောက်

အမြားသည် ဝအပျိုတော်အဖြစ် ခစားလျက် ရှိကြ၏။ အဲဒီတုန်းက ပို့၊ ကွမ်တံ့၊ ပြင်သစ် ကတ္တိပါများကို မစွဲလေး နှစ်းမြို့တွင်း အရှေ့ပြင်နှင့် အမရပူရဆီမှာ ရက်လုပ်သည့် ရက်ကန်းသည်များမှာ အများအားဖြင့် ကသည်းလူမျိုးတွေ ဖြစ် သည်။ မှန်နှစ်းဆောင်အပျိုတော်ဆီသူများမှာ ဘုရင်မင်းတရားကြီး ခြေတော် တင်ရန်အတွက် ကြိုတင် လျာထားမြင်းခံရတဲ့ အမျိုးသမီးတွေပဲ။ ဘုရင်မင်း တရားအဖို့ လောက်အရသာကို မပြီးငွေ့နိုင်အောင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စံစားနိုင်အောင် စိမ့်ထားဟန် တူပါရဲ။ သည်လို့ လောက်အရသာကို မပြီးငွေ့မှာ တိုင်းရေးပြည်ရေးအကျိုးကို ဆတက်ထမ်းပိုး သည်ပိုးနိုင်မှာ တူပါရဲ။

ဒီနေရာမှာ စုဖုရားလတ်ရဲ့ မိန်းမပီးသပုံကလေး ကြည့်ကြရအောင်။ ပြင်သစ်အမျိုးသမီး မစွဲမနှစ်လည်းပဲ စုဖုရားလတ်၏ လက်ဝအပျိုတော်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ဝအပျိုတော်ဆီတော့ သူက နှစ်းတွင်းမိဖုရားခေါင်ကြီးဆီမှာ ခစားရ သည်။ ထမင်းကတော့ ဇီမံက သွားပို့ရသည်။ တစ်နွေတော့ မစွဲမနှစ်ရဲ့အီမံက ထမင်းပို့ နောက်ကျေနောင်။ မစွဲမနှစ်မှာ အချိန်တန်ပေမယ့် ထမင်းလာမပို့သဖြင့် အတော် ဆာလောင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ အချိန်အတော်လင့်သည့်တိုင်မှ ထမင်းလာ ပို့သဖြင့် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ထမင်းပို့သူ မိန်းမကို ပြောလိုက်သည်။ သည်စကား တစ်ခုန်းကြောင့် မစွဲမနှစ်မှာ ချက်ချင်း အဝေးသို့ အပို့ခံရသည်။

“ခွဲစု ထမင်းပို့ နောက်ကျလျပါကလား”လို့ ပြောလိုက်မိသည်။

သည်လို့ပြောလိုက်တာကို စုဖုရားလတ်က ကြားသွား၏။ အနားမှာရှိတဲ့ သီပေါ်ဘုရင်ကို “မောင်တော် ကြားလား ခွဲစုတဲ့”လို့ အမိန့်တော်ရှိလိုက်သည်။

အစောက် “ခွဲစု”လို့ မှုညွှန်ရပါမို့လားဆီပြီး မစွဲမနှစ်ကို ချက်ချင်း ရာထူး ကဖြတ်ပြီး ခွဲဘို့ကို ပို့စေသည်။

ဒါကတော့ မိန်းမပီးပါ မန်တက်တဲ့သဘော ရှိဟန်တူပါရဲ။ သူရဲ့မယ်တော် ကြီးဖြစ်တဲ့ ဆင်ဖြူမရှင်ရဲ့မယ်တော် နှစ်းမတော်မယ်နဲ့လိုပေါ့။ နှစ်းမတော်မယ်နဲ့ တို့ ကောင်းစားစဉ်က နေပြည်တော်တစ်ဝန်းမှာ ‘နှု’ဆီတဲ့ အမည်ကို မသုံးရဘူး။ လူနာမည်လည်း မမှုညွှန်ဘူး။ မန်ကျည်းရွက် ‘နှု’တာကိုတောင် ‘ထွေတ်’တယ်လို့ ပြောရသည်။ သည်တော့ သည်ပုံတဲ့က သည်ပဲပဲ လာမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် စုဖုရားလတ်က နှစ်းမတော်မယ်နဲ့စာရင် တော်သေးခဲ့လို့ ဆီးရမှာပဲ။

နောက်အဖြစ်အပျိုတော်တစ်ခုကတော့ ရယ်စရာကောင်းတဲ့အဖြစ်အပျိုတော်တစ်ခုပါပဲ။ မစွဲမနှစ်လိုပဲ လက်ဝအပျိုတော်ထဲမှာ မာရရားဒင်နိုဂါး ဆီသည် လက်ဝအပျိုတော်တစ်ဦး ရှိသေးရဲ့။ သူကတော့ ပြင်သစ်ရက်ကန်းအံနာကြီးရဲ့

သမီးပဲ။ ပြင်သစ်ရက်ကန်းဆရာတ္ထားက ဒင်နိဂုံး ဆိုတာပဲ။ သီပေါ်ဘူရင်ရဲ့ အမှုတော်ထဲမှု ပြင်သစ်လူမျိုးပါပဲ။ ဘုရင်ကတ္ထိပါထည့်များကို နန်းပြုတွင်းမှာ ရက်လုပ်တဲ့အခါမှာ ကသည်းရက်ကန်းသမားတွေကို သင်ကြားပြသပေးသည့် ကတ္ထိပါ ရက်ကန်းဆရာတ္ထား ဖြစ်သည်။ ရက်ကန်းတော်အုပ် ထိပ်တင်စိုလ်၏ လက်အောက်အမှုထဲ့ ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံခြားသူများ အမျှထမ်းသည့် လက်ဝဲအပျို့တော်များထဲမှ ဒင်နိဂုံး ဆိုသူကို စုံရှားလတ်သည် အထူး အရေးပေးလေ့ ရှိခဲ့၏။ ချစ်လည်းချုပ် တော်မူသည်။ ဒင်နိဂုံးမှာ မောင်တစ်ယောက်လည်း ရှိခဲ့၏။

တစ်နှစ်သော် မိဖုရားတ္ထားက ဒင်နိဂုံး၏မောင်ကို ဘုရင်ရွှေတိုက်တော်က ငွေ (၁၅၀၀)ထုတ်ပေးပြီး ရှားစေးဝယ်ဖို့ စလင်းကို လွှတ်လိုက်သည်။ ရှားတော်ကိုရောက်တော့ ပမာဏကား ရည်လည်အောင် မပြောတတ်တဲ့ ဒင်နိဂုံးခဲ့မောင်ကို ရှားသမားတွေက ငွေလိမ့်ယူထားလိုက်ကြ၏။ ရှားကို လုံးဝ မအပ်ဘဲ နေကြ၏။ ဒီတော့ ဒင်နိဂုံးရဲ့မောင်က ရွှေခြားတိုက်ကို တော်တော်နဲ့ ပပြန်လာနိုင်ဘူး။ လာလည်း မလာဘူး။ ဘယ်လာရုပ်ပဲ၊ မိဖုရားတ္ထားမှ မပါဘဲဘုံး။ ဒါနဲ့ ရှားတော်မှာပဲ သောင်တင်နေတော့သည်။ တကယ်တော့ ဒါက ဘုရင့်ရဲ့ငွေ ပြု၏။ သည်တော့ ဒရာမ ရာဇ်တ်မှုပြီး သင့်တော့မှာပဲလို့ သူ့စွဲမျိုးတွေက တထိတ်ထိတ်နဲ့ ပြစ်နေကြတော့သည်။ လအတော်ကြာတော့ စုံရှားလတ်က ဒင်နိဂုံးကို ရှေ့တော်မော်က ဓဓားစေသည်။

“မာရရား လာဦး၊ ညည်းမောင်က လူလည်း မပေါ်မလာ၊ ရှားလည်း ပြုင်ရပါကလား”လို့ အေးလိုက်သည်။ သည်တော့ ဒင်နိဂုံးက-

“မာရရား သူအကြောင်း သီတော်မမူပါဘူး ဖုံရား”လို့ ဒင်နိဂုံးက ပမာဏကား မရောလည်တော့မှားပြီး သူကိုယ်သူ “သီတော်မမူပါဘူး”လို့ တင်မိသတဲ့။

ဒီလို စကားမပြောမှားသူးတာကို စုံရှားလတ်က စိတ်ဆုံးဟန်တစ်စက်မပြ ဘူး၊ ဟက်ဟက်ပက်ပက်နဲ့တောင် ရယ်လိုက်သေးသည်။

“သြော် မာရရားက သီတော်မမူဘူးတဲ့လား”လို့ ပိုနှစ်တော်မှုလိုက်တာ အမှု သို့လည်း ပလ်လိုက်သည်။ ဒါတွေကတော့ လူသားဆန်တဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလေးတွေ ဒါပဲ့။

ဒိုင်းခင်ခင်နှင့် ဘုရင်မင်းတရားတ္ထား၏ အရေးအခင်းကို မိဖုရားတ္ထား သီးနှံ သာကတည်းက ရနောင်မောင်မောင်တဲ့တဲ့ တန်းမှားမှာ မေးပိုန်စ ပြုလာသော်ဘူး သို့ရပ်မည်။ အရာရာ မောင်မောင်တဲ့တဲ့ လုပ်သမျှကို မိဖုရားတ္ထား ပိုန်ပြီး

ခုတိက်လဲ ရှိသည်။ မောင်မောင်တုတ်က အဖြူဆီ သူက မည်းသည်။ မောင်မောင်တုတ် လုပ်သမျှ မိဖုရားကြီးက ကန့်လန့်ကန့်လန့် ပါစမြဲ။ မောင်မောင်တုတ်ကို အကောင်းမထင်တော့ ရနောင်မောင်မောင်တုတ် သည်နေရာက ပြတ်၍ သွားလျှင် မိမိအဖွဲ့ လုပ်ချင်ရာလုပ်လို့ ရတော့မည် ဟူ၍လည်း မိဖုရားကြီးက ထင်ဟန် ရှိသည်။ သည်တော့ ရနောင်မောင်မောင်တုတ် ပြတ်ကျရေးကိုသာ အားသွန်တော့သည်။ မြို့လေးရပ်တစ်ခွင့်တွင်ရှိသော ရွှေသော်ကြီးတွေထဲကို မောင်မောင်တုတ် မကောင်းကြောင်း စာများ ရေးထည့်ထားစေသည်။

သည်စာတွေကို လွှတ်တော်မှတစ်ဆင့် ဘုရင်မင်းတရားကြီးထံ ပေးပို့စေသည်။ ကြားသိမောင်။ သိပေါ့ဘုရင်ကမူ ပြီးသာပြီးတော်မူသည်။ မောင်မောင်တုတ်ကို အရေးယူမည့်ဟန် မပြချေး။ မကြောင်းတော်တစ်ခုလုံး ပွဲက လောရှိက်သွားသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက ဖြစ်လာတော့သည်။

ညာခါပင် ဖြစ်သည်။ တောင်ဥယျာဉ် ပန်းခုတော်အတွင်းမှာ ဒိုင်းခင်ခင်နှင့် သိပေါ့ဘုရင်တို့ ပွဲဖက်ကာ ချစ်ကြည်နေကြသည်။ လဆုတ်ရက် ဖြစ်သဖြင့် ကောင်းကိုတစ်ပြင်လုံး ကြယ်ပွင့် အနည်းငယ်မှာ လူလောကကို ပိုတ်ချည့်ဖွင့်ချည့်နှင့် မျက်စပ်နေသည်။ အတောင့်တော်များ ရှိနေသဖြင့် ဒိုင်းခင်ခင်နှင့် သိပေါ့ဘုရင်တို့မှာ အချစ်ချို့ကို စိတ်ချလက်ချပင် သွားနေကြသည်။

မှားမည်းထဲမှာပင် ကြည်လင်နေသည့် ဒိုင်းခင်ခင်၏ မျက်နှာတော်ကို သိပေါ့ဘုရင်မှာ တရှိက်မက်မက်နှင့် ကြည့်နေသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း လိုက်လိုက်ဖို့လာ၏။ မက်မောဓရာ အတိပြီးနေသည့် ဒိုင်းခင်ခင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သိပေါ့ဘုရင်၏ ရင်ခွင့်တော်ထဲတွင် အစွေးသား ရောက်နေရှာသည်။ သိပေါ့ဘုရင်၏ လှပ်ရှားသမျှကို အလိုက်သင့်အလျားသင့်ပင် ခံနေရှာသည်။

သည်သတင်းကို ကြိုတင် ရထားသော မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ်မှာ သည်ဖြစ်ရပ်များကို မြင်တွေ့ရသည်။ ပန်းချုံအကွယ်တစ်နေရာတွင် ချောင်းကြည့်နေရာမှ မြင်တွေ့နေရသော သည်ရှုခင်းကို ဒေါသအဟုန်နှင့် ကြည့်နေရသည်။ သူများ အပြောသာ ကြားခဲ့ရသည်။ ခုမှုပဲ မျက်မြင်ပက်ပင်း တွေ့ရတော့သည်။

'အင်း ဟုတ်ပေါက္ယ်၊ သင်းတို့က ငါ သမီးတော်ကလေးကို မွေးနေတူနှင့် ကမြင်းနေကြတာကိုး ငါမှာတော့ သမီးတော်တွေ တစ်ပါးပြီးတစ်ပါး ဇွဲးအနေရတယ်။ သင်းကတော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ပြီးရင်း ရောက်တုန်းပဲ'

သူတို့နှစ်ဦး ရှုံးတော်ကို မြန်းခဲ့ ရောက်လာတဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီးဟာ

ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ ဒိုင်းခင်ခင်၏ အပေါ်ထိုင်မသိမ်းအကျိုကို လက်တော်နှင့် ဆွဲဆုတ်ဖြေလိုက်၏။ သည်နောက် အပေါ်ပိုင်း ပလာကျော်းသည့်တိုင်အောင် အဝတ်များကို ဆုတ်ဖြေပြီး “ကမြင်းကြေးဟဲ၊ ကမြင်းကြေးဟဲ” ဆိုပြီး ဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်၏။ နောက် ပါးကို လေးငါးချက် ဆက်နိုက်လိုက်၏။ ဒိုင်းခင်ခင်ခများ မြေပေါ် လကျေသွားသည့်နှင့် မိဖုရားကြီးက မြေထောက်ပြင့် မြေပေါ် လှမ့်ရှု လှမ့်ရှု ကန်တော့သည်။

လင်စိတ်ဆိုတာ ဘယ်စိတ်နဲ့မတူ။ တယ်ပြီး ငယ်ထိပ်တက်တာပဲ။

ကြည့်ပါလေး၊ ကိုယ့်နဲ့ လင်လုဘက်ဖြစ်လာတဲ့ ဒိုင်းခင်ခင်ကို ငါးမိမ်းသည် ဆန်ဆန် ကိုယ်ထိလက်ရောက် အားရပါးရ ရှိက်နှုက်နေ၏။ ပါးစပ်မှုလည်း ရှုနှုန်းတဲ့ စကားကြမ်းများကို ဒေါသနှင့် ပြောနေတယ်လို့ ဆိုသည်။ ရာဇဗ်တောင် မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ လင်စိတ်မှာ ထိပ်သို့ တက်သွားတော့သည်။

သည်သို့ ရှုန်းရင်ဆန်ခတ် ဖြစ်နေစဉ်အတွင်း သီပေါ်ဘုရင်မှာ မနေသာ တော့ဘဲ သူတို့နှစ်ဦး၏ကြားမှ ဝင်ရောက် တားမြော်တော့သည်။ ရှုန်းကန် ဆွဲကြော် လွှဲကြရင်း သီပေါ်ဘုရင်က စုဖုရား၏လက်ကို ချုပ်ဖယ်ပြီး တစ်နေရာသို့ တွန်းစ်လိုက်သည်။ မိဖုရားကြီးလည်း ဒေါသတြီးဖြင့် သီပေါ်ဘုရင်ကို ထုန်ကတော်မူသည်။ သည်တွင် သီပေါ်ဘုရင် ခံနိုင်ရည်စွမ်း မရှိတော့။ အနီးအနား တွင်ရှိသော ရွှေဇားကို ဆွဲကိုင်တော်မူလိုက်သည်။ သီပေါ်ဘုရင် ရွှေဇားကို လှမ်းယဉ်လှုလိုက်သည့်နှင့် မိဖုရားကြီးမှာ -

“သယ သီလရှင်လူတွေက်သားက ငါကိုများ ဓားနှင့်ရွယ်လို့ ဘယ်သူက တင်ထားလို့ ဒီရာလပ္ပါယ်ပေါ် ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ငဉ်းစားမိခဲ့လေး ထို့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆောင့်ပြီး ပြန်တွန်းလိုက်ရာတွင် သီပေါ်ဘုရင်မှာ ဖိုင်လျှက် ကျေသွားတော့သည်။ ခေါင်းနှင့် အုတ်နဲ့ရုံမှာ ဆောင့်ပိသွားသည်ဟု ဆုံးပါသည်။ သည်တုန်းက သီပေါ်ဘုရင်အနားမှာ ရနောင်မောင်မောင်တုတ္ထု ဖို့သည်။ ဖြစ်ရပ်ကို အစအဆုံး မြှင့်နေရသည့် ရနောင်မောင်မောင်တုတ္ထုသည် မိတ်ထဲတွင် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာသည်။ စုဖုရားလတ်ကို မုန်းတီးမှုများကလည်း ပို့များလာ၏။

“ရွှေနှုန်းရှင်ပါ ဘုရား၊ သည်မှုလောက် မိန်းမက အနိုင်ကျင့်နေတာတို့ ခံပါနဲ့ ရွှေနှုန်းရှင် ဖြစ်ပါသည် ဘုရား”

အသံကို ခပ်အုပ်အုပ်အော်ပြီး အမြန် လျောက်တင်လိုက်သည်၊ သည် အွောက်တင်သံကို စုဖုရားလတ်က ပြေးရင်းလွှားရင်းက ခပ်သဲ့သဲ့ ကြေားလိုက်

သည်။ သီပါဘုရင်ကို တွန်းထားခဲ့ပြီးရောက် စုဖုရားလတ်မှာ အနောက်ဆောင် ဘက်သို့ အပြေးအလွှား သွားတော့သည်။ သီပါဘုရင်သည်လည်း မိဖုရားကြီး ရောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ ရွှေမားကိုကိုင်ကာ တရာ့ကြမ်း လိုက်တော့သည်။ ဓားကိုင်ရသည်မှာ အားမရသေးသည်နှင့် လမ်းတွင် တွေ့ရသော လက်သုံးတော် ကြီး တစ်ဦးထဲမှ လှုကို ဆွဲယူခဲ့သေးသည်။ စုဖုရားလတ်၏ ကံကြမ္ဗာက ကောင်း သွားသည် ထင်ပါရာ။ သီပါဘုရင်ရောက်ချိန်မှာပဲ အနောက်ဆောင်တံခါးသည် အသပြုင်းစွာ မြည်ဟည်း၍ အတွင်းမှ ပိတ်သွားလေတော့သည်။ သည်အရေး အခင်းကြောင့်လည်း မိဖုရားကြီးသည် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ကို များစွာ အခဲမကျေ ဖြစ်နေတော့သည်။ ဤလက်ချက်သည် ရနောင်မောင်တုတ်၏ လက်ချက်များလည်း သိနေသည်။

သည်တော့ မိဖုရားကြီး၏ တေးထားချက်များမှာ ရနောင်မောင်မောင် တုတ်အဖို့ ဒုက္ခ ပွဲလာဖွယ်ရာများ ဖြစ်လာတော့သည်။

* * *

စွန့်စွန့်ဘားဘား အချုပ်ဘတ်လပ်းများ

ဆင်းမလေး

သက္ကရာဇ် ၁၂၄ ခုနှစ်တွင် တောင်တွင်းကြီးပြုတွင် ဖူးမြင်ခဲ့၏။ ရနောင်
မောင်မောင်တုတ်လို တောင်တွင်းကြီးသူ ဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အက
တတ်မြောက်ခဲ့သည်။ မြော်ဗို့မင်းသမီးအဖြစ် ကပြနေရာမှ တောင်တွင်းကြီးမြို့
လယ်တော်အုပ်နှင့် အကြောင်းပါခဲ့သည်။ တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး ချစ်ချုပ်ခင်ခင်
အရှိခုံး စပြလင်မယားဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

လယ်တော်အုပ်ကတော်ဘဝပြိုင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေထိုင်နိုင်သော်
လည်း အနုပညာကို ချစ်ပြတ်နိုးလှသဖြင့် မြော်ဗို့သဘင်သည်ဘဝကို မစွဲနှင့်လွှာတ်
နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ညာဘွားနှင့်သက်ထား အမည်ရှိသော သားနှစ်
ယောက်ကို ရလာသည့်တိုင်အောင် သူတို့၏ အိမ်တောင်ရေးကား ပြုဖြုံးဖြောင့်
ခြောင့်ပင် ရှိနေသည်။

မလေး၏ အသားအရောမှာ ညီစိမ့်စိမ့်ရှိပြီး ချောမောသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။
ကိုယ်နေဟန် အချိုးအစားမှာ သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် ကျွန်လှသူ ဖြစ်သည်။
သားနှစ်ဦး မွေးဖွားပြီးသည့်တိုင် သူအလှမှာ ကျေဆင်းမသွားဘဲ တစ်သားမွေး
ဆင်သွေးလှ ဆိုသလို ပို့ရှု လှမြှုပြုပြုပင်။ မလေးသည် မြော်ဗို့မင်းသမီး ဖြစ်လ
သော် သူအသံသည် တိုးတိုးနှင့် စုံရှုသည်။ အပြောကောင်း အဆိုကောင်း
အကကောင်း ဖြစ်သူမြို့လည်း မလေး၏ သတင်းမှာ ကျော်ကြားလာသည်။
အသုံးသတင်းမှာ တောင်တွင်းကြီး အနီးပတ်ဝန်းကျင်အနှင့် ကျော်ကြားနေသော်
အထူးသဖြင့် မလေး၏အလှမှာ ပို့ပို့ ကျော်ကြားသည်။

ဤသို့ ကျော်ကြားမြင်းသည် မလေးအဖို့ အခြေအနေတစ်မျိုး ပြောင်းလဲ သွားဖို့ ဖန်တီးနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မလေး၏ဘဝကို တစ်မျိုး ပြောင်းလဲသွားသည်။ မလေးအဖို့ သာမန် အရပ်သွားဘဝဖြင့် နေထိုင်ပါက တစ်သက်ပန် လယ် တော်အုပ်ကတော်အဖြစ်နှင့် နေထိုင်ရမည် ဖြစ်၏။ သားများဖြစ်ကြသော ညာ ဘွားနှင့် သက်ထားအပြင် အခြားအခြားသော သားရတနာများဖြင့် အေးအေး ချမ်းချမ်း တည်တည်ပြုပြုသာ ဖြစ်ပေမည်။

ခုတော် လက်ညီးထိုးအကဗောင် နာမည်ကျော်လှသည့်အလျောက် ရတနာ ပုံမြို့တော်သို့ လာရောက် ကပြရန် ရနောင်မင်းသား၏ ဆင့်ခေါ်ချက်အရ ရွှေမြို့တော်သို့ တက်ရောက်လာခဲ့သည်။ မလေးသည် လက်ညီးထိုးကရာတွင် အလွန် ယဉ်ကျေးလှပသည်ဟု ဆို၏။ အထူးသဖြင့် 'ခရာသ' ဒီးပတ်အကမှာ အလွန် ကြည့်ကောင်းသည်ဟု ဆိုကြသည်။ နတ်မောက်၊ ကျောက်ပန်းတောင်းနှင့် တောင်တွင်းကြီးနယ်၊ ပင်းမြို့နယ်များတွင် အထူးကျော်ကြားလှသည်။

ရတနာပုံနေပြည်တော်သို့ သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ မလေး တက်လာခဲ့သည်။ ရနောင်မင်းသား၏ အမိန့်တော်ကြောင့်သာ ရွှေမြို့တော်သို့ ရောက်ခဲ့ရမှုး သည်။ သည့်နောက် ရွှေနှစ်းတော်အတွင်း ရောက်ခဲ့ရသည်။

အဝေးမှာ နာမည်ကြီးလှသော ရွှေမြို့တော်မှာ ခမ်းခမ်းနားနား ရှိရှုသည်။ မြို့တွင်းက လမ်းတွေပေါ်မှာ ပိုမိုလှည်းတွေ၊ ခြောက်စထောင်လှည်းတွေနှင့် မြင်းစီးသွေတွေမှာ ပျေားပန်းခပ်နေတာပဲ။ တံခါးနီအထွက်မှာ စားသောက်စရာ ဆိုင်တွေ စည်စည်ကားကား ရှိသည်။ ဝယ်ဟယ်ခြမ်းဟယ်နဲ့ မြို့တော်သွေတွေမှာ သွားလာနေကြသည်။ သည်တုန်းက မလေးအသက် နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်သာ ရှိသေး သည်။ သားနှစ်ယောက် မွေးဖွားပြီးပေမယ့် မလေး၏အလှမှု နှုပ်ဖွဲ့သံ သစ်လွင် ဆဲ သွေးသားဆွဲဖြီးတုန်းအခွဲယိုလည်း ဇွဲဇွဲချိ တင်းတင်းရင်းရင်း ရှိသည်။ အငြိမ်မင်းသမီးမို့နဲ့တူတယ်။ နေရာတကာမှာ ရဲရဲတင်းတင်း ဖုတ်ဖုတ်လတ် လတ်ရှိ၏။

နေပြည်တော်သို့ လာရောက်ကပြရန် ရနောင်မင်းသား၏ ဆင့်ခေါ်သွားရတနာတည်းက မလေး ရင်ဖို့ရ၏။ ကာမရာဂ အားကြီးလှသော သည်ရနောင် မင်းသား၏ သတင်းခုကို မဆွဲကတည်းက မလေး ကြားဖူး သိဖူးပြီး ဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီးတစ်လုံးထဲမှာ အခန်းကလေးတွေ ဖွဲ့ထားပြီး မယားတစ်ဦးစီ ထားနို့သည် အကြောင်း၊ သည်အခန်းကလေးတွေထဲမှာ ခေါင်းလောင်းတွေ တပ်တော်ကြောင်း၊ သူ့အလိုက့်သည့် မိန်းမကို ခေါင်းလောင်းနှုပ်ပြီး ခေါ်ကြောင်းများ မိန်းမများနှင့်

ရန်မောင်မောင်တုတ္ထ

၁၃၇

ဆက်ဆံသည့်အခါ တစ်ပြိုင်နက်တည်း မိန့်ဗုဒ္ဓရုပ်ပေါ်လောက် ဆက်ဆံနိုင်ကြောင်း များကို ရင်ထိတ်ဖွယ် အသည်းယားဖွယ်များအဖြစ် သိထွေးရသည်။

သည်တော့ မိမိအဖို့ ရန်မောင်မင်းသား၏ စက်ကွင်းမှ လွတ်ပါမလားလို့ စိုးရိုးစိုးစိုးတို့များ ဝင်လာရတော့သည်။ လင်ဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ်ကမှ မျက်နှာ မကောင်းလှု။ မန္တလေးချွှမြှုံးတော်သို့ လုံးဝ မသွားစေချင်၊ ဒါပေမယ့် ရန်မောင်မင်းသား၏ မားကိုလည်း ကြောက်ရသားမြို့လား။ ဒီတော့ သူတို့လင်ပယား အကြံတစ်ခု ထုတ်ကြသည်။

ရန်မောင်မင်းသား၏ စက်ကွင်းလွတ်အောင် ဘယ်လို့ ကြံ့ကြံ့မတဲ့ပေါ့ တစ်ညာလည်း အကြံ့မရ နောက်ညာလည်း စဉ်းစားမရ။ ချွှမြှုံးတော်သို့ခနိတ္တက်ရန် ရက်အနည်းငယ်လို့မှ မလေးက အကြံ့တစ်ခု ရဟာသည်။ လင်ဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ်ကို မလေးရဲ့ အကြံ့ကို ပြောပြတော့ လယ်တော်အုပ်က ဝိုင်းသာ အားရနဲ့ မလေးကို ခွဲ့မွမ်းသည်။ မလေးရဲ့အကြံ့က တစ်ခုက်ခုတ် နှစ်ခုက်ပြတ် တဲ့သဘောပဲ။

ချွှမြှုံးတော် ရတနာပုံကို မရောက်ဖူးဘူးသေးသည့် သား ညာဘွားနဲ့ သက်ထားကို ခေါ်သွားမယ်။ သားတွေလည်း ရတနာပုံ မန္တလေးမြှုံးကို ရောက်ဖူးရော့၊ မလေးလည်း အပျို့ မဟုတ်ဘူး၊ လင်နဲ့သားနဲ့ဆိုတာ ရန်မောင်မင်းသား သိသွားအောင်လိုပဲ။

မလေးမှာ ကာမပိုင် လင်ရှုမှုန်းသိရင် သက်သာချေည်ရဲ့။ ရန်မောင်မင်းသား ၏သေးမှု လွတ်ကင်းချည်ခဲ့လို့ မလေးတို့ လင်မယားက တွေးကြဟန် တူရဲ့။ ဒါပေမယ့် လူလောကဆိုတာ အဆန်းပါလား။ ကိုယ်တွေးဆသလို့ ဖြစ်မလာဘဲ လောကရဲ့ ကြံ့ကြံ့မှာအလှည့်အပြောင်းမှာ မလေးရဲ့ဘာဝ တစ်ဆိတ်ခါး ပြစ်သွား စေသည်။

မလေးကို စတွေ့တွေ့ချင်းပဲ ရန်မောင်မင်းသား သဘောကျသွားခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် မင်းသားပို့ဟန်ဆောင်ထား၏။ မလေးကို စိတ်ဝင်စားမှု မပြုဘဲ ကြော်ရရ ဆက်ဆံသည်။ မလေးသေးတွင် ထိုင်နေသော ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဖြည့်ပြီး မလေးသည် အိမ်ထောင်ရှုမှုန်း၊ မလွတ်လပ်သုံးပြစ်မှုန်း သိလိုက်သည်။ ကလေးနှစ်ယောက်မကလို့ နှစ်ဆယ်ပဲရှိရှိ ငါ့ကြံ့က်ရင် ယူမှာပဲလို့လည်း ရန်မောင်မင်းသားက တွေ့က်ထားဟန် တူသည်။

ရန်မောင်မင်းသား၏ မလေးအပေါ် ဟန်ဆောင်မှုမှာ ကြံ့ကြံ့မဆုံးချေ။ ထို့ညာ ရန်မောင်မင်းသား၏ အိမ်တော်တွင် မလေး စပြီး ကပြုရသည်။ အံ့ဩ့ပတ္တာ

နိညိုဘော်းနှင့် ထိုင်မသိမ်းအကျိုကို ဝတ်ထားသော မလေး၏ အလူမှာ ပါကြန့်ကြန့်အလင်းရောင်အောက်ဝယ် အလူကြီးလျနော်။ ကိုယ်နေဟန် သေးသေး သွယ်သွယ် ရှိပေါ်သွယ် သူနေရာနှင့်သူ ပည့်ပည့်ဖြိုးဖြိုး ပိုမိုမောက်မောက် ရှိနေ သဖြင့် မလေး၏ အလူမှာ ပိုမို ပေါ်လွင်နေသည်။ အသံမှာ တိုးသော်လည်း ချိမ်သော၊ စူးရှုသော အသံများမှာ ရနောင်မင်းသား၏ ဒါပိတော်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပုံးစွဲပြုလာပြီ ဖြစ်သည်။

သားသည်မအော ဖြစ်ပေမယ့် မလေး၏ လွှာပြုရှားသမျှ အမှုအရာ ဟန်ပန် များမှာ စွဲစွဲနောင်းနောင်း ရှိလှုသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးကို စွဲစွဲစပ်စပ် ကြည့်ရှုနေ သော ရနောင်မင်းသား၏ ရင်ဝယ် တလိုက်လိုက် ရှိနေသည်။ မြင်တွေ့စက မလေး၏ အလူမှာ မထင်ရှား မပေါ်လွင်။ ခုတော့ မလေး၏ ငံပ်နေသော အလူအပများမှာ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေချေပြီ။ ဘယ်လိုမှ ပုန်းကွယ်လို့ မရ။ ရနောင်မင်းသား၏ မက်မောမှာ ပိုင်ဆိုင်လိုမှုများမှာ ဟန်ဆောင်လို့ မရတော့ လေပြီ။

မြေပိုင်းအကမှာ ညျှော်တစ်ချက်တဲ့ ကျော်ကျော်တွင် ပြီးခဲ့သည်။ မနက်ပင် မကူးတော့သ ညာတွင်ချွင်းပင် မလေးကို သိမ်းပိုက်တော့သည်။ ရနောင်မင်းသား၏ သိမ်းပိုက်ပုံကလည်း သင်းပါပေါ့။ အားဖြင့်ကြပြီးလို့ မလေးနဲ့ သားနှစ်ယောက်ကို တည်းခိုးအိုးပြန်မယ် အလုပ်မှာ ရနောင်မင်းသား၏ လက်သုံးတော်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ မလေးအတွက် ဒါပိုခန်း ပြင်ပြီးကြောင်းပြောတော့ မလေး အုံအေးသင့်ရသည်။ ပထမတော့ မလေး ပြင်းသေးသည်။ အမိန့်သည် အမိန့် သာဖြစ်၍ သားနှစ်ယောက်ကိုသာ တည်းခိုးပါ လွတ်လိုက်ရသည်။ မလေးကတော့ လက်သုံးတော် ခေါ်ရာနောက်သို့ ခေါင်းင့်ကာ လိုက်ပါခဲ့ရရှာသည်။ သည်နောက် ရနောင်မင်းသား၏ ဒါပိုလုံးလုံးကြီးထဲမှ တစ်ခုသော အခန်းထဲသို့ မလေး ရောက်သွားရသည်။

သည်လောက် မြေနှင့်ဆန်ဆန် သိမ်းပိုက်ခံရမည်ကို မထင်မှတ်ခဲ့သော မလေးအန္တာ ဒါပိုမက်တစ်ခုလိုသာ ဖြစ်နေချေသည်။ ဘာကိုပဲကြည့်ကြည့် အား ကိုးဖွယ်မမြင်၊ မွေးကတည်းက တစ်ခါမျှ ခွဲမအိုးသူးသော သားနှစ်ယောက်ကို သတိရလာသည်။ သည်လို့ အကျဉ်းအကျပ်ကို ရောက်လာတော့ တော်လွှာင်းကြီးမှာ ကျော်ရှစ်ခုသော လင်ဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ်ကို လွမ်းဆွတ်လာသည်။

လင်ဖြစ်သူ ဖနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေရာမည်ကိုလည်း အူးဆကြည့် စိသည်။ လင်ဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ်က မလေးအပေါ် ဘယ်လောက်ချစ်သည်။

မနာရ်ဟင်ဟင်တဲ့

၁၃

ကြိုင်နာသည် ယူယသည် ဆိုတာများကို မလေး ပြန်တွေးနေမိသည်။ တွေးရင်းနဲ့ မလေး မွေးခနဲ့ အိပ်ပျော်သွားမိသည်။

မကြာပါ မလေးအပေါ်မှ လေးလဲသော ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုက ဖိက်လာသဖို့ မလေး လန့်နှီးသွားသည်။ သူကို မြင်လိုက်တော့ မလေး ရှုတ်တရတ်လန့်သွားတဲ့။ အော်ဟစ်ဖို့ရာတော့ မကြီးစားတော့။ ရနောင်မင်းသား၏ အနှစ်အဝါက မလေးအပေါ် စိုးမိုးလိုက်ဟန် တူသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးစစ်နှင့် ချောဘေးနှစ်ညားသော ရနောင်မင်းသားကို မလေး ခုမှု သေသေချာချာ ကြည့်ဖွဲ့ပြီ မြင်ဖွဲ့ပြီ။

အသားက ညီသည်ဆိုပေမယ့် အလုံးအရပ် ကောင်းသူမျိုး ကြည့်လို တစ်မျိုးလျှေသည်။ ရနောင်မင်းသား၏ မျက်နှာမှာ ခန့်ညားထည်ပါသော သဏော နှီးသည်။ ဗုံးရှေသောမျက်လုံး၊ အသံဉာဏ်တိနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ရနောင်မင်းသားကား လူချောလူလူပင် ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် မလေးမှာက လင်နဲ့ သားနဲ့မှို့ မလျှောက်လပ်သူ။ မိန့်မသားဆိုပေမယ့် ရာဇ်ဝါမှာ အမည်းစတ် ကျွန်းရုတ်ခဲ့မည့် အဖြစ်မျိုးတော့ အဖြစ်မခဲ့ချင်။ လင်ကြီးနောက်ကွယ်မှာ ကမြင်းချင်တိုင်း ကမြင်းနေတဲ့ မိန့်မလိုလည်း အပြောခံ အဆိုခံရမှာကို ကြောက်တတ်သည်။ သည်တော့ မလေး ဘာလုပ်ရမလဲ။ မလေးမှာ မြှုပ်ငါးမင်းသိုးလည်း ဖြစ်ပြန်၊ သည်လို အဖြစ်မျိုးလည်း ကြံရဆိုတော့ . . .

မလေးကိုယ်နှိုးက ရနောင်မင်းသားရဲ့ အတွေ့မှာ မိန့်မှားနေပြီသော ရနောင်မင်းသားရဲ့ လူပကျစ်လျှစ်တဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာဖွဲ့စည်းမှာ၊ နူးည့်သိမ်းမွေ့တဲ့ အပြောအဆို၊ မုံမေ့မှုံးဖွဲ့ယွေးတော်မည့် အတိပြုးသည့် အကြည့်မှားက မလေးရဲ့ရင်ကို လိုက်လိုက်ဖို့စေသည်။ တကယ်တော့ မလေးမှာ ရနောင်မင်းသားကို ချုပ်နေမြို့ ထင်သည်။ မလေး စဉ်းစားသည်။ တစ်ညာလုံးပဲ။

သည်အဖြစ်မျိုးကိုသာ လင်ကြီးဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ် ကြားသိလိုက်ရင်တော့ ဘယ်လောက် အသည်းနာလေမည်လဲ။ မလေးကို အချုပ်ကြီးချုပ်သော လယ်တော်အုပ် ရင်မှာ အနာကျင်ကြီး နာကျင်ပေမည်။ အေးတသသနှင့် ဧပြ မရနိုင်သည့် အဖြစ်မျိုးကြီးလည်း ခံစားရရှာပေမည်။ ဘယ်လိုပင် ခံစားချက် ပြင်းပြပေမယ့် ရနောင်မင်းသား၏ အာကာစက် အနှစ်ကြောင့် ဘယ်လို့ တတ်နိုင်မည် မထင်။ နကိုကတည်းက လူအေးတစ်ယောက် ပြစ်သေားဘယ် တော်အုပ်မှာ ရောင့်နေတော့မှာ မလွှဲပေ။ သည်တော့ မလေး ထုပ်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သော နည်းတစ်နည်း တွေ့ရပြီ။ မလေးအဖို့မှာ ပည်ကောင်း

လယ်တော်အုပ်အဖိုးလည်း အပြောင်းအလဲ ရသားမည့် နည်းလမ်းကောင်း တစ်ခု ပင် ဖြစ်သည်။ ရနောင်မင်းသားကို ခွင့်ပန်ပြီး တောင်တွင်းကြီးကို ခဲာ ပြန်မည်။ လင်ပြစ်သူ လယ်တော်အုပ်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး နောက်ပါန်းမ တစ်ယောက် ဒါမှုမဟုတ် နှစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားပေးခဲ့မည်။ လယ်တော်အုပ်ရဲ့ လက်နှီးရာထူးက တစ်ဆင့်တိုးတက်အောင်လို့လည်း ရနောင်မင်းသားကို ပြောပြ မည်။ လုံလုံလောက်လောက် နှီးအောင်ကိုလည်း ငွေသားချည်း ပေးမှု ဖြစ်မည်။ ဧည့်သား ငါးပါသာနှင့် သားနှစ်ယောက်ကိုလည်း အပြီးပေးခဲ့မည်။ ဒါမှုလည်း လယ်တော်အုပ် စိတ်လက် ချမ်းသာမည်။ မလေးကို သတိရသည့်စိတ်များသည် သားနှစ်ယောက် ရှိနေသဖြင့် ပြောသိမ်နိုင်ပေမည်။ ရင်မှ ဝေအနာလည်း သက် သက်သာသာ ရှိချေပေမည်။ သည်အတိုင်းပင် ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။

အာဏာကို ဆုံးကိုင်ထားနိုင်သူဖူးလည်း မလေး ဖြစ်လိုသည့်များ အမြန်ဆုံး ပြစ်လာခဲ့သည်။ မလေးသည် သားငယ် သက်ထားနှင့်အတူ တောင်တွင်းကြီးကို အမြန်ဆုံး ပြန်ခဲ့သည်။ သားအကြီး ညာဘွားကို မန္တလေးတွင် ထားရမ်းခဲ့သည်။ ဒါကလည်း လယ်တော်အုပ်အား အကြောင်းပြ ကောင်းစေရန်အတွက် ရည် ရွယ်ဟန်တွင်း၊ ပျော်ယူယာဖြင့် စိမ်ပေါ်တက်လာသော သားအမိန်ယှဉ်ယောက် ကိုကြည့်ရင်း လယ်တော်အုပ်မှာ မှင်တက်ပါနေလေ၏။ အကြောင်းမကြားဘ ရှုတ်ခြည်း ရောက်လာသော သားအမိကို ကြည့်ရင်းက ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာ ကြီး ပြစ်နေသည်။ သားအကြီး ညာဘွားလည်း မတွေ့၊ အခြား အတ်သူ အတ်သားများလည်း မပါမို့ လယ်တော်အုပ်မှာ အစဉ်းသားရ ခက်နေသည်။ မေးလည်း မမေးရုံး၊ မေးလိုက်ရင်ဖြင့် မိမိ မကြားချင်တဲ့ စကားများ ကြားလာ ရမယ်ဆိတာကို စိတ်ထဲက အလိုလို သိနေသည်။

တစ်ခုခုတော့ ပြစ်ကြပါပြီး မလေး ကြည့်ပြန်တော့လည်း မျက်နှာမကောင်း၊ အရင်တွန်းကလို စွဲငြွဲငြွဲပျော်မရှိ မရှိ၊ အရင်တွန်းကဆို မလေးမျက်နှာပြင်မှာ အပြီး ရောင်တွေက အမြပ်၊ တိုးည်းပေမယ့် ချိုလွင်လွင်ရှိလှုတဲ့ အသံကလေးက လည်း ကြားရသူအဖို့ ရင်ကို အေးပြစ်စေသည်။ ခုတော့ ဘာစကားမှုမဆို ပြီးဖို့ကို ပင် မွေးနေသလားမသိ။ မလေးမှာ ကြိုးလေးနေတဲ့ တာဝန်တစ်ခုကို ထမ်းဆောင် နေရသလိုပဲ၊ သက်ပြင်းကိုသာ အကြိုပ်ကြိုပ် ချေနေလေရဲ့၊ ပင့်သက်ရှုံးသော့လည်း ပြင်းပြပါဘီ။

မပြောမပြီး မတီးမမြည်ဆိုသလို မလေး ပြောမှ ဖြစ်တော့မည်။ ချိန်ခွင့် လျှာလို တစ်သေမတ်တည်း မနေတော့ဘဲ တစ်ဖက်ဖက်ကို ရှင်တွဲအနှုံမှ ဖြစ်ချေ

တော့မည်။ နေပြည်တော်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျကို မလေး ပြောပြနေသည်။ မလေး စကားသံက ခါတိုင်းလို တိုးတိုးည်းည်း ချိုချိုလွင်လွင် မဟုတ်တော့။ ခဲ့သီးဖွယ်၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်၊ ရွှေရှာဖွယ်များ ဖြင့် အတိပြီးနေချေပြီ။

သည်လိုလုပ်ရင် သည်လို ဖြစ်မယ်ဆိုတာကို စကဗ္ဗားက လယ်တော် အုပ်ခုံမှာ သီထားပြီး ဖြစ်သည်။ ကြိုတင် တွေးဆထားသူမို့လည်း ခံစားချက်က သိပ်မပြင်းလဲ။ မိမိချိုလွင်လွှာသော မယားတစ်ယောက် မိမိကိုစွန့်ပြီး ရနောင်မင်းသားထံ သွားနေမည်ဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ နာကျုစိတ်တော့ ဖြစ်မိသား။ ဒါပေမယ့် သည်ဖြစ်ရပ်ကို မဖြစ်ခင်ကတည်းက ကြိုတွေ့ကိုပြီး အစစာရာရာကို စဉ်းစားထားပြီး ခွင့်လွှာတ်ရတော့မှာပါပဲ၊ ခွင့်မလွှာတ်လိုကကော် ဖြစ်မတဲ့လား။ သည် အချိန်မှာ သီပေါ့ဘူးရင်ထက်တော် အာကာရှိနေတဲ့၊ အာထက်နေတဲ့ ရနောင်မင်းသားကို မိမိကတော့ အန်တူရပါမလား။ ဒု သူပေးအပ်တဲ့ရာထူးနဲ့ ရွှေငွေတွေ ကို ယူထားမှ ဖြစ်တော့မည်။ နောက်ပြသာနာ နောက်မှ ကြည့်ရှင်းမှပဲ။ တော်တော်ကြာ သူမယားလိုချင် သူလင် လှုနဲ့ထိုးဆိုတဲ့ကိန်း ပေါက်လာမှ အသက် အသခံရတော့မည်။

ဒါနို့နဲ့ဆိုရင် ရနောင်မင်းသားက နည်းနည်းမှု မရာ၊ တစ်စွဲလေးမျှ သည်း မခံတတ်၊ သူလိုချင်သည်မိန်းမကို ဖြစ်သည်နည်းဖြင့် ရအောင် ယူတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ရုံးအောင်ကလည်း သူမှာ အာကာက ရှိနေထားပြီးမှကိုး။ အရို့န် အဝါကြီးလှသည့် သည်ရနောင်မင်းသားကို ဘယ်လိုမှ အန်တူဖို့ မပုံပြီ။ ဖြစ်လာ တဲ့ဘဝကို ဖြစ်သလိုပဲ ရင်ဆိုင်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ လယ်တော်အုပ်က ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန် တူသည်။ မလေး ပြောသမျကို ခေါင်းမခါတော့၊ ခေါင်းလည်း ပည့်တ်ချင်တော့၊ တူနှုံးဘဝသာ နေပေတော့သည်။ သိတ်ဆိတ်နေ ဝန်ခံ ဆိုထုံးကို မလေးတစ်ယောက် သီပေါ့လိမ့်မည်။

မလေးမှာ လယ်တော်အုပ်အား မိမိကိုပိုးစား ပြစ်ရန်အတွက် တောင်တွင်း ကြိုးမှာ မိန့်မရှာဖွေရတော့သည်။ အမြန် ရှာဖွေနေရသဖြင့်လည်း မိမိစိတ်ကြိုက် မတွေ့။ မိမိလို ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် သေးသေးသွေ့သွယ်သွယ်၊ အသားအရေ တတော့ ကိုစုမျိုး အြေရင်ပြု ညီရင်ညီပါစေ၊ လင်ဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ်နှင့်သား နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကြည့်ဖြေဖြေ၊ ကြိုင်ကြိုင်နာနာရှိရင် တော်ပြီ။ လယ်တော်အုပ် ထို လိုချင်ကြသူမှားကတော့ အများသား၊ မိမိ မေးစိုးကြည့်သည်နှင့် အားလုံး လိုလိုက လက်သင့်ခံကြသည်။ လယ်တော်အုပ်ထက် လယ်တော်အုပ်ကလော် ဘဝကို ခုံမင်ဟန် တူကြရဲ့။ လယ်တော်အုပ်မှာ ရှိနေတဲ့ ရွှေငွေ အတော်ပစ္စည်း

ကလေးများကိုလည်း မက်မောကြတယ် ထင်ပါရဲ့။

သည်လိုနဲ့ပဲ တောင်တွင်းကြီးမှာ မလေး လေးငါးရက် ကြန့်ကြာသွားတယ်။ နောက်ဆုံး တောင်တွင်းကြီးအနောက် နှစ်းဟားရွာက မယ်ခံနှင့် မယ်ရင် ဆိုတဲ့ ညီအာစ်မနှစ်ယောက်ကို မလေး သဘောကျသွားသည်။ မလေး သဘောကျသွားလိုပဲ လယ်တော်အုပ်ကလည်း နှစ်ခြိုက်ဟန် တူသည်။ လင်ဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ် ကျော်ပြို စိတ်ချမ်းသာဖို့ မလေးခမှာ ကြီးစားနေသည်။ လယ်တော်အုပ် စိတ်တိုင်းကျ မိန့်မကို မယားကြီးဖြစ်သူ မလေးက ရွှေးပေးနေရှာသည်။ ကိုယ်ချစ်တဲ့လင်နဲ့ ပေါင်းဖော်ဖို့ မယားကို ရွှေးပေးနေရတဲ့ မလေးရင်ထဲမှာ ပလောင်ဆူနေတယ် ထင်ပါရဲ့။ လင်ကြီးနဲ့တွေ့တော့လည်း ချစ်လက်စအရင်းခဲ့ ရှိနေတဲ့ မလေးခမှာ လင်ကြီးလည်း မခွဲပိုင်၊ ရနောင်မင်းသားကိုလည်း ချစ်နေမိတော့ အခက်ကြုံနေပြီလို့ ဆိုရမှာပဲ။

မဖြစ်တော့ဘူး၊ မလေး ပြန်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ နှီးမဟုတ်ရင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ရချည်ခဲ့လို့ မလေး တွေးမိသည်။ ဒါနဲ့ပဲ မန္တလေးပြန်ဖို့ ပြင်ဟယ်ဆင် ဟယ် လုပ်နေသည်။ သည်တုန်းမှာပဲ ရနောင်မင်းသား စေလွှတ်လိုက်သည် ခြေမြန်တော်များ ရောက်လာသည်။ ခြေမြန်တော်များနှင့်အတူ ဆင်တစ်စီးပါ ပါလာသည်။

ခုချက်ချင်း ခြေမြန်တော်များနှင့် တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ရန် အမှာတော်မို့ သည်။ လယ်တော်အုပ်ကို ပေးအပ်ရန် ရွှေးငါးပိသာနှင့် မြို့သူကြီး ခန့်အပ် သည့်စာလွှာပါ တစ်ပါတည်း ပါလာခဲ့သည်။ ရနောင်မင်းသား အကွဲက်က စေနေပြီ။ ဟာကွက်တစ်ကွက် မရှိ။ သည်တော့ သူ့ပြောသလိုသာ လုပ်ဖို့ရန် ရှိတော့သည်။ လယ်တော်အုပ်အတွက် ရွှေးပေးထားသည် ညီအာစ်မနှစ်ပိုးတို့ကို မှာကြားတန် မှာကြားနေရသည်။ ဘယ်ကာလအထိ ကြာကြာ ခွဲခွဲနေရေးမည် မသိသော လင်ကြီးဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ်မျက်နှာကို နောက်ဆုံး ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကြည့်နေသည်။ နှုန်းသည်းပွဲတဲ့ စီးကျလာသောသွေးများက မျက်ရည်များ အဖြစ် မျက်လုံးအိမ်မှ လိမ့်ဆင်းလာနေသည်။ မလေးအဖို့ သည်မျက်ရည်များက ဝမ်းသာမှု မျက်ရည်များလား၊ ကြကွဲမှု မျက်ရည်များလား ဆိုတာ ဝေခဲ့မရဟန် တူသည်။ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေရှာသည်။ အယောင်ယောင်အမှားမှားလွှာ လုပ်ပိုနေ၏။

လယ်တော်အုပ်ကို အထပ်ထပ်အကြိမ်ကြိမ် ညီးချေနေမိသည်။ သားငယ် သက်ထားကို ရင်ခွင့်တွင်း အားပါးတရ ပွဲထားမိ၏။ အကြိမ်ကြိမ် နမ်းရှုံးရေး

ပိသည်။ သည်တစ်ခါ နမ်းရသည်က ဘယ်ခါမျှနှင့်မှ မတူ။ ရင်နင့်အောင် နမ်းရသည့်အနမ်း။ သား၏ ချစ်ခြင်းဖြင့် တင်းတိမ်ရောင့်ခြင်း ပရှိသည့်အနမ်း။ ကြော်မှုတွေ ပြည့်လျှမ်းနေသည့် အနမ်းများပင်။ သားများကို ချစ်ထိနှင့် လင်ကို ချစ်ရသည့် မလေး၏ သောကဗုံပါဝများမှာ ပြောမပြနိုင်အောင် ဖြစ်နေရှုပြီ။ ရနောင်မင်းသားကို ချစ်သည်။ သို့ပေမယ့် ရနောင်မင်းသားအပေါ် ပြုတွယ်သည့် သံယောဇ်က နည်းသေးသည်။ သူကို ချစ်သည့်စိတ်က တစ်မျိုး နှစ်ယ်သေးသည်။ သေးမျှင်သည့် သံယောဇ်ကြီးကလေးတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ရနောင်မင်းသားမှာ မလေးက သံယောဇ် မတွယ်လည်း ကိုစွဲမရှိ။ သူမှာ သံယောဇ် ပြုတွယ်မည့် မိန့်မပေါင်း မြောက်မြားစွာက ရှိနေသည့်မြို့လား။

လယ်တော်အုပ်တို့ သားအဖမှားက မလေးတစ်ဦးတည်းကိုသာ သံယောဇ် ပြုတွယ်ရခြင်းပင်။ မလေးကလည်း သည်လိုပင်။ ငယ်ချစ် ငယ်လင်ဖြစ်သော လယ်တော်အုပ်အပေါ် ထားရှိသည့် မဓော်က မသေးလှု။ ကြောလေလေ ခိုင် မြေလေလေမြို့လည်း မလေးရဲ့ အချစ်က မဟောင်း။ သစ်လွင်ဆဲ ပျို့မြှစ်ဆဲပင်။ ရင်နစ်သည်းခြာ သားနှစ်ယောက်၏ သံယောဇ်ကလည်း မလေးကို ချည်ပြီး တုပ်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်က လင်အပေါ် ထားရသည့် သံယောဇ်နှင့် သားအပေါ် ထားရသည့် သံယောဇ်များမှာ မတူချေ။ လင်ကိုချစ်ရသည့်အချစ်သည် ပူလောင်မှု ပြင်းပြုဘိသည်။ သားအပေါ် ချစ်ရသည့် အချစ်သည်ကား အေးမြှုသည်။ သည်သံယောဇ် သုံးကြီးက မလေးရင်ကို မောစေသည်။

ခြေမြန်တော်များကို အုပ်ချုပ်ကာ လိုက်ပါလာခဲ့သော လက်သုံးတော်တစ်ဦး၏ သတိပေးမှုကြောင့် မလေး ဆင်ပေါ် တက်ထိုင်လိုက်ရသည်။ ဆင်ပေါ်တက်ထိုင်လိုက်သည် ဆိုပေမယ့် မလေးမှာ ဆင်ပေါ်တော်နှင့် မရောက်ခိုင်။ ဝပ်ဆင်းနေသော ဆင်ပေါ်တက်ရန်အတွက် မနည်း ကြီးစားနေရရှား၏ ဒါကို မြင်နေရသော ခြေမြန်တော်များနှင့် လက်သုံးတော်ကြီးက သည်အတိုင်း သာ ကြည့်နေရသည်။ ဘာမှု မကုသိနိုင်၏ ခြေမကိုင်ရဲ့ လက်မကိုင်ရဲနှင့် မလေး၏ ဘေးမှာ ဖြစ်နေကြသည်။ ဘယ်ကိုင်ရဲ ထိုးကြော်မလဲ။ မလေးက ရနောင်မင်းသား ရဲ့ ကောက်ယူခြင်း ခဲ့တော်မူထားရသည့် မယားတစ်ဦး မဟုတ်လား။ သည် အဖြစ်အပျက်ကလေးကို တွေ့ဖြင်နေရတဲ့ လင်ဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ်က မနေ့သာတော့ဘူး။ ပျော်ချိထားတဲ့ သားငယ်သက်ထားကို မြေပြင်ပေါ် အသာအဟာ ခုလိုက်သည်။ မလေးဆီကို ခိုးသုတေသနတဲ့ သွားပြီး မလေးကို ပျော်ချိလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆင်ပေါ်မှ ပုံခက်အတွင်း အသာအယာ ချလိုက်သည်။

အချစ်ကြီး ချစ်ခဲ့ရတဲ့မယား လင်ငယ်ဆီ သွားရမည့်အနေမှာ ကိုယ်တိုင်
ပါဝင် ကူညီမှုပေးရသည့် သည်အဖြစ်လောက် ရင်နာစရာကောင်းတာ ရှိတယ
မထင်ပါဘူး။ ဆင်ပေါ် ရောက်သွားသည်နှင့် မလေးဟာ နောက်ကို လုံးဝ
လွှဲည့်မကြည့်တော့ဘူးလို ဆိုသည်။ မမြင်ရက် မကြည့်ရက်တော့တဲ့ ရှုံးခင်းတွေကို
မတွေ့ချင်တော့ဘူး ထင်ပါခဲ့။ သားနှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်ုင်ခဲ့တဲ့ လယ်တော်အုပ်
ခများမှာတော့ အရွှေ့တစ်ပိုင်း ဖြစ်ကျွန်ုင်ခဲ့တာပဲ့။ ဘယ်လိုပဲ မယားအသစ်
စက်စက်ကလေးတွေ ရပါစေ။ မိမိမယားကြီးကိုတော့ မေ့မရဘူးပေါ့။ တစ်
သက်မှာ သည်တစ်ယောက်ပဲလို စွဲမှတ်ထားပြီးစို့လည်း လယ်တော်အုပ်ခများ
သည်အထိ ဖြစ်ရရှာတာပါပဲ။ ဒါတွေကလည်း ဒိမိအကျိုးကိုသာကြည့်ပြီး တစ်
ဖက်လူမှာ ဘာဖြစ်ဖြစ်ဆိုတဲ့ အသိမျိုးထားတဲ့ ရနောင်မင်းသားရဲ့ လုပ်နည်းက
လေးတွေ အချို့ပါပဲ။

သည်လို ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း မလေးအဖွဲ့ ရာဇဝင်မှာ နာမည်တွေ
ကျွန်ုင်ခဲ့သည်။ တောင်တွင်းကြီးကနေ မန္တာလေးအထိ ဆင်ဖြင့် တင်ယူလာစေ
သည်အတွက် မလေးမှာ 'ဆင်ခိုးမလေး' ရယ်လို အမည်တွင်ခဲ့ရသည်။ ရနောင်
မင်းသားသည် မယားပေါင်းတစ်ရာကော် နှိုပ်မယ် ဆင်ခိုးမလေးကို အချစ်ကြီး
ချုပ်ရရှာသည်။ မယားပေါင်းတစ်ရာကော်ကို ကွပ်က ဆုံးမရန်အတွက် မယား
ခြောက်ယောက် ထားရှိသည်။ သည်မယား ခြောက်ယောက်သည် ရနောင်မင်း
သား၏ အချစ်ခင်ဆုံး အယုယ်ခံရဆုံးသူများပင် ဖြစ်သည်။ သည်မယား ခြောက်
ယောက်ထဲတွင် မလေးလည်း ပါရှိသည်။ ရနောင်မင်းသား၏ စည်းမိမိကုန်
ဖြစ်သော သေ့့တွဲကို ကိုင်ရ၏။

မလေးသည် ရနောင်မင်းသား၏အိမ်တွင် တြိမ်းပြီး ခံနေသော အပြို့
များတွင် ပါဝင် ကပြုရ၏။ တောင်သမန်လယ်တား မောင်ဖောယ ရေားသားသော
တေးထပ်များကိုလည်း သိဆိုကာ ရနောင်မင်းသားအား အဆိုတော် ဆက်ရှု
သည်မှာ အကြောင်ပေါင်း များလှပါချေပြီး ဤသို့အားဖြင့် မလေးမှာ ရနောင်မင်း
သား၏ ရင်ခွင်ဝယ် ပျော်ရွင်စွာ ရှိနေပေသည်။ အကြောင်းမှ မလေးကို သိနိုင်
လိုက်သူများ၏ ပြောပြချက်များကြောင့် ဆင်ခိုးမလေး၏ သဘောကို ပို့ဆိုခဲ့သည်။

ဆင်ခိုးမလေး၏ ပြောပြချက်များမှာ ရနောင်မင်းသားဖြစ်သူ မောင်မောင်
တုတ်ကို သူချစ်ကြောင်း၊ သူရှာပေးခဲ့သော မယားနှစ်ယောက်နှင့် လင်ကြီးဖြစ်
သူ လယ်တော်အုပ်မှာ အပျော်ကြီး ပျော်နေကြောင်း၊ သူကိုလည်း မေ့နေမည့်အ-

သေချာကြောင်းများကို ဖွင့်ပြုကြောင်း ကြားသီရပါသည်။

ဟူတ်ပေလိမ့်မည်။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ရနောင်မင်းသား၏ အထိ အတွေ့များကြားဝယ် ယစ်မူးနေပြီ မဟုတ်ပါလား။ မတွေ့တရားဆိုတာ ရောင် ပြန်ဟပ်သည်လို လူတွေက ဆိုကြသည်။ အမှန်ပဲပေါ့။ မလေးကိုယ်နှိုက်က လင်ကြီးဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ်အပေါ် မတွေ့လျော့သွားလေတော့ လယ်တော် အုပ်အများမှုလည်း သူစိတ်ကို ချမ်းချမ်းသာသာ ဖြစ်အောင် ဖန်တီးနေဟန်တဲ့ပဲ။

ပယားတက္ကာ့ သားတက္ကာ့ နေနေရသည် ပိမိဘဝကိုလည်း ဖြေမဆည်နိုင်ဘဲ ပြစ်နေလေသည်။ မလေးကမူ ထိုသို့မဟုတ်၏၊ အတွေ့သစ်၊ အပြင်သစ်များ၏ ကြားဝယ် ပို့နှုန်းနေသည်။ ယစ်မူးနေသည်။ အပျော်ကြီး ပျော်နေလေသည်။ မပျော်လိုကလည်း ဖြေစေတော့သွားလေ။ ရနောင်မင်းသား၏ ပတ်ဝန်းကျင်က သည်း သူကို အတော် ဆွဲဆောင်ထားသည်။ ခမ်းခမ်းနားနား ထည့်ထည်ဝါဒ နှုတ်လှသော အဆင်အပြင်များက သူကို ဖမ်းစားထားသည်။

ငြေပြည်တော်တစ်ဝန်းတွင် သီပေါ်ဘရင်နှင့် စုဖုရားလတ်မှုလွှဲရင် တန်ခိုး အကြိုးဆုံးပြစ်သော ရနောင်မင်းသား၏ အိမ်တော်မှာ ခမ်းနားလှသည်။ ကြိုး အုပ် ထည်ဝါလှသည်။ ရွှေရောင် ငွေရောင်များကလည်း တစိတ်စိတ်တလက် သက် တောက်ပနေသည်။ တောင်တွင်းကြီးက မလေးနေခဲ့သော အိမ်နှင့်စားအုပ်မှ နှိုင်းယျဉ်၍ မရပေါ့။ ဒါတွေအပြင် မလေးကိုယ်နှိုက်ကလည်း ရနောင်မင်းအားအပေါ် အချို့ကြီး ချစ်နေခိုပြီခံသိတော့။

ပြစ်နိုင်ပါသည်။ ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်ကို ကိုယ်တိုင် တွေ့ ပဲ သိနိုဗ္ဗားသူ တစ်ယောက်ကမူ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်သည် အလွန် ကျက် ပေါ်ရှိရှိကြောင်း၊ ရနောင်မင်းသားက မပိုးရ မပန်းရဘဲ ပို့နှုန်းများကသာ သူကို ပြောပြသဖို့ သိနိုဗ္ဗားပါသည်။ ဆင်နီးမလေးမှာ ရနောင်မင်းသားနှင့် တော်သင့်မြှုတ်သဖို့ သားတော်တစ်ပါး ဖွားမြင်ခဲ့သေးသည်။ သားတော် အခါလည် အရွယ်မှုပင် သေဆုံးသွားခဲ့၏။

နောင်အခါတွင် လင်ဖြစ်သူ ရနောင်မင်းသား မင်းမှု ပြစ်အက်သင့်သော တွင် ဆင်နီးမလေးအမှာ ရွှေလှုပိုလ်အိမ်တွင် ခြေချင်းခတ်၍ အချုပ်ချုခံထား သည်။ မြို့တော်ဝန်ဖြစ်သူ၏ ကြို့ဗောက် ဆယ့်သုံးချက် အနိုက်ကိုလည်း ခံရသည်။ သည်သတင်းကို ကြားသီသော ပို့နုရားခေါ်ကြီး စုဖုရားလတ်၏ ခုံးကြောင့် ရွှေလှုပိုလ်အိမ်မှ လွှတ်လိုက်သည်။ စုဖုရားလတ်၏ ခုံးကြောင့်

ခြင်းကို ခံယူရတော်မှုသည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ အမိန့်ကြောင့် ယိုးဒယားအက ကို သင်ယူသည်။ ထိုစဉ်က နန်းတွင် ယိုးဒယားရာမ ဆရာကြီး ဦးဖိုးမြတ်တွင် သုံးနှစ် ပညာသင်ယူရလေသည်။

စုဖုရားလတ်က မလေးအပေါ် ချစ်မြတ်နီးလှသည်။ မလေး၏ ဘဝတစ် ဆစ်ချိုးကို ကြားသိရသဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ သည်ကြောင့် နိုင်ငံ တော်တွင် 'ဆင်ခီးအပြင်' မင်းသမီး မရှိစေနေ့ဗျာ၍ပင် မိန့်၍ မြှောက်စားတော်မူ ခဲ့သည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ အမိန့်ကြောင့် တောင်တွင်းကြီးတွင် ကျော်ရစ်နော့ခဲ့သော ခင်ပွန်းဟောင်း လယ်တော်အုပ်ကို ပြန်ခေါ်ပြီး မလေးနှင့် ပြန်လည် လက်ဆက်ပေးလေသည်။ ရေစက်မကုန်သေးသည့် လင်မယားမှာ ပြန်လည် ဆုံးစည်းရတော့သည်။

ဆင်ခီးမလေးသည် နာမည်ကြီး ကဲတ်တော်ကြီးထွက် မင်းသမီး ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံကို အင်လိပ်တို့ အုပ်စီးသောအခါ မလေးသည် မိမိပညာကို မတိမိ ကောစေရန် ကဲတ်ထောင်သည်။ ကဲတ်ကပြရင်းဖြင့် မိမိဘဝကို ရှာဖွေစား သောက်ခဲ့ရသည်။ မန္တလေး နေပြည်တော်အပျက်တွင် အရှင်နှစ်ပါး ပါတော်မူ ကြောင်း ဖွဲ့စွဲ သီဆိုခဲ့ရာတွင် ဆုလာဘ်များစွာ ရရှိခဲ့သည်။ ထိုပြင် ရတနာဂါရိမြို့တွင် စံနေရရှာသော သီပေါ်မင်းတရားကြီး၏ သမီးတော်များ နားထွေးမှုလာ ကျင်းပခဲ့စဉ်တွင် ရတနာဂါရိရှိသို့ သွားရောက် အသုံးတော်ခဲ့ရသေးသည်။

ငယ်လင်ဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ် သေဆုံးသွားပြီးနောက် ကြည့်မြှင်တိုင်မှ အရပ်လူကြီး မောင်မောင်ဘနှင့် အကြောင်းပါခဲ့သည်။ သူနှင့်သားတစ်ယောက် ရုပ်။ လယ်တော်အုပ်နှင့် ရခဲ့သော သားအကြီး မောင်ညာဘွားသည် လူချွင် တော်အဖြစ် လုပ်နေရာမှ ဆိုင်းဆရာ ဖြစ်လာသည်။ နောက် ဆိုင်းဆရာဘဝနှင့် ဝမ်းမဝဟု ဆိုကာ ကုန်သည်လုပ်နေသည်။ သားအငယ် မောင်သက်ထားမှာမူ မိခင်ဖြစ်သူ ဆင်ခီးမလေး၏ ပညာကို ဆက်ခံသဖြင့် ကဲတ်မင်းသား ဖြစ်လာ သည်။ နတ်မောက်၊ ကျောက်ပန်းတောင်းနှင့် တောင်တွင်းကြီးနယ် တစ်ခွင်တွင် ဆင်ခီးမလေး၏အမည်ကို လူသိများသည်။

ဆင်ခီးမလေးသည် အဆိုအကပညာတွင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှိသည်။ လက်ညီး ထိုးကရာတွင် အလွန် ယဉ်ကျေး၏။ အထူးသဖြင့် ခရာသီးပတ်အက အလွန် ကောင်းသည်ဟု ဆိုသည်။ လက်ကျေလက်နတွင် အလွန်လှပသည်။ အသက် အချုပ် ကြီးမြှင့်လာသည်နှင့်အမျှ စီးပွားရေးလည်း ချို့တဲ့လာသည်။ မိမိ၏ ပညာတန်ဖိုးအကျိုးကို မခံစားရရှာပေ။ ဆင်းခဲ့မှုအက်ကို ကြံကြုံခဲ့ယူရင်းဖြင့်

အသက် (၃၅)နှစ်အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်ကို သိရသည်။

တကဗုလော့ ဆင်ခိုးမလေးသည် လူဘဝကို ခဏာတစ်ဖြဲတ် ရောက်လာ သူ ဖြစ်သည်။ ဖြစ်လာသည့်ဘဝကလည်း လူတွေ၏ အဖြည့်ခံသက်သက်သာ ဖြစ်ချေသည်။ သူဘဝတစ်လျှောက်တွင် ရွှေဘုံပေါ်တွင်လည်း စံစားသွားခဲ့ဖူး သည်။ ထမင်းကို နပ်ကျော်ထမင်းအဖြစ်လည်း စားသွားခဲ့ရဖူးသည်။ သားများ ရှိသော်လည်း သားများနှင့် အတူမနေ။ သားများကို အားမကိုး။ ဒုက္ခမပေး စသေခင် ခန္ဓာကိုယ် လှုပ်ရှုံးနိုင်သရွှေ့မှာ ဘယ်သူကိုမှ အပူမကပ်ချင်။ ရသမျှနှင့် ရောင့်ခဲ့တတ်သူ မိန်းမသားပင် ဖြစ်ချေသည်။

ဖြစ်လာသည့် ဘဝကိုလည်း ဖြစ်သလို ရင်ဆိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ မသေခင်စပ် ဤားတွင် မိမိ၏ပညာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြန့်ဖြူးသည်။ အငြိမ်မင်းသမီး၊ ကတ်မင်းသမီး ဖြစ်ပေမယ့် သာမန်အရပ်သူတစ်ဦးသဖွယ် နေတတ်၊ ထိုင်တတ်၊ ပြောတတ်၊ ဆိုတတ်လေ့ ရှိသည်။ ပလွှားမှု ကုန်းရှင်းသည်။ လျှပ်ပေါ်လော်လိမ့် ခြုံ။ ထိုစဉ်က ကတ်သူတတ်သားများကို 'ဖက်ခွက်စား' ဟူ၍ သမုတ်ခေါ်ပေါ် နေကြသည် အချိန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဆင်ခိုးမလေးမှာ သည်လို လူတန်းစားခွံခြားမှု အနုပညာကို နှိမ့်ချေမှု သဘောပါသော ဖြစ်ရပ်များကို အလွန် စွဲမှန်းသူပင် ဖြစ်သည်။ မိမိ ကပြခဲ့သည့် နေရာင္းနများတွင်လည်း အနုပညာ၏ တန်ခိုး ထက်ပံ့များကို သဘာဝကျကျဖြင့် ရှင်းလင်းပြသနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အပရူပရီးသူ ပြု။

မယားများလှသော ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်၏ မယားများ အနက်မှ ဖြုပြုမှာ ရနောင်မင်းသီး၏ ချုစ်ခင်မှုကို အထူးခံရသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အပရူပရီး၊ မောင်းတန်းရပ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူအဖောက ပန်းထိုင်ဆရာလို သိရ၏။ ဖြုပြုဟာ သိပ်ချော သိပ်လျှော်၏။ ထိုစဉ်က ဆိုလျှင် သူလောက်ချောပြီး သူလောက်လှတုပံ့မိန့်းမပါ။ မရှိဘူးလိုလည်း ဆိုသည်။ အရပ်အမောင်း ခပ်သွယ် သွေးနှင့် လက်မောင်းကလေးတွေက ညီညာပြေပြစ်ပြီး အချိုးအဆက်ကျသည်။ ပြုချို့ဖက်က နှီးည့် ချောမှတ်၏။ ပြီးလိုက်သည့်အခါတွင် ပါးထဲမှာ ပါးချိုင့် သားနှစ်ဦး ခွက်ထင်နေသည်။ သူအပြီးက အတော် ပေါ်လွှင်သည်။ မျှက်လုံးကလေး သွေးသည် သမင်မျှက်လုံးလို စိုင်းစက်ပြီး ရွှေ့ဗုံးနှင့်နေကြသည်။

သူအသံက ဟိုးအဝေးမှ ရေတံခွန်ကျသံလိုပဲ ချိုလွင်လွင် ရှိ၏။ နားလုံး ပြုချို့ညှင်းသည်။ သူကို မြင်လိုက်တဲ့လူမှန်သမျှဟာ အဝေးသား ပြုကြရ

သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိခင်ဖြစ်သူမှာ ကျယ်လွန်သွားခဲ့သဖြင့် မိတဆီးကလေးဘဝဖြင့် ဖောင်အပေါ် ဆီးချင်တိုင် ဆီးခဲ့ နဲ့ ခဲ့သွားဖြစ်သည်။ ဖောင်ဖြစ်သူ ကလည်း ပစ္စည်းညစာ ကုလိုကြော်ဝသူ တစ်ရီး ဖြစ်သဖြင့် သမီးလေးအပေါ် အစေအရာရာတွင် အလိုလိုက်ထားခဲ့သည်။ အရွယ်ရောက်ပြီး အတော်ကြောမှ ချစ်သွားတွေ့ခဲ့သည်။ သုကတော့ အခြားသွေးမဟုတ်၊ ဇွဲလျှပြု့ဝန်၏ ကိုယ်ရံတော် ဓိုလ်မျှားနှင့်ပင် ဖြစ်သည်။ မြှုပြန်စုံစိုလ်မျှားနှင့်တို့ တွေ့ပုံကလည်း အဆန်းသွား။

တစ်နေ့ မြှုပြန်တို့သွားအဖွဲ့ အင်းဝဘက်ကမ်းမှ ပြန်အလာ ဖြစ်သည်။ အင်းဝဘက်တွင် ဥပုသ်သီလစောင့်ထိန်းပြီးမှ ပြန်လာသဖြင့် နေမှာ အတော် ကျေနေချေပြီး အနောက်တောင်ထောင့်သီက မိုးရိုးများက အဗုံပိုင်းနေချေသည်။ သီတင်းကျော် လပြည့်နေ့မြို့လည်း တရားဘာဝနာ စောင့်ထိန်းသွေးပေါများ ကြောင်း။ ဘားမှုဆရာတော်ကြီး သက်တော်ရာကျော် ရှည်စွေ့အကြောင်းကို ပြောလာရင်းက ဟိုအဝေးမှ တောင်သမန်လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်ကျော်ကာ စိုင်းလာကြသောမြင်းများကို လုမ်းကြည့်နေကြ၏။

မြင်းစီးလာသွေးအရေအတွက်ကား ငါးယောက်ပင် ဖြစ်၏။ မြင်းများသည် မြှုပြန်တို့ သွားအဖော်လာသော လှည်းရွှေ့တွင် ဖြတ်ရပ်လိုက်သည်။ သူတို့အား လုံးငါး ပျက်နှာများမှာ တင်းမာပြီး နိုင်ရေးနေပေသည်။ သူတို့အားလုံး ကြည့်ရသည်မှာ အနောက်ထန်းတော့မှ ထန်းရည်သောက်စား မူးယစ်လာသွေးများနှင့်တူလှသည်။ သူတို့တစ်ဂိုယ်လုံးတွင် ခွေးများက အပြိုင်းပြုး ကျေနေသည်။ ဖြစ်လာသော အရေးအဝေးကြောင့် မြှုပြုမှာ မော်မကြည့်ပုံတော့ပြီး မြှုပြု၏ ဖောင်များကား အများနှင့်တစ်ယောက်ပို့ မလှုပ်ပုံတော့ချေပြီး

သူတို့ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်။ ခေါင်းဆောင်လုပ်သွားမှာ သူကြီးများသာလျှင် ကိုင်ဆောင်ခွံ့ရှိရှိသောင့်များကို လွှာယ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သင်ကာင့်သွား သုံးယောက်က လှည်းသမားနှင့် မြှုပြု၏ ဖောင်ကို စားဖြင့် ဖိုးထားပြီး မြှုပြုကို လှည်းပေါ့မှ ခွဲချေတော့သည်။ အထိတ်တလန့် အော်လိုက်ရင်းက မြှုပြုမှာ လှန်စ်ယောက်၏ လက်ထဲတွင် ရှုံးရင်းကန်ရင်းဖြင့် လှည်းအောက်ရောက်သွားသည်။

အသက်သွား အသေခံပည်။ အရှင်တော့ အကွဲမခံဟူ၍ မြှုပြုက ဘွဲ့ထားယာန်တွေ့ရဲ့ မြေပေါ်ရောက်သည်နှင့် မြှုပြုမှာ တွန်းထိုး ရှုံးကားနေ၏။ လက်မောင်းကို ပြုတဲ့ နှက်ထားသလို ဆုပ်ထားသောလက်ကို ပါးစီစီဖြင့် ကိုက်ချလိုက်သည်။ တစ်ဖက်လူမှာ နာကြည့်းသောအသံဖြင့် လက်ရှုံးသွား

သည်။ သည်တွင် ဖြူဖြူက တခြားသုတေသန ဆီးခုံကို တအား ပစ်ကန်လိုက်သည်။ ထိုသုမ္ပာလည်း မသက်သာ မိမိ၏ ဆီးခုံကို ဖိထားရင်းက မြေပြင်ပေါ်သို့ လက္ခာ သွားသည်။ အဖြစ်အပျက်တွေက မြန်ဟန်လွန်းလှသည်။ ဘယ်သူတွေမှ မဟန် တားနိုင်မှာခင် ဖြူဖြူမှာ ရွှေသို့ တအား စွတ်ပြေးတော့သည်။ ပြေးရင်းဖြင့် နောက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာတွင် စောစောက လူငါးယောက်မှာ မြင်းကိုယ်စိန်း အပြေးလိုက်လာသည်ကို တွေ့နေရသည်။ ဒါနှင့် ရွှေကိုပဲ အားစိုက်ပြီး ဖိပြေးရ သည်။ ကိုင်းတော့အလွန်တွင်မတော့ မိမိရွှေတွင် မြင်းသုံးစီး ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဖြူဖြူခများ ဘယ်ကိုပြေးရ ပုန်းရှု ခို့ရှုမှန်း မသိတော့ချေပြီး

မောဟိုက်နေသောရင်ကို ဖိထားပြီး မြင်းပေါ်မှ လူများကို အသနားခံ သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။ သူတို့အသွင်က တစ်မျိုးပါလား။ စောစောက လူတွေနဲ့ လုံးဝ မတူးကြောသနာသနားမည် အသွင်များက သူတို့၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်ဝယ် ထင်းနေသည်။ နောက်မှ မြင်းခြေသုံးမှား ကြားလိုက်ရ သဖြင့် ဖြူဖြူမှာ ရှုတ်ခြုံးထဲပြေးရန် အားယုံလိုက်သည်။ သို့ပေမယ့် မဇွဲ့လင့်သော စကားသံကြောင့် ဖြူဖြူမှာ တအားတက်သွားခဲ့ရသည်။

“ဘေးကိုသာ ဖယ်ပေးလိုက်ပါ နှမတော်၊ သည်လူယုတ်တွေကို မောင် ကြီး ရှင်းလိုက်ပါမယ်”

မိမိ ရွှေတည့်တည့်မှ မြင်းသည်တော်တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဗိုလ်နန္ဒာ၏ စကားသံ ပင် ဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ ဘယ်ရွာ့ကလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ယုတ်မာမှုတွေ လုပ်ရတာလဲ”

ဗိုလ်နန္ဒာက တည်ကြည့် ခုံညားသော မျက်နှာထားဖြင့် မေးလိုက်သည်။ သည်တွင် ငွေးမြှုံးမားကို လွှာယ်ထားသည့် လူရွာယ်က ပမာမခန့် ပြန်လည် ဖော်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ကျော်တို့ကို မေးသလားလှ၊ ကျော်က ရနောင်မြို့စား မောင်မောင်တုတဲ့ ရွှေ မောင်မောင်ပြောင်း ဆိုတာပဲ။ ဒီလူတွေက မြို့စားမင်းရဲ့ ကျွန်ုပုံတော်တွေပဲ ပဲ။ ဘာလုပ်ချင်သေးသတဲ့”

သည်တွင် ဗိုလ်နန္ဒာ ထောင်းခနဲ့ စိတ်တွေက်သွားလိုက်ပေမယ့် ဒေါသတိ ချက်ချင်း မျိုးသိပ်လိုက်သည်။ ရနောင်မင်းသားကို ရင်မဆိုင်ချင်လို့ဘဲ ပြစ်ဟန်တွေ သည်။

“မြော်း ဒီလိုလား၊ ရနောင်မြို့စားရဲ့ ညီညီရင် မြို့စားညီညီပါ လူကောင်သွားမှန်လိုပဲ နေသင့်ပါတယ်။ ခုလို ယုတ်မာတဲ့အမှုမျိုး မလုပ်သင့်ပါဘူး”

ဗိုလ်နန္ဒာ၏ စကားအဆုံးဝယ် မောင်မောင်ပြောင်းမှာ မျက်နှာလေး နိုင်ရဲ သွားပြီး . . .

“ဟင်း ဟင်း . . . ဗိုလ်မျူးကလေးနာ စကားပြောရင် ကြည့်ပြော ကျပ် တို့ဘာသာ ကျပ်တို့ လုပ်ချင်တာ လုပ်တာ ဗိုလ်မျူးနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး။ ခင်ဗျား လုပ်ဖို့က စစ်တိုက်ဖို့သက်သက်ပဲ။ ကျပ်တို့ ရပ်မှုရွာရေးမှာ ဝင်စွက်ဖို့ မလိုပါဘူး” ဟူ၍ပင် ပြန်ပြောသည်။

“ဟားဟား ငါလူက အလာချေည်းပါလား အင်း ဒီမယ် နားထောင်စမ်း ကျပ်တို့လို စစ်မှုထမ်းဆိုသဟာ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ပေး ကာကွယ်ရမယ့် လူတွေပဲ။ စစ်တိုက်ရုံးသက်သက်၊ မဟုတ်ဘူး။ တိုင်းသူ့ပြည်သားတွေရဲ့ အသက် စည်းစိမ် အိုးအိမ်တွေကိုပါ ကာကွယ်ရမယ့် ဝတ္ထာရား နှိုနေတယ်။ ဒါကို ကိုယ့်လူ မသေမချင်း မှတ်ထားနော”

ဗိုလ်နန္ဒာက ရယ်သွမ်းသွေးရင်း ခပ်နာနာ ပြောလိုက်သောအခါ ရနောင် မြို့တေး၏ညီ မောင်မောင်ပြောင်း ဆိုသူမှာ ဒေါ်ပြုသွားဟန်ဖြင့် သူ၏ ငွေရိုးတပ် ဓားကို ဆွဲထုတ်ရန် ကိုင်လိုက်သည်။ သည်အခါ ဗိုလ်နန္ဒာ . . .

“သို့ ကိုယ့်လူက လူလို စကားပြောနေတာ နားမလည်သေးဘူးထင်ပါ။ ဒီမယ် ကျပ်မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်ထားစမ်း ငါန္ဒာဆိုသဟာ နောက်မှ ပေါ်လာတဲ့ ရွှေကြာပင် မဟုတ်ဘူး။ ဟိုး ရွှေးသမယ်ထဲက အလောင်းမင်း တရားနဲ့အတူ သွေးဖောက်ပြီး သစ္စာဆိုခဲ့ကြတဲ့ ရဲဘော်ခြောက်ကျိုပ်ရှစ်ရဲ့ အနွယ်တော်တစ်ဦးဆိုတာ မှတ်ထားပါ။ ကိုင်း ကြာတယ် ငမြတ်ရေးတို့ ဒီလူ တွေကို လူစု ခွဲလိုက်ကြစမ်း”

ဗိုလ်နန္ဒာ ပြောပြောဆိုဆို သူတပည့်များကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။ သူကိုယ် တိုင်ကလည်း ဓားကိုဝင့်ကာ ရွှေးသွှေးပြေးသွားတော့သည်။ သည်တွင် တစ်ဖက်မှ မောင်မောင်ပြောင်းတို့မှာ မဂုံတော့ဘဲ ခြေားတည့်ရာသို့ ထွက်ပြေးကြတော့၏။

“မင်းတို့ မိုးကော်းတုန်း နေနှင့်ဦးပေါ်ကွား တစ်နှင့်တော့ တွေ့ကြသေး တာပဲ” ဟူ၍လည်း ကြိမ်းဝါးသွားကြသည်။

သည်ပဲ သည်နည်းဖြင့် ဗိုလ်နန္ဒာနှင့် ဖြူဖြူတို့မှာ စတွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျေးဇူးရှင်တစ်ဦးရယ်လို့ ဖြူဖြူတို့ သားအဖက ဗိုလ်နန္ဒာကို ကျေးဇူးတင်ခဲ့ကြ သည်။ ဗိုလ်နန္ဒာအပေါ် လေးစားမှုတွေ ပို့ခဲ့ရသည်။ အားကိုးတော်း ရှိခဲ့သည်။ ဖစ်ဖြစ်သူကမူ နိုရိုသားသားရှိသည့် သူ့ဝယ်ပဲဟူ၍ ဘာမှ မပြောဘဲ ရေးပြုင့် သူတို့၏ ရင်းနှီးမှုများက ပို့ကဲခဲ့ရသည်။ လူငယ်တို့ဘာဝ မေတ္တာမှုခဲ့ရသည်။

သည့်နောက် ဖခင်ကို အသိပေးပြီး လူသိရှင်ကြား လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။

လက်ထပ်ပြီးသည့်နှင့် ပိုလ်နှုန်းက ဖြူဖြုတို့အိမ်မှာ လိုက်နေသည်။ သည် တုန်းက ဘယ်တော့မှ မေ့ပျောက်မသွားနိုင်တဲ့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မူးတွေဟာ သူတို့နှစ်ဦးမှာ ကိုယ်စိုးရှုနေကြလေခဲ့။

ဖခင်ကမူ ရွှေပန်းထိမ်အလုပ်နဲ့သာ အချိန်ကုန်လွန်နေသည်။ လုပ်ငန်းက လည်းကြီးကျော်သဖြင့် တပည့်လက်သားများကမူ မနည်းပေါ့ မူးကြီးမတ်ကြီး များ၊ နှစ်းတွင်းသူ နှစ်းတွင်းသားများအတွက် ရွှေလက်ဝတ်လက်စားနဲ့ ရွှေခွက် ရွှေဖလားများကို လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ရသည်။ လင်ဖြစ်သူ ပိုလ်နှုန်းကမူ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရွှေလျှော့မြို့ဝန်ထံ အခေါ် ဝင်ရသည်။ ညနေ ပြန်ချိန်တန်လျှင် ဖြူဖြုက အိမ်ဝမှ ထွက်ကြံ့သည်။ ဒါကလည်း တစ်နေ့မဟုတ်၊ တစ်ရက် မဟုတ်ပေ။

သည်အချိန်တုန်းကဆိုလျှင် ဘယ်လို စိတ်ညစ်စရာမျိုးနဲ့မှ မတွေ့ရဘူး၊ ဘယ်လို ဒုက္ခမျိုးနဲ့မှ မကြံ့ရဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့မှာတော့ ကြမှာပို့ယိုး ဝင်လာတော့သည်။ သည်နေ့က နေကလည်း အလွန်ပူသသည်။ လင်ဖြစ်သူ ပိုလ်နှုန်း စောကေစီးစီး သွားနိုင်ဖို့အတွက် ဖြူဖြုခများ မနက်အစောကြီး ထရ တတ်သည်။ ဒါနဲ့ နေ့လယ်နေ့ခေါ်းမှာ အိပ်လေ့ရှုတဲ့ အကျင့်လေး ဖြူဖြုမှာ ရှိ လာသည်။

သည်နေ့က ဖြူဖြု အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်ပျော်စလောက်မှာပဲထင်ခဲ့။ လမ်းမဘက်က ဆူဆူညည် အသံတွေကြားရသည်။ လူတွေ ဟစ်အော်ကြတဲ့ အသံတွေ၊ မြင်းခွာသံတွေ၊ လူတွေ ရှုတ်ရှုတ်သံသဲနဲ့ ပြေးကြလွှားကြသံတွေ သည်အသံ အားလုံး စုပါး ဆူဆူညည် ဖြစ်နေသည်။ သည်တွင် အိပ်နေသည့် ဖြူဖြုလည်း အိပ်ရာက အလန့်ကာကြား ထလိုက်၏။ ဘာသံတွေပါလိမ့်လို့လည်း သိချင်လေနဲ့ အိမ်ဝရန်တာကနေပြီး လမ်းမဘက်ကို ထွက်ကြည့်မိလိုက်သည်။

သည်လို အလန့်တကြား ထွက်ကြည့်လိုက်မိသည်ကိုကပ် ဖြူဖြု အများ၊ ရနောင်မင်းသား ဖြတ်သွားတာကိုး။ ရနောင်မင်းသားနဲ့ စစ်သားတွေ နောက်လိုက်ငယ်သားတွေလည်း တစ်စုံတစ်ဝေးကြီးပဲ။ တချို့က သူရှေ့က လေးကို ရှင်းပေးနေကြသည်။ ရနောင်မင်းသားက လမ်းအလယ်ကောင်မှာပဲ မြင်းစီး လိုက်လာသည်။ ရှေ့တူရှေ့မှ လာကြတဲ့ လူများသည် တုတ်ကိုယ်စိုးကိုင်ထားကြ သည့် ရနောင်မင်းသား၏ ရဲမက်တွေနှင့်ဝေးအောင် လမ်းကြားတွေထဲက ချွေက ပြေးသွားပြေး၊ အိမ်ပေါ် တက်ပြေးသွား ပြေးကြရရာသည်။ ဝရှုန်းသူ့တားနဲ့ တွေ့တွေ့ဟာ ကစိုးကလျား ဖြစ်နေသည်။

မြှုပ်နည်းချိန် မရသည့် လူတွေကမဲ လမ်းဘေးမှာ ဒုးတုပ်ပြီး ရနောင်မင်းသား ရှိုရာကို ဦးဆွဲတဲ့ အရှိအသေ ပြုကြရသည်။ ခန့်ခွန်သားသား တည်တည်ကြည် ရှိုလှသည့် ရနောင်မင်းသားကို ဖြုပြုမှာ ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ မျက်နှာ ကလည်း အိပ်မှုနှစ်စွဲမှာ၊ ဆံပင်ကလည်း ဖိုးရှိုးယားရား ဖြစ်နေသည်။ ဖြုပြု ဝရန်တာက ဖြတ်လာသည်။ အိမ်ရွှေရောက်လာသည့် ရနောင်မင်းသားသည် ဖြုပြုကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ငေးနေသည့် ဖြုပြုမှာ အချိန်မိ အထဲသို့ အတင်း ပြေးဝင်ပုန်းကွယ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

ဒါပေမယ့် ဖြုပြု ရောက်ကျသွားပါပြီ။ ဖြုပြုကို ရနောင်မင်းသားက လှမ်းမြင်သွားပြီ။ သည်လို ရနောင်မင်းသားက လှမ်းမြင်တာကို သိလိုက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဖြုပြုမှာ အလန်ကြီး လန့်သွားသည်။ တိုန်လှပ်ခြင်း များစွာ ဖြစ်သွားတော့သည်။

ရနောင်မင်းသား သူတို့ မြင်သွားပြီဆိုတဲ့အကြောင်းကို သူလုပ်ဖြစ်တဲ့ ပိုလ်နှုန်ကို ပြောပြုသည်။ သည်အကြောင်းလည်း သိလိုက်ရော ပိုလ်နှုန်မှာ မျက်ကလလဆန်ပျား ဖြစ်သွားရာသည်။ မီန်းမမှုပျော်လှသည့် ရနောင်မင်းသား၏ သတင်းကို အတွင်းအပြင် သိယားသည်မို့လည်း နေးအတွက် ရတာက်ပအေး တော့သွားပေါ့။ ကျေစကျစလျှစလျှစ သိပ်သိပ်သည်းသည်း နေဖို့ ထိုင်ဖို့ အသေ အချာ မှာယားရက်သားနဲ့ ခုလို ဖြစ်သွားရတာကို ပိုလ်နှုန်အဖို့ ယူကျေးမရ ဖြစ်နေဟန် တူပါရဲ့။

အရင် ရက်တွေကလို ခွင့်ခွင့်ပျော်မရှိတော့ဘူး။ တစ်နေရာထဲမှာလည်း ပြုပြုမ မနေတော့ဘူး။ အိမ်ရွှေမှာ လမ်းလျော်လိုက် ရပ်နေလိုက်။ ဟိုအတေး လမ်းမကြီးဘက်ကို ကြည့်လိုက်နဲ့ ဂနာမပြီး ဖြစ်နေတော့သည်။ အခုချက်ချင်းပဲ ရနောင်မင်းသားက ဖြုပြုကို အတင်း သိမ်းပိုက်တော့မလားလို့ ထိတ်ထိတ် ပျားပျား ရှိုလှသည်။ သည်အကြောင်းကို ကြားသိသွားသည့် ဖြုပြုရဲ့ဖောင်ကလည်း စိတ်မချမ်းသာတော့ဘူး။ သမီးအတွက် သောကတွေ ဖြစ်နေရာသည်။ သည် အကြောင်းကို ပိုလ်နှုန်က သူ့ဆရာဖြစ်သည့် ရွှေလှမြှေ့ဝန်ကို သွားရောက် အသီ ပေးသည်။

ရနောင်မင်းသားနဲ့ ပတ်သက်ရင် တိုင်းပြည်မှာ သက်ဦးဆုံး အရှင်သခင် ဖြစ်သည့် သိပေါ်ဘုရင်ကတော် ခွင့်လွှာတဲ့ ယောက်သာသည်။ သည်တော့ ရွှေလှမြှေ့ဝန် လို ပုဂ္ဂိုလ်ကကော ဘာများ တတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ အကူးအညီ အကေားအကွယ် ပေးနိုင်ပါမတဲ့လဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်သည့် မျက်နှာနှင့် ဆင်ဆင်ပြုင်ခြင် နေဖို့

ထိုင်ဖိုပဲ မှာလိုက်ရတာပေါ့။ သည်ညက ဗိုလ်နှစ် အိပ်မပျော်တော့သူး၊ မြို့မြို့တော့ မပြောနဲ့ပေါ့။ မျက်လုံးအကြောင်သားကိုယ်စိန္တဲ့ အိပ်ရာထဲမှာ လဲလောင်းနေကြသည်။

နာရီတွေသာ တစ်ချိန်ပြီးတစ်ချိန် ပြောင်းသွားသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကတော့ တုတ်တုတ်မှု မလှုပ်။ ရှေ့ဖြစ်လာမယ့် အနာဂတ်ခနိုက် င့်လင့်နေကြခဲ့။ ဘာ တွေ ဘယ်လို ဖြစ်လာမည် ဆိုတာလည်း သူတို့ အလိုလို သိထားကြသည်။ သည်ဖြစ်ရပ်တွေကိုလည်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ လွှေ့ရှောင်လို့ တိမ်းကွယ်လို မရမှန်း လည်း သိထားကြသည်။ မစုံစစ်မဆင်ခြင်ဘဲ လုပ်မိတဲ့ မိမိကိုယ်တိုင်ပဲ အပြစ် တင်စိသည်။ သည်ဖြစ်ရပ်ကလေးကြောင့် အချုပ်ကြီး ချုပ်လှသည့် မိမိတို့ ချုပ်သူ နှစ်ဦး ကွဲကွာသွားကြရတော့မည်။

ကောင်းသော ကွဲကွာခြုံးနှင့် ကွဲကွာသွားရပါက အကြောင်းမဟုတ်။ သွေးစွန်းသော အနိုင်းရှုံးဖြင့် ကွဲကွာသွားရပါက ဖြုံ့ဖြုံးအဖို့ ဖြေဖွဲ့ယရာ မရှိတော့။ သေသည်တိုင်အောင် စိတ်သောက ရောက်ရတော့မည်။ ရနောင်မင်းသားနဲ့ ဝေးရာကို လင်မယားနှစ်ယောက် ထွက်ပြီးဖို့ကလည်း မဖြစ်။ ထွက်ပြီးပုံန်းရှောင်သွားခဲ့လျှင် ပိုလ်နှစ်ခမှာ မင်းပြစ်မင်းဒက် သင့်ရော့မည်။ အတိမိတွင် ကျော်ရပ်ခဲ့သော ဖောင်းလည်း ခုက္ခရာက်တော့မည်။ အသက်ဆုံးတန် ဆုံးပေါ်ရော့မည်။

ဖြုံ့ဖြုံးတို့ လင်မယားခမှာ ခုက္ခပ်ပ်လယ်ဝေရာပြီ။ လုတေားဘဝါ ခိုပြည်ပြောင့် ဖြေားသည့် အာချုပ်ခနိုဝင်ယ် မုန်တိုင်းထန်ချေပြီ။ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ပြုပ်သက်နေသည်။ ဘာသံကိုမှ မကြားရ။ အရင်တုန်းက ပျော်စွဲဖွဲ့ယ် အတိုင်းခဲ့သည့် အိမ်ကြီးမှာကား တစ်ပြင်သဖွယ် ဖြစ်ချေပြီ။ အိမ်ကြီး၏ အိပ်ခန်းသီးသန့်ကမ္မာလေးထံဝယ် သူတို့နှစ်ဦး အိပ်နေကြ၏။ ဒါပေမယ့် အိပ်မပျော်ပါ။ အတွေးလွှန်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သည်အရောများက သူတို့နှစ်ဦးကို ခြောက်လှန့်နေကြသည်။ ထိတ်လန့်မူနှင့် ရောပြုမ်းနေသော စီးပိုင်စိတ်ကလည်း လွမ်းမိုးနေသည်။ အပြင်ဘက်မှာ ကြယ်တွေက တဖြတ်ဖြတ် ကြွေ့၍ နေသည်။ သည်ကြယ်ကြွေ့ခြင်းသည် မကောင်း။ နေပြည်တော်တစ်ဝန်းမှာ မီးခကာခကာ လောင်နေသည်။ ဒါကလည်း မကောင်း။ မင်းပြောင်းမင်းလ ဖြစ်တတ်သည်။ တိုင်းသုပြည်သားမှာ ခုက္ခရာက်တတ်သည်။ ဖောင်ဖြစ်သွား၏ အတိတ်နိမိတ် ဖတ်သံများက ပြုပြုနားထဲ ဝယ် ခွဲပြေားနေသည်။ ဖျောက်ဖျောက်မရ။ ဖောင်မှာ ရွှေပန်းထိမာ လုပ်ရင်းက

ဆောင်ကျွမ်းများကို လေ့လာလိုက်စားခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ အရပ်ထဲမှ လူများ တို့ ဟောလိုက်သည့်အခါ တစ်သေမတိုင်း ဖြစ်တတ် ပုက်တတ်သည်များကို ထည်း ဖြေဖြေက သိတားသည်။ ဆင်ဖြစ်သူ၏ ကောင်းသတင်းမှာ အရပ်ထဲတွင် ပုံနှိပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ကပင် ဆင်ဖြစ်သူဟာ ဖြေဖြေအတာကို စစ်ဆေးကြည့်ရင်းက “သမီးလေး ရာဟုပြုပိတဲ့ ရောက်နေတယ်၊ အနေအထိုင် အပြောအဆို ဆင် ခြင်ပါ၊ သိပ်မကောင်းသေးဘူးကျယ်”လို့ သတိပေးခဲ့သေးသည်။ ဟော... ခုတော့ ဆင် သတိပေးခဲ့သလို မမျှော်လင့်ဘဲ သည်ဖြစ်ရပ်ကလေး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အင်း ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ အသက်တစ်ရာ မနေရ အမှုတစ်ရာ တွေ့ရဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့၊ ဘေးမှ ယုဉ်အိပ်နေသည့် ပိုလ်နှုန်း သက်ပြင်းချသံ ခုပြုလေးလေးကို ဖြေဖြေကြားလိုက်သည်။ လင်ဖြစ်သူ၏ ရင်ထဲဝယ် ဘယ်လိုဝေဒနာမျိုး ခံစားနေရ သည်ဆိုတာကို ဖြေဖြေ သိသည်။ ဖြေဖြေ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သည်လို့ ဝေဒနာမျိုး ခံစားနေရတာပဲ မဟုတ်လား။

မိုးသာ စင်စင် လင်းသွားရော သူတို့ အိပ်မပေါ်ခဲ့ကြသွား၊ မိုးလင်းသွား သည်နှင့် အိပ်ရာက အသာအယာပဲ ထကြသည်။ မန်က်ခင်းရဲ့ လုပ်ဖွယ်ကိုင် ဖွားများကို အခြေမပျက် လုပ်နေကြသည်။ အားလုံး ဟန်ဆောင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ မျှော်လင့်ခဲ့ကြသည့် ဖြစ်ရပ်က မကြာခင်မှာပဲ ဖြစ်လာသည်။ ပိုလ်နှုန်းကို အရေ့တော်း ကိစ္စဖြင့် မြင်းသည်တော် တာချို့ လာခေါ်သွားသည်။ သူတို့ ထွက်သွားလို့မှ မကြာခင် အတွင်းတော်မှ အခေါ်တော်ရှိသည်ဆိုပြီး ဖောင်ဖြစ်သူကို ခေါ်သွားခဲ့သည်။ နောက်ဆံတင်ငံဖြင့် ဆင်ကြီးမှာ လိုက်ပါ သွားခဲ့ရှာသည်။

သည်လိုနှင့် တစ်နေ့သာ ကုန်သွားရော။ လင်ဖြစ်သူလည်း မလား ဖောင် ဖြစ်သူလည်း မရောက်ခဲ့။ သည်နေက ဖြေဖြေများ အိမ်ရွှေမှာ တစ်ညွှေး ထိုင် စောင့်နေပေမယ့် လင်ဖြစ်သူဟာ ပြန်မလာတော့ဘူး။ ဖောင်ဖြစ်သူလည်း ရောက် မလာတော့ဘူး။ နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ရောက်လာသည်။ သူတို့ပါပဲ။ လင် ဖြစ်သူ ပိုလ်နှုန်းလည်း မဟုတ်။ ဖောင်ဖြစ်သူလည်း မဟုတ်ပါ။ သူတို့အစား ရောက်လာတဲ့သူတွေကတော့ ရောက်မင်းသားရဲ့ ကျွန်ုပ်တော်တွေပါပဲ။ သူတို့ကို ဖြေဖြေ ငါးယိုပြီး တောင်းပန်ပါသေးသည်။ မရပါ။ အမိန့်သည် အမိန့်ပလို ပြောပါသည်။ မဖြစ် ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ခေါ်ရမယ်လို့ အမိန့်တော် နို့ဒိုက်သည် ဆုံးပဲ။ အာဏာကို ပြည်သူတွေအတွက် မသုံးဘဲ မိမိကိုယ်ကျိုးအဖွဲ့က် အသုံးချ

တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ထင်ပါပဲ။

သည်လိုနဲ့ပဲ ဖြူဖြုံခများမှ ရန်စောင်မင်းသား၏ မယားတွေထဲမှ မယားတစ်ယောက် ပြစ်သွားခဲ့ရရှာသည်။ ရန်စောင်မင်းသား၏ အိမ်တော်မှာ ပိန်းမတွေ အများကြီး ရှိသည်။ ဒါတွေက သူ့ရဲ့ မယားတွေပဲ။ သူတို့ရဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေလည်း ဖြူဖြုံလိုပါပဲ။ ထချို့များဆို ဖြူဖြုံထက်တောင် ဘဝဆိုးပါသေးသည်။ ရောင်ရင်း၊ ပန်းခူးရင်း၊ နေပြည်တော်တက်ပြီး ချည်ဆိုးဆေးဝယ်လာရင်းက အသိမ်းပိုက်ခံရတဲ့ ပိန်းကလေးတွေကလည်း မနည်းလျပါဘူး။ အားလုံးကို ရန်စောင်မင်းသားက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေစေသည်။ ထမင်းကျွေးတဲ့အခါများ တစ်လျှောက်ပြီး အချို့ ငို့ယိုနေသည့် ရောက်စ အသစ်စက်စက် မယားကလေးများတောင် ပျော်လာသလိုလို ဖြစ်လာတတ်သည်။ သည်မယား အားလုံးဟာ ရန်စောင်မင်းသားရဲ့ ချစ်ခင်မှုယုယူကိုသာ ခံယူရသည်။

သားသမီးများ ရသည့်မယားကမူ တခြား အဆောက်အအုံမှာ သီးသန့်နေရ၏။ သူတို့ကိုလည်း ရန်စောင်မင်းသားက ပစ်မယား၊ ဂရ္ဂတစိုက် ရှိလှသည်။ သားသမီးကလေးများအပေါ်လည်း ဖောင်မေတ္တာနှင့်အညီ အရေးတယူ ရှိသည်။ ဒါကြောင့်မို့ထင့်၊ အားလုံး မယားများက ကျေနပ်ကြသည်။ သည်နည်းဖြင့် ရန်စောင်မင်းသား၏အိမ်မှာ မယားအသစ်ကလေးများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်မူး များပြားလှသည့် မယားများ၊ သားသမီးများကို နိစစ္စရှုဝေ ကျွေးမွှေးရသည့် ရန်စောင်မင်းသား အိမ်တော်မှာ အလှူအတန်းကလေးသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

တကယ်တော့ ဖြူဖြုံသည် သာမန်မိန့်မိုး အရပ်သူအရပ်သားထဲက မဟုတ်ဘူး။ ဂုဏ်နဲ့ ပြင်နဲ့ နေတဲ့ အဆွေအမျိုးထဲကပဲ။ ဖောင်ဖြစ်သူသည် ရွှေနှင့်တော်သူ နှင့်တော်သားများ၏ ရွှေပန်းထိမ်ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မို့သားဖြောင့်မတတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ ယောက်ဗျားဖြစ်သူ ပိုလ်နှုန်းဆိုလျှင် လည်း ရွှေလျှော့မြို့ဝန်၏ ယုံကြည်အားကိုးရသော ပိုလ်မှုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ရန်စောင်မင်းသားကတော့ သည်ကိစစ္စတွေ၊ သည်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဘာမှ မထောက်ထားဘူး။ သူလိုချင်တာ တစ်ခုပဲ ကြည့်သည်။ ဖြူဖြုံရဲ့ လှပသည့် မျက်နှာတစ်ခုကိုပဲ ကွက်ပြီး ကြည့်သည်။

ဖြူဖြုံခများ ဘယ်လို ဗုဒ္ဓရောက်မည်။ သောကဗျာပါဒ ပွားမည်။ ခိုလ်နှုန်း ခများမှုံးလည်း ဘယ်လို စိတ်နှုလုံး ထိခိုက်သွားမည်ကို ရန်စောင်ငါးသားထည်မတွေကိုဘူး။ သူအနေနဲ့ ကာမအာရုံကြောမှာ နစ်မော်ချင်တဲ့အန္တာပဲ ရှိသည်။

ဟောင်္တာများသည် မယားများအစား အသစ်စက်စက် မယားများ အစားထိုး ဖို့သာ အမြဲ ဗြိုစည်နေဟန်တူရဲ့။ ကာမအဘရုံကြာမှာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ များရ များရ မမှုဘူး။ သူဆန္ဒ ပြေပျောက်ဖို့အတွက် ဘယ်သူကို လူရမလဲ။ သတ်ရ မလဲ။ သည်လုပ်သမျှများမှာလည်း မှန်သည် မှားသည်ကို မစဉ်းစား။ လိုဘပြည့် ဖို့သာ အရောကြီးသည်။ မှားသည် မှန်သည်ကို သူမတွေး။

ခါတိုင်းလို အတွင်းတော်သို့လည်း သူ အခစား မဝင်တော့။ ပျက်ကွက်စ ပြေလေပြီ။ မယားများနှင့်သာ အချိန်ကုန်နေသည်။ တကယ်တော့ သည်လောက် တကျာရာဂါ အားကြီးသည် ရနောင်မင်းသားအဖို့ ကာမရှုဏ်ကြာတွင် နစ်နေ သဖြင့် တန်ခိုး အရှိန်အဝါရိမှုဆင်းစပြုလာပြီကို သူ သတိမထားမိတော့ချေ။

မခင်တွေး သို့မဟုတ် မတွေးလေး

ရနောင်မင်းသား၏ များပြားလျှော့သော မိဖုရားတွေများထဲမှ မိဖုရားငယ် တစ်ပါးပင် ဖြစ်သည်။ မိန့်မတို့တွင် ချစ်စရာကောင်းသော ပိယရုပ်၊ သာယာစရာ ကောင်းသော သောတရုပ် ဟူ၍ ရုပ်၏ ကောင်းခြင်းလက္ခဏာ နှစ်ပါး ရှိရာတွင် မတွေးလေးမှာ နှစ်ပါးစလုံးနှင့် ပြည့်စုံသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ရုပ်လှုတိုင်း ချစ်စရာ မကောင်း၊ ချစ်စရာကောင်းတိုင်းလည်း ရှုပ်မလှပေး။ သို့သော မတွေးလေးက ရှုပ်လည်း လှသည်၊ ချစ်စရာလည်း ကောင်းသည်မို့ မြင်ရသူအဖို့ ခွဲမက်ရသော ပိန်းမတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

မတွေးလေး၏ မိဘများမှာ အမရပူးမြို့တော်ကို ကန်းဦး တည်ထောင် ဖန်ဆင်းတော်မူခဲ့သော ဘိုးတော်ဘုရား၏မြေးဖြစ်သည် မင်းသီဟနှင့် မိခင်ဖြစ် သူ မမကြီးတို့၏ ရင်နှစ်သည်းခုံ၊ သမီးရှာနာကလေးပင် ဖြစ်သည်။

မင်းသား မင်းသက် မကော်သူမို့လည်း မတွေးလေးမှာ အလိုလို မဟာဆန် နေပေသည်။ ယဉ်ကျော်သိမ့်မွေ့လှသည်။ အဆို အကကို ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် အရွယ်နှင့် မမျှအောင် ဆိုတတ် ကတတ်ခဲ့သည်။

မတွေးလေးသည် အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ်လောက်ကပင် စုဖုရား လတ်ထံပါးတွင် အပို့တော်အဖြစ် အစားရသည်။ ရှိသူများ အပို့တော်များထဲတွင် အသက်အငယ်ဆုံး၊ ချစ်စရာအကောင်းဆုံးဖြစ်၍ သီပေါ်ဘုရင်နှင့် စုဖုရားလောက တို့က "မင်းကလေး"ဟူ၍ ချစ်စနီး ခေါ်ကြသည်။

ရွှေနှင့်တော်သူ၊ ရွှေနှင့်တော်သားများကမူ နာမည်အဖြောက်ဆွဲတဲ့၍ "တွေးလေး" ဟူ၍ ခေါ်တတ်ကြသည်။

သည်သို့ အပျိုတော်အဖြစ် အမှုထမ်းနေစဉ် အချိန်မှာပင် ဘုရှင့်စင်တော်ကြီး မင်းသမီးမှာ နေမျိုးသိရှိ ရွှေတော်ဘွဲ့ရ ဆရာပုကြီးပင် ဖြစ်သည်။ အသံကောင်းခြင်း ပြည့်စုလှသဖြင့် နေမျိုးသိရှိ ရွှေတော်ဘွဲ့အဖြစ် မဓုသုရ ဆွဲကို လည်း ထပ်ပဲ ရရှိပြန်လေသည်။

ရှုပ်သေးစင်တော်မှာ သုံးမျိုး ရှိလေသည်။ စင်တော်ကြီး၊ စင်တော်လတ်နှင့် စင်တော်လေးတို့ပင် ဖြစ်သည်။ ဘုရှင်မင်းမြတ် တော်ကောက်သော စင်တော်ဘို့ စင်တော်ကြီး ဟူ၍ ခေါ်၏။ မဟာစင်တော်ကြီး ဟူ၍ လည်း ခေါ်သေးသည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီးနှင့် အိမ်ရှေ့မင်းတို့ တော်ကောက်သောစင်ကို စင်တော်လတ်၊ မိဖုရားဝယ်များနှင့် သားတော်၊ သမီးတော်တို့က တော်ကောက်သောစင်ကို စင်တော်လေးဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။

“ထင်ပေါ်လျှင် စင်တော်က ကောက်”ဆိုသည်မှာ ရှုပ်သေးစင်မှ ထွက်ပေါ်လာသော ဥပမာပင် ဖြစ်ပေမည်။

ဆရာပုကြီး၏စင်တော်ကြီးသည် နှစ်ဦးတွင်းစင်တော်တွင် မကြာခဏ ကျပြေဖျော်ရသည်။ သည်အခါတွင် အဆိုအက ဝါသနာထုံလှသော မထွေးလေးသည် ပွဲကတိုင်း မလွှတ်တမ်း ကြည့်သည်။ အခြားသူများလို တစ်ခဏာ အရသာ ခံရမှုနှင့် ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် ကြည့်ခြင်း မဟုတ်၊ စွဲစွဲမြဲမြဲ တိတိကျကျ ကြည့်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မကြာခဏပင် သီပေါ်ဘုရင် မင်းတရားနှင့် စုဖုရားလတ်တို့ ညည်းယံ လေညင်းဆောင်တွင် အနားယူ စံနေခိုက်တွင် ဆရာပုကြီး၏ ရှုပ်သေး မင်းသမီးနှင့်အတူ ဖြေဖျော်ကပြရသည်။ သည်အချိန်ကမူ သူသည် အကပညာ တို့ မည်သည့် ဆရာသမားများထံကမျှ ဆင်ယူခြင်း မရှိသေးပေ။ သို့သော တစ်ခါ မြင်ရုံမှုဖြင့် စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်သားမိသော သူ၏ အသိညာကြောင့် မထွေးလေးမှာ အဆိုအကပညာကို ထူးထူးဆွဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာပုကြီး၏ ရှုပ်သေးကြိုကြည့်ကာ ရှုပ်သေးမင်းသမီးကလေး ပုံပုံ၏ ဆိုဟန်၊ ပြောဟန်၊ ကဟန်တို့ကို တစ်ထပ်တည်းကျအောင် ဆိုတတ်၊ ပြောတတ်၊ ကတတ်နေသည်။ သီပေါ်မင်းတရားကပင် “ပေါ်ကြီးနဲ့ တစ်ထပ်တည်းပဲ”ဟူ၍ မိန့်ကြားတော်မှုမှုးလေသည်။ မထွေးလေးသည် သူ၏ အသွင်အပြင် ပုံသဏ္ဌာန် တို့ ရှုပ်သေးမင်းသမီး ပုံပုံနှင့်တူအောင် ပြင်ဆင်သည်။ အဆောင်အပိုင်း၊ အဆိုအစား ကျနေလှသော မထွေးလေးမှာ သစ်သားရှုပ်မင်းသမီး ပုံပုံထက် လုန်က အောင် လုပ်နေလေသည်။

သည့်အတွက် နောင်အခါတွင် နေပြည်တော်တစ်နှစ်ဦးမှာနိုးညံ့ ရှုပ်သေး

ရှုပ်တိသည် မထွေးလေးကို စံပြုကာ ပြုလုပ်ကြရတော့သည်။ သည်တွင် မထွေးလေးသည် အရှုပ်ကလေးလို လူသူ မဟုတ်တော့ဘဲ အရှုပ်ကလေးများကသာ မထွေးလေးလို လူအောင် မွမ်းမဲနေကြရတော့သည်။

မထွေးလေးသည် စာမတတ်ချေ။ သို့သော် မှတ်ဉာဏ်တွင် သူမတူအောင် ထက်မြေက်လှသည်။ ကစ်ခါနှစ်ခါ ကြည့်ရုံတေားရုံမျှဖြင့် တစ်ထပ်တည်းကျအောင် ဆိုတတ် ပြောတတ်ပေသည်။ ဆရာပုဂ္ဂိုး ဆိုကသွားသမျှကို နောက်ရက်များ တွင် မထွေးလေးက တစ်ပုံစံတည်းကျအောင် ဆိုပြရသည်။ စင်တော်ကြီးက ဆရာပုဂ္ဂိုး သီဆိုကပြသွားသော သီချင်းကို မထွေးလေးက ဆယ်ခါမက ပြန်၍ သီဆိုကပြပေးရသဖြင့် ဝန်းတွင်းကချေသည် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

အရာရာတွင် သွက်သွက်လက်လက် ရှိနေသော အပျို့တော် မထွေးလေးကို သီပေါ်ဘုရားရနှင့် စုရုံရှားလတ်တိုက ချို့မြတ်နိုးတော်မူးလေသည်။ မြောက် စားတော်မူသည်။ ရွှေနှစ်းတော်သူ၊ ရွှေနှစ်းတော်သားများကလည်း အရေးတယူ ရှိနေလေသည်။ သည်အချိန်က မထွေးလေးမှာ ရွှေနှစ်းတော်တွင် အပေါ်လွှင့်ဆုံး ကချေသည်မလေး တစ်ဦးအဖြစ် ရှိပေသည်။ သည်လောက် ရွှေနှစ်းတော် အတွင်းဝယ် ကျော်ကြားနေခဲ့သော မထွေးလေးအဖွဲ့ ဘဝ်၏ တစ်ဆစ်ခုဗီး ကျော် ကလေးတစ်ခုမှာ တစ်နှောက်ဝယ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။ ဒါကလည်း ရနောင်မင်းသားနှင့် ပတ်သက်နေခြင်းပဲပေါ့။

နေပြည်တော်တစ်ဝန်းမှာရှိနေသည့် အလှအပဟူသ၍၍ ကို တော်ကောက် ခြင်း များစွာဖြင့် တော်ကောက်နေတော်မူသော ရနောင်မင်းသားမှာ မထွေးလေးကို မျက်စိကျနေသည်မှာ ကြောမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ် မှာ အနုပညာကို မြတ်နိုးသော မင်းသားတစ်ပါးပင် ဖြစ်သည်။ အချိန်မရွေ့သူ၏အိပ်တော်မှာ တုပိုကုသံများဖြင့် တဖြစ်ဖြစ်ရှိနေပေသည်။ မထွေးလေးအသက် ဆယ့်လေးနှစ် ရှိပြုဆိုကတည်းက ရနောင်မင်းသားက သူ၏ အဆောင် တော်သို့ မထွေးလေးအား ခေါ်ငင်ကာ ကပြစေတော်မူခဲ့သည်။ အချိုးအစား ကျွန်လှသော မထွေးလေး၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို အနုလုပိနိုလု ရှုံစားရင်းက မထွေးလေး၏ အဆိုအကကို ကိုယ်တိုင်ဖို့ တွေ့ရသောအခါတွင် ဆုတော်လာဘ် တော်များကို များစွာ ချုတော်မူလေသည်။ လွန်စွာပင် သဘောတော်ကျတော်မဲဖြင့်လည်း အိမ်တော်တွင် မကြာခဏခေါ်၍ ကပြစေတော်မူလေသူ။

မထွေးလေးသည် ရနောင်မင်းသား၏ တော်ကောက်ခြင်းခံရသောအချိန် တွင် အသက်မှာ ဆယ့်ခုနှစ်နှစ် ဝန်းကျင်မှာပဲ ရှိပော်းမည်။

ကြိုင်ရာတော်များပြားလှသော ရန်မောင်မင်းသားသည် အချေအလှများ
ကိုမြင်တိုင်း တပ်မက်စိတ်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ တန်ခိုးကြီးမားသော မင်းသားလည်း
ဖြစ်ပေရာ ကြိုင်ရာမိဖုရားများမှာ ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက်နှင့်
ရှိနေပေသည်။ သည်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ရန်မောင်မင်းသားနှင့်
မထွေးလေးတို့၏ ဖူးစာရေစက်မှာ တစ်နှစ်မွူးသာ ခိုင်ပေပေသည်။ စလယ်ဝ်
ပင်မည်းခ်င်ကပင် ကွဲဖိုကြွား ဖန်လာခဲ့လေသည်။

မထွေးလေးမှာ ငယ်ရွယ်သူပင် ဖြစ်သည်။ ရန်မောင်မင်းသားနှင့်စာသော်
များစွာ ငယ်ရွယ်လှပြီး အသီ မကြွယ်သေးသောအရွယ်ပင် ဖြစ်သည်။ အဆို
အကမှာလည်း ဝါသနာကြီးလှသော ကချေသည်လည်း ဖြစ်သည်။ အိပ်ချိန်မှ
လွှဲ၍ ကျေန်အချိန်များတွင် အနုပညာဘက်မှာသာ အာရုံးကို လွတ်ထားလေ့
သည်။ ဒါကြောင့်ပင် ထင်ချွဲ သူ၏ မောင်တော်ဖြစ်သူ ရန်မောင်မင်းသား၏
စိတ်ကို သူအပေါ် အမြဲ စွဲမြေနေရန် ထိန်းထားနိုင်ခြင်း ပရှိရှာချေ။ အနှုအလှ
အခရာအညုများကိုသာ မက်မောလှသည့် ရန်မောင်မောင်တုတ်၏ စိတ်
ကဲလည်း သူအပေါ် မရှိတော့၊ ခပ်ဖယ်ဖယ်သာ နေလေတော့သည်။

ရန်မောင်မင်းသားမှာ မယားများများ ယူတတ်သူ ဖြစ်သည့်အားလုပ်စွာ
မထွေးလေးကိုလည်း ကြောရှည် မြတ်နီးခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ နိုင်ကတည်းက မိမိမန်
မာနဲနဲနေလာခဲ့သော မထွေးလေးသည် ရန်မောင်မင်းသား၏ ချိုကြိုင်မှုကို
အပြည့်အဝ မခံယူရသည့်အချိန်ကစရှု သဘင်နယ်ဘက်သို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်
လေတော့သည်။ ရန်မောင်မင်းသားက စွန်ပစ်လိုက်သော အချိန်တွင် မထွေးလေး
၏အသက်မှာ ဆယ့်ကိုးနှစ်မွူးသာ ရှိပေးမျှေးသည်။ လူလောကကို ကောင်း
တော်းနားလည်နိုင်နေပြီဖြစ်သော အရွယ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ တကယ်တော့
မထွေးလေး၏ ဘဝေးတို့ဆရာမှာ ရန်မောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်ပင် ဖြစ်
သည်။ မောင်မောင်တုတ်သည် မထွေးလေးအား ဘဝေးသုန်းစာကို အစပထမ
သင်ကြားပေးလိုက်လေပြီတည်း။ ရန်မောင်မင်းသားနှင့် ကွဲကွာခဲ့ပြီးနောက် မထွေး
လေးမှာ ဆရာပုဂ္ဂိုးထံဝယ် ကန့်ကူလက်လှည့်ဆိုသလို အကအဆိုပညာကို
သေချာစွာပင် သင်ယူတော့လေသည်။

မထွေးလေး၏ ဒုတိယခင်ပွဲနီးသည်မှာ မင်းသားကိုဖိုးကွဲနီးပင် ဖြစ်သည်။
သည်တုန်းက မင်းသားကိုဖိုးကွဲနီးသည် နေပြည်တော်တစ်ဝါး ပြည်သူတို့
အချိုတော် ဖြစ်နေပေသည်။ ပြည်သူအများ၏ တော်းဆိုချက်ကြောင့် မထွေး
လေး၏အတ်နှင့် မင်းသားကိုဖိုးကွဲနီး၏အတ်တို့ နှစ်ခုကို တစ်ခုတော်း
ပူးပေါင်း

ကာ သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်ပြည်လုံးသို့ ကပြခဲ့လေသည်။

ဒါပေမယ့် ချို့သီးနှင့်ဆား အတူထားက လျှာဖျားက သွားရည်ထိုသည် ဆိုသလိုပဲ မကြာခင်မှာပင် သူတို့နှစ်ဦး အကြောင်းဆက် ပါင်းဖက်မြို့ကြေတော့ လေသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ အိမ်ထောင်သက်တမ်းမှာ မကြာရည်ပေါ့ ငါး သိုင်းချောင်း လေးမျက်နှာတွင် ကိုဖိုးကွန်းသည် သူချုပ်လှသော မတွေးလေးနှင့် လွှဲလောကကို ကျောခိုင်းသွားတော့သည်။

စကတည်းက ယဉ်သကို ဆိုသလို မတွေးလေးအဖို့ အိမ်ထောင်ရေးတွင် ကံမကောင်းလှပေါ့ ပထမ တစ်ယောက်က စိမ်းသည်။ နောက်တစ်ယောက်က တိမ်းခဲ့သည်။ အခေါ် လွှဲသော်လည်း အကွဲချင်းမှာ အတူတူပင် ဖြစ်လေသည်။

မင်းသမီးလောကတွင် ပြိုင်ဘက်ကင်းသော မတွေးလေးအဖို့ ခင်ပွန်းသည် ကိုဖိုးကွန်း ပရှိသည့်နောက် မင်းသား အိကင်းမောင်ကြီးနှင့် တွေ့ဖက်ပြုနိုင်လေ သည်။ မင်းသား ကိုဖိုးကွန်းမှာ မင်းသားကောင်းတစ်လက် ဖြစ်သလို အိကင်း မောင်ကြီးလည်း နာမည်ကျော်ကြား လျှို့ကြုံမှားသော မင်းသားကောင်းတစ် လက် ဖြစ်သည်။ အိကင်းမောင်ကြီး၏ အတွေ့အထိ အချောအမြဲ ဖသာအာရုံးက မတွေးလေး၏စိတ်ကို ညွတ်နှုန်းသော်လှု သည်။ သည်အတွက်ကြောင့် ထင်ပါရဲ့ အိကင်းမောင်ကြီး၏ မေတ္တာရှုပ်ကို မတွေးလေး ဖို့ဖိုးမိသည်။ အားကိုးလိုက် သည်။ သည်တော့ အိကင်းမောင်ကြီးနှင့် မတွေးလေးတို့ ဖူးစာဆုံးသွားတော့ သည်။ မတွေးလေးသည် အိကင်းမောင်ကြီးနှင့် အိမ်ထောင်ကျေစဉ်က အတော်ပင် စီးပွားတက်ခဲ့ဟန် တူသည်။ မန္တလေးတောင်ခြေ သစ်ဆိမ့်ကျောင်းတိုက်တွင် ခုနစ်ဆောင်ပြိုင် ကျောင်းကြီးတစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်ကာ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမဘုံးကို ခံယူလိုက်ကြလေသည်။

သို့သော် မတွေးလေးမှာ အဆိုအက ကောင်းသလောက် လင်ကံမကောင်း ရွှေပေါ့။ မတွေးလေး အသက် ငါးဆယ်နှစ်နှစ်တွင် သူ၏ခင်ပွန်းသည် အိကင်း ဦးမောင်ကြီးမှာ ဘဝတော်ပါး ပြောင်းသွားခဲ့လေသည်။ သည့်အတွက် မတွေး လေးသည် ကျောင်းဒကာ ဦးမောင်ကြီးကို လွမ်းဆွတ်တသ သတိရသဖို့ သူတို့ ကောင်းမှုဖြစ်သော ကျောင်းအနီးတွင် လောကတန်ဆောင်မည်သော ဘုရား တစ်ဆူ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့လေသည်။

မတွေးလေးသည် စာမတတ်သော်လည်း ဂိတ်ကိုကား ကောင်းစွာ ဘတ် မြို့က်သူ ဖြစ်သည်။ သီချင်းသစ်မှားကို တက်ယူရာတွင် သူကိုယ်တိုင်ပင် ပတ္တလားတီး၍ အသွားတက်ယူသည်။ စာသားကိုမူ စာတံ့ထားပေးရသည်။

မန္တရာင်မောင်မောင်တုက်

၁၅၁

အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ကျွော်မှတ်ထားရသည်။ စာထောက်သူကား ကြားမှနေပြီး အသံမပါဘဲ စာထောက်ပေးသည်။ ဒါကို မတွေးလေးက အသံသွင်းပြီး သီဆို သွားလေသည်။

အီကင်းဦးမောင်ကြီး ငှက်ဖျားမိသဖြင့် အနိစ္စ ရောက်သွားပြီးနောက် မတွေးလေးမှာ မင်းသမီးဘဝကို မစွမ်းနိုင်ရှာသေးဘဲ ရှိခို၏။ မင်းသားတစ်လက်ကို ရှာ၍ ကပြပေသေးသည်။ သူရှာကသော မင်းသားမှာ တိစိန်နိုင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် မင်းသားကိုစိန်နိုင်ကား ခေတ္တခဏမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။

မတွေးလေး အသက် ခြောက်ဆယ်လောက်တွင် ဆရာကြီး ဦးဟန်ပါသည် ကံအားလျှော့စွာ မတွေးလေးနှင့် သွားဆုံးမိုးမိုးလောသည်။ ဦးဟန်ပါမှာ မစွမ်းလေးသား ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အောက်မြို့၊ အောက်ရှာမှာပင် နာမည်ကျော်ကြားနေ လေသည်။ မစွမ်းလေးသို့ အရောက်အပေါက် နည်းသဖြင့်လည်း မတွေးလေးကို မမြင်သူးချေ။ သို့သော် ဆုံးဖို့ ကံကြမှာ ဖန်လာလေသည်။

ထိုစဉ်က မစွမ်းလေးတွင် နာမည်ကျော် အပြိုင်အဆိုင် ဆိုင်းနှစ်ပွဲ ရှိခို သည်။ ဆရာစိမ့်နှင့် ပေဒါမောင်လေး ခေါ် စိန်ပေဒါတို့ ညီနောင်နှစ်ယောက် ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့သည် လူချင်းသာ ညီအစ်ကို တော်သည်။ ဆိုင်းတီးရာတွင် ညီအစ်ကို မတော်ချေ။ ညီအစ်ကိုချင်း ချုပ်ကြပေမယ့် ဆိုင်းတီးသောအခါတွင် လုံးဝ သံယောဇ် မရှိပေ။ မကြာခင် အစ်ကိုဖြစ်သူ ဆရာစိမ့် ကွယ်လွှန်သွား သဖြင့် စိန်ပေဒါမှာ ပြိုင်ဘက်မရှိ ဖြစ်တော့သည်။ သည်တွင် ဆရာစိမ့်၏အနီး ခေါ်တိုးက စိန်ပေဒါကို ပြိုင်ရန်အတွက် ဆိုင်းဆရာ လိုက်ရှာကြတော့သည်။

သည်အခိုန်က သတင်းလိုင်နေသော ဦးဟန်ပကို ခေါ်တိုးက ခေါ်ယိုလိုက သည်။ ဆရာစိမ့်၏နေရာကို ဦးဟန်ပအား ပေးလိုက်သည်။ ‘စိန်ပေဒါကို ပြိုင်ရန် တန်ပ တက်လာပြီ’ ဆိုသော သတင်းစကားများမှာ မစွမ်းလေးတွင် တစ်မှုဟုတ်ချင် ဖွံ့သင်းနေပေသည်။ ဘယ်လောက်တော်လို့ ဆရာစိမ့်၏နေရာတွင် ထိုင်နိုင် သည်။ ဘယ်လိုလူစားမြို့ စိန်ပေဒါကို ယူဥပြိုင်စုံသနည်း စသော သံသယပေါင်း ခုံးစွာဖြင့် စောင့်မွှေ့နေကြသည်။

မကြာမိ ရက်အတွင်းပင် အလျှော့ပွဲတစ်ဗုံး အညွှန်ခို့အတွက် ခေါ်တိုးက စီစဉ်ပေးရသည်။ ထိုပွဲတွင် ဦးဟန်ပက ပတ္တလားတီးရမည် ဖြစ်ပေသည်။ သည်ပွဲတွင် အဆိုတော်တစ်ဦးနှင့် ပတ္တလားသာ ပါဝင်သည်။ ပရီရာတ် စုံညီသောအား ဦးဟန်ပ ပတ္တလား စမ်းနေသောအနားသို့ အမျိုးသမီးချောချောတစ်ဦး ဖွွဲက် လာသည်။ မနီးမဝေးတွင် သိမ်မွေ့စွာ ထိုင်နေပေသည်။ သူသည် ဦးဟန်ပကို

တစ်ချက်မျှ စောင်းပဲကြည့်လိုက်ပြီး "မောင်တီးမယ့်သီချင်းကို အမေဆိုရမလား၊ အမေဆိုယ့် သီချင်းကို မောင်က တီးမှာလား" ဟူ၍ ခံပိုးပိုး မေးလိုက်သည်။

စိန်ပေဒါနှင့် ပြိုင်မည်ဖြစ်သော ဦးဟန်ပမာာ ပတ္တလားလုံးတွေကို ခပ်ကြားကြား စိုးသပ်နေစဉ်ဖြစ်၍ "ဆီချင်တဲ့သီချင်းကို ဆိုနိုင်ပါတယ်" ဟု သူကဲ့သိုပ် တစ်ချက်မျှ စောင်းကြည့်ပြီး ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ စိတ်ထဲကမူ မိမိနှင့် မတိမ်းမယိမ်း အရွယ်က 'အမေ' ဟု တင်စီးပြောသည်ကို မခံချင်လုပေါ်။ အောက်ပြည်က တက်လာသူမျိုး အထင်သေးပြီး ဒေါ်လေခြင်းဟု အောင့်သက်သက် ဖြစ်နေသည်။

သည့်နောက် စည်းတီးသော အမျိုးသမီးက စည်းဖြစ် အသံပြေးလိုက် လေသည်။ ဦးဟန်ပက စည်းသံကိုလိုက်ပြီး အမိဖမ်းထားသည်။ ထို့နောက် အဆိုတော်၏ ကြည်လင်ချိအေး၍ နွဲနှောင်းသော ဂိုတာသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ သည်တွင် ဦးဟန်ပမာာ ဇော်ခွေးတွေ ကျုလာသည်။ သူ၏လက်ခတ်သည် ပတ္တလားပေါ်တွင် ကသိကအောက်နှင့် ပျော်နေသည်။ အဆိုတော် သီဆိုသော သီချင်းသွားကို မသိသောကြောင့် ဘယ်အလုံးကို ခေါက်ရမည် မသိဘဲ စ်းတဝါးဝါးနှင့် ဖြစ်နေသည်။

ဦးဟန်ပသည် သီချင်းရိုးရိုးကိုသာ တီးဖူးသူ ဖြစ်သည်။ အတွန်အတက် များလှသော ဤသီချင်းမျိုးကို မတိုးဖူးသူးခဲ့။ သီချင်းအလယ်လောက်ရောက်မှ တေးထပ်မှန်း သီသွားသည်။ 'ဖော်ကွာဝေး' သီချင်း ဖြစ်သည်။ ဖော်ကွာဝေးကို တေးထပ်ပြုရတားသည်။ ဖော်ကွာဝေးည် တေးထပ်ပင်တည်း။

ဦးဟန်ပသည် အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ဒေါ်တီးအား "မမတိုး အဆိုတော်က ဘယ်သူလဲ" ဟု မေးကြည့်မိသည်။

"ဟဲ့ မောင်ဟန်ပ၊ မင်း အမေထွေးကို မသိဘူးလား၊ မထွေးလေးဟဲ့" ဟု ပြောမှ ပို့ပြီး ထိတ်လန့်သွားသည်။ အလေးအမြတ် မပြုခဲ့မိသည်ကို နောင်တရသွားခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က မထွေးလေးမှာ အသက်ကြောက်ဆယ် နီးနေပေပြီး၊ အိမ်ထောင်ဆက် မကုန်သေးသော မထွေးလေးမှာ အင်းဝတ်တား ဦးနယ်မှ ဦးကန်တောင်ပြီးသူကြီး ဦးကြောညီနှင့် အကြောင်းဆက် ပေါင်းဖက်နေသည်။ စတုတွဲပြောက် ခင်ပွန်းပင်တည်း။ ဦးကြောညီနှင့် သုံးနှစ်ခန့် ပေါင်းဖက်ပြီးမှ ဦးကန်တောင်ပြီး၌ပင် အသက် ခြောက်ဆယ် အရွယ်တွင် ကွယ်လွန် အနိစ္စ ရောက်ရှာ တော့သည်။ တံတားဦးတွင် ဒေါ်ထွေးလေး၏ အလောင်းကို ဘုတ်ရှုံးချွဲးနှုံး၍ သရီးဟ်ထားကြလေသည်။

* * *

မင်းခယောကျိုးတစ်ဦး၏ ဘဝနိဂုံး

သည်အရေးမှာ အမိက ပါဝင်ခဲ့သည့် သူကတော့ မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရား လတ်ပါပဲ။ မိဖုရားကြီးသည် ရက်စက်သည်။ ရန်ကြေးဆပ်တတ်သည်။ ဒိုင်းခင် ခင်နဲ့ သီပေါ်ဘုရင် အရေးမှာ ဘယ်သူက အခါတော်ပေး ဆိုတာကို မိဖုရားခေါင် ကြီးက သိသည်။ သိလိုလည်း ရန်ကြွင်းရန်စ မှန်သမျှကို ရှင်းလင်းခဲ့ပြီးပြီပဲ။ မိမိနှင့် မင်းတရားကြီးကြား ဝင်တဲ့သူမှန်သမျှကို မည်သူကိုပဆို ရှင်းလင်းပစ်မှာ ပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း မိမိလို မင်းသွေး အဆီအနှစ်ပါသည့် တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖောင်ယိုကို အရာမှုချုပြီး ဗန်းမော်ကို ပိုပစ်တာပဲ။ ဒိုင်းခင်ခင်နဲ့ ယုက်နှစ်ယန် သည်သူ မှန်သမျှတွေ တစ်ဦးတလေမှ မရှိကြတော့ဘူးပေါ့။

မင်းတရားကြီးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် စုဖုရားလတ်အဖွဲ့ သည်းခံတတ်တဲ့ ည် ရှိဟန် မတူဘူး။ မိမိ၊ အသက်သွေးခဲအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေရသလိုပဲ။ သည် အသက်သွေးခဲထက် ပိုမိုလွန်ကနေသည့် ချုစ်မေတ္တာအတွက် တိုက်ပွဲဝင် နေရသလိုပဲ။ ခံစားချက် ပြင်းပြလှသည်။ သီပေါ်ဘုရင်ကို မိမိတစ်ဦးတည်း ချုစ်လိုသည်။ သီပေါ်ဘုရင်ကလည်း မိမိကလွှဲရင် တြေားသူကို မချုစ်စေရဘူးလို လည်း တစ်ခါက ကတိစကား ပေးထားခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လား။ သည်တော့ သီပေါ်ဘုရင်ကိုလည်း မိမိတစ်ဦးသာ ချုစ်စေချင်သည်။ တြေား မိဖုရား မောင်းမ တိုယ်လုပ်တော်များကို မချုစ်စေချင်ဘူး။

တကယ်တော့ သည်လို ခံစားမှုမျိုးများတွင် ဘုရင်မင်းတရားကြီး လှုပ်နေ သူအဖို့ဝယ် အခွင့်အလမ်း များစွာ ရှိပေသည်။ ဘုရင်မင်းတရားကြီးတို့ မတိသည် ဥပဒေ ဓမ္မသတ်ကြောင်းအရ လည်းကောင်း၊ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ဝါဘ္မားကောင်း မိဖုရားကြီးလေးပါး ထားနိုင်သည် အခွင့်အလမ်းရှိသူ ဖြစ်လေသည်။ သီပေါ်

ဘုရင်၏ ခမည်းတော်ဘုရားဖြစ်သူ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးသည် နှစ်းမတော် မိဖုရားကြီးလေးပါး ထားခဲ့သည်။

သရေခေတ္တရာခေတ်မှုသည် ကုန်းဘောင်ခေတ် ရွှေပိုင်းအထိ အုပ်စိုးခဲ့သော ဘုရင်မင်းတရား အားလုံးလည်း ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ တချို့ ဘုရင်များဆို မိဖုရားပေါင်း မြောက်မြားစွာ ယူထားခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။ ဒါမှ လည်း ဘုရင်မင်းတရားကြီး ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်နှင့် လိုက်လျောညီတွေ နှိုင်တော့ မည်ပါ။ ဒိုင်းခင်ခင်အား သိမ်းပိုက်ခြင်းသည် သိပေါ့ဘုရင်အတွက် လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်သော အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူအဖို့ သေး သိမ်းသည့်အလုပ်ကို လုပ်ခြင်း မဟုတ်။ ဂုဏ်ရှိသည့်အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက် ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သိပေါ့ဘုရင်အဖို့ သည်အလုပ်ကို စွန့်စွဲနှစ်ဦးစား မျက်စိုးတို့ လုပ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေမည်။ သူကိုယ်ပြုကပင် စုဖုရားလတ်ကို ကြောက်ချွဲနေရသည် မဟုတ်လား။

သည်ဖြစ်ရပ်ကို ရွှေထုံးကြိုက်သည့် ဝန်ကြီး၊ မှုပ်မတ်များက ကြိုက်နှစ် သက်ကြသည်။ သည်လို သိပေါ့ဘုရင်အဖို့ မယားတစ်ယောက်တည်း၏ အောက်မှာ ပြားပြားဝပ်နေခြင်းကို ပျော်ည့်ခြင်း၊ သိမ်ဖျော်ခြင်း ဟု၍ သဘော ထားကြသည်။ သူတို့တင်မကဘဲ မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ်၏ မယ်တော် ကြီးဖြစ်သူ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးကလည်း သိပေါ့ဘုရင်အား တခြား ကြုံရှင်ရှိ မိဖုရားများကို သိမ်းပိုက်စေလိုသည့်ဆို ရှိသည်။

မိဖုရား အများအပြား ယူလိုက်ခြင်းအားဖြင့် စုဖုရားလတ်၏ မာန်စွဲယူမှာ ကိုယ်သွားနိုင်သည်။ မိန်းမကြီးဟိုနေသည့် အဖိုးရသည်လည်း စခန်းသိမ်းသွားနိုင် စရာ ရှိသည်။ လူအားလုံးကို ကြီးဗိုးဟိုနေသော မိဖုရားခေါင်ကြီးအတ်မှာ တစ်ခန်း ရပ်သွားနိုင်သည်။ အထင်သာ ရှိသည်။ မည်သူကတော့ မိဖုရားကြီးကို တုပြုင် နိုင်ပိုမလဲ။ မိဖုရားကြီးကို တုပြုင်ဖို့ နေနေသာသာ စေစွေကြည့်ပုံသွားက ခပ်ရှား ရှားပင်။ စုဖုရားလတ်အဖို့ဝယ် ရွှေနှစ်းတော်တစ်ခုလုံး၊ တိုင်းပြည်တစ်ခုလုံးတွင် သွားသွား အကြီးဆုံး အမြင့်ဆုံး ဖြစ်နေပေသည်။ မည်သူမျှ စုဖုရားလတ်ကို မတုန်းငါ်၊ မပြုင်နိုင်။

သိပေါ့ဘုရင်မင်းတရားကြီးကို လက်ဝါယံ ထည့်ထားပြီး စေလိုရာ အောင် တဲ့သွားက သူ မဟုတ်လား။ မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ ရန်သူတွေအားလုံး ကျော်ဗျားကြပြီး ဒိုင်းခင်ခင်အား ရွှေနှစ်းတော်အတွင်းသို့ သွင်းလာသည့်ကိစ္စုံပေါင်သူများ သမျှ သေသွားသော အဝေးရောက်သူ ရောက်နှင့် ဖြစ်သွားကြုံဗုန်ပြီ။ သည်

လျှို့ဝှက် ကြံစည်မူကြီးထဲတွင် ပါဝင်သည့် လူတွေထဲက လူတစ်ယောက် နှစ် ယောက် အသက်မသောဘ ရှိနေသေးသည်။ ဒါကလည်း သူတို့ရဲ့ အချိန်အဝါတို့ ကြောက်လို့ မဟုတ်၊ အကြောင်းကြောင်းကို ထောက်ထားနေလိုပဲ ဖြစ်သည်။

သည်လူနှစ်ယောက်မှာ အခြားသူများ မဟုတ်။ ဗန်းမော်သို့ ပို့ထားသော တောင်သမန်စား မောင်ဖောင်ယနှင့် နန်းတော်တွင်းမှာ ကျော်စဉ်ခဲ့သည့် ရနောင် မောင်မောင်တုတ်တို့သာ ဖြစ်ချေသည်။ ရနောင်မင်းသားမှာ နိဂုံး အနေအထား အတိုင်းပင် ရှိနေသည်။ မိဖုရားကြီးသည် လူပေါင်းများစွာကို ကိစ္စတုံး စိရင် ပစ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ရနောင်မင်းသားကိုမူ မတို့ရေပေါ်။ မတို့ရဲ့ ဆိုသည်ထက် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ကြည့်နေဟန် တူသည်။ ရနောင်မင်းသားမှာ ဘုရင် မင်းတရားကြီး၏ နောင်တော်အဖြစ် ခံယူထားသူလည်း ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး ဘေးမူရထားသူလည်း ဖြစ်သည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီးနှင့် နှိမ့်ဖက်လည်း ဖြစ်သည်။ သီပေါ်ဘုရင်နှင့် ရနောင်မင်းသားတို့၏ ဆက်ဆံမှုကား မပြောင်းလဲ၊ အရင် အတိုင်းသာ ရှိမြှု ရှိနေသည်။ သီပေါ်ဘုရင်သည် ရနောင်မင်းသားကို ချုပ်မြှုချုပ် လျက် ရှိသည်။

သည်အတိုင်းသာ ကြောရှည်သွားပါက မကြာဖို့ အတောအတွင်းဝယ် သီပေါ်ဘုရင်သည် ရနောင်မင်းသား၏ ပြောခံ ပြန်ဖြစ်သွားမှာ မလွှာဘူးပေါ့။ အခါအခွင့်ရတိုင်းပင် မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ရနောင်မင်းသားအား မျက်နှာနေ မျက်နှာထားနှင့် ကလန်ကဆန် လုပ်တတ်သည်။ သည်အခါဝယ် ရနောင်မင်းသားသည် ရယ်မောနေတတ်သည်။ မျက်နှာ တစ်ချက်မှ မပျက်။ ခု အချိန် အတွင်းမတော့ မိဖုရားခေါင်ကြီးက သည်မျှလောက်ပဲ တတ်နိုင်သည်။ ရန်မပြု နှင့်သေးပေါ်။

ဒါပေမယ့် မကြာပါဘူး။ အခွင့်အရေးတစ်ခုကို မိဖုရားကြီးရလာသည်။ သည်အခွင့်အရေးကလည်း စုဖုရားလတ် ခိုင်းစေချက်ကြောင့် တိုင်တားမင်းကြီး တတ်ဆင့် ရွှေလှုပြု့ဝန်မင်း ပြုလုပ်ထားသည့် ကိစ္စရပ်ပဲ။

ရွှေပြု့တော်လေးရပ်ခွင့်မှာ သေတ္တာကြီးလေးလုံး ချထားသည်။ ထို သေတ္တာကြီးများမှာ ကျွန်းသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် သေတ္တာကြီးများ ပြစ် သည်။ အလွန် ခိုင်ခဲ့သည်။ ရွှေအပြောက်အမွမ်းများဖြင့်လည်း တန်ဆာဆင် ထားသည်။ ထိပ်တွင် အပေါက်ငယ်တစ်ပေါက် ဖောက်ထားသည်။ ဘေးမူ လောက်ကြီးများကိုလည်း ခတ်ထားသည်။ ပြည်သူပြည်သားများ အောင်ပြင် ဘုရင်မင်းတရားကြီးထံ အသနားတော်မြတ် ခံလိုသော်လည်း အသနားခံလွှာ

များကို ဘုရင်မင်းတရားကြီးထံ တင်သွင်းရန် နှစ်းတော်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခွင့် မရသည့်အခါမြို့၌ မိမိတို့၏ အသနားခလ္ာများကို ဤသေတ္တာကြီးလေးထဲမှ တစ်လုံးလုံးထဲတွင် ထည့်ကြလေသည်။ ယင်းသေတ္တာကြီးများကို နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း နှစ်းတော်အတွင်း ဘုရင်မင်းတရားကြီး ရှေ့မှောက်သို့ ယူဆောင်သွားကြရသည်။ သည်တွင် မိဖုရားခေါင်ကြီးက သေတ္တာကြီးများကို သော့ဖြင့်ဖွံ့ဖြိုးလှက အသနား ခံလွှာများ၊ တိုင်ကြားလွှာများ ဖတ်ပြရလေသည်။

သေတ္တာကြီးလေးလုံးထဲက ရလာတဲ့ စာလွှာကတော့ အများလည်း အများကြီး၊ ဖြစ်ရပ်တွေကလည်း အမျိုးမျိုးပဲ၊ မှုပြီးမတ်ကြီးများ၏ မရိုးသားမှု ဆိုသွေ့မှု ရက်စက်ပုံများ တိုင်ကြားထားတာလည်းပါရဲ့။ ဝန်ကြီးများရဲ့ မကောင်းကြောင်း ရေးထားတာလည်း ပါရဲ့။ တရားမျှတရေးနဲ့ ဘုရင်မင်းတရားကြီးရဲ့ ငြေသာထောက်ထားရေးအတွက် အသနားခံစာတွေလည်း ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သည် စာတွေထဲက အများအပြားဟာ လက်မှတ် ထိုးမထားကြဘူး။ မူာ်ထဲက ချောင်းပြီး လက်သီးပုံနှင့်ထဲသော် ဖြစ်သည်။

သည်တိုင်ကြတော်ကြတာ အားလုံးကို သီပေါ်ဘုရင်က စာလွှာထဲမှာ ပါလာသည့်အချက်တစ်ခုတည်းကိုကြည့်ပြီး ဘယ်တော့မှ ကာယက်ရှင်ကို အပြစ်ဒဏ် မပေးဘူး။ တစ်စုံတစ်ဦးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိုင်တာတောတာကို သိရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နာက် ဒီကိစ္စဟာ တကယ် မှန်၊ မမှန် စုံစမ်းထောက်လျမ်းဖို့ ဝန်ကြီးတစ်ဦးကို တာဝန်ပေးသည်။ တကယ် မှန်တယ်ဆိုမှ အပြစ်ရှိသူကို အပြစ်ဒဏ်ပေးသည်။ တကယ်လို့ တိုင်ကြသည့်အတိုင်း မမှန်ဘူးဆိုရင်တော့ တိုင်ကြား စာလွှာရေးတဲ့လူကို စုံစမ်းပြီး အပြစ်ပေးတတ်သည်။

နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း သယ်ယူလာတဲ့ သေတ္တာကြီး လေးလုံးထဲမှာ ရနောင်မင်းသားအကြောင်း တိုင်စာတွေ ပြည့်နေလေရဲ့။ စာလွှာအားလုံးလိုလိုပဲ အောက်က လက်မှတ် မထိုးထားကြဘူး။ စာလွှာများထဲမှာ ရနောင်မင်းသားက မင်းတရားကြီးကို နှစ်းချဖို့ လျှို့ဝှက်ကြုံစည်နေသည်။ သူကိုယ်တိုင် ဘုရင်လှပ်မယ်လို့ ရနောင်မင်းသားက အတိအလင်း ပြောနေလေရဲ့။ သီပေါ်မင်းသည် ပိန်းမရဲ့ ကြီးကိုတာခံနေရသည့်အတွက် ရုပ်သေးရုပ် ဖြစ်နေသည်။ သည်တော့ နိုင်တို့ တစ်နှစ်ငံ၏ ဘုရင်မင်းမြတ်လုပ်ဖို့ မသင့်ဘူး။ လူလောကအကြောင်းကိုလည်း ဘာမှုမသိဘူး။ နလပိန်းတုံးပဲ့ပါ။

သီပေါ်ဘုရင်အဖို့ ရွှေနှစ်းတော်ထဲတွင် ပိန်းမ၏ အမိန့်အကောင်အကောက်မှာ ပိတ်မိနေသည်။ သည်စာလွှာတွေက နှစ်မပြတ် အမြတ် ရနေသည်။

သီပါဘူရင်အဖို့ မိမိ နောင်တော်ဖြစ်သူ ရန်စောင်မင်းသားအတွက် စိတ်က ကောင်း ဖြစ်မိသည်။ မိမိအပေါ် တကယ်များ မကောင်းကြံနေသလားလို့လည်း တွေးမိသည်။ စိတ်လည်း တော်တော် ထိနိုက်သွား၏။ သည်စာရွာများ ရလာက တည်းက ဝန်ကြီးအချို့ကို စုစုစုံမြို့မြို့တော်တော် ထိနိုက်သွား၏။ ရလာသည့် သတင်းတွေမှာ အများအားဖြင့် မှန်ကန်နေသည်က များသည်။ ရန်စောင်မင်းသား နေပုံထိုင်ပုံများ သည် သီပါဘူရင်မင်းတရား နေပုံထိုင်ပုံနှင့် မခြားသွေး။ သလွှန်တော်နှင့် မှတ်နာ ကြက်အောက်မှာ အိပ်သည်။ ပွဲတွေကို တမြိမ်မြိမ်ခံသည်။ သူဝင်းတော်ထဲမှာ ရာမဏေတ်ကို လေးဆယ့်ငါးညာတိတိ ကပြစ်သည်။ ရာမဏေတ်က သည်သို့ လေးဆယ့်ငါးညာတိတိ ခံမှုပဲ ကတ်လမ်းဆုံးသည်။

တကယ်တော့ ရန်စောင်မင်းသားသည် ဒိုင်းခင်ခင်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီ သီပါဘူရင်ကို အတော် မကျေမချုံး ဖြစ်နေလေခဲ့။ သီပါဘူရင် ညုံဖျော်မှုကြောင့်ပင် မိမိနှင့် ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက အကျွမ်းဝင်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းချစ် တောင် သမန်လယ်စား မောင်ဖောင်ယူမှု ပန်းမော်သို့ အပိုခဲ့ခဲ့ရသည်။ အပြစ်မဲသော ဒိုင်းခင်ခင် မိသားတစ်စုလုံး ကွပ်မျက်ခဲ့ခဲ့ရသည်။ သီပါဘူရင် ညုံဖျော်မှုကြောင့် လူများ၏ အသက်များ အလဟယသု ဆုံးနှုံးခဲ့ရသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒိုင်းခင်ခင် ကို ကွပ်မျက်လိုက်ပြီးနောက် အချိန် အတော်ကြာကြာအထိ သီပါမင်းထံ အခေါ်း မဝင်ခဲ့ဘူး။ မိမိမယားများနှင့်သာ အချိန်ကုန်ခံနေသည်။

သီပါမင်းတရားသည်လည်း ရန်စောင်မင်းသားနဲ့ တွေ့ဆုံးရှုက်နေဟန် တူပါရဲ့။ မိမိရဲ့ ပျော်ညုံမှုကြောင့် ဒိုင်းဝန် မိသားတစ်စုလုံး အသက် ဆုံးနှုံးသွား ရတာကို ယူကျုံးမရ ဖြစ်ဟန် တူနေရဲ့။ သည် ရှုက်စိတ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာပါပဲ။ သီပါဘူရင် အနေနဲ့ ရန်စောင်မင်းသားကို မကောင်းထင်လာတာ။ သည်ရှုက် စိတ်ဟာ သီပါဘူရင်ရဲ့ နှုတ်းထဲမှာ စွဲနေသည်။ ဘူရင်တစ်ပါးအနေနဲ့ မိမိ ကြားရသည့်သတင်းမှာ အခိုင်အမာ မဟုတ်ပေမယ့် အလေးမပြု ဂရုမယားဘဲ နေလို့ မဖြစ်စုံတဲ့ တကယ့်တကယ် လျှို့ဝှက်ကြံစည်နေသည် အမှုများလည်း အများကြီး ရှိတတ်သည်။ အတွက်များခြင်း၊ စိတ်ချုမှု လွန်ကြခြင်းတို့၏ အဓိပ္ပာယ် သည် ကျဆုံးခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်းပဲ။

တစ်ညာတော့ ပန်းခဲ့တော်မှာ သီပါမင်းတရားနှင့် မိဖုရားကြီးတို့ စံးအ နေကြသည်။ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံးမှာ ကြည်လင်နေသည်။ ကြယ်ပွဲအား ကမ္မာ တစ်ဆုပ်တစ်ခုကြီးပင် ဖြန့်ကြနေသည်။ လသာသည့် ညုံ့လည်း ခဲ့ရာရှာ မှာ ကြည်နဲ့ဖွယ်အထိ ဖြစ်နေသည်။ သီပါဘူရင်၏ ရင်ထဲမှာ နှုန်းမြေခြင်း

အဟန်ကို ပြင်းစွာ ခံစားနေရသည်။ နောင်တော် ရနောင်မင်းသား၏ အကြောင်းကိုလည်း အကောင်းဘက်မှ တွေးနေမိသည်။ မက္ခာဝေးလှသော အရပ်ဆီမှ လည်း ဆိုင်းသံ့ထံ့များက ကြားနေရသည်။ သိပေါ်မင်း အတွေးပြတ်သွားသည်။ သည်ဆိုင်းသံ့ ဘယ်အရပ်က လာသည်ဆိုတာကို သူ သိလိုက်ဟန်တူရဲ့။ "သင်းတယ်မိုက်ပါကလား"လို့ မိန့်တော်မူပြီး အဆောင်တော်ထဲ ပြန်ဝင်သွားတော်မူ လေခဲ့။ မိဖူရားပြီးကတော့ သူအကျက်ဆိုက်ပြီးဆိုပြီး ဝမ်းသာသွားတော်မူသည်။

အတွင်းဆောင်ရောက်သည့်တိုင် သူကြားသိထားသမျှများကို အကုန် လျောက်တင်သည်။ လင်မယားဆိုတော့ အပိုအဆာတွေသာများမယ်၊ လိုတာ တော့ ရှိမယ် မထင်ပါဘူး။ မယားပြောတော့ တစ်ညန့်အောင် ဆိုသလိုပဲ နောက် တစ်နေ့မှာ ဘုရင်မင်းတရားကြီးက ရနောင်မင်းသားကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ နောင်တော်ကို မတွေ့ရတာ ကြားပြစ်ကြောင်း၊ နောင်တော်နဲ့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေး စရာ ရှိသည့်အတွက် အတွင်းတော်ကို မပျက်မကျက် လာခဲ့စေလို့ကြောင်း စသည်များကိုလည်း သိပေါ်ဘုရင်က ပါးလိုက်လေခဲ့။

ပါးလိုက်တဲ့ သတင်းက နှစ်သက်လိုလားဖွဲ့ယ် သတင်းများ ဖြစ်နေသည်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ရနောင်မင်းသားက ဘာမှ စိတ်စနီးစနောင့် မဖြစ်မိဘူး။ သည်အချိန်က စခင်ဖြစ်သည့် ရေနှစ်ချောင်းဝန်ပြီးများလည်း နေပြည်တော်မှာ မရှိဘူး။ ရေနှစ်ချောင်းမြှိုက် ခနိုတွက်နေသည်။ ရနောင်မင်းသား၏ ကံကြမှာက အေးမြို့နှစ်လာပြီး ဖြစ်သည်။ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး အတွင်းတော်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေ ကိုလည်း သူမသိခဲ့ဘူး။ သိပေါ်ဘုရင်က ပိမိကို စကားစမြည် ဆွေးနွေးပြောဆို လိုဟန်ရှိလို ထင်ရှုလိုလည်း တွေးမိဟန် ရှိသည်။ သိပေါ်ဘုရင် အရှက်ပြု လောက်ပြီလိုလည်း သူထင်ဟန် ရှိသည်။ အခါအခွင့်သင့်ပါက ပန်းမောက် အို့ခံထားရသည့် သူသူငယ်ချင်း တောင်သမန်စားကို ပြန်ခေါ့ဖို့ ပြောရမှာပလို စဉ်းစားထားသည်။

ဒါမြဲပဲ သိပေါ်ဘုရင်ရှိရာ အတွင်းဆောင်ကို လိုက်လာခဲ့သည်။ သည်အချိန် မှ သိပေါ်ဘုရင်နှင့် ဂုဏ်ရားလတ် အရှင်အုစ်ပါးသည် ပွဲကြည့်ဆောင်အနီးမှာ ရှိသည့် အဆောင်တော်အတွင်းမှာ ရှိနေကြသည်။ ရွှေ့တော်များက ရောက် သည်နှင့် အရှင်အုစ်ပါးကို ဦးခိုက်လိုက်သည်။ သိပေါ်ဘုရင်၏ မျက်နှာတော်သည် တင်းမာနေသယောင် ရှိသည်။ ရနောင်မင်းသား ဦးနိုက်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပိုင်းက သိပေါ်ဘုရင်က လူပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ပြုလိုက်သည်။

ဘယ်သူကမှ မမျှော်လင့်သည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သိပေါ်ဘုရင်

ရန်ဟင်ဟင်တုတ္ထာ.

၁၃

အမြတ်များ ဆောင်ထားသည့် ဓားအိမ်ထဲက ဓားမှာ သူ့လက်ထဲ ပါလာသည်။ နောက်တော့ သည်ဓားဟာ ရန်မာင်မင်းသားကုပ်ပေါ်မှာ ဝဲ၍နေသည်။ လည် ကုပ်တည့်တည့်ပေါ်မှာ အသင့်အနေအထား ချိန်ထားသည်။ မျက်နှာတော်က လည်း နိုင်နေသည်။ ဒေါသတွေး ဖြစ်နေသည်။ ရာဇ်ဂုဏ်ကို ထိန်းထိန်းသိမ်း သိမ်း ထားရှိနေရဟန် တူသည်။ သူအသံက တိုးတိုးညင်းညင်းပင် ထွက်လာ သော်လည်း ဒေါသသံ ပေါက်နေသည်။

“မောင်မင်းဟာ ငါကိုယ်တော်မြတ်ကို ထိုးနှိမ်းကချိဖို့ ကြံ့စည်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ခုချက်ချင်းပဲ မောင်မင်းကို ငါကိုယ်တော်မြတ် ကွပ်မျက်ရမယ်။ မောင်မင်း ဘာလျောက်တင်ချင်သေးလဲ တင်စမ်း”

ကိုယ်ထင်တာနဲ့ တဗြားစီ ဖြစ်သွားရတဲ့ဖြစ်ရပ်ကြောင့် ရန်မာင်မင်းသား ဟာ သိပ် အုံအားသင့်သွားသည်။ တုန်လှုပ်မှုတော့ ရှိဟန်မတူဘူး။ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးနေဟန် ရှိသည်။ ဘာမှုတော့ ပြန်မပြောသေးဘူး။ ရွှေတည့်တည့်ကို သာ အဝေးသား ကြည့်နေသည်။ သိပေါ်ဘူးရင်က သူကုပ်ပေါ်မှာ ဓားနဲ့မိုးထား တုန်း ရှိသေးသည်။ ကုပ်ပေါ် မိုးထားသည့် ဓားအသွားဟာ သိပေါ်ဘူးရင်၏ ဒေါသကြောင့် ခါယမ်းနေသည်။ သည်မြင်ကွင်းကို မြင်နေသည့် ဝန်ကြီးတွေ့ ဖူးမတ်တွေ့ အားလုံး မျက်လုံးပြု့နေကြသည်။ ထိုတ်လန့်နေကြသည်။ အားလုံး ပြိုစ်သက်နေသည်။ မို့ဖော်ကြီးကတော့ အနေ မပျက်ဘူး။ ကြောက်လည်း စကြောက်ဘူး။ အသက်သေးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရသည့် ရန်မာင်မင်းသားကို ကြည့်ပြီး ပြု့နေသည်။ သူအပြီးက အဲနိုင်ယူထားသည်အပြီး။ တိုတ်ဆိုတ်နေသည့်အက်တို့ ဖြောကြာ မခံနိုင်သည့် သိပေါ်ဘူးရင်က ထပ်မံ အမိန့်တော်ရှိလိုက်ပြန်သည်။

“မောင်မင်း တင်လိုရာတင်စမ်း၊ ကိုယ်နောင်တော် နေရာမှာထားပြီး ချုပ်ခဲ့တဲ့ ငါကိုယ်တော်မြတ်ကို အသက်သေးဖို့ ကြံ့စည်တယ် မဟုတ်လား၊ မောင်မင်း ဘာလျောက်တင်ချင်သေးသလဲ”

ရန်မာင်မင်းသားက နည်းနည်းမှ မတုန်လှုပ်ဘူး။ အေးအေးသက်သာပဲ မို့နေသည်။ ဒါတွေဟာ လွန်လုံးတွေပဲ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သူကိုအသက်သော်အောင် သတ်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း ယုံကြည်ထားသည်။ သည်တစ်သက်မှာ သူအိမ် ရှုလဝတ်သားအဖြစ် အကွပ်မျက်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မခံရဘူးဆိုတာ သိထားလို့ ပြစ်ဟန်တွဲရဲ့။ သည်တော့ သည်အရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ ပြောစရားအနှစ်တဲ့ အကြောင်း၊ အရှင်သတ်လိုက သတ်ပါ ရဲရဲ့ပြု့ကြီး သေပြုလိုက်မယ်။ ဒီးအနှစ်အထိ အရှင်ရဲကောင်းကိုးကိုသာ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ အရှင်အကျိုးယူကို့ ဘယ်တော့မှာ

မလုပ်ခဲ့သည့် အကြောင်းများကို လျှောက်တင်လိုက်သည်။

သည်လို ပြန်လျှောက်တင်တာကိုပဲ သီပေါ်ဘုရင်မှာ အခံရခက်ဟန်တူရဲ့၊ ငါလိုဘုရင် မင်းတရားကြီးကို စကား ပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင် ဂုဏ်ခံနေတဲ့ မင်းသားဆိုပြီး သီပေါ်ဘုရင်က စကားထပ်မဆိုစေဘဲ တိုင်တားမင်းကြီးလက်ကို အပ်လိုက်သည်။ တိုင်တားမင်းကြီးက တစ်ဆင့် ရွှေလှုပိုလ် မြို့တော်ဝန်ကို အပ်လိုက်သည်။ ရွှေလှုပိုလ်မှာမူ အနှစ်နှစ် အလလက တေးယားရသမျှတိုကို လူလှကြီး လက်စားချေရပေတော့မည်ဟု ကျေနှစ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေ လေတော့သည်။

သည်တွန်းက အဝေးရောက်မင်းလည်း ရွှေလှုပိုလ်နှင့်အတူ ရှိနေသည်။ လက်ပြန်ကြီး တုပ်ယားခြင်း ခံရသည့် ရနောင်မင်းသားမှာ ရွှေလှုပိုလ်၏ အရှိက် အနှစ်ကို တစ်လမ်းလုံး ခံလာရသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း ဖူးရောင်နေ သည်။ အချုပ်ထောင်ရောက်သည်နှင့် ရွှေလှုပိုလ်မှာ ဓားအီမိမ့်မှ ဓားကို မဆွတ်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ရနောင်မင်းသား၏ ရှုံးမှောက်တွင် လမ်းလျှောက်ပြ လိုက်ရင်း -

“ဟ... ဟ... ဟ အတူအလှည့်ဆိုတာ ကြံ့စမြေပါ မောင်တုတ်ရဲ့ သူများအလှည့်မှာ ဖောက်ခဲ့ပြီး ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ ခံပေါ်ကွာနော၊ ဟ... ဟ... ဟ”ဟူ၍ မခံချင်အောင် တမင် စနေတော့သည်။ သည်တွင် ရနောင်မင်းသားမှာ အခံရခက်ဟန်ဖြင့် ရွှေလှုပိုတပ်သားများ လက်မှ ရှုံးကန်ပြီး

“ဘာအတူအလှည့်လဲဟော သတ္တိရှိရင် လွှာတ်လိုက်စစ်း မောင်တုတ်ရဲ့ ဓားစွမ်းကို သိစေ့မယ်၊ ကျူပ်ကို ရွှေနန်းရှင်ဘုရားရဲ့ဓားနဲ့ တစ်သက် မသေစေရ ဘူးလို့ ကတိရထားတာ မသိကြဘူးလား” ဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။

မြို့တော်ဝန် ရွှေလှုပိုလ်မှာ အားရဟန်ဖြင့် ရနောင်မင်းသားရှုံးတွင် လက် ပိုက်၍ ရပ်နေရင်း။

“ဒိမ်းမင်းကို ရွှေနန်းရှင်ဘုရားရဲ့ အမိန့်တော်နဲ့ မသေစေရဘူး၊ အရှင် မိဖုရားခေါင်ကြီးရဲ့ အမိန့်တော်အရ ရွှေလှုပိုလ်ရဲ့ လှုချက်နဲ့ပဲ သေစေရမှာပေါ့ ဘွယ်၊ ဟား... ဟား... ဟား”

ဟူ၍ မထိတထိ ပြောရင်း ရနောင်မင်းသား၏စိတ်ကို ကလိုနေတော့ သည်။ ဖူးရောင်နေသော ရနောင်မင်းသား၏ မျက်နှာပြင်ဝယ် သွေးစီးသွေးစေး များဖြင့် အဆိပ်နှင့် အဆိပ်နှင့်နေသည်။

“နေပါဦး မြို့ဝန်ရဲ့၊ ကျူပ်ကို ဘာအမှုနဲ့ ဖမ်းတာလဲ၊ ဟင်းဟင်း ကျူပ်

ရန်မောင်မောင်တုတ္ထ

၁၁၁

အကြောင်း ခင်ဗျား သိပါတယ်နော့”

အပြူးမပျက် အေးစက်စက် လေသံနှင့်ပြောလိုက်သော ရန်မောင်မင်းသား၏ စကားသံကြောင့် ရွှေလှုပိုလ်မှာ ထိတ်ထိတ်ပျားပျား ဖြစ်သွားသည်။

“မြို့ပြင်လေးရပ်မှာ မောင်မင်း အတောက်ကားခံရတဲ့သူတွေရဲ့ တိုင်ချက်တွေနဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီးကို တောက်ကားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို အလိုတူ အလိုပါ ကျွဲ့လွန်မှုနဲ့ ဖမ်းတယ်ပေါ့။ ကိုင်း ကြားပြီလား၊ အရင်တုန်းက ဓားပြုပိုလ် ရန်လင်းရဲ့ အူတိ ရန်မောင်မောင်မောင်တုတ်က သုပ်ပြီးစားတယ်။ ဟော မကြာမိ ရန်မောင်မောင်မောင်တုတ်ရဲ့အူတိ ရွှေလှုပိုလ်က သုပ်ပြီး စားပြုတယ်ဆိုတဲ့သတင်း ကြားရမှာ ပျော်ရွှေ့ ကဲ ကြာတယ်ဟော ရွှေလှုသားတွေ ဒီရာဇဝတ်သားကို သွားချုပ်ထားလိုက်ကြစ်း မြန်မြန်” ဟူ၍ အောင်ငောက် အပိန့်ပေးလိုက်တော့သည်။

ရန်မောင်မင်းသားမှာ အံတကြိုတ်ကြိုတ်ဖြင့် လက်မရှုံးထောင်အတွင်းသို့ ရောက်သွားရတော့သည်။ ရန်မောင်မောင်မောင်တုတ်နှင့်အတူ တစ်ပြိုင်နက် အဖမ်းခံရရှောသူများမှာ ရန်မောင်မောင်မောင်တုတ်၏ ညီအရင်း ကျပင်းမြှုံးစား မောင်မောင်ပြောင်း၊ လက်သုံးတော်ငယ်ကိုင် မောင်မောင်လတ်၊ ငွေခွန်မှုံး တို့ မောင်မောင်၊ ဘုန်းတော်တိုး ပိုလ်ကိုပေါ်ညှစ်း၊ နတ်ရှင့်လူတော် ပိုလ်ကိုသို့မောင် နတ်ရှင့် ရဲတင်းပိုလ်ကိုမှန်၊ နတ်ရှင့်ပိုလ် ကိုညှို့ သံတော်ဆင့် ကိုရော့ မြို့စာရေး တိုက်ကော် မြို့စာရေး ကိုပြု၊ ခိုင်းစာရေး ကိုသက်ရှည်း ပြတိုက်သံတော်ဆင့်ကို တုတ်၊ ပန်းပဲစာရေး ကိုဘိုးအို စသော ရန်မောင်မောင်တုတ်၏ အပေါင်းပါ များ ဖြစ်ကြလေသည်။

ရန်မောင်မောင်တုတ်၏ ဖခင်ဖြစ်သူ ရေနံချောင်းမင်းကြီးမှာ ရာထူးမှ လျောကျသွားတော့သည်။ ဒါတွေကလည်း သက်ဦးဆံပိုင်ခေတ်၏ ဖြစ်တတ်သည့် ဖြစ်ရှိုးဖြစ်စဉ်ကလေးတွေပင် ဖြစ်သည်။ သံသေ တစ်ပြည်ဝါ ဆိုသလို တစ်ဦးတစ်ယောက် ကောင်းစားပါက တစ်ဆွဲလုံး တစ်မျိုးလုံး ကောင်းစားရ သည့် အဖြစ်များမှာ သက်ဦးဆံပိုင်ခေတ် မတိုင်မိကတည်းက ရှိခဲ့ဟန် တူသည်။ သည်လို့ ရန်မောင်မောင်မောင်တုတ်ကို မိဖုရားခေါင်ကြီးနှင့် တိုင်တားမင်းကြီး ရွှေလှုပိုလ်တို့ ပူးပေါင်းကာ ထောင်တွင်းသို့ သွေးလိုက်ကြသည်။

ရန်မောင်မောင်တုတ် ထောင်အတွင်း ရောက်လာသည်နှင့် အုပ် ထောင်မှုံးနှင့်တာကွဲ အရှုန်း အာဏာသားပါမကျို့ အုံအားသင့်သွားကြုံသည်။ တစ်ခါက သွေ့ကြောင့် မသေခဲ့တစ်မည် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသူ အမှုအားများမှာ “ဒီတစ်ခါတော့ လက်သုံးတော်ကြီးဆိုသူ လူသတ်သမားကြီးတော့ ဝင်လည်ပြီ”

ဟူ၍ ပြောဆိုကြရင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုကြလတော့သည်။ ထိုနောက် ကျွန်ုံးမြောင်း စိုတိုင်း ဉာဏ်ပတ်ပေရေနေသော အခန်းဖြင့် ရနောင်မင်းသားကြီးကို ဂုဏ်ပြုကြသည်။

“အား . . . ဉာဏ်တော့ ခင်ဗျားသတ်လို့ သေကြရရှာတဲ့ မင်းသား၊ မင်းသမီး တွေက စကားလာပြောကြပါလိမ့်မယ်။ ဘာမှ အားမင်္ဂလာပါနဲ့ ဟုတ်လား” ဟူ၍လည်း ပြောဆို ပြောင်လှောင်သွားကြသေးသည်။

ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်ခမာအဖို့ ဒုက္ခလုလုပြီး တွေ့ချွှေ့ပြီ။ “ဟနောင်ရွား တက်ကြခြင်းကား လျှောကျနောက်ဆုံး ရှိချေသည်” ဟူသော သတိပေးလက်ာသည်ကား သူအဖို့များ စပ်ဆိုထားကြလေသလား ဟူ၍ တွေးထင်စရာ ရှိနေသည်။ သူအဖို့ အရာရာများ အမိပ္ပါယ် မရှိတော့ပြီ ဖြစ်သည်။ သူ စဉ်းစားနေသည်ကား သိပေါ်ဘုရင်နှင့် အဝေးတွင် ရောက်ရှိနေသော သူငယ် ချင်း ဖြစ်သူ တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖော်တို့၏ အကြောင်းများပင်။

သည်အချိန်မှာ သိပေါ်ဘုရင်သည် ရနောင်မင်းသား၏အိမ်သို့ မင်းချင်းများကို စွဲခိုင်းလိုက်သည်။ တွေ့ပါပြီ။ ပစ္စည်းတစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ရနောင်မင်းသား၏ အသက်ကို ဆယ်ခါမက ပြန်သော်လိုပ်သည်။ သူ၏ အိမ်ခန်းထဲမှာ ရွှေတွေ ဝင်းနေအောင် ခြယ်လှယ်ထားသည့် ရွှေသလွန်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။ ယင်းရွှေသလွန်များ ရှင်ဘုရင်များသာ သုံးခွင့်ရှိသည့် ရွှေသလွန် ဖြစ်သည်။ ရှင်ဘုရင်များသာ သုံးရမည့် ရွှေသလွန်မျိုး၊ မင်းညီမင်းသားများ သုံးခွင့် ရှိသည့် ရွှေသလွန်မျိုး ဟူ၍ ပိုင်းခြားထားသည်။

သည်ပစ္စည်းတစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ရနောင်မင်းသားအပေါ် တစ်စုံတစ်ရာ သံသယဖြစ်ဖို့ မလိုတော့ချေ။ သည်အကြောင်းကို မှတ်သားခဲ့ကြပြီး ဘုရင်မင်းတရားကြီးကို သံတော်ဦးတင်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ဆင်ထားတဲ့ အကွက်တွေက လည်း ဝိပိဋက္ခရှိရှိလှသည်။ အလွယ်တကူပဲ သိပေါ်ဘုရင်က ယုံကြည်သွားဟန် တူသည်။ ခုလောလောဆယ် သည်မှာတော့ သိပေါ်ဘုရင်သည် သူနောင်တော် ဖြစ်သည် ရနောင်မင်းသားကို မျက်မာန်တော်ရှိနေသည်။ ခုချက်ချင်းတော့ ဘယ်လို အမောယူရမည် ဆိုတာကို စဉ်းစားရဟန် မတူသေးဘူး။ ဒီတော့ သူဆီးက အမိန့် တစ်စုံတစ်ရာ မရမချင်း ရနောင်မင်းသားကို လက်မဖွံ့ဖြိုးသော ချုပ်ထားဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

တကယ်တော့ ဒါကလည်း သိပေါ်ဘုရင်အနဲ့ မိမိရဲ့နောင်လာ် ရနောင်

မင်းသားကို ဘယ်လို အပြစ်ပေးရမယ် ဆိုတာကို စဉ်းစားဖို့ အချိန်ထူးလိုက်တာနဲ့
တူပါရဲ့။ သည်အချိန်အထိ စုဖုရားလတ်က ဘာမှ ဝင်မပြောသေးဘူး။ စကား
လည်း တစ်ခွန်းမှ မဟာသေးဘူး။ သိပေါ်ဘူးရင်လုပ်သမျှကို လက်ခံနေဟန်တဲ့ ခဲ့
သိပေါ်ဘူးရင်၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကိုပဲ စောင့်ကြည့်နေလေခဲ့။ သူ့မောင်တော်
ရဲ့ မျက်နှာမှာ သုန်သုန်မှုန်မှုန် ဖြစ်သွားပြီး ဒေါသရောင်လွှမ်းနေတာကို အားရတဲ့
အကြည့်နဲ့ ကြည့်နေသည်။

ရန်မောင်မင်းသားကို ထောင်ထဲမှာ အကျိုးချထားဖို့ အမိန့်ပေးသံ ကြား
လိုက်ရတော့ မိဖုရားခေါင်ကြီးအဖို့ ဝမ်းသာမှုအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံသွားသည်။ မိမိတို့
ဆင်ထားသည့် အကွက်အတိုင်း ခုထိ တစ်သေမတိမ်းသေးဘူး။ အပို့အလို့
လည်း မရှိဘူး။ သည်တော့ သည်အရေးမှာ မိမိအား အားသွေ့ခွဲနိုင် ကူညီခဲ့
သော တိုင်တားမင်းကြီးရဲ့ လိုအင်ကို ဖြည့်ပေးရတော့မည်။ ဒါကလည်း အခြား
မဟုတ်၊ တောင်ထားဝယ်ပိုလ် လက်သုံးတော်ကိုင် ရန်မောင်မောင်တုတ္ထ
အရာမှာတွေ့သွေ့ သည်အရာကို တိုင်တားမင်းကြီး၏တွေ့တော်သွေ့ မိုလ်မင်းကျော်ကို
ခန့်အပ်ဖို့ ဖြစ်သည်။

တောင်ထားဝယ်ပိုလ်အဖြစ် ပိုလ်မင်းကျော်ကို ခန့်အပ်မည်။ လက်သုံး
တော်ကိုင် အဖြစ်ကမူ မိဖုရားခေါင်ကြီး အထူး စိတ်ချယ့်ကြည့်တော်မှုသည့်
မင်းထင်ရာလေဆိပ်သွား ခန့်အပ်လိုက်မည် ဟူ၍ ကတိပေးထားပြီး ဖြစ်သည်။
သည်လို့ ကတိပေးထားသည့် ဆိုကတည်းကပင် ရန်မောင်မင်းသားကို စုဖုရား
လတ်နှင့် တိုင်တားမင်းကြီးတို့က နိုဂုတည်းက အပြတ်ရှင်းဖို့ စီစဉ်ထားဟန်တဲ့
သည်။ တောင်ထားဝယ်ပိုလ်၊ မြောက်ထားဝယ်ပိုလ် ဆိုသည့်မှာ ရွှေနှံးတော်
ကြီး၏ မှန်နှစ်းဆောင်နှင့် တောင်းတော်ဆောင်အနီး ပဲယာ၍ တည်ဆောက်ထား
သော တောင်ထားဝယ်ဆောင်နှင့် မြောက်ထားဝယ်ဆောင်တို့တွေ့ အမှုထဲးရ
သည့် ဘုရင့်ကိုယ်ရုတ်တော်တို့မှာ ရာထူးပင် ဖြစ်သည်။

ထားဝယ်ဆောင် ဆိုသည့်မှာ မြန်မာသွေ့ရာ၏ ဇာတ်ဆီက ဟံသာ
ဝတီ ဆင်ဖြူမှားရှင်မင်း လက်ထက် ရော့ ထားဝယ် မြှေတ် စသော တန်သားရိုက်
အောင်မြင်သိမ်းပိုက်ကာ သူရသတ္တိ ပြောင်မြောက်သည့် ထားဝယ်သူကောင်း
ခြေားကို ခေါ်လာပြီး ယုံကြည့်ရသွာ်ကို ရွေးချယ်၍ ဘုရင့်လက်ပဲ လတ်ယား
အေးထမ်းရွက်ရသည့်မှာအစ အဆိုပါ ထားဝယ်သား ကိုယ်ရုတ်အမှုအား
ခွား နေထိုင်ရာ အဆောင်တို့ကို 'ထားဝယ်ဆောင်' ဟူ၍ ခေါ်ခြင်းသည်ဟု
အချို့စာများတွင် တွေ့ရသည်။

သည့်နောက် မင်းဆက်များတွင် ထားဝယ်သား မင်းမှုထမ်းများ မဟုတ် တော့စေကာမူ အဆိပါ နေရာ၌ အမှုထမ်းရသော မြန်မာမင်းမှုထမ်းများကိုပင် 'တော်ထားဝယ်' မြောက်ထားဝယ် သေနတ်စု အမှုထမ်းများ' ဟူ၍ ဆက်လက် ခေါ်ဝါကြသည်။ ရွှေဘုန်ခါန်းတွင်မူ 'ဝယ်'ဟူသောစကားများ ရေးသားထားသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လည်း ထားဝယ်ဖြူးဘက်တွင် ရောင်ကျောင်းကန်များ ဆောက်လုပ်ရန် နှစ်ထပ် ဆောက်လုပ်၍ ထိုသို့ နှစ်ထပ်လည်ပေါ် ဆောင်များကို ဝယ်ဆောင် ဟူ၍ လည်း မြန်မာများက ခေါ်လေ့ ရှိသည်။

သို့ဖြစ်၍ ထားဝယ်လက်ရာဆန်ဆန် တည်ဆောက်ထားသော ဘူရင့် ကိုယ်ရုတ်အမှုထမ်းများ နေထိုင်ရာ အဆောင်ကို ထားဝယ်ဆောင်ဟု ခေါ်ကြသည်လို့လည်း ဆိုကြသေးသည်။

ဤသို့ ရနောင်မောင်မောင်တုတ် အဖမ်းခံရပြီးနောက် မကြာခင်မှာပင် ပန်းမောင်တွင် ရောက်နေပြီး အရာတော်များ အချုပ်ထားရသည် တော်သမန် လယ်စား မောင်ဖောင်ယာဖို့ ကြမ္ဗာဆိုးက ဝင်ရောက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဒိုင်းခင်းခင်က သီပါမေးဇာု ဆက်သောတေးထပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတွင်း တော်၌ ပြောကြဆိုကြရင်း မိဖုရားကြီး စုဖုရားလတ်က "မောင်ဖောင်ယာ ခုတော် ရှိသေးသလား"လို့ မိန့်တော်မှုလိုက်ခြင်းသည်။ သည်လို့ မိန့်တော်မှုလိုက်ခြင်းသည်။ 'မောင်ဖောင်ယာကို သတ်စေ့လို့ မိန့်တော်မှုတာနဲ့ အတူတူပဲလို့ ဆိုသည်။

သည်တေးထပ်ကလေး တစ်ပုဒ်ကြာင့် တော်သမန်လယ်စားခများ ကြမ္ဗာင်သွားခဲ့ရရှာသည်။ မိဖုရားကြီး၏ အမိန့်တော် ကြားရတာနှင့် တစ်ပြိုင် နက် လွတ်တော်က ပန်းမောင်ဝန်ထောက် ဦးသိုးလှဆို အမိန့်စားပို့လိုက်သည်။ သည်အမိန့်စားက 'မောင်ဖောင်ယာကို အဆုံးစီရင်ရပယ်'လို့ ပါရှိသည်။

သည်အမိန့်စားကို စာတ်လျော့စီး မောင်သိုးလုံးဆိုသူက ပန်းမော်ကို သွားပို့ရသည်။ မောင်သိုးလုံး ပန်းမော် ရောက်ရောက်ချင်းပဲ သည်အကြောင်းကို မောင်ဖောင်ယာက ကြားသီသွားသည်။ သူအဖို့ ထွက်ပြောဖို့ အခွင့်သာပေမယ့် သူ မပြေားခဲ့သွား။ နို့ကတည်းက ရင်းနှီးမှု ရှိနေသည့် ပန်းမော်ဝန်ထောက် ဦးသိုးလှ ဆိုသွားသည် သတ်းကြားကြားချင်း မျက်ရည်တွေတွေ ကျဆင်းလှ တယ်လို့ ဆိုကြသည်။

ပန်းမော်ရောက်တာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီဖြစ်သည် မောင်ဖောင်ယာဖို့ ပန်းမော်ရောက်ကတည်းက ပန်းမော်ဝန်ထောက် ဦးသိုးလှအိုးမှာ စားဟယ်။

မန္တရာဇ်ဟင်ဟင်တုက်

၁၆၅

သောက်ဟယ်နဲ့ နေခဲ့ရသဖြင့် အိမ်သားများနှင့် အတော် ရင်းနှီးနေပြီ ဖြစ်သည်။ သည့်အတွက် ဦးဘိုးလူ အပါအဝင် တစ်အိမ်လုံးက စိတ်မကောင်းကြဘူး။ စိတ်ထိနိုက်ခြေးများစွာ ဖြစ်ကြသည်။ ပုပ်သောက ရာပါဒကိုယ်စိန့် ရှိနေကြသည်။ မင်းမျိုးမင်းနှင့်ယုံဖြစ်သည့် မောင်ဖောယ်အဖွဲ့ သေရမှာ ကြောက်ဟန်မတူဘူး။ အပြုံးမပျက်ဘူး။ အဓိုဒေသောက် မပျက်ဘူး။ အအိပ်မပျက်ဘူး။ နေပြည်တော်မှာ ကျော်ရစ်ခဲ့တဲ့ သူမိန့်မကိုပေးဖို့ စာတစ်စောင် ရေးနေပေသည်။ တေးထပ်တစ်ပုံးရောပြီ။ သူမှာ သမီးတစ်ယောက် ရှိသေးသည်။ ခင်ဗိုးလို့ ခေါ်သည်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးမြို့ သူ အချုပ်ကြီးချစ်သည်။ ဘယ်မိဘကဗျာ မချစ်သော မေတ္တာနှင့် သူသမီးအပေါ် ချစ်ခဲ့သည်။

သည်တုန်းက ခင်ဗိုးကလည်း ငယ်သေးသည်။ တိတိတာတာ ပြောတတ် ခါစ သုံးလေးနှစ်အရွယ်လေးပဲ။ မိမိသွေးမှ ဖြစ်လာသည့် သည်သမီးလေးကို သူ တသသ ဖြစ်နေဟန် ရှိသည်။ လွမ်းဆွတ်နေဟန် ရှိသည်။ မင်းအဓိုဒေသောကျားတစ်ဦး၏ ဘဝကိုလည်း နားလည်နေချေပြီ။ သည်အရောမှာ ယောင် ချာချာပါခဲ့သည် မိမိအဖြစ်ကိုလည်း ပြန်တွေးနေမိသည်။ ရနောင်မင်းသား၏ အခြေအနေကိုလည်း မျှော်မှန်းကြည့်သည်။

ဘဝဆိုတာ အိပ်မက်လိုပဲ။ အိမ်လည်လာတဲ့ သူလိုပဲ။ ခကာတစ်ဖျက် ရောက်လာကြတာချည်းပဲ။ သည်အသက်ရှင်တဲ့ ခဏကလေးမှာ အတ္ထတွေ များကြသည်။ မာန်မာနတွေ မျက်လိုက်ရှုမှုတွေက ပူပြင်းလှသည်။ သခါရဂုံး အစဉ် ထာဝရ မှတ်နေကြသော သည်လွှာသားတွေကြားထဲမှ မောင်ဖောယ် ခများမှာ ဘုမ်သီ ဘမသီ ဘဝဖြင့် လွှဲလောက်ကို စွန့်ခွာရပေတော့မည်။ အပြင် ဘက်မှာ နေလုံးက အနောက်သို့ ဦးတည်ပြီးနှင်းနေပြီ။ သည်တုန်းကဆိုရင် လူတစ်ယောက် အသက်ရှင်နေထိုင်ရေးအတွက် သည်နေလုံးက ပါဝင်နေသည်။ တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသော နေလုံးကို ကြည့်ရင်းက နောက်တစ်နေ့တွင် မိမိအဖွဲ့ သည်နေမင်းကို လုံးဝ တွေ့မြင်နိုင်တော့မည် မဟုတ်သည်ကို မောင်ဖောယ်အဖွဲ့ သိနေလေပြီတည်း။

ပြီးမှ မိမိ လက်စသတ် ရေးထားသည့် တေးထပ်ကို မောင်ဘုံးလုံးလက်မှာ အပ်လိုက်သည်။ စာရရချင်းပဲ စာတ်လေ့စီး မောင်ဘုံးလုံးသည် နေပြည်ကော်ကို ပြန်လာခဲ့သည်။ မောင်ဘုံးလုံး ပြန်သွားပြီး မကြာခင်မှာပဲ မောင်လောယ လည်း ဗန်းမော်မှာ အဆုံးစီရင်ခဲ့လိုက်ရတော့သည်။

နေပြည်တော် ရောက်သည်နှင့် မောင်ဘုံးလုံးက မောင်ရေးလေယ ဖော်လိုက်

သည့်စာကို အဝေးရောက်မင်းဆီ အရှင်ပေးအပ်လိုက်သည်။ ဘယ်အရှပ်ဆိုက
လာလာ အဝေးပြည့်နှစ်များမှ လာသောစာများသည် အဝေးရောက်မင်းမှတစ်
ဆင့် သက်ဆိုင်ရာသို့ ရောက်ရသည်။ အဝေးရောက်မင်းကတစ်ဆင့် သည်တေး
ထပ်နှင့် စာလွှာကို မောင်ဖော်၏မိန့်မှန့် သမီးလေးဆီသို့ ပိုလိုက်သည်။

မောင်ဖော်၏ မိန့်မသည် အလွန် လူပချောမောသည်။ မောင်ဖော်
ထက် အသက် အနည်းငယ်ကြီးသည်။ ရွှေဘိုမင်း၏ မိဖုရားဟောင်း ဟင်း
ကမော်မြို့စားပင် ဖြစ်သည်။

တောင်သမန်လယ်စား သေခါနီးရေးသော တေးထပ်

ချုပ်ရသူ တင်တင့်ကြောင့် ဘဝင်မြှင့်သက်လွှာ၊ ဆင်မသင့် ခက်ပါပြီ
သက်သာရာမရ။ မတော်လို့ တိမ်းခဲ့သော်လျှင် စိမ်းနဲ့နော် ဘုန်းခင့်လာပါ၊
ကလာပ်စုရုပ်ကြွင်းကိုယ် ပျက်ယွင်းယို ကာယာ၊ ဖုတ်သပြီးယ် စွာပန် ပြာကျွုမှ
ပြန်ပါ။ ဝင်္ဂရာ စိန်သန်လျင်းငယ်နှင့်၊ တရှိန်ချင်း လွှမ်းချင်လို့မှာ။ ဝတ်ဆင်း
နှစ်းကိုနှာလို့ လျှမ်းထိန်ဝါ ဝေဝင်းနှင့်၊ ရွှေပယ်း ငွေ့လက်တော်၊ ဘုန်းကိုင်ခဲ့
နော်။ အသုဘာ ကမ္မာဌာန်းတော်ကို ကြောင့်းပော် ရှုံးငဲ့လေး။

ဤသို့ဖြင့် ရနောင် မောင်မောင်တုတ်ပိုက်း ဖြေခွင်းခဲ့ပြီးနောက်တွင်
နေပြည်တော် ဆင်ခြေးတိရိုက်နှင့် မြစ်အနောက်ဘက်တစ်လွှား၌ တော်ပိုး
ဓားပြုများ အထူးထကြု သောင်းကျေနီးနေလေသည်။ ရွှေနှစ်းတော်တွင်းရှိ ဝန်စု
မှုနှစ်ဦးကိုယ်တိုင် မကြာခကာ ထွေ့က်ဖမ်းနေရသည်။

ထိုသို့ ဖမ်းဆုံးမှုကြောင့် အနောက်နယ်တစ်ရှုံးတွင် အဆီးဆုံး ဓားပြိုလ်
ဖြစ်သည့် ငရ်မင်း ဆိုသူအား အရှင်ဖမ်းမိသဖြင့် ထောင်သွင်း အကျဉ်းချထား
တော့သည်။ ငရ်မင်း ဆိုသူ ဓားပြိုလ်မှာ အခြားသူ မဟုတ်ပေ။ ရနောင်မင်း
သား၏ မြောက်မြားလှသော ကျွေးကျွေးထဲမှ တစ်ညီးပင် ဖြစ်သည်။ ရနောင်မင်း
သားကို ဖမ်းသည့်နောကတည်းက သူနှင့် အဖော်အချိမှာ မြစ်အနောက်ဘက်ဆီသို့
ရှောင်ပြီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ငရ်မင်းမှာ ခိုးချင်ဆိုးချင်လှ၍ မဟုတ်ဘဲ သီပါဘုရင်၏
အုပ်ချုပ်မှုကို မခဲ့ချင်သော ဇော်ဖြင့် ထကြုသောင်းကျေနီးရာမှ ဓားပြိုလ် ပြုမှု့မှု့
မသိ ဖြစ်နေရရှာသူ ဖြစ်၏။ ရနောင်မင်းသားအရာမှ ကျွေးသားသည်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်တေး
မင်းကြော်၏အုပ်စုမှာ ခေါင်းထောင်လာခဲ့သည်။ ရနောင်မင်းသားကို ကြာက်လန်း
နေရသဖြင့် တစ်ချိန်လုံး မပြောဘဲ မဆိုတဲ့ခဲ့သော သည်အုပ်စုရာ ခုဆုံး ဘယ်သူမှာ

မွှေရာမလိုတော့ပြီ။ အကျဉ်းချထားသော ရန်မင်းသားကို မျက်ခြည်မပြတ် စေရန်အတွက် ရွှေလှုပြိုဝင်းမှာ လက်မဆဲထောင်တွင်းသို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သွားရောက်ကြည့်ရှုနေရသည်။

ရန်မင်းသားကို ခတ်ထားသည့်ခြေချင်း ခိုင်၊ မခိုင်ကိုလည်း သေသေ ချာချာ စစ်ဆေးရသေးသည်။ ဤသို့ စစ်ဆေးရင်းကပင် ရန်မင်းသားအား ထိကပါးရိကပါးနှင့် စနေတတ်သည်။ ထောင်တွင်းရှိ ရာဇဝတ်သားများ၏ လုပ်ခြေ နောက် ရွှေလှုပိုလ်က တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ယူထားသဖြင့်လည်း ထောင်တွင်းသို့ အချိန်မရွေ့ ဝင်နိုင် ထွက်နိုင်သည်။ သည်ကြားထဲတွင် အခြေအနေ အရပ်ရုပ်ကို နားလည်ပြီးသား ရှိယန်တူသည့် တိုင်းတာမင်းပြီးက ရန်မင်းသား၏ အခြေ အနေကို မေးမြန်းသည်။ ရွှေလှုပြိုဝင်းမင်းကိုလည်း သတိပေးစကား ပြောလိုက် သေးသည်။

“မောင်မင်း လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေကို ဘာကြောင့် ဖင့်နေရသလဲ၊ တို့က ဘုရင်မင်းတရားပြီး စိတ်ပြောလို့ လွှာတ်စေဆိုရင် မင်း သေမယသာ ပြင်ပေတော့” လို့ ပြောတော့မှ ရွှေလှုပြိုဝင်းမင်းလည်း အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် ဖြစ်သွားသည်။ တိုင်းတားမင်းပြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး အရေ့တရားပြီးပဲ လက်မဆဲထောင်ကြီးထဲ တို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ရွှေလှုပြိုဝင်းမင်းနှင့်အတူ အရှုန်းမောင်ပြို၊ ဆိုတာလည်း ပါသွားသည်။ သည်အရှုန်းမောင်ပြို ဆိုတာက မင်းညီမင်းသားတွေကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။

အရှုန်းမောင်ပြို ဆိုသွားက မင်းညီမင်းသားတွေနဲ့ ဖယ်တော်တွေ၊ နှုမတော် ထွေကို သုတ်သင်ခဲ့တာမှာ ကိုယ်ဝိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင် သတ်ဖြတ်သွဲ ဖြစ်သည်။ သည်နေ့က နေဝါယာများအချိန်လောက် ဖြစ်သည်။ ရွှေလှုပြိုဝင်းမင်းသည် ညာ ဘက်လက်တွင် လှုကိုကိုင်ပြီး လက်မဆဲထောင်အတွင်းသို့ ရောက်လာသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရန်မင်းသားသည် ထောင်၏အခန်းငယ်တစ်ခုအတွင်းရှိ ခင်းထားသော ကောက်နှီးပုံပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ သီပေါ်ဘုရင်အကြောင်းနှင့် အိုင်းခင်းခင်းတို့၏ ဘဝက်ကြိမှာ ဖန်တီးလာပုံကို စဉ်းစားနေဟန်တူရဲ့။ ပြီးတော့ ခုံးလှုစွာသော သွေးငယ်ချင်း မောင်ဖော်ယော်၏ အသက်ဘေး လုပ်ခြေမှု ရှိပါရဲ့လား ဆုံးတာကိုလည်း အနုလုပ်ပိုလုပ် စဉ်းစားတွေဝေလျက် ရှိနေသည်။ သည်အချိန်မှာ ခွှေလှုပြိုဝင်းမင်း ရောက်လာသည်။

သွေးဘေးမှာက အရှုန်းမောင်ပြို၊ ပြီးတော့ ရွှေလှုတပ်သား အေးငါးသောက်၊ သွေးတို့၏ မျက်နှာထားများက မာမာတင်းတင်းပင် ရှိရေးသည်။

“စည်းစိပ်ကြီးမနေနဲ့ မင်းသား ခင်ဗျား မိန့်းမတွေ လင်ယူကုန်ကြပြီး”

ဟူသော အသံမှာ မခံချင်စဖွယ် မောင်မောင်တုတ်၏ နားတွေးသို့ ဝင်လာသည်။ ရွှေလှုပိုလ်၏ မျက်နှာပြင်ဝယ် အောင်နိုင်သောအပြီးက ဆောင်ထားနေပေသည်။ မောင်မောင်တုတ်သည် ကောက်ရှိုးပုံပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ရွှေလှုမြို့ဝန်ကို ဂရှုမစိုက်သလိုနှင့် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ ငဲ့ထားလိုက်သည်။

သည်တွင် ရွှေလှုပိုလ်သည် မောင်မောင်တုတ်၏ မျက်နှာကို ခြေဖြင့် ထိုးကလော်လိုက်ပြီး မိမိဘက်သို့ လှည့်လာစေသည်။

“ဟောကောင် မင်းလားကွဲ ရှင်ဘုရင်ကို နှစ်းချမယ့်သူ”ဟူ၍ မဲကာချွဲကာ ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သည်တွင် မောင်မောင်တုတ်သည် ထိုင်နေရာမှ ရှတ်ခြည်း ထလိုက်သည်။ ခြေထောက်တွင် ခြေချင်းခတ်ထား၍ ရွှေသို့ တစ်လှုမ်းမျှ တိုး၍ မရ။ တစ်လှုမ်းသာ တိုးလို့ရရှင်တော့ ရွှေလှုပိုလ်၏ မျက်နှာမှာ အစုတ်စုတ် အပံ့ပံ့ ဖြစ်သွားချေမည်။ မောင်မောင်တုတ်၏ ဒေါသမှာ အမြင့်ဆုံးသို့ ရောက်နေ ပေပြီ။ တစ်သက်လုံး မိမိကသာ အနှစ်ရခဲ့သည့် ရွှေလှုပိုလ်က မိမိအပေါ် သည်လို့ စောက်လာတော့ သင်းကို တစ်ခုချင်း ဆုတ်ဖြေပစ်လိုက်ချင်သည်။ သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နှုန်းပဲဟောလို့ တွက်ဆတားလိုဟန်တွေသည် မောင်မောင်တုတ်သည် ပိမိရွှေတွင် ရှိနေသော ရွှေလှုပိုလ်ကို လှမ်းခုနှစ်ခုပုံပုံလိုက်သည်။ သို့သော် မောင်မောင်တုတ်ခများမှာ ရွှေလှုပိုလ်ထံ မရောက်ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ သာ မျှောက်လျက်ကျနေသည့် မောင်မောင်တုတ်ကို ရွှေလှုတပ်သားများက ဂိုင်းထူးမြပ်း ချုပ်ကိုင်ထားလိုက်ကြသည်။

မောင်မောင်တုတ်၏ သွောက်ကိုဆွဲပြီး နောက်ကော်၍ ထားလိုက်သည်။ ချုပ်ကိုင်ထားသော လူလေးယောက်၏ ကြားဝယ် မောင်မောင်တုတ်ခများမှာ မလူးသာ မလိမ့်သာ ဖြစ်နေရာသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ မလုပ်ရှားနိုင်ပေမယ့် လွတ်နေသောပါးစပ်မှ ဆဲရေးတိုင်းတွေများသည် တရစပ် ထွက်ပေါ်လာသည်။ သည်တွင် ရွှေလှုပိုလ်သည် မောင်မောင်တုတ်၏ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရှိက်လိုက်သည်။ သို့သော် မောင်မောင်တုတ်၏ပါးစပ်မှ အဆကား မရပ်သေးပေါ်။

မောင်မောင်တုတ်၏ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများမှာ မြင်မကောင်းတော့ပြီး ရွှေလှုပိုလ်က ရှိက်လိုက်၊ မောင်မောင်တုတ်က ဆဲလိုက်နှင့် တစ်ခန်းလုံး ဟိန့်းဟိန့်းထနေသည်။ ကြာတော့ မောင်မောင်တုတ်၏ဆဲသံများ မပိုတော့၊ ထူးဝါးဝါး ဖြစ်နေတော့သည်။ ရွှေလှုပိုလ်ကလည်း ရှိက်နှုက်ရသည်မှာ မော့လာပြီး ဒါနှင့် ရပ်လိုက်ပြီး နောက်မှ ရွှေလှုတပ်သားလေးယောက်ကို ပြောလုံးက်သည်။

“ဟောကောင်တွေ၊ ဒီအကောင်ကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့။ ဟိုဘက်က အခန်းတွေ အားလုံး ကြည့်ရှုံးမယ်။ သွားနှင့်ကြ၊ ငါလာခဲ့မယ်” ဟူဆိုပြီး ရွှေလှုံတပ်သားများကို အပြင်တွေကို လိုက်သည်။ အချုပ်ခန်းတွင်းမတော့ သူနှင့် အာရုံးမောင်မြို့သာ ကျော်စုစုခဲ့သည်။ ရွှေလှုံတပ်သားများသည် မိမိတို့သခင် ခိုင်းသည့်အတိုင်း အခြား အခန်းများကို စစ်ဆေးရန် တွေက်သွားကြပေပြီ။

အချုပ်ခန်း၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မောင်မောင်တုတဲ့ခများမှာ လကျနေသည်။ ပါးခ်ပ်မှ ပိုစီးကျေနေသော သွေးများမှာလည်း ကြမ်းပြင်တစ်လျှောက် အိုင်ထွန်းနေပေသည်။ မောင်မောင်တုတဲ့မှာ သတ္တိကဖြင့် ရှာမှုရှားသူ ဖြစ်သည်။ သည်လောက် ဒက်ရာ ရထားပေမယ့် နည်းနည်းကလေးမျှ မညည်းညှုံ။ အင့်ခနဲတောင် လူပ်သူ မဟုတ်ပေ။

ရွှေလှုံးလိုလ်သည် အချုပ်ခန်း အပြင်ဘက်သို့ စူးစမ်းသလို ကြည့်နေရာမှ မောင်မောင်တုတဲ့ဘက်သို့ ခြေသံးလည်ပြန် ကြည့်လိုက်သည်။ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော အသွားပြုမြှုပ်နှံလှုသည့် လုံကို ဆလိုက်သည်။ သည့်နောက် သွင်မြှုန်သောအဟုန်ဖြင့် မောင်မောင်တုတဲ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် မောင်မောင်တုတဲ့၏ လည်ပင်းဆီသို့ လှုသွားကို တအား ထိုးချုလိုက်သည်။ နိုဝင်ဘာသွေးများမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ် မတေားနိုင် မဆီးနိုင် စီးဆင်းသွားတော့သည်။ ပြီးမှ လှုကို နှုတ်ယူလိုက်ပြီး မိမိတွင် ပါလာသော အဝတ်စဖြင့် သေသေချာချာ သုတ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် အခြားဘက် အခန်းသို့ အာရုံးမောင်မြို့ဆီသွားနှင့် တွေက်သွားတော့သည်။

သည်လိုနှင့် အခြား အချုပ်ခန်းများကို တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း လိုက်လဲစစ်ဆေးနေသည်။ နောက်ဆုံး ပြန်ခါနီးမှ မောင်မောင်တုတဲ့ကို စိတ်မချေသေးသည့် တန်ဖြင့် ထပ်မံ သွားကြည့်ကြရန် ရွှေလှုံးလိုက် ပြောလိုက်သည်။ ရွှေလှုံတပ်သားများနှင့် အခြား တာဝန်ရှိသွားများသည် မောင်မောင်တုတဲ့၏ အချုပ်ခန်းကို ဦးလိုက်သည်နှင့် အားလုံးမှာ ဟယ်ခနဲ့ဖြစ်သွားကြတော့သည်။ ရော့ဆီ မီးဆောင်အောက်တွင် လည်ပင်း၌ စူးရှုသော အချွှန်လက်နက်ဖြင့် ထိုးထားသော ဒက်ရာဖြင့် မောင်မောင်တုတဲ့မှာ ပြုပ်သက်လျက် ရှိနေပေပြီ။ သူ၏ ညာလက်အွင်လည်း သွေးများ လူးနေသော သံချွေးတက် ကတ်ကြေးဟောင်း တစ်ခုကို

“ဟယ်... ဒီကောင် ဘယ်က ဒီကတ်ကြေး ရတာလဲ။ ထောင်အိုဘာ ဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမှာတွေ မြင်လို့ အပ်ကလေးတစ်ခွောက်တော်မှ

သွင်းရတာ မဟုတ်ဘူး” လို ရွှေလှုပိုလ်က ဆိုသည်။

“ဒီကတ်ကြေးကြီးက ထံကြားမှာ အစကတည်းက ရှိနေတယ်။ ဒီကောင် သူကိုယ်သူ သတ်သေပြီ” လို အဂ္ဂန်းမောင်မြို့က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အတိုင်းအဖောက်က ညီပါပေါ့။သည်တွင် ရွှေလှုပိုလ်သည် သက်ခိုင်ရာတို့ အသိပေးပြီး တပည့်များနှင့်အတူ ထောင်ထဲက ထွက်လာသည်။ ယာဘက်လက် တွင်မတော့ လုံကို ကြွကြကလေး ကိုင်ထားသည်။ သူမျက်စီထဲတွင် မတော့ လင်ပန်းပေါ်၍ အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် တင်ထားသော လူအုံသုပ်ကို မြင် ယောင်နေသည်။

‘ဘာပါမျှ ရွှေလှုပိုဝန်မင်းရဲ့’ ဒါဟာ လူအုံသုပ်၊ တယ်အရာဟာ ရှိတာပဲ’ ဟူသော မောင်မောင်တုတ်၏ စကားကိုလည်း နားတွင် ကြားယောင်နေဟန် ရှိသည်။ သည့်နောက် ကိုင်ထားသောလုံများကို စူးစုံကြည့်ရင်းက လက်ဖြင့် တစ်ချက် ပုတ်သပ်လိုက်သည်။

ဤသိဖြင့် ရဇော်မင်းသားမှာ သေဆုံးသွားခဲ့ရရှာသည်။ မင်းမြှောင်လိုက် ပြီး မင်းအကြိုက် ဆောင်ခဲ့ပေမယ့် ဘုရင်မင်းတရားကြီးထက် အာဏာထက် ဓားထက်သော မိဖုရားခေါ်ကြီး၏ စက်ကွင်းမှာ မောင်မောင်တုတ် အမိခဲ့သွား ခဲ့ရသည်။ သည်လို မောင်မောင်တုတ် သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်းအတွက် တိုင်တား မင်းကြီးဂိုဏ်းသားများဟာ အတော်ပဲ ကျော်ပြောသည်။ ဝါးမြှောက်ကြသည်။ သူတို့နှင့် အပြိုင်လဲ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ သူတို့ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လိုပြောပြီး။ မိဖုရားခေါ်ကြီးကို လက်ကိုင်ထားပြီး သူတို့ ချယ်လှယ်ချင်သလို ချယ်လှယ်လိုခဲ့ရ နေပြီပေါ့။ စုဖုရားလတ်ကတော့ သူမောင်တော်ဘုရားရဲ့ အခြေအနေကို အကဲ ခတ်နေဟန်တဲ့ရဲ့။ ရဇော်မင်းသား အသတ်ခံရပြီးပေမယ့် သီပေါ်ဘုရင်ကို အသိ မပေးသေးဘူး။ အခါကို င့်လင့်နေလေခဲ့။

ဘုရင်မင်းတရားကြီးသည် နိုကတည်းက စိတ်ထားနဲ့ ပျော်ဖျော်းသူ ပြစ်တယ် မဟုတ်လား။ သူနောင်တော်ဖြစ်သူ ရဇော်မင်းသားကို ငယ်ငယ်က တည်းက ချစ်ခင်လေးစားတဲ့အတွက်မြို့လည်း သူနောင်တော်အပေါ် စိတ်ပျက်စုပြန်ပြောပြီ။ သူနောင်တော်အပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာ စေတနာဟာ နိုဗုပ္ပါမ္မာ အတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာလေရဲ့။ သူမျက်လုံးထဲက ဒေါသအဖိုးအငွေ့များဟာ လွင်စီးကွယ်ဖျောက်သွားကြပြီ။ နောင်တော် ဖြစ်သူကို ဖော်ဆိုးဆိုးချုပ်နောင်ထားရာခို့သည်။ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေဟန်တဲ့ရဲ့။ နောင်တော်ရဲ့ အကြောင်းများကိုသာ တွေးနေ သည်။ မိဖုရားကြီးနှင့်အတူတူ စံနေပေမယ့် သူအတွေးဟာ အကော်ဟစ်နေရာကို

လွင့်များနေတတ်သည်။ ရန်တော် မင်းသားကို ဖမ်းဆီးတဲ့နောကပြီး သိပေါ်ဘုရာ်ဟာ စုဖုရားလတ်နဲ့ ကင်းကွာသလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ဒါကိုလည်း မိဖုရားကြီးက သိဟန်တူရဲ့၊ ခါတိုင်းထက် သူမောင်တော်ကို ပိုပြီး ပူဗျာဗျာပြုသည်။ ကြိုင်ကြိုင်နာနာ ယုယာသည်။ အခြား အချိန်များထက်ပိုပြီး ချစ်ဟန်ပြုသည်။ သည်တော့ ရန်တော်မင်းသားနှင့် ပတ်သက်ပြီး စကားအရိပ်အမြဲက်များကို ဘုရာ်မင်းတရားကြီးက ပြောလာသည်။ မိဖုရားကြီးရဲ့စိတ်ကို သိပြီးမို့လည်း တဲ့တိုး မပြောရဲ့သေး၊ ကိုယ်လိုချင်တာ၊ ဖြစ်စေချင်တာကို ဝေါကာဝိုက်ကာနှင့်ပဲပြောတတ်သည်။

မိဖုရားကြီးကတော့ ရန်တော်မင်းသားအကြောင်း ပြောလေတိုင်း ခပ်မ ဆိတ်ဘဲ နေလိုက်သည်။ ငောင်းသည် ဆီးသည်ကို တစ်ခွန်း တစ်ပါဒ်မျှ မပြော။ ဒါပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာ ရန်တော်မင်းသားနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်အနောင့်အယုက် ဖြစ်နေတာက ကင်းလွတ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ဘုရာ်မင်းတရားကြီး၏ အတွင်း သဘောကို သိထားတဲ့သူမို့လည်း သည်အရေးကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ဟ ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မပြောလိုက်လည်း မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား။ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့မှာတော့ သည်အရေးကိုစွဲကို ဘုရာ်မင်းတရားကြီးက သူ့အလိုလို သိ သွားခဲ့ရင် ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတော် ဖြစ်သွားတော့မှာပဲလို့လည်း တွက် ဆဟန်တူရဲ့။

မနက်ခင်း ဖိုးသောက်စ ဖြစ်သည်။

ပန်းရန်ကြိုင်လိုင်နေသည် ဥယျာဉ်တော်အတွင်းမှာ ငြှက်ကလေးများဟာ ဟိုပြီးလိုက် သည်ပြီးလိုက်နဲ့ ဖြစ်နေကြသည်။ လွတ်လုပ်ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို အပြည့်အဝ ဖောကျူးနေကြသည်။ အြနိမိပြာ ရောင်စုခြုံလှယ်နေသည်ပန်း တို့ တော့တစ်ခွင့်မှာလည်း ပျားဝိတုန်းများဟာ လူးလာခေါက်တဲ့ ရှိနေကြသည်။ ဟိုအဝေး မြောက်ဘက်ယွန်းယွန်းဆီမှာတော့ ဦးခွဲ့တောင်သည် မားမားကြီး ရပ်နေသည်။ ထုံးဖွေးဖေးနှင့် ဘုရားစေတီများမှာ အပြိုင်အရှင်းနှင့် ရှိနေကြသည်။ တောင်ထွေတ် တောင်ခါးပန်းများအစပ်တွင် တည်ထားသော စေတီတော် များမှာ မနက်ခင်၏ နေရောင်ခြည်အောက်ဝယ် ထောင်ထောင်ကြီး ပေါ်လွင့်နေသည်။

သည်အချိန်မှာ မင်းမိဖုရားနှစ်ပါးသည် ဥယျာဉ်တော် စံနှစ်းဆောင် ကလေးထဲမှာ စံမြန်းနေကြသည်။ သည်နေရာကလေးဟာ ကြည်နှုံးစရာအောင်း သည်။ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် စိတ်လက် မကြည်မသာ ဖြစ်နေတတ်ဘူး၌ အချိန် များမှာဆုံးရင် သူတို့ သည်နေရာမှာ လာပြီး အပန်းဖြတ်ပဲည်။ ခုလည်း

နောင်တော်အတွက် စိတ်လက်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေသည့် ဘုရင်မင်းတရားကြီးမှာ မနက် စောစောကြီးကတည်းကပင် သည်နေရာကလေးကို ကြံတင်ရောက်နေ သည်။ မင်းတရားကြီး တစ်ကိုယ်တည်း စံနေပြီး အတော်လေးကြာမှ မိဖုရားကြီး ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

မင်းမိဖုရားနှစ်ပါးအဖို့ သည်နေရာမှာ အတူတွဲပြီး ထိုင်နေရတာကို သိပ် သဘောကျနေတာပဲ။ သမီးတော်များနဲ့ အပျို့တော် တချို့က လမ်းလျောာက်သူ လျောာက်၊ ကစားသူကစားနဲ့ ပျော်ရွှင်မှုများကို ရနေကြသည်။ မင်းမိဖုရားနှစ်ပါး ကို ယပ်ခတ်ပေးရရာ အပျို့တော်နဲ့ ဆေးလိပ်တော် ဆက်သရာရာ အပျို့တော်နှစ်ညီပဲ သူတို့အနားမှာ ရှိနေကြလေရဲ့။

သီပေါ်ဘုရင်နဲ့ စုစုရားလတ်တို့ဟာ ငါတ်တုတ်ထိုင်နေကြသည်။ စကား တော့ တစ်ခွန်းတစ်ပါဝမျှ မပြောမိကြသေးဘူး။ သီပေါ်ဘုရင်က အေးအေးသက် သာစွာပဲ ထိုင်နေသည်။ သူမျှက်လုံးများကတော့ ဟိုအဝေး ဦးခွဲ့တောင်ပေါ်သို့ ရောက်နေလေရဲ့။ ထုံးဖွေးဖွေးစေတိကလေးများကို ငေးကြည့်နေသည်။ စိတ်ပန်း လူပန်းလည်း ဖြစ်နေဟန်တဲ့သည်။ မိဖုရားကြီးက အခွင့်ပေးပြီး စကားတစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစကို ပြောကြည့်သေးသည်။ မင်းတရားကြီးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ မန္တလေးတောင်ပေါ်ကိုပဲ ကြည့်နေသည်။

မောင်တော်ဘုရား ဘာတွေကိုများ တွေးတော့ စိတ်ကူးနေသလဲဆိုတာ အကဲခတ်နေသည်။ မျက်နှာတော်ကိုလည်း ငွေစွေဝပ်စပ် ကြည့်နေလေရဲ့။ ဥယျာဉ်တော်ထဲမှာ ပြေးလွှားကစားနေကြတဲ့ သမီးတော်ကလေးများနဲ့ အပျို့ တော်များရဲ့ ရယ်သံလွင်လွင်ကလေးများဟာ သူတို့နှစ်ဦးဆီ ပျုံလွင့်လာကြ သည်။ နန်းရှင်ပြင်မှာလည်း မောင်းသံတွေ ကြားနေရသည်။

မိဖုရားကြီးသည် တိတ်ဆိတ်မှုပ်ဒက်ကို ကြာရှည် မခံနိုင်တော့သည့်နှင့် နောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်းကို ထပ်ပြောလိုက်သည်။ မိဖုရားကြီးရဲ့ အသကို ကြားတော့ အဝေးကို ငွေးကြည့်နေသည့် သီပေါ်ဘုရင်က ရှတ်တရာက် မိဖုရားကြီးဘက် လုညွှေ့လာသည်။ ပြီးတော့ မန္တလေးတောင်ပေါ်ကို လက်ညီးထိုးပြ လိုက်ပြီး-

“ကြည့်စမ်း စုစုရယ် ဟို ဦးခွဲ့တောင်ပေါ်မှာ ဘယ်လောက် အေးချုံး နေသလဲ၊ ဘုရားရိပ် တရားရိပ် ဆိုတာများ တယ် အေးချုံးတာပဲ။ ဒီမှာက ပုံပိုင်သောက ဖာပါဝတွေနဲ့ သိပ်ပုံပိုင်းနေတယ်” လိုလည်း ပြောတို့ပြုသည်။ ဒါက သူရင်ထဲ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ပြောတာပဲ။ တစ်နည်းဆိုရရင် အူဖြစ်စေချင်ပြီ

ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စကလေးတစ်ခု အတွက် လမ်းခင်းနေတာပဲ။ ပျိုးခင်းနေတာ ဖြစ်တာပဲ။ သူ ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာကို မိဖုရားကြီး သီလိုက်သည်နှင့်တူရဲ့ ဒါကြောင့် လည်း ခင်းလာတဲ့စကားကို မိဖုရားကြီးက ဆီးပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်မောင် သည်က ကြည့်ရင်တော့ မန္တလေးတောင်ကြီး တစ်ခုလုံးဟာ အေးချမ်းတယ်၊ လှပတယ်လို့ ထင်နေရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အတွင်းထဲ ရောက်သွားခဲ့ရင် ခု ဒီက မြင်ရသလို အေးချမ်းချင်မှ အေးချမ်းမယ်၊ လှပသာယာချင်မှ လှပမယ်၊ သာယာမယ်၊ မောင်မောင်ထင်သလို ဟုတ်ချင်မှ လည်း ဟုတ်မှာပဲပေါ့”

သည်နေရာမှာ သီပေါ်ဘုရင်က စကားကို ချက်ချင်းပဲ စကားပြန်မပြော သေးဘူး။ ပြောဖို့ရာ သင့် မသင့် စဉ်းစားနေဟန်တူရဲ့။ သက်ပြင်းကိုလည်း ခပ်ပြင်းပြင်း ချလိုက်သည်။ အသက်ကိုလည်း ခပ်ပြင်းပြင်း ရှုလိုက်သည်။ ပြောဖို့ရာအတွက် အားယူလိုက်ဟန် တူသည်။ ချောင်းတစ်ချက်လည်း ဟန့်လိုက် သည်။

“ဖေမည်းတော် ဘုရားကြီး လျှော့ခို့ လူပါန်းခဲ့တဲ့ မန္တလေးတောင်ထိပ်က ဖားခိုက်ပေး မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးချင်သေးတယ်။ အဲဒီ ရုပ်တူတော်က မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အရပ်တော်ပမာဏအတိုင်း ထူလုပ်ထားတဲ့ ရုပ်တူတော်ပဲ။ တစ်နှောက်ရှင် အဲဒီ နေရာကို သွားကြရအောင်” လို့ သီပေါ်ဘုရင်က ပြောလိုက်သည်။

“စိတ်အေးလက်အေးရှုတဲ့အခါ သွားတာပေါ့ မောင်မောင်ရယ်၊ တိုင်းပြည် မှာ အေးချမ်းသာယာတဲ့အခါနဲ့ လျှို့ဝှက် ကြံစည်မှုတွေ ရှင်းသွားတဲ့အခါ စုစု သွားကြတာပေါ့နော်”

မိဖုရားကြီး၏ ချိုလွင်လွင်စကားကြောင့် သီပေါ်ဘုရင်မှာ ပြုးနိုင်ရယ်နှင့် ဖြစ်လာသည်။ မိမိ ဖြစ်စေချင်သည် အကြောင်းကလေးများကလည်း မကြာခင် ကောင်းကောင်းမှန်မှန် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့လည်း ထင်မှတ်နေဟန်တူသည်။ မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်ကလည်း သန်းနေပြီ မဟုတ်လား။ ပြုးတုံးတုံး ဖြစ်နေ သည့် မင်းတရားကြီးဟာ မိဖုရားကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“အဲဒီအခါကျေရှင် စုစုရယ်၊ မောင်မောင်ရယ်၊ မောင်မောင်ရဲ့ နောင်တော် ရန်ဖောင်မင်းသားရယ် သွားကြမယ်နော်၊ ဦးခွဲ့တောင်ပေါ့ မရောက်တာဘာ လည်း ကြာပြီ မဟုတ်လား။ မောင်တော်တို့ တစ်စုံကြီး ပျော်ပျော်ဆွဲတဲ့ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးကြရအောင်နော်၊ သည်တော့မှ စုစုလည်း အောင်မောင် နောင်တော်နဲ့ ပြန်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး အကျမ်းတဝ် ဖြစ်သွားမှားပါ့နော်”

သည်အခါမှာ စုဖုရားလတ်အဖို့ ပြိုများပြန်သည်။ သူမျှော်လင့်ထားသလိုပင် ရနောင်မင်းသား၏ကိစ္စ ပါဝင်လာပြီ။ သည်တော့ သူဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ၊ ရောင့်ထားလိုကတော့ မဖြစ်။ ရနောင်မင်းသား ဆိုတဲ့အသံ ကြားသည်နှင့် သူမျက်နှာဘာ အလိုလိုပဲ မျက်မောင်ကြော်သွားသည်။ သူမျက်လုံးများသည် ဝင်းဝင်းတောက်လာသည်။ မကျေချမ်းခြင်း၊ ဝန်တို့ခြင်းဟူသော အရိပ်အယောင်များကလည်း သန်းစပ်လာသည်။ သည်တော့ ချက်ချင်းပဲ မောင်တော်မင်းတရားကြီးဘက် လုညွှေကြည့်လိုက်သည်။ ခပ်ဆတ်ဆတ် ခပ်မာမာလည်း ပြောလိုက်သည်။

“ရနောင်မင်းသားနဲ့ ဟုတ်လား မောင်မောင်၊ ဘယ်တော့မှ သူနဲ့မောင်မောင် အတူ မသွားရတော့ဘူး။ နောက်လည်း သူကို ဘယ်တော့မှ မောင်မောင်တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆို ရနောင်မင်းသား သေသွားပြီလဲ”

မိဖုရားကြီး၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ဘုရင်မင်းတရားကြီးမှာ တုန်လှုပ်သွားရသည်။ အုံဗြိခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ စက်ဆုပ်ခြင်း ဟူသော အရိပ်များကလည်း သီပေါဘုရင်၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်ဝယ် တရိပ်ရိပ် တက်နေသည်။ သူမျက်လုံးတွေထဲမှာလည်း မျက်ရည်တွေ အပြည့်ပဲ။ မိဖုရားကြီးရဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကြမ်းကြမ်းလှုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဘာပြောလိုက်တာလဲ စုစုရယ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး” လိုလည်း ကယောင်ကတမ်း ပြောနေလေရဲ့။

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကပဲ ရနောင်မင်းသားဟာ အချုပ်ခန်းထဲမှာ သူလည်ပင်းကို သူဘာသာသူ ကတ်ကြေးနဲ့ထိုးပြီး သတ်သေသွားတယ်၊ မောင်မောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ ဘယ်သူမှာ မလျောက်ရဲကြဘူး။ စုစုသာ အခဲခွဲနှုန်းပြီး လျောက်ရတာပါ”

စုဖုရားလတ်ထဲမှာ စကားသံများ တရစ်ထွက်လာသည်။ သီပေါဘုရင်ကမူးအကြောင်သား။ သူမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်စတွေ တလိုမဲ့လို့ ကျလာနေသည်။ ပါးစပ်မှုလည်း “နောင်တော် နောင်တော်”လိုလည်း တတွေတွေတ် မြည်တမ်း နေလေရဲ့။ သူရင်ထဲမှာ ဘယ်လို့ ခံစားနေရတယ် ဆိုတာက သူရဲ့ မျက်နှာပြင်က ဖော်ပြနေသည်။ သူ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရတဲ့ နောင်တော် ရနောင်မင်းသား၏ မျက်နှာကိုလည်း မြင်ယောင်နေဟန်တူသည်။ ကုပ်ပေါ်မှာ ဓားပါးထားပေမယ့် မတုန်မလှုပ် ရှိသည့် နောင်တော်ရဲ့ သတ္တိကိုလည်း လေားနေသည်။

တသခြင်း၊ ယူကျိုးမရခြင်းတွေကသာ ဖြစ်လာနေသည်။ မိဖုရားကြီးကို
ငေးကြည့်နေသည့် သီပေါဘုရင်မှာ သူမျက်စိတဲ့တွင် မိဖုရားကြီး၏ မျက်နှာ
တော်ကို မမြင်ရဘူး။ သွေးစွန်းနေမည့် နောင်တော်ရဲ့ မျက်နှာကိုသာ မြင်နေ
သည်။ သည်သွေးကွက်ကြီးကို ဖန်တီးသူကလည်း မိဖုရားကြီးမှလွှဲရင် တခြားသူ
ဖြစ်ဟန်မတဲ့ဘူး။ သံတွေ့၊ ခဲတွေ့လို့ မာကျာနေသည့် မိဖုရားကြီး၏ မျက်နှာ
တော်ကို သီပေါဘုရင်အဖို့ ကြောကြာ မကြည့်ရတော့ဘူး။ သူမျက်လုံးများဟာ
စုဖုရားလတ်၏ မျက်နှာတော်မှ အောက်ဘက်ကို ရောက်သွားတော့သည်။
သည်အချိန်မှာ စုဖုရားလတ်က ခုပေါ်လေးပဲ ပြောလိုက်သေးသည်။

“ရနောင်မင်းသား သေဆုံးသွားတာ စုစုတော့ စိတ်ချမ်းသာတာပဲ မောင်
မောင်ရ”

သည်လို့ စုဖုရားလတ်၏ကား ကြားရတော့ သီပေါဘုရင်ခဲများမှာ အခြေ
အနေ အားလုံးကို နားလည်သွားတော့သည်။ သူနောင်တော် ဘယ်သူကြောင့်
ကျယ်လွန်သွားတယ်ဆိုတာ သီသွားတော့သည်။ ရှုတ်ခြည်းပဲ နေရာမှ ထလိုက်
သည်။ စကားတော့ တစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ဘူး။ နေရာသီစံနှုန်းဆောင်ပေါ်က
ဆင်းသွားသည်။ နှုန်းတော်ဆိုကို ဦးတည်သွားလေရဲ့။ သူအဆောင်ထဲကို တန်း
ငင်သွားသည်။

သည်အချိန်မှာ ကျွန်ုရ်ခဲ့တဲ့ စုဖုရားလတ်က နေရာက မရွှေ့ဘူး။ ခပ်စော
စောကလို့ သူမျက်နှာတော်က တင်းမနေတော့ဘူး။ အသက်ရှုံးလေ မြန်နေ
သည်။ ကစားပွဲတစ်ခုမှာ အနိုင်ရလိုက်တဲ့သူရဲ့ အပြုံးမျိုးက သူမျက်နှာတော်မှာ
ခို့နေလေရဲ့။ ဥယျာဉ်တော်မှာ ကစားနေကြသည့် သမီးတော်ကလေးများနှင့်
အပျို့တော်များ၏ အသံများက မခဲ့သေးဘူး။ ခပ်လွှင်လွှင်ကလေးများ ပေါ်ထွက်
နေသည်။ နေရာသီစံနှုန်းတော်ကလေးများ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်ပြီ။ ပြီးကျသွား
ပြန်ပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း သူတို့ဆိုက အသံများက ပြတ်ပြတ်သားသား ကြားနေရာ
ခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးမတော့ စုဖုရားလတ်လည်း နေရာက ထသွားသည်။ သီပေါ
ဘုရင်နောက်ကို လိုက်သွားခြင်း မဟုတ်ဘူး။ နှုန်းတော်မြောက်ဘက်ကိုပဲ ထွက်
လာခဲ့သည်။ သည့်နောက် ရွှေနှုန်းပြာသာမ်တော်အာနီးမှာ ရှိသည့် မယ်တော်
ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးနေသည့် အဆောင်တော်ကိုသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

မင်းမိဖုရားနှစ်ပါးသည် ကိစ္စတစ်ခုတည်းကို ခံစားချက် နှစ်မျိုးပြုရဲ့ ခံစား
ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အောင်မြင်မှု ရရှိသွားသူက မိဖုရားကြီး။ အဖွဲ့တို့သာ ရရှိ

လိုက်သူက သီပါဘူရင်။ သည်လိုနည်းနဲ့ စုစုရားလတ်သည် သီပါဘူရင်အား မိမိရဲ့ နောက်ဆုံး ရှင်သူဖြစ်သည့် ရနောင်မင်းသားအကြောင်းကို လျှောက်တင် အသိပေးခဲ့လေသည်။

ရနောင်မင်းသားကို မှန်းတီးသည့်လူများသည် အများအားဖြင့် အထက် တန်းလွှာ လူတန်းစားဖြစ်သော ဇွဲနှစ်းတော်သူ၊ နှစ်းတွင်းသားများနှင့် မျှေးကြီး မတ်ကြီးအချို့တို့သာ ဖြစ်သည်။ ဇွဲနှစ်းတော် အတွင်းတစ်ခုလုံးမှာ ရနောင် မင်းသား သေဆုံးသွားပုံအကြောင်းကို ပြောဆိုနေကြသည်။ တချို့ကလည်း ဝမ်းသာအားရ ရှိကြသည်။ တချို့သူတွေကတော့ မကျေနပ်ကြသွား။ သည်အရေး အခင်းမှာ အမိကကျကျပါဝင်ခဲ့သည့် တိုင်တားမင်းကြီးအုပ်စုကတော့ တလွှား လွှားပဲပေါ့။ သည်လို သူတို့ အားလုံးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြပေမယ့် စိတ်ဆုံးမာန်ဆုံး ဖြစ်နေကြသူတွေကလည်း မနည်းဘူး။ သည်အထဲမှာ ဘူရင် မင်းတရားကြီးလည်း ပါရဲ့။ ရနောင်မင်းသားရဲ့ မကင်းရာ မကင်းကြောင်း ဖြစ်ရ သည့် ဝန်ကြီး တချို့လည်း ပါကြသည်။ ဒေါသအဖြစ်ဆုံးသူတွေကတော့ ပြည်သူတွေပါပဲ။ ရနောင်မင်းသားသည် မိမိနှင့် ယဉ်ပြိုင်နေသည့် လူတန်းစား များကိုသာ အများဆုံး အနောင့်အယုက်ပေးခဲ့သည်။ ဒုက္ခပေးခဲ့သည်။ သူတို့၏ လွှာပသောသမီးများကို အတင်းအဓမ္မ သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ ပစ္စည်းများကို လှယ်ကိုခဲ့သည်။ ဆင်းခဲသားပြည်သူများအပေါ်တွင်မတော့ သည်လို မကျင့်ကြ။ ရှိသားခြင်း၊ ဖြောင့်မတ်ခြင်း ဟူသော အတွင်းသဘောဖြင့် ဆက်ဆံသည်။ မိမိမှာ ပိုလျှော့နေသည့် ပစ္စည်းများ၊ ငွေကြေးများကို မကြောခကာ အလျှပေးတတ် သည်။ စွန်ကြတတ်သည်။ မကြောခကာလည်း နိုင်ငံအတွင်းမှာ လုညွှေလည်တတ် သည်။ ဆင်းခဲသား ပြည်သူပြည်သား အကြေားမှာ လည်ပတ်နေတတ်သည်။ ရနောင်မင်းသားအဖွဲ့ ပြည်သူတွေက အသိများသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်နေ သည်။ သည်လို ဆင်းခဲသား ပြည်သူတွေကို စေတနာ ကောင်းကောင်းထားသည့် ရနောင်မင်းသား သေဆုံးသွားရခြင်းကို ဘယ်သူမှ မကျေနပ်ကြသွား။

ဒါကြောင့်လည်း တချို့ပြည်သူတွေဟာ ရရာလက်နက်နဲ့ သီပါအစိုးရ ကို တော်လှန်ကြသည်။ မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းမှာ နေကြပြီး သူပုန်ထင့် သည်။ သည်အထဲမှာ နာမည်အကြီးဆုံးသူကတော့ ငရ်မင်းဆိုသွားဖြစ်သည်။ သူကို ဇွဲလှိုလ်ဂိုလ်တိုင် ဖော်မိသဖြင့် လက်မစွဲ ထောင်တွင်းမှာ ရော်ချွေးချ ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သည်အခါမှာ ဗားပြုပိုလ် ငရ်မင်းအဖွဲ့ ပုံးတတ်ကြီးနှင့် တွေ့သွားတော့သည်။ ထောင်ထဲမှာက သူအရင် မြင်ကွန်း၊ ပြုးခုတိုင် မင်းသား

များ၏နောက်လိုက်များနှင့် ဆောင်ရမ်းမင်းသား၏ လူယုံဟောင်းများက ရောက်နှင့်နောက်ပြီ ဖြစ်သည်။ သည်တော့ သူတို့ ထောင်ထဲမှာ ဘာလုပ်ကြသလဲ။ ထောင်ထဲမှာ သူတို့တစ်တွေ စုစုဝေးဝေးကြီး ဖြစ်နေလေတော့ အာအုပ်အသင်းဖွဲ့ပြီး ဆူပူနောက်တော့သည်။

သည်အချိန်မှာ အားလုံးရနှင့် မြန်မာအစိုးရတို့မှာကား သံတမန် အဆက်အသွယ် မရှိတော့ဘူး။ မြန်မာအစိုးရအနေနှင့် နောက်ဆုံး အဆင်ပြေလို ပြေပြား ဟူသည့် သဘောပြင်း ၁၂၄၅ ခုနှစ် တန်ဆုံးလမှာ အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ်ကြီးထံ သံတမန် စေလွတ်ခဲ့သေးသည်။ သည်သံအဖွဲ့မှာ ပထမတော့ ခေါင်းဆောင် အဖြစ် တိုင်တားမင်းကြီး၏ လူယုံတော် ဖြစ်သည့် လျောသင်းအတွင်းဝန်မင်းကို ခေါင်းဆောင်စေပြီး စေလွတ်ဖို့။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ကျောက်မြောင်းအတွင်း ဝန်ကိုပဲ ခေါင်းဆောင်ထားလိုက်သည်။ လျောသင်းအတွင်းဝန်ကိုတော့ သံဘက် ခန့်တော်မူလိုက်သည်။ ဝက်မစွတ်မြို့စား ဝန်ထောက်နှင့် သံချက်ဝန်ထောက် ဦးမြို့တို့ကိုတော့ သံလတ် ခန့်တော်မူသည်။ စာရေးကြီး မဟာကျော်ရာဇာ မဟာမင်းလူသံယာတို့ကို သံငယ်ခန့်သည်။ လန်စန်မြို့တို့ဝိတုရိယဘုရင်မကြီးနှင့် အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ်ထံ ပေးအပ်ရမည့် ရာဇာ၊ လက်ဆောင်များ ယူဆောင် စေခဲပြီး မြန်မာပိုင်ဖြစ်သည့် ရတနာယဉ်ပုံသံတော်ဖြင့် ရန်ကုန်သို့ စုန်ဆင်းကြသည်။

ရန်ကုန်မှတစ်ဆင့် အားလုံးရာရှိအချို့နှင့် အိန္ဒိယပြည် ဆင်းမလားမြို့သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အိန္ဒိယပြည် ဆင်းမလားမြို့ရို့ လာမ်းသခင် ဘုရင်ခံချုပ်နှင့် တွေ့ဆုံးကာ အားလုံး-မြန်မာ စာချုပ် ချုပ်ဆုံးနိုင်ရန် ကြီးစားကြသေးသည်။ သို့ရာတွင် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး လက်ထက်တော်က စာချုပ်အတိုင်းသာ ကျင့်သုံးကြရန် သဘောတူခဲ့ကြရပြီး မြန်မာသံအဖွဲ့ဝင်များမှာ နေပြည်တော်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြရသည်။

သည်လို့ အားလုံး-မြန်မာ ဆက်ဆံရေး မပြောမလည်ရှိစဉ်အတွင်း ၁၂၄၆ ခုနှစ် သံတင်းကျော်လဆန်း ၃ ရက်နော် တစ်ချက်တီးကျော် အချိန်ခန့်တွင် လက်မရွှေ့ထောင်ကြီးထဲတွင် ထက္ခာမူးဖြစ်ပွားလေတော့သည်။ သည်အချိန်က နေပြည်တော်တစ်ဝန်းမှာ ဘုရိသည်။ စေတီပုံထုံးများကို ဆွမ်းတော်ကြီး ကပ်လုပ်နှင့် အတွက် ပြင်ဆင်နေကြတုန်းပဲ။ သီမီးများကလည်း ဘုရားတန်ဆောင်ထဲမှာ လင်းထိန်နေအောင် သူရပ်ကွက်နဲ့သူ အပြိုင်အဆိုင် ညီထွန်းလားကြသည်။

အတီးအမှုတ် အကအချိန်များလည်း ပါသည်။ ဒါကြောင့်ဖို့ မင်းမှုထပ်းပျားက လည်း ပျော်ပျော်ပါးပါး ရှိနေကြသည်။ ခါတိုင်းရက်များဆိုရင် ဉာဏ်မျှောင်စပိုး သည် ပဟိုရဲလေးချက်တီးအချိန်မှာ မြို့ရှိုးတံခါးကြီးလေးရပ်မှာ ပိတ်နေကျဖြစ် သည်။ အဲဒီနေ့ ဉာဏ်တော့ ဘာသာရေးကိစ္စွာ ဖြစ်သည့် ဘုရားမီးပူဇော်ပွဲ ဆွမ်းတော်ကြီး ကပ်လျှပြုများကြောင့် တံခါးနှစ်ရပ်ကို မပိတ်ဘဲ ထားသည်။

ဉာဏ်မျှောင်နေပြီ။ သက်ကြီးခေါင်းချုချိန် ဖြစ်နေသည်မို့လည်း လက်မရှု ထောင်ထဲတွင် အားလုံး အိပ်မောကျနေကြပေပြီ။ ဆန်းစရက် ဖြစ်သည်မို့လည်း တစ်ခြမ်းပဲ လကေလေးမှာ အကွဲးသား ရှိနေသည်။

သည်အချိန်မှာ ထောင်အတွင်းဘက် ခပ်ကျကျဆို၏ နဲ့ပေါ်မှာ မည်း မည်းမည်းမည်းနှင့် လူရိပ်များ လူပိရှားနေကြသည်။ လူတွေ အများကြီး ဖြစ်ပေ မယ့် တစ်စက်ကလေးမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်မလာချေ။ ကိုယ့်အသိနှင့်ကိုယ် ရှိနေကြသည်။ သည်အုပ်စုထဲမှ လူနှစ်ယောက်က ရွှေကို တိုးထွက်လာသည်။

“ကိုင်း သွေးသောက်တို့ သွေးသောက်တို့ ကိုယ်တို့မှာ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့နောက် သည် လက်မရှု ထောင်ကြီးထဲမှာ အသတ်ခံရတော့မယ့်အတူတူ သေလျှင်မြေကြီး ရွှေနှင့်ရွှေထီး ဆိုသလို ဒီလို မတရားတဲ့ အုပ်ချုပ်မှုလက် အောက်က အလွတ်ရှုန်းကြတို့၊ ကျေပိတို့ သွေးသောက်တို့ရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်ကြတဲ့ ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ ကိုယ်စား ကျေပိတို့ တတ်နိုင်သမျှ လက် စားချေပြောပါတို့” ဟူသော အောင်မြင်သည့် အသက ထွက်လာသည်။ တခြား သူတော့ မဟုတ်ပေ ငရ်မင်းပင် ဖြစ်သည်။

မိမိ၏ အရှင်ဖြစ်သူ ရနောင်မင်းသား အသတ်ခံရမှုကို အစအဆုံး သိထား သည် ငရ်မင်းမှာ သခင်အတွက် တတ်နိုင်သမျှ လက်စားချေရန် ဆုံးဖြတ်ထား ပြီး ဖြစ်သည်။ ရနောင်မင်းသားအတွက် မိမိအသက်ကို ပေးရန်အထိ သစ္စာပြုပြီး ဖြစ်သည်။ သည်အတွက်ကြောင့် မိမိနှင့်အတူ အဖော်ခံရနေသော လက်မရှု ထောင်ကြီးထဲမှာ အကျဉ်းသားများကို သိပ်သိပ်သည်သည်းဖြင့် စည်းရုံးခဲ့သည်။ သည်စည်းရုံးမှုအားကြောင့် အခု မကြောမီ အကောင်အထည် ပေါ်တော့မည်။ အခါပေးရင် အောင်မြင်သင့်သည်ထက် အောင်မြင်နိုင်သည်။

ဤသို့ ရှိနေစဉ်အတွင်း ငရ်မင်းက အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် “ငါးမခံဘူးကျွဲ၊ အသေတိုက်ပစ်မယ်”ဟူသော အော်ဟန်သုတေသနများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ အချုပ်ခန်းများကိုလည်း အတင်းပင် ဖွင့်ကြတော့သည်။ ထောင်သားများမှာ ပျားပန်းခံပေးကြလွှားကြ အော်ကြဟစ်ကြနှင့် ငရဲ့ဘုံးတမ္မာ ဖြုံ့နေကြသည်။

နောက်ဆုံးမတော့ ထောင်သား ငါးရာကျော်လောက်မှာ မီးသွေးတိုက်ဖြေးထဲတွင် စုစည်းမိကြသည်။

သို့ စုစည်းမိကြသော ထောင်သားများကို ပြောင်ရမ်းမိသားစု၏ လူယုံ တော် ကျွန်းဟောင်းဖြစ်သူ ပိုလ်ကျော်ဦးနှင့် ဗားပြိုလ် ငရ်နမင်းတို့က ခေါင်းဆောင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ နှစ်စုခွဲကာ ထောင်တံ့ခါးကြီးကို အတင်း ဖျက်သွော ဖျက်သည်။ အစောင့်များလက်မှ ဗားလှုံးသောနတ်များ လုသူကလုနှင့် ရှုံးရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေလေတော့သည်။ ထောင်သားအချို့မှာ ထောင်တွင်းရှုံး အဆောင် အချို့ကို မီးတင်ရှိလိုက်ကြသည်။ အချို့မှာ လုယက်၍ ရထားသော သေနတ် များကို ပစ်ဖောက်နေကြသည်။

သည်လို ထောင်အာမှုကြီး ဖြစ်ပွားလျှင် ဖြစ်ပွားချင်းပင် ထောင်အပြင်ဘက် ရှိ အမှုထမ်းများက ထောင်လှန် အချက်ပေးကြသည်။ ရွှေနန်းတော်သွေ့လည်း အမြန်ဆုံး လူလွှာတ်ကာ အကြောင်းကြားသည်။ သည်ညာက လွှာတ်တော်မှာ ညီးပိုင်း ညီလာခံ ကျွန်းပနေသည်။ အကျိုးထောင်မှ လွှာတ်လိုက်သောလူ ရောက်လာတော့ ညီလာခံမှာ ခဲ့ခါစပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါနဲ့ပဲ တိုင်တားမင်းကြီး အက္ဘပတ်မြှုဝန် ရွှေလှုပိုင်းမြှုဝန် စက်ဝန်၊ ယွန်းစုဝန် မင်းခဲ့ပွဲနဲ့ ပင်လယ်မြှုံးစား မင်းကြီး မဟာ့မင်းထင်ရာဇာတို့က အမြန် လိုက်သွားသည်။ လွှာတ်တော်က အမှုထမ်းများနှင့် အပြင်းအထန် နှိမ်မျင်းကြသည်။

တိုင်တားမင်းကြီးတို့လူစု ထောင်တံ့ခါးဝယ် ဆိုက်ရောက်သွားသည့်အခြား ထောင်တံ့ခါးမှာ ပွင့်နေပြီ ဖြစ်သည်။ အပြင်ဘက်မှ အမှုထမ်းများနှင့် အတွင်းမှ ထိုးခုံတ်ပြီး ထွက်လာကြသော ထောင်သားများမှာ တွေးလုံးရစ်ပတ် ဖြစ်နေကြသည်။ ပိုးတာဝါး အလင်းရောင်အောက်ဝယ် သူလူကိုယ့်လူများ မသိကြဘဲ မိမိ ရွှေမှာရှိတဲ့ လူများကိုသာ အမိအရ ထိုးခုံတ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သေဆုံးပြီးဖြစ်နေသော လူများ၏ အလောင်းများမှာ ထောင်အတွင်းမှာ ရော၊ ထောင်သွားဝမှာရော မြင်မကောင်းအောင် ရှိနေကြရဲ့။ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်များ လည်း ရေများသဖွယ် စီးဆင်းနေသည်။ အပြင်ဘက်သို့ အတင်းတိုးထွက်လာကြသည့် ထောင်သား လေးဆယ်ခုံမှာ ခြော့ဗို့သို့ အရွှေမြို့ရို့ဘက်သို့ ခြေကုန်သုတ် ထွက်ပြီးနေကြသည်။

တိုင်တားမင်းကြီးနဲ့ အက္ဘပတ်မြှုဝန် စသည် ဝန်စုမှုပုံ အချို့တို့သည် တိုက်ဆင်များကို စီးဆင်းထားကြသည်။ အရွှေမြို့ရို့ဘက်ဆီသို့ ထွက်ကြသည့် ထောင်သားများနောက်ကို သည်တိုက်ဆင်များနှင့် လိုက်ကြသည်း သည်တွင်

အရှေ့မြို့နီးကို ရောက်နေပြီး ဖြစ်သည့် ထောင်သားအချိုက မြို့နီးကို ကျောပေးပြီး ရလာသည့် သေနတ်များနှင့် ပြန်လည့် ပစ်ခတ်ကြသည်။ သစ်ဝါးများထောင်ပြီး မြို့နီးကို ကျော်တက်သူများက တက်နေကြသည်။

သည်တွင် တိုက်ဆင် စီးနင်းလာသည့် တိုင်တားမင်းကြီးက ပြန်လည့် ခုခံနေသည့် ထောင်သားများကို အတင်း ဆင်နဲ့ လိုက်နင်းသည်။ ထောင်သား ဆယ်ယောက် ကျော်းပြီး သုံးဆယ်က လွှတ်သွားတွေ့သည်။ လက်မရွှေ့ထောင် ကြီးထဲမှာ ကျော်ရစ်ခဲ့တဲ့ ရွှေလှုပိုလ်မြို့ဝန်နဲ့ ရွှေလှုတပ်သားတွေကလည်း ထောင် တံခါးဝကို အတင်း ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ ထောင်သားများကို လက်နက် ပေါင်းခုံဖြင့် ပိုင်းခံထားပြီး မြို့မြို့ခြောက်ထားကြသည်။

BURMESE CLASSIC

သည်လိုနှင့် အချိန်အတော်ကြားမှ ပြိုမ်းသက်သွားသည်။ သည်တော့မှ စီးတုတ်များ ထွန်းညီစေပြီး ရွှေလှုပိုလ်မြို့ဝန်က ထောင်အတွင်းမှာ လိုက်လဲ ကြည့်ရသည်။ ရနောင်မင်းသား၏ ငယ်ကျွန်တော်ဖြစ်သည့် ငရ်မင်းနှင့် အကျဉ်းသား သုံးဆယ်ကျော်တို့သည် မရှုမလှ သေဆုံးနေကြသည်။ ကျော်ရှိနေသည့် အကျဉ်းသား လေးရာကျော်အနက် အကျဉ်းသား တစ်ရာနီးပါးဟာ ထိခိုက်ဒဏ် ရာ ရသွားကြသည်။ အရှေ့မြို့နီးဘက်မှ လွှတ်မြောက်သွားသူများကိုမှ အရှေ့ပြင် ဦးထိပ်တံခါးသီးသီးတောင့် တံခါးမျှေးကထွက်ပြီး လိုက်လဲပစ်ခတ်ကြသေး သည်။ အရှေ့မြောက် မလွှယ်တံခါးဖြစ်သော လွန်ကဲတံခါး အမှုထမ်းများကမူ မြို့နီးအပေါ် သူရဲ့ပြုးတစ်လျှောက်မှ ပြုးလာကြပြီး လက်လှမ်းမိသမျှ ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်ကြပေသေးသည်။ အရှေ့မြို့နီးမှ လွှတ်ပြုးသူ ထောင်သားထဲမှာ အရှေ့ကျွေးသေးတွင် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်သာ ကျော်းပြီး ကျော်လူများ အားလုံး လွှတ်မြောက်သွားကြသည်ဟု သိရသည်။

ဤသို့ လက်မရွှေ့ထောင်ထဲမှာ ဖြစ်ပွားသည့် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး နေပြည် တော်တစ်ဗိုက်တွင် ဓားပြုပိုလ် ငရ်မင်း မသော လွှတ်မြောက်သွားသည်ဟု သော သတင်းက ပုံးနှံနေသဖြင့် တာဝန်ရှိသူများမှာ ခေါင်းခဲ့နေကြသည်။ ဖြေရှင်းချက် အမျိုးမျိုး ထုတ်ပြန်သော်လည်း မရချေ။ သိနှင့် ရွှေလှုပိုလ်မြို့ဝန်၏ အစီအမံဖြင့် ငရ်မင်း၏ အလောင်းကို သုံးရက် မမြှုပ်သေးဘဲ လူအများ မြင်စေရန် သခြားတွင် ပြသထားသည်၍ သုံးရက်ပြည့်မှ မြေဖြေပစ်လိုက်သည်။

တခါး ပြည်သူများကမူ ဤထောင်ထဲမှာ ဖြစ်ပွားခြင်းကို သံသယဖြူစဲကြ သည်။ အကြောင်းမူ မြင်ကွန်း၊ မြင်းခုံတိုင်မင်းသား အရေးတော်ပုံးတွင် ပါဝင် ခဲ့သောသူများမှာ လက်မရွှေ့ထောင်ကြီးထဲတွင် အဖမ်းခံထားခွဲနေသည်။ ဤ

အရေးတော်ပုံအတွင်း ပါဝင်ခဲ့သူများက တစ်နှောက်တွင် လက်တဲ့ပြန်ဆည်တိ
စိုးသောကြောင့် ဤကဲ့သို့ ထောင်ထဟန်ပြီး စိုင်းသတ်ပစ်ကြခြင်း ပြစ်သည်
ဟု ဆိုကြသေးသည်။ ဘယ်လိုပဲ ဆိုဆိုပေါ့။ သူ ရှင်ဘုရင်၊ သူ မင်းပဲ။ သူလုပ်ချင်
တာကို လုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အလမ်းများက သူမှာ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား။ အခွင့်ချို့
မျက်နှာရရေး၊ ရာထူးရရေး၊ အာဏာရရေးကိုသာ ဖြေးပမ်းနေကြသည်။ သည်
ချွေနှစ်းတော်ထဲမှ လူပြီးများကလည်း အရှင်အတွက်ဆို ဘာလုပ်ရ လုပ်ရပေါ့။
ဘယ်သူကိုမဆို မတရားတာ လုပ်ရဖို့ ဝန်မလေး။ မတရားလုပ်သည် ဆိုသည်
ကလည်း သူတို့အဖို့ သိဟန်မတဲ့ မတရားလုပ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲလိုပင် ပြန်
မေးလိမ့်ရှိုးမည်။

ထောင်အတွင်းမှ လွှတ်မြောက်သွားသည့် ထောင်သားများထဲတွင်
ညာင်ရမ်းမင်းညီနောင်၏ ငယ်ကျွန်များ တော်တော်များများ ပါသွားခဲ့သည်။
ယင်းသို့ ထောင်ထူးဖြစ်ပွားပြီး မကြာခင် အတော့အတွင်း၌ မြစ်အနောက်
ဘက်၌ သူပူနှင့်သူကန်များမှာ အတော် သူပူသောင်းကျွန်းနေလေသည်။ သည်
အပြင် နေပြည်တော်တစ်ခွင်မှာလည်း တောင်ပန်နိုက်ဦးဆိုသူ ခေါင်းဆောင်
သော လျှို့ဝှက်တော်လှန်ရေး အသင်းတစ်သင်းသည် ထက္ခလုပ်ရှားနေသည်။
သည်အသင်းက တိုင်တားမင်းကြီး၏ ဂိုဏ်းသားများနှင့် ဆိုသွေ့မှုလှသော
မင်းမှုထမ်း အရာရှိများကို အလစ်ဝင်ရောက် သွားဖြတ်လေ ရှိသည်။ ဒါကြောင့်
လည်း ရာဇဝင်ရှိနေသော အချို့အရာရှိများမှာ မိမိတိုကိုယ်ကို ကာကွယ်နေကြရ
သည်။ သတိထားနေကြရသည်။ စားသတ် သွားသတ်နှင့် ရှိနေကြသည်။ ဘယ်
လိုပင် အခက်အခဲရှိပါစေ သည်တောင်ပန်နိုက်ဦးဂိုဏ်းကမှ ရအောင် လုပ်
ဆောင်တတ်သည်။ သူသတ်မည်ဆိုသောသူကို မဖြစ် ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် သတ်
တတ်သည်။ တောင်ပန်နိုက်ဦး ဆိုသည်ကား တွေ့ဗျားသူ မဟုတ်ပေါ့။ ထောင်
ထရာ၌ လွှတ်မြောက်သွားခဲ့သော ညာင်ရမ်းမင်းသား၏ ကျွန်းယုံတော်ပင်
ဖြစ်သည်။

အနောက်မြစ်ပြင် တစ်လျှောက်နှင့် အလုပ်နယ်၊ တပယင်းနယ်တို့၌ ထက္ခ
နေကြသော စားပြိုလ်များမှာ ပိုလ်လျော်း၊ ငလူး၊ ငညီဖော် ငလူငွော် ငမြှော်း
စသည် ထောင်ပြေးများ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့ကမူ တွေ့ဗျားသူများ မဟုတ်ပေါ့
ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတဲ့၏ အထူးယုံကြည် အားကိုးခြင်း ခံရသော
ငယ်ကျွန်များ ဖြစ်လေသည်။ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သော သူတို့အရှင်အတွက်
တတ်နိုင်သလို ပြန်လည် ကျေးဇူးဆပ်နေကြသူများသာ ဖြစ်သည် အရှင့်၏

ကျေးဇူးသစ္ာ စောင့်သိသူများသာ ဖြစ်ကြသည်။

သည်လိုနှင့်ပင် ကုန်းဘောင်ခေတ်၏ နောက်ပိုင်းမှာ အထူးကျော်ကြားခဲ့သော ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်မှာ ဘဝနိစိုက် ချုပ်ပြုမှုသွားခဲ့ရသည်။ သို့သော သူ၏သစ္ာခံများ ဖြစ်ကြသော ငယ်ကျွန်တော်အချိုက္ခာ သင်အပေါ် ဝယ် သစ္ာမပျက်သေးဘဲ ရှိနေကြသည်။ သူအဖို့ မသေခင်က တိုင်းပြည် အတွက် မည်မည်ရရ လုပ်နိုင်ခဲ့သည် မရှိဘဲ စားဟယ် သောက်ဟယ် ပျော်ဟယ် ပါးဟယ်နဲ့သာ အချိန် ကုန်လွန်ခဲ့ရသည်။

ဆင်းခဲ့သော ပြည်သူပြည်သားများ အပေါ်မှာသာ မိမိ တတ်နိုင်သမျှကို ပေးခဲ့ကမ်းခဲ့ ကျေးခဲ့ မွေးခဲ့သည်။ ထင်ထင်ရှားရှားရယ်လို ဘုရားတန်ဆောင်း ကျောင်းကန်များ မလျှော်စိုင်ခဲ့ခဲ့။ သူ၏ညီဖြစ်သူ ပင်းသာမြို့စား မောင်မောင် ပြောင်းကမူ မဟာမြတ်မုန်ဘုရားကြီးတိုက်၊ အာနန္ဒာဘုရား အရွှေဘက်တွင် ပင်းသာကျောင်း ဟူသော ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်း လျှော်စိုးခဲ့သေးသည်။ ဘုရားစေတိများလည်း အများအပြား လျှော်စိုးခဲ့သည်။

သို့သော သူမှာ အတူယူဖွယ်ကလေးများ ရှိသည်။ မခံချင်စိတ်ဖြင့် ရှိရှိ အရပ်သား ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဘဝကတည်းက ငါဟာ တစ်နေ့၌ နေပြည် တော်မှာ ထင်ရှားပြီး အရာရောက်တဲ့သူ ဖြစ်စေရမည်။ မဖြစ် ဖြစ်အောင် ကြီးစားမည်ဆိုသည့် စိတ်ကလေးများကား သူဘဝကို ပြောင်းလဲသွားစေသည်။ သတိအရာကလည်း သူအဖို့ ဆိုဖွယ်ရာမရှိ၊ ရာဂါအားကြီးသော သူစရိတ်ညာဉ်က သူဘဝကို စခန်း ချုပ်ပြုမှုသွားစေခြင်းပင်။ ရာထူးဂုဏ်ကြောင့် မာန်မာနကြီး မြင့်မှု ဖြစ်ရသည်။ သည်ကြောင့်လည်း သူအဖို့ ရန်လိုမုန်းထားသူများ ပေါ်များ ခဲ့သည်။

BURMESE CLASSIC

အထူးသဖြင့် သူလုပ်ချင်တာကို လုပ်တတ်သည့် ညာဉ်ဆိုးများကြောင့် သူဘဝမှာ အများများအယွင်းယွင်း ဖြစ်ရသည်။ အမည်းစက်များ ထင်ခဲ့ရသည်။ ရှိရှိထားသည့် အာကာကလေးကိုသာ ကောင်ကောင်မွန်မွန် သုတတ်စွဲတတ်သူ ဖြစ်ပါက သူ၏ အမည်မှာ ရာဇ်ဝင်တွင် ထွန်းပြောင်နေမှာ မလွှဲချေတည်း။

မေတ္တာရွယ်

မေတ္တာရွယ်(မြန်မာစြို့)
၁၁၉၇၅ နေလယ် ၃၃၃ နာရီ။